

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZİG-ZAG ÖĞRETİSİ

1.BAND

CİLT 1

ARZdan ARŞa SONSUZLUK KULESİ 1

Hans von Äiberg

Hazırlayan

Metin KILIÇ

simurgwalll7@yahoo.com

Ocak 2011

Amacımız, HANİF kazanmaktır, onlara hangi milletten olursa olsun ulaşmaktır.

Hans von AIBERG

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

The course of
ZİG-ZAG by
Transscientists

By the name
(Beneathful)
(Merciful)

of ALLAH
AL RAHMAN
AL RAHİM

(THE SINGULARITY OF ALLAH)

Authorized by
Hans von Aiberg

Arz'dan Arş'a

Sonsuzluk Kulesi

(1986)

Hans von Aiberg

Bilim adamı düşünür, yazar ve gazeteci olan Hans Ayberg, 1945 doğumlu, İskandinav asıllı bir Alman teorik fizikçisidir. Freiburg ve Kopenhag Üniversitelerinden Evrenbilim (Kozmoloji) ve Yaratılışbilim (Kozmogoni) konularından mezun oldu. Birçok üniversitede araştırman ve öğretim üyesi olarak görev aldı.

Din olarak “İslam”ı; milliyet olarak Türklüğü seçen bilim adamı, propaganda ve reklamdaki kaçınarak, kendi uzmanlık konuları yanında, İslami Bilimleri de inceledi ve 70 kadar yabancıyla İslamlaşmasında aracı oldu.

Tamamen Kur’an hedeflerine dayanan teorileri uluslar arası bilim platformunda kabul gördü. Uydu-Roket, Astrofizik ve Nükleer fizik dallarında üç ödül aldı. Bugün yaşayan 6 Karadelik ve 2 akdelik uzmanından biri olan Hans Ayberg, tek başına kurduğu “Horn Hole/Sur borusu” ve “Etherodynamics/Esir-Nur dinamiği” teoremleriyle fizik dalında ve “Beşinci İşlem” ile matematik dalında, Alternatif Nobel Ödülüne aday gösterilmiştir.

(*) Karadelik ve Akdelik uzmanı, Elif noktalarının bulucusu Müslüman Arjantinli L.Jorge BORGES eserin 2.baskısı öncesi vefat ettiği için yazarımız Akdelik konusunda tek kalmıştır. Borges Aşiyen mezarlığına vasiyeti üzerine sessizce defnedilmiştir.

SUNUŞ

Seçkin bazı batılıların, kendiliğinden “İslam”a gönül vererek, “İslam’ın Batı Cephesini” açtıkları bir dönemdeyiz. Büyük bir coşkuyla katıldıkları bu sürpriz cephe, belki de gelecekteki köklü bir dönüşümün ilk belirtileridir.

Kimliğinde Müslüman yazmayan, kimi Hıristiyan, kimi tanrısız olan batılı bilginlerin “İslam’ı seçmesi” taklide değil, tahkike dayanmaktadır. Çünkü onların taklit etmeleri gereken çevrelerini karşılarına almaları, eski din ve inançlarını terk etmeleri, rahat ve refaha sırt çevirerek, aileleri ve kurumları tarafından reddedilmeyi göz alıp yapayalnız kalmaları beklenemedik, umulmayan sürpriz bir gelişmedir.

Hiçbir zorlama olmaksızın, Batılı için “Çok zor bir din olan İslam’a teslim olmaları” ALLAH CC.’nin “Hidayet çağrısının” BİLİM ile tecelli ettiğini gösteriyor. İslam’ın Doğu cephesinin dize getiremediği bu “Haçlı” kökenli insanların saf değiştirmesi aklın zaferidir. Onların bilim yoluyla İslam’ı seçmesinin çok büyük anlamı var:

Bu anlam tek kelimeyle Kur’an’ı Mübiyn’de sitayiş ve teşvik gören “Bilim”dir. Yaratan, sözcüsünün de mübarek ağzından bilim’i, “Beşikten-Mezara; kadın-erkek” herkese kutsal ve makbul bir uğraş olarak “Farz” kılmıştır. Kaldı ki, Allah CC, kendini akıl yoluyla bulmak için bilim ile tahkik edilmesini “Farz-ı ayn” saymış, bir saatlik bilim tefekkürünü 70 yıllık ibadetten üstün tutmuştur.

Bilim Allah mülküdür, kul nimetidir. Bundan olabildiğince ve olabildiğince nasiplenilmelidir. Allah öğretisi olmayan bilim ortak malımız olmaktan çıkar. Çünkü kâinat hem yaratanını gizler hem gösterir. Bu ince ayırırda, bilim ile Rabbimizi bilmemiz, bulmamız “Kulluk borcu” dur.

Kâinatın sakladığı Yaratıcıyı bilim aynasıyla görmek, yazarımızın “İslam” olma serüvenini dile getiriyor. Bu aynı zamanda ZİG-ZAG adı altında toplanan 300 den fazla bilginin ortak kaderidir.

Yazarın dünyada ilk ve tek olarak yayınlanacak olan “ARZ-ARŞ” dizisinin bu ilk bandı iki cilt halinde düzenlenmiştir.

Elinizdeki ilk cilt, bilimin bulgularının tarihçesini ve sonra da Kur’an öğretisiyle bütünleşmesini vurguluyor. Bu ciltte yer-gök, kürre-zerre, pulzar-kuazar, kuantum-

rölativite, karadelik-akdelik, yaratılış-kıyamet, paralel evrenler-parite tünelleri, antimadde-soyut madde bilinç-cin vb. gibi konular var.

İkinci cilt kapsamında ise “Arş” a kadar yükselen dışımızdaki evrenler var: “Süper Uzay-Hyper Uzay” teoremlerinde “Misal âlemi” nin mekanizmasını sunuyor. Esir-Takyon teoremleriyle ruhsal yeteneklerimizi açıklıyor. Nur denen sonsuz özünlü enerjiyle, başta melekler olmak üzere, evrenin yukarı katmanlarına cesurca çıkıyor. Berzah, Mücerret, Mana, Ruh, Emir âlemlerini anlatırken şaşırtıyor. Aklın Gayb Âlemine hatta Arş’a kadar matematikte uzanılacağına dikkat çekiyor. En önemlisi de “İslam Bilim” buluşmasının gerçekleştiğini, artık bir bilim adamının aynı zamanda “Din adamının görevini” gösteriyor.

Diğer bantlarımız “Can-insan, Cin-Şeytan, Melek-müvekkil gibi can alıcı konuları sürdürecektir. Okuyucu, bilimdeki gediğini kapamak, bilgilenmek yanında, Kur’an’ın çağdaş yorumunu da şimdiye kadar yaklaşılmamış bir düzeyde bulacaktır.

Kâinat yaratanının şanına yakışır bir karmaşa gibi gözüürse de, bilimde “Bulmak” çok zor; fakat bulunanı bilmek çok kolaydır. Dolayısıyla ayıp olan öğrenmemektir. Öğretmek ise başlı başına bir güçlüktür. Fakat yazarımız kavramayı kolaylaştıran, akla gelmeyenleri düşündürten, bilimi sevdiren, güzelleştiren sade ve yakın bir dille mekanik anlatımı yumuşatıyor.

Yayınevimiz yazarla Allah rızası için hizmet işbirliği yapmaktan mutludur...

Gayret bizden, Hidayet Allah’tan...

KİT-SAN

Eserim ve sevabı, sayesinde Müslüman-Türk olduğum, Merhume “Annem” **MÜFİDE ATALAY** Hanımefendiye ithaftır.

Hans von Aiberg

BİSMİLLAHİRRAHMANİR RAHİM : İKRA!.

İlksöz

Önce Rabbimizin “İlksözü, İslam’ın ilk emri “Oku!..” ile başlıyorum, sevgideğer okurlarım...

Şu anda birçoğunuz evinizdesiniz, belki aile içinde belki de tek başınıza yalnız olarak bu kitabı okuyorsunuz.

Kendinizi tek kişi sandığınız şu anda, unutmayınız size “Şahdamarınızdan da yakın ALLAH” var. Çünkü yaratan her an sizinle (Kaf 50/16).

Belki ışıklı salondasınız, belki de şu anda televizyon seyreden aile bireylerinizle birliktesiniz. Yine de bir fazla olarak ALLAH var evinizde!.. Çünkü “Mülk onun”, siz vekili ve kiracısısınız.

Şimdi “Ölmeden ölünüz” emrini deneyelim: Çünkü diriler için yalnızlık söz konusu değil. Ama ölüler için, bu ışık ve sesler yok. Bütün evreni karatoprak altı. Gözünüzü kapayın ve bir an onun altında olmayı deneyiniz. Bu kömürlük ya da mahzene kapanmaya benzemez. İşte bu gerçek yalnızlığınızda “Ölmeden ölünüz”. O kabirde sadece ALLAH var!..

Sadece bir saniye ölmeden ölünüz. Sonra diriliniz. Hazır sırtınız ürpermişken, dünyaya dönmüşken, şimdi en yakınınızla ilgilenin. **Yandaki komşunuzun “Aç yatıp – yatmadığından” haberiniz var mı?**

Kimi insan onurludur. Astronomik bir kira verir ama maydanozu tuzlayarak ekmekle yer ve doymaya çalışır. Ya komşunuz böyle biriyse?..

Bu kitabı komşunuzun tok olduğuna inandıktan sonra, mezar yalnızlığında fakat ALLAH (CC.) ile birlikte olduğunuzu düşünerek okuyunuz. Böylece amansız bir sorunun da hesabını vermiş olacaksınız. Bu soru şudur:

“BUGÜN ALLAH İÇİN NE YAPTINIZ?”

İyilikleriniz ve ibadetiniz kendiniz içindir. Bunlarla kendinizi kurtarmış olacaksınız, Rabbinizin şan-şerefini arttırmış, eksiltmiş değilsiniz. Yani ALLAH için BUGÜN bir şey yapmış değilseniz size bir fırsat! Gizli bir hazine iken bilinmesini isteyen yaratıcıya yöneliniz.

Allah için yapılan, Allah’ın hoşnut olduğu kavramların başında **BİLİM** gelmektedir. Öyleyse, “**Bugün Allah için BİLİM yapıyorum**” diyerek, rahatlıkla bu kitabı okuyunuz. Çünkü bilim Allah için yapılanların en zahmetlisidir. Gizli hazineni bilinmesi için en

önemlisidir.

Akıl, bilgi, kültür, inanç ve aydın bir kişi olarak, burada ne alırsanız, o kişilikle gideceksiniz.

Herkes kaldığı yerden devam etmek üzere dirilecek. Şehit akan kanıyla ve siz dünyadaki bilgi-görgü düzeyinizle ve şimdiki düşünceniz neyse onunla dirileceksiniz.

Kopan film böylece yeniden bağlanmış olacak ve kaldığınız yerden, iyi-kötü mizacımız neyse o davranışı sürdüreceğiz. O halde dünyadan bilim, irfan ve görgü götürmeye bakmalıyız. Bilim Allah'ı düşündürür ve boş zamanınızdaki içinize sinmeyen olayları, yasakları, günahları yapmaktan alıkoyar. Bir saat bilim 70 yıllık ibadetten de hayırlıdır.

Bilim öyle bir şeydir ki, imansız, dinsizi ya da batıl dindeki bir kimseyi ebedi cehennemden, ebedi cennete götürecek kadar büyük bir sırdır. Bilim olmasaydı kendi payıma konuşuyorum, ben ne olurdum?

Batılı niçin Müslüman oluyor? Bilim adamı nedir, kimdir ve ne düşünür, nasıl düşünür?

Bu kitap bütün bu tür soruların cevabını içeriyor.

Evren nedir, sırları, sınırları nelerdir? **Niçin ve nasıl yaratıldı? Nasıl yok olacak? Yaratan yaramadan önce ne yapıyordu? Yaratan nasıl bir şeydir, niteliği, niceliği nedir?**

İyi, kolay ve sabırlı yoldan bir akış içinde bu soruların da cevabını bulacağız.

Evren çok ama çok geniştir. Dışındaki evren ondan milyonlarca kez geniştir ve trilyonlarca yıl boyunca oraya ulaşamaz. Evren kuşkusuz çok geniş ama insan aklı ondan da geniştir, SEVGİDEĞER OKURLARIM.

İnsan aklının genişlemesi ise bilimle olmaktadır. Böylece evrende görünmeyen maddeyi de gören, ayrı boyutlarla binlerce evren dizisi olduğunu bulan, uzayın kuvvet alanlarının ve görünmeyen karanlık gök kapılarının erişilmez bölgelerine uzanan ve tüme varan BİLİMSEL DÜŞÜNCE yeteneğidir. Böyle bir düşünce ise en büyük nimetimiz aklın harika ve hassas bir sonucu olan BİLİM ile mümkündür.

İslam'ın ilk emri "Oku"maktır, Allah'ın adıyla yani Allah yolunda okumaktır. Çünkü Allah "Kalemle yazmayı" ve insana bilmediğini de öğreten EL-ALİM'dir. Biliminin öğretilmesini ve öğrenilmesini emretmiştir. Öğretenler aynı zamanda yazarlar; öğrenenler de aynı zamanda okular gibidir. Nitekim:

"Eğer doğrucu(yazar)lardsanız bilime dayanarak haber verin, (Okurlardsanız) bilime dayanmayana inanmayın, inceden inceye düşünün."

Yalnızca biz Resulullah ümmeti için Rabbimiz, elçisine bir güvence verdi ve İslam'ı yanlış şeylerle bozulmaktan koruyacağını bildirdi. Bu huzurla da Allah Resulü:

"ÜMMETİM YANLIŞ ÜZERİNE BİRLEŞMEYECEKTİR" buyurdu.

Ama bilim denen şey aynı zamanda bir sonsuzluk kulesidir. O kulenin ARŞ denen tavanında ne olduğunu merak ediyoruz. Arz denen tabanda o kadar küçük irade sahibi biri olmamıza rağmen...

Fakat bu kulenin girişinde şöyle bir hadis bizi önceden uyarıyor:

“ALLAH’IN ZATI ÜZERİNDE DEĞİL; YARATTIKLARI ÜZERİNDE DÜŞÜNÜN”

Böylece imkânsızın ardına geçmek için elimizde sadece KUR’AN ve SAHİH HADİS kılavuzları vardır. Onlar Bilimin yol göstericileridir. Ne var ki, biz sonradan Müslüman olanların öncesinde bu mübarek KİTAP ile Resulün “**Hitabı**” olan hadisler yoktu. Çelişkili bozulmuş bir İncil bizlere hiçbir zaman öncü ve yol gösterici değildi. Biz aklın yol göstericiliğinde BİLİME din gibi sarılmıştık. Kimimiz Hristiyan kimimiz inançsızdı. Gerçeği arıyorduk, akıl yoluyla... bir başka deyişle “BİLİM” yoluyla...

Müslüman olduktan sonra da bunu uzun bir süre gizlemek zorundaydım. Ama mübarek, minyatür bir Kur’an’ı hiç kalbimin üzerinden eksik etmedim. Çünkü o benim DANIŞMA ve İslam’la TANIŞMA kitabımdı. Rastgele açsam bile kafamdaki sorunun cevabını o tesadüfî sayfada buluyordum. Adeta Kur’an benimle konuşuyordu.

Bu BİLİNÇLİ – AKILLI ve ÂLİM bir Yaratan’ın kalamıydı. Bu bir kozmik sibernetik denetimdi. Yani ilahi bir kompüter vardı ve evren onunla yönetiliyordu.

Arş bir bilgi işlem merkezi, kürsi de o kompüter ve Levhi mahfuz “Hafıza bantları”ydı sanki... Ama bu bantlar boş değildi. KALEM denen bir PROGRAMLAMA ile kaderi oluşturuyordu.

Akıl ile yönetilen bir evrende, yöneticinin HAYY (Diri) ve ÂLİM (Bilinçli) SERİUL HISAB (Seri hesap edici) olmalıydı.

Bu yüzden binlerce yıldır ateşi, tekerleği zor bulan insan, kendinden umulmadık bir hızla ve kolaylıkla bilgisayarı bulmuştu.

Yapay, mekanik bir zekâyı, insanın biyolojik zekâsı bulmuştu. Demek ki, bizim de bu organik zekâmızı yaratan ÂLİM VE HABİR (Haberdar) bir Rabbimiz vardı.

Hedef belli olmuştu: Kur’an rehberimdi ve onu “BİR BİLEN” yazmıştı. Bilmek ve anlamak isteyenlere ipuçları biçiminde sunmuştu.

Onun Resulü Habibürrahim Hz. Muhammed (S.A.V.) daha namaz bile farz olmadan, daha içki yasağı bile yokken, ilk emirler arasında hep sahabesine “BİLİMİ” tavsiye ediyordu. Hatta onlardan biri “Ya Resulullah” demişti, “Bilimi niçin bu kadar çok tavsiye ediyorsunuz, bilim Kur’an’dan da efdal midir?”

Ve Allah’tan başka kimsenin konuşturmadığı Resulullah şöyle cevap vermişti:

“HİÇ İLİMSİZ KUR’AN OLUR MU?”

Önceleri bu tavsiye tutuldu ve İslam öyle bir uygarlık yarattı ki, büyük babam bile Avrupa Üniversitelerinde okutulan bu İslam yazarlarının kitaplarından yetişmişti.

Bilim kim sarılırsa onun malıdır: Nitekim onu unutan İslam âlemi duraklamaya ve gerilemeye yüz tutarken, fırsatçı Avrupa ve batı özünü Kur’andan dolayı olarak aldığı bu bilimle çağdaş bilimi yarattı. Gereksiz politik, fıkıh ve kıyas çekişmeleri içinde pozitif bilimlere sırt çeviren ümmetine mübarek öfkesiyle Allah Resulü “BAŞKA UMMETLERİ GEÇMEYEN ÜMMETİME ŞEFAAT ETMİYECEĞİM” uyarısını yapmıştı önceden...

Haçlı zihniyetiyle kendimizi üstün gördüğümüz anda biz batılı bilim adamlarına İSLAM çağrısı geliyordu ALLAH’tan...

Hangi batılı bilim adamı muhteşem bir teori ya da buluş yapsa, çok geçmeden Müslüman oluyordu. Bu serinin akışı boyunca bu kerameti izleyecektir okurum...

Bugünkü batı bilimin mimarları kilisenin sıralarından mescidin seccadelerine çöktü. Bu bir aşığılanma değildi, bu bir tevazuuydu ve **İslam Vakarı** ile birlikteydi.

Böylece yüzlerce bilim adamı İslam'da buluştuk:

Ve sevgideğer okurlar, batılı sarışın müslümanın ayağına getirdiği bilimi iterek, ayağına gittiğiniz gayrimüslim batılının batısınca sefahatini alırsanız bu haksızlık olur. Batı-Doğu köprüsünün bilimle birleşmesi zamanı gelmiştir. Bilim bu kitaptır ve umacı sayılmamalıdır. Okuma yazma bilenden, profesöre kadar ortalama bir kitleye hitap eden kitabımız "Evrenin sırlarını ve sınırlarını" öğretmektedir. Evren evinizdir ve evinizi tanımak zorundasınız.

Evreni dolaysız keşfeden evliyalara "Susmak", evreni dolaylı olarak bilimle keşfeden bilginlere de "Susmamak" emri getirilmiştir. Kitabın bir başka amacı da budur.

İçinizden biriyle sevgideğer okurlar, ümmetim ve milletimle kıvanç duyarak "Müslüman-Türk" olduğumu yazıyorum. Çünkü Türkçülüğüm, Türkleşme aslına dayanmaktadır. Dönme-devşirme değilim, gönüllü olarak "Müslüman-Türk" üm".. Aslen yabancı olmama rağmen, okuduğunuz dille yazıyor-konuşuyorum. Divan-ı Lügat it-Türk'ü Kaşgarlı Mahmut'a ısmarlayan Halife, bu çabasını şöyle bir rivayete bağladığını belirtiyor:

"Yüce Allah Türkçe'yi öğrenmenizi buyurdu, çünkü Türkçe'nin bir saltanatı vardır."

Türkçeyi ana dil olarak seçtim ve yazı politikamda "İstanbul annelerimizin" dilini tercih ettim. Çünkü "Evde konuşulan dil" anadildir. Eğer evde Osmanlıca ve (Öztürkçe denen uydurma) üvey Türkçeyi konuşmuyorsak, zorlanmadan, olağan akışına bırakıyorsak, aynı şeyi bir yazar da yapmalıdır. Bu kuralı yalnızca bilim ile ilgili karşılığı olmayan terimlerde bozmak zorunda kaldım. Örneğin Lineer=Doğrusal yerine "Hattı namütenahi" ya da Causality-Nedensellik yerine "Sebep-tehir" mi deseydim? Acaba Yunus Emre'nin dilini mi kullansaydım; yoksa onun döneminin divan dilini mi?

Bilimin kendine özgü bir dili vardır ve Türkçe, bu konuda doğum sancısı henüz atlatmış değil. Örneğin "Münferit" yerine bireysel; müşahhas yerine somut; mücerret yerine "Soyut" kemiyet yerine nicelik; keyfiyet yerine nitelik gibi ders kitaplarına kadar yerleşmiş karşılıkları kullandım. Her kesimi memnun etmek mümkün değildir. Kimi "dinamik" yerine "devingen" kimi de "dalga" yerine "mevce" yazmamı eleştirdi. Ama bu tür aşırılıkları "İstanbul'lu annelerimizin konuşmadığı" gerekçesiyle ayıkladım.

Yedi dil biliyorum: Bunlar içinde, yalnızca **Türkçe'nin** "Araç değil amaç" tutulduğunu hayretle görüyorum. Oysa dil, anlamak, anlatmak, anlamak için bir araçtır. Ben bilimi anlatmaya özen gösteriyorum, tartışma konusunun bilim olmasını isterken, kullandığım dilin "Eski ya da yeni" oluşu tartışılıyor. Eğer dil politikasını tartışırsak bilimi hiç tartışamayacağız demektir. O zaman, okurumun hoşgörüsüne sığınarak, "Eyvah! Yoksa daha orada mıyız?" diyesim geliyor.

Gelecekte muhtemel bir çeviriye dönük kitabımda anlam kargaşasını önlemeye yönelik yabancı dildeki karşılıkları ayrıca belirttim. Yan ya da ileri bilgileri, tamamlayıcı konuları "Referans" bölümlerle ayırdım. Dileyen okuyucu sevimsiz bulduğu konuyu atlayabilir.

Fakat ben yazmadan geçemem, çünkü bu kitabın ilk amacı “Kur’an’ın çağdaş tefsirine katkı” da bulunmaktır. Burada tartışamayacağımız başka konulardan da okuyucu etkilenmemeli ve aleyhimde bir önyargı geliştirmemelidir.

20 yıl kıyasıyla İslami bilimlere ve kendi dalıma sımsıkı sarıldığım süre içinde kendime sakladım. Fakat “Geçim derdi” nedeniyle gazeteci olarak isminin duyulmasını engelleyemedim. Bu nedenle okurlarımın birçoğu beni “Kehanet ve cifir uzmanı” olarak tanıdılar. İsmimi vermeden, Türk basınında birçok gazete ve dergide ekonomiden sağlık öğütlerine; bilim köşelerinden magazin haberciliğine kadar on yıl pek çok şeyi yazdım.

Bu arada yine Ta-Ha Suresinde 114’ncü ayetin irşadıyla “**Kur’an’ı okumakta** (Kur’an’ı yorumlamakta) **acele etme! Rabbim ilmimi artır, de!**” emri uyarınca, 20 yıllık bilgi birikimimi beklettim, tefekkür ve deneylerimin sonuçlarını 40 yaşında açıklamayı uygun buldum. Bu da kitabımın amaçlarından biriydi.

Hz. Mevlana “**Hamdım, piştım, oldum**” diyordu. Ben ise hamlıktan biraz olsun pişmeye yüz tuttuğumu hissettiğim için kitap olarak ortaya çıktım. Yoksa “**Şehidin kanından daha üstün sayılan alimin mürekkebi**” kavramına soyunmak için değil...

Kimse kendini “**ALLAH’ın vurguladığı anlamda ÂLİM**” ilan edemez. Çünkü bu **kozmik bir mezuniyet diplomasıdır** ve son nefeste verilir ya da verilmez. Son nefeste insana cennet – cehennemdeki makamı, Müslüman olarak ölüp – ölmediği bildirilir. Bu böyle biline!..

Ve “**İnsanlar okun yaydan çıktığı gibi, imandan çıkacaklar**” hadisi uyarınca, Müslüman olmanıza rağmen güvencede değilsiniz. Allah imanımız yanında ilmimizi de artırsın sevgideğer okurlarım”... (Âmin)

Hans von Aiberg

“Allah göklerin ve yerin yoktan var edicisidir.

Bir iş yapmayı, murat etti mi,

ona yalnızca ‘OL’ der.

O da oluverir.”

Bakara Suresi 117. ayet

BÖLÜM - 1

Yaratılma tekliği

GİRİŞ

KESİM: 1

Ölümsüzlük umudumuz

Bütün canlılar düşmekten korkarlar: Sanki Sırat köprüsünde dengeyi kaybetmişlercesine...

Bütün canlılar yeraltında mahsur kalmaktan korkarlar: Sanki karakabire girmek üzereymişler gibi...

Bütün canlılar ölüm ile yüzleşmişçesine geceden, karanlıktan korkarlar, ışığı isterler.

Bütün canlılar ateşten korkarlar: Sanki cehennem ile yüz yüze gelmekten kaçarcasına...

Bütün canlılar kan, irin, pislik ve çirkin her şeyden çekinirler, güzelliği ararcasına...

Bütün canlılar ve canlı ötesi bilinçli yaratıklar güveni, aydınlığı ve güzelliği severler. Sanki Cennet özlemidir bu!

Açık, berrak bir gökyüzü, serin suların aktığı binlerce yeşil nüansında gölgeli tabiat güzelliği. Rengârenk güzel kokulu çiçekler ve türlü lezzette meyveler. Tavus kuşunun, papağanın renkleri, orkide ve gülün rengi ile kokusu ve de mandalınanın lezzetinden bizi hangi duygu hoşlandırır ve bedii bir haz duyurur. Yoksa **canlılar birer sanatkâr mıdır?** Güzele koşuyor; çirkinden kaçıyorlar.

Pislimizi yemiyor, fakat sarımsak yiyoruz. Bal arısı denen çirkin bir böcek o çiçeklerin koku, renk ve esteki güzelliğine bir güzellik mıknaısına yakalanmış gibi çekiliyor. Güzelliği niçin algılıyoruz?

Bütün bu saydıklarımız dışında yaşlanmaktan ve ölmekten de sonsuz korkuyoruz. Aslında ölümden değil; ölüm sonrası hiç yaratılmayacağımız kuşkusundan korkarız, dehşete düşeriz. Ama ölümden saniye sonra gerçekte ölmediğimizi görerek rahatlayacağız!

Ne kadar günah yükü taşıyıp, ebediyen sonsuza kadar cehennem eziyetinde kalsa da insanoğlu **“Öldükten sonra dirilmeyi” ister** Çünkü yaşamak her şeyden üstündür.

En basit ve ilkel kabileler, taş devrini yaşayan topluluklar bile Ruh’a ve öldükten sonra dirileceklerine inanırlar. Bu da bir içgüdüdür ve **“ÖLÜMSÜZLÜK UMUDU”** dur.

Ama bizi öldükten sonra kim diriltecek? Yani geçmişte bizi kim yoktan var ettiyse, bir daha “Var etsin” diye beklentimiz var.

İnsan karakabirine; evren de KARADELİĞİNE defnedilecek. Baştan nalsı var edildikse; yine aynı kimse tarafından öylece var edilmeyi ve artık hiç ölmemeyi ümit ediyoruz. Bizi yaratan ve yaratacak olan yaratıcı olmasa, ölümsüzlük umudumuz mahvolur!.. Her birimiz bir terörist oluruz.

O halde “Yaratıcı ihtiyacı” bizim içgüdümüzdür.

Bu içgüdüsünün aklın güdümünde olduğunu bilen herkes “Allah inancına” kavuşur ve o zaman bencillik yerine sencilik denen “Düzgüdülere” kavuşur. Örneğin çalışmak düzgüdüdür haktır ama çalmak tersgüdüdür, yasaktır!..

Vicdanlarımızdaki haram – günah –çirkin –utanç pişmanlığı ve vicdan azabı gibi kısıtlamalar olmasaydı, dünyanın yasak zevk pazarından payımızı, haksız kazançlarından fidyemizi almak için hiç durmazdık. Nasıl olsa ölecek ve hiç dirilmeyecek olduktan sonra!..

“Biz Tanrı’yı yarattık; Tanrı bizi değil.” Diyen şaşı mantık bile ebediyen toprak olmaktan korku içindedir. Kendilerine her ne kadar “Bilimsel bilmemne-izm” adını yakıştırmışlarsa da bilimden nasipleri yoktur. Bilim felsefe ve demagojiden türemez. Diyalektik bile aslında İslam inancı olan bir düalitedir.

Her toplumun çirkefleri, haksızlıkları vardır. Buna karşılık “Adalet mekanizması” da vardır ki yanılabilir, yanıltılabilir ve satın da alınabilir. Bu haksızlıklara karşı ALLAH’ın **adaleti** olmasaydı aciz isek çıldırabilir; güçlü isek birer terörist kesilebilirdik.

Neyse ki ALLAH var. Hak denen bir hassas terazisi var. Haksızlığa uğrayanın hakkını alacağı mizan var. Doğuştan kör olanın, sakat olanın ebediyen kusursuz olacağı öte evren var!. Boynuzsuz koyunun, boynuzlu koyundan hakkını alacağı bir adalet Rabbimizin “EL – ADL” ve “HAK” isminden geliyor.

Eğer Allah inancı olmasaydı, vicdanımızı kendimize bekçi yapmazdık. **İyi ki ALLAH var!..**

KESİM: 2

Yaratılma ihtiyacı

Allah’ın “Var” olduğuna artık içgüdülerimizden başka bilim de inanmıştır. Bilimin kanıtladığı her şey vardır ve yasakladığı yoktur!..

Okur ileri kesimlerde önyargılı olarak, bilimi Kur’an’a uyarlamadığımı, ısmarlama – sipariş ve zoraki ya da kısır benzetmelerle yazmadığımı görecektir. 20 yıllık bilgi birikiminin sonucu “DİN-BİLİM” buluşmasının gerçekleştiğini görecektir. Bugün bilim adamları, Allah doğrultusundadırlar. İstemeyerek din adamının da görevini üstlenmişlerdir. Özellikle “Karadeliklerin” bulunmasından sonra!..

Bilim; insan – cin kullara verilmiş bir **nimettir** ve duygulu içgüdümlü hayvan-bitki âleminden bizim fazlamızdır. Hayvandan farkımız olan BİLİM yeteneğimiz, bilgi tanklarımızın dolmasıyla büyür, gelişir, derinleşir ve ALLAH’a ulaşır.

Bilim merak etmekle başlar. Merak öğrenmektir. Öğrenemediğiniz ve açıklayamadığınız içinizde bir **ukde** gibi durur. **Sonsuzluk kulesinin** en dibinde bu merak bizi dürter durur:

Bitişikteki komşumuzda ne var? Karşı dağın ardında ne var? Karşı kıyıda ne var? Ay’da ne var? Öteki gezegenlerde, engin uzayda ne var?

Uzayın ötesinde ne var?

Sonsuzluk kulesi bizi böyle tabandan tavana çekmeye çalışır. Meraktan, merak gidermek arzusu (Keşif, buluş) dikkatli bir bakıştan gözlem ve teorisi doğar. İşte bilim de budur, merak etmektir.

Sonsuzluk kulesinde ne var? Ya kulenin ardındaki ALLAH!.. O nasıl bir şeydir? Var mıdır yok mudur? Varsa niteliği ve niceliği, bize olan analog benzerliği, öncesi-sonrası var mıdır?

Eğer tanrı yok ise, **“Tanrı inancının nedeni nedir?”**

Gerek tanrısız bilimin gerek tarafsız bilimin en azından bu sonuncu soru ile başı derttedir. Çünkü insanlık tarihinden bu yana, hiç eksilmeyen güncel bir coşkuyla **“Tanrı inancı”** tartışması sürüyor. Bu tartışmanın **“Bilim açısından”** bir açmazı vardır.

YARATILMA İHTİYACI ALLAH İNANCIDIR.

Bilim, tanrı inancının **kozmik bir içgüdü** olmasına akıl erdiremiyor. Bilim için **“Varlığın yokluğa tercih edilmesi”** denen yaratılış ya da **yaratılma ihtiyacı**, dolayısıyla **“Tanrı edinme ihtiyacı”** olgusundan da başka bir şeydir. Çünkü evren yaratılmıştır. Yani **“BİR ŞEY”** evreni yoktan var etmiştir. Dolayısıyla insanın mayasında bir içgüdü olan **“Tanrı ihtiyacı”** ile Bilimin en çetin sorusu olan **“Yaratılma ihtiyacı”** aynı şeydir:

Tanrı ihtiyacı ve inancı taşıyanlarla taşımayan görüşler arasındaki tarihi tartışmanın yoğunluğu ve yaygınlığı bile ALLAH varlığına işarettir. Çünkü var olmayan bir şey uğruna niçin yüzbinlerce yıl bu tartışma sürdürülmüştür. Ne var ki, tanrı varlığından kuşkusu olanlar bile huzursuzdur. Çünkü **Bilim “BAŞLANGIÇ TEKİLLİĞİ”** adıyla **Tanrı tekilliğini, Tanrı varlığını kanıtlamıştır**. Ama ateist görüş, kendilerine **“Tanrının yok olduğu”** ispatını yapamamıştır ve bunun ezikliği içindedir.

Bilim için, tanrının varlığını kanıtlamasaydı bile bir **“Açmaz”** vardı. Bilimde birbirine eşit iki ihtimal de özdeştir. Yani tanrı **vardır** ve **yoktur**, her ikisi de yarı yarıya %50’şer **eşit ihtimaldir**.

Hz. Ali’nin bir mantık önermesini hatırlayalım: İnanç arayan birisi, kendisine yukarıda verdiğimiz ihtimal hesabı içinde **“Öteki dünyanın varlığını”** sormuştu. Hz. Ali ise:

“Eğer öteki dünya yoksa, ikimiz de yaptıklarımızla baş başa kalıp, toprak olarak hiç dirilmemecesine öleceğiz. İkimizin de bundan kaybı ya da kazancı olmayacaktır.” Mealinde konuşarak ilk %50 ihtimali anlatmış ve devam etmişti:

“... Ama eğer öteki dünya varsa, sen kayıpta ben ise kazançtayım, hem de ebediyen...”

O zaman bu ikinci %50 ihtimal birden ağır basmıştı ve soruyu soran kimse Müslüman olmuştu. Yasin – 10, **“Onları uyarmışsın ya da uyarmamışsın kendilerince eşittir.”** mealindedir.

Bilim için eğer başlangıç tekilliği bile olmasaydı, öteki dünya ihtimali ağır basmaktaydı.

Böylece “Tanrı inancı” taşıyanların, taşımayanlardan avantajlı olduğunu görüyoruz. Tanrı ihtiyacı taşıyanlar ise, bu içgüdülerine doğa kuvvetlerini (Yıldız, güneş, ay, ateş, fırtına, şimşek, tabu, put vb.) tanrılaştırarak yaklaşırlar. Ya da erişilmez bir tanrı ile aciz insan arasındaki dev basamaklarla “Yarı-tanrılar ve tanrılar ile tanrılar tanrısı” olan şeyleri yerleştirirler. Roma – Yunan tanrılarının icadı ve enflasyon derecesinde çokluğu bu nedene dayanmaktadır.

Oysa tek tanrılı göksel dinler bu çok tanrıları silip süpürmek için indirilmemiş miydi? Tahrif ve tahrip olan **Tevrat**’ta bu **tek tanrı çoğaltılmış** ve özelleştirilmişti. Örneğin bu tek tanrının oğulları, insan kızlarıyla evlenmiş ve dünyada melezler bırakmışlardı. Üstelik ayrıca Yahudi ırkının özel ve savaşçı kıskanç tanrısı vardı: Yahowa!.

İncil, bu çok tanrıları tek tanrıya indirmek için inmişti. Ama bu kez -Hâşâ- tanrının “Ruh-ül Kudüs bir damat, güvey” olarak, Hz. Meryem’i gelin seçtiğini, bu evliliklerinden bir de “**Babasının oğlu**” Hz. İsa’nın doğduğunu, tanrının üçlendiğini görüyoruz. Yani O’ da tahrif olmuş, kul kalemi oynatılmıştı.

Tanrı’nın **ALLAH** adıyla **BİR TEK** olduğunu sadece ve sadece **KUR’AN** vermektedir. Allah bir tanedir ve hatta alemleri onun yüzü hürmetine yarattığı Hz. Muhammed (S.A.V.) bile O’nun **KULUDUR!**..

İslam hiçbir tartışmaya yer vermediği için gerçekten çok büyük bir dindir. Kur’an’ı Kerim ise en büyük kitaptır.

Böylece **tanrı var mıdır-yok mudur** tartışmasından **TANRI varlığına**; sonra da tanrının “**Kaç tane olduğu**” tartışmasından **TEK** olduğu bilincine ve kavrayışına **DEĞİŞMEZ KUR’AN** nurunda inanıyoruz. **Allah (C.C.) ‘tan başka ilah yoktur!.**

KESİM: 3

Bilimin sonunda ne var?

Bilim **sonsuzluk kulesine** aklın yükselişidir. Arz’dan Arş’a ruh’un yüceliştir.

ALLAH (C.C.) düzeni kurmuş, Arş’ındaki tahtını “**İstiva**” ederek, orada “**Yukarıdan aşağıya doğru**” yani Arş’tan Arz’a “**Rasat**” ederek, dört Arş ve dört kürsi direğinde yükselen sonsuzluk kulesinin sahibi olarak kendisinin bilinmesini istemiştir. **Kendisinin bilinmesi ise “BİLİM” ile olur.**

Evren, 10 – 12 milyar yıl kadar önce “İğne ucundan küçük” bir **AKNOKTA**’da patlayarak açıldı.

Bu nokta cehennemden bile milyarlarca kez sıcaktı ve yoğunlu. Saniyenin milyar kez milyarlarca – birinde yani “**OL**” dediği anda evren içinde her şeyiyle hazır oluvermişti.

O iğne ucu kadar “**Aknoktacık**” milyarlarca yıl boyunca genişleyerek, şimdiki **dev** evrenimiz oldu!..

Nasıl ki, ışıktan ya da sobadan uzaklařtıķķa karanlık ve soēuk duygusu oluşuyorsa, evren de bōyle geniřledikēe hem ışıktan karanlıēa; hem de sıcaktan soēuēa dōndō.

Evren cehennemi sıcaktan şimdi zemheri soēuēuna gelmiştir. Sonsuz sıcaēı şimdi kâinatın en dōřuk derecesi olan - 273 santigrat dereceye yaklaşmıştır. Sadece **iki buēuk derece** daha soēursa evren buz tutacak, donacaktır.

Dolayısıyla genişleyemeyecek, duracak ve tersine **Karadelik kıyamet ēōkōntōsōne uērayacaktır.** Bōylece evrenin iēne ucu kadar bir aknoktadan başlayan dōēumu; yine **iēne ucu kadar bir karanoktada bitecektir.** Her dōēan, dōēduēundan itibaren her an ōlmeye adaydır.

Dolayısıyla evren daha insan yaratılmadan, yaratanın koyduēu yasalar topluluēu olan **bilim** ile yōnetiliyordu. İnsanoēlu bu uzun zamanın en sonunda, sanki bir saat ōnce yaratılmıştı. Belki de 50 bin yıl arayla ōnce ateşi, sonra tekerleēi ve daha sonra da karasaban tarımın buldu. şimdi ise aynı insanoēlu, bilimin ivmelenmesi (giderek hızlanması) nedeniyle dakikada ūē buluş yapıyor.

Evrenin yasalar, bu aknoktanın patlayarak aēılmasıyla birlikte dōēdu. İnsanoēlu yaratılmasaydı da evren bu en başta konmuş fizik yasalarıyla ēalıřmaktaydı.

Evren milyarlarca yıl sonra insanoēlunun yaratılmasını bekleyerek, sonra ēalıřmaya başlamadı!..

Evren, insanoēlunun kendisinin hangi yasalarla ve nasıl ēalıřtıēını keşfetmesiyle de yaratılmadı.

Evren bir keşif beklemekten pervasız; insanın yaratılmasından umursuz, en başta konmuş olan fizik yasalarıyla işliyor!..

Demek istiyorum ki, **gerēekler her zaman vardı** ve vardır. Onu **birinin keşfetmesiyle** o “**Gerēek**” olmaz. Hâlbuki insan iēin “**Gōkdōrbōnō**” bulununca gōrōlen yıldızlar gerēek sayılıyor... Olmaz ōyle şey!..

Ya da mikroskop icat edildi diye mikroplar yaratılmıyor. Mikroskoptan ōnce de mikroplar vardı.

Gerēekler, yaratılışın en başından beri vardı. Bizim onları gōzlemlememizle birlikte yaratılmazlar.

O halde **bilimin gōrevi, var olan gerēekleri bulmaktır.** Bunu yaparken de insan aklının gidilemeyecek en uzak evrenlere bile uzanabilmesi yeteneēini kullanmalıdır. şimdiki “**Resmi Bilim**” gōzlediklerinin, bulduklarının ūzerine kurulmuştur. Ama bulamadıklarının da var olduēunu kabul ediyor, bu kez gidemediēi o yōnlere zihinsel bir genişleme, yani matematik – fizik dōřōnce ile ulaşılıyor.

Resmi bilimin baēnaz bir yanı ise, gōzleme sımsıkı sarılmasıdır. Birēok tekelleşmiş aristokrat bilim adamları, **gōrdōklerine fizik; gōrmediklerine “Metafizik”** demek gafletine dōřmōřlerdi. Hatta bir ara “**Bilim bitmiştir, her řey bulunmuştur**” dediler. Evren kararlı ve her şeyiyle sabit, duraēandı. Madde ōlōmsōzdūr.

Ama **radyoaktif bozunmayı** Curie’ler bulunca, evrende maddenin enerjiye dōnōřtōēu ve ōlōmsōzlōēu safsatası hapı yuttu. Radyoaktif bozunma, kararsız atomları ortaya

koymuştu.

Röntgen ışınları da “Gözün gördüğü her şey vardır, kalanı yoktur” safsatasını yıktı. X ışınları, Gamma ışınları ve benzeri evren ışınları gözle görölmez ama dolaylı olarak aygıtlarla görölür.

Madde ile ötesinin tam sınırında şimdi “**Nötrino**” denen gerçekten hayalet parçacıklar bulundu. Atomdan milyonlarca kez küçük olan ve hiçbir ışığı olmayan, maddeyle etkileşmeyen maddeye karşı saydam davranan nötrinolar nasıl bulunmuştu?

Sadece matematik denklemlerle!. Çünkü atom reaksiyonlarında sürekli bir enerji açığı vardı. Bu enerji açığına “Mini-yüksüz” anlamında “Nötrino” dendi. (Nötron değıl!)

Sonra insan aklı, bilimi kullanarak, eğer bu parçacıklar var ise, dolaylı çarpışmalarla yakalanabilir olmaları gerektiğini gösterdi. Gerçekten de deney olarak bu parçacıkların var olduğı bulundu.

Yani onlar, ne maddedir, ne de değıldir!.. Bu bilimin zaferidir ve gözle görünmek bir yana maddeyle hiçbir etkileşmesi olmayan bu sessiz hayaletlere beş duyu değıl; saf matematik denklemler ulaşmıştır. (*) (Nötrinoların bir diğér özelliğı de, seri kitaplarımız içinde yer alacak olan “**Şeytan**” ın kozmik yapısını açıklamasıdır.)

Nötrinolar gibi kuvvet alanları ve görünmeyen madde miktarı vardır ki, bunlar da ışık zerresi olan **Kuantların (foton)** hepsinin ışımadığını, ışık vermediğini ve bir de “**Karanlık-Zımnı**” ışısız ışıma da olduğunu ortaya koyuyordu.

Evrenin bütün **dört kuvveti “Karanlık enerji alanları”** ile temsil edilmektedir. Örneğın bir mıknatısın demir tozlarını dizen manyetik çizgileri bu karanlık ışımanın diğér örneğidir.

Karanlık enerji alanlarının ve karanlık manyetik akıların ne olduğunu bilmeksizin, sadece aydınlığa inanıyoruz. Oysa bilim karanlıkları “**MATEMATİK**” yoluyla görmeden buluyor ve ispatlıyor.

EVREN VE BİLİM BİR BÜTÜNDÜR

Kısaca **evren bilimleri bir tektir**. Yani Evren **TEKİL** (Vahdaniyet) **bir bütündür**. Biz evrenden ayrı değıliz. Yıldızlarda oluşın atomların püskürmesinden hücreler dizgesi biçiminde yaratılmışız. Biz evrenle birlikte varız ve ondan soyutlanamayız.

Evrenin bilimi de bir tek ve yalındır. Bulduklarımıza bilim diye inanıp, bulamadıklarımıza ve erişemediklerimize “Bilim Ötesi” demek yanlışından kurtulmamız gerektiğini henüz 1960’larda anladık.

Evrenbilim yani “Science” bir tektir, bir bütündür. Onun içinde insanlık olarak yol aldığımız kısmı, ağır ve hantal gitmektedir. Ama daha bulacağımız yasaları vardır ki, onlar da **TRANSSCİENCE**’dir, yani bilim üstü bilimdir ve metafizik diye nitelendirmek koyu bir cehalettir, profesör de olsa bu geçerlidir.

Bilim ağır ilerliyor. Çünkü bulunanı kanıtlamak 20 yıl sonraya kalıyor. Bu kaplumbağın

hızına karşı, gerçekten ömrümüz çok kısa... 25 yılını uykuyla geçirdiğimiz ortalama 75 yıl içinde, bilim adamı yetiştirmek için 25 yıl geçiyor. Geriye kalan 25 yıl kapsamında bilim yapmak, düşünmek, tefekkür etmek ve sonra üretmek için adeta bir zaman kalmıyor. Kısaca bilimde gidemediğimiz yere kadar gidiyor, sonra ya tıkanarak ya da tükenerek sınırlanıyoruz. Bizden sonrakiler bu işi sürdürüyor ve zincirimize bir halka daha ekliyorlar.

Amacımız, “**BİLİMİN NEREYE GİDEBİLECEĞİNİ**” bilimin ayrı bilim dallarının birbiriyle birleşen bir bütün olduğunu gösterebilmek.

Örneğin bir Kimya, bir Biyoloji bilimi vardı. Bunlar biyo-kimya olarak da birleşebiliyor. Ya da nükleer fizik ile nükleer atom kimyası aynı şey oluveriyor. Bütün bilimler birbirleriyle birleşip bir **BİRLEŞİK ALAN** oluşturuyor ve **tekleşmeye** doğru gidiyorlar. **Vahdaniyet biliminde de var.**

Bilim tepede, dorukta, piramidin en ucunda “ARŞ” da birleşebilir ve TEK BİLİM olur. İşte bu kitabın amaçlarından birisi de doruğa gitmek...

Önce merak ederiz. Meraktan bilim doğar. Bilim bizi “**Allah’ın yarattıkları üzerinde düşünmeye**” götürür O zaman derinleşiriz ve “**ALLAH’IN ZATI**” nı merak ederiz. Allah’ımıza bir **mekân** ve **zaman** atfetmek isteriz.

Nedensellik denen “Zamanda **öncelik sonralık sıralaması** yüzünden” Allah’ı kimin doğurduğunu, ne zaman doğduğunu, ne zaman sonun geleceğini” düşünürüz.

Bunları düşünmek çocukluğumuzdan beri içimizdedir. Bir çocuk Allah’ı doğmuş, doğrulmuş, bir yerde ve bir zamanda yaşıyor düşünmek alışkanlığındadır. Çünkü nedensellik ve “**Mekân ile zaman**” ihtiyacımız bize böyle bir düşünce eğilimi yaratır. Bütün bunları insanoğlu daha küçükken düşünmeye başlar ve sanıldığı gibi “**kâfir**” düşünceler değildir. Çünkü bilim sorarak başlar. Işık hızında zamanın ebediyen durduğunu bilmeyen bir çocuk ya da bilimsiz biri için zaman hep mutlak ve akıcı bir şey gibi gelir. Zaman akınca da bir başı bir sonu vardır. Dünü, şimdisi, yarını vardır. Bu zamanın içinde geçtiği bir mekân vardır.

Normal olarak hepimiz doğarız. Aynı şeyi Allah’tan da bekleriz. İşte **nedensellik** denen ve sadece yaratıklara şart konmuş bu doğum-ölüm sıralaması düşüncelerimizin başının belasıdır.

Bütün bunlara giriş olsun diye “**TEKİLLİK**” denen bir matematik imkânsız bölgeye girmemiz gerekiyor.

KESİM: 4

Başlangıç tekilliği

Daha çocukken bir kedi yavrusunu gözlemliyordum. Onu öldürmek kolaydı. Çünkü vardı ve var olana istediğinizi yapabilirsiniz. Kısaca **var olanı yok edebilirsiniz**. Ama yaratılmış

olan bu kediyi yok edebilirsiniz. Onu yaratamazsınız. O da kendi kendini yaratamaz. Daha yaratılmayan bir kediyi nasıl yok edersiniz?

Sonra lise yıllarında “Kediyi” yok etmediğimi, sadece onun ölümüne neden olabileceğimizi anladım. Kedinin cesedi atomlarıyla birlikte orada kalacaktı.

Atomlar yok edilemezdi, onlar enerjiye çevrilirdi ve enerjiyi de yok edemezdik.

Şunu anlamıştım ki, aslında hiçbir şeyi yok edemiyorduk. Kedinin çürüyen cesedinin atomları, biraz ileride yeni doğan çocuğun bedeninde yer alacaktı.

Kediyi oluşturan atomların yok edilmesi işlemi ise evrensel kozmik bir karadelik kıyametiyle söz konusu olabilirdi.

Var olanı yok etmek kolaydı. Ama onu var etmek mümkün değildi. O halde evreni yoktan var eden bir “**TEKİLLİK**” yani karşıtsızlık olmalıydı. O kediyi yaratmalıydı ki ben de o kediyi yok edebileyim!..

İşte yok olanı var etmek yani yaratmak bilimin akıl almaz gördüğü bir olaydır. **Bilim için var olmak ile yok olmak özdeştir.** Ama **YARATMAK GÜÇLÜĞÜ** denen tekilik vardır ki, kahreder bilim adamını!..

Niçin varlık yokluğa göre mevcuttur? Yani evren olmayabilirdi. O zaman yaratılan evren olmadığı için tanrı olsa da olmasa da birdi. Ama şimdi varız. Yani **varlığımız yokluğumuza tercih edilmiş.** Yoktan var edilmişiz!..

Birinin yaratma gücü olmasa biz olmazdık ki... Şurada bir otomobil var. Eğer siz onun MARŞ anahtarını çevirirseniz otomobil “İŞLER” dokunmazsanız ebediyen öylece kalır.

Biri “**MARŞ**” vermiş ve “**YARATMIŞ**”. Biz onu yaratamadığımıza göre yaratık biziz ve yaratan da “**O**”...

Varlığın yokluğa göre mevcut olması, yani **YARATILMA ihtiyacı** ile **ALLAH ihtiyacı** aynı şeydir. Evrenin yok edilmesi, kedinin öldürülmesi kadar kolaydır. Ama evrenin var edilmesi, kedinin yaratılması kadar inanılmaz bir güç ve kudret olayıdır. Bu **TEKİLLİK imansız** bilginin amansız düşmanıdır.

Yoktan var edilmeye biz fizikçiler “**BAŞLANGIÇ TEKİLLİĞİ**” diyoruz. (*) (Tekillik, yani **SİNGULARİTY**, artık matematiğin sıfır ötesine geçmiş, tek boyut olmuş ve karadeliğe yakalanmış, uzay ile zamanı yer değiştirmiş her şeye denmektedir. Yaratılmamız böylesi bir **BAŞLANGIÇ TEKİLLİĞİ**’dir.)

“Bir şey, biri, bizi var etmiş” deriz fizikte... Bunun cevabı yoktur. Çünkü evrenin **BİG BANG** (Büyük patlama) denen bir yaratılışla açıldığını ve büyüdüğünü biliyoruz. Eğer bu patlama olmasaydı, derdik ki, “**Evren ezelden beri vardı ve ebediyen de olacaktır. Evren bir tanrı gibi öncesiz ve sonrasızdır, yaratılmamıştır, hiç yok olmayacaktır.**”

Ama böyle olmadığını gördük. Evren zaman içinde ezeli, öncesiz değildi. Zaman içinde bir **durakta** yaratılmıştı, **yoktan var** edilmişti.

Sonuç tekiliği

Evren **ebedi de değildi**: Önceleri yaratıldığı fakat hiç **yok olmayacağı** düşünülmüştü. Çünkü evrende gözlenen madde miktarı, evrenin genişlemesini dizginleyecek kadar kritik bir kütleyle sahip değildi.

Biliyoruz ki, evrende çekim vardır. Çekim onu yaratan kütlelerin ağırlığına eşittir. Kütle büyürse çekim çoğalır.

Evrende bu yeterli kütle bulunamıyordu. Ama fizik hesapları evrende **“kayıp bir maddeden”** söz ediyordu. Yani görünmeyen bir madde açığı bulunuyor, fakat gözlenemiyordu. Sonra bu madde açığının 12 türlü madde olduğu ortaya çıktı. Kuvvetin yani alanların kendisi bile ısımayan bir maddeydi.

Evrende her şey bir karadelikliğini yaratıyor ve onun ardında ölüp gidiyordu. Evrende ısımayan gölge madde miktarı beklenenin on katından fazlaydı.

Dolayısıyla ısımayan bu karanlık ağırlık, evrenin genişlemesini yavaşlatıp, evreni kendi çekip merkezine toplayacaktı. İşte bu kıyameti oluşturacaktı.

Evren var edilmişti ve yok edilecekti. Yok edilmesi kaçınılmazdı. Evren kendi üzerine çekimle büzüşüp kapaklanmasa bile, eninde sonunda **karadelikler evreni yutacak ve arkasındaki tünelden “Yeniden yaratılışa” fırlatacaktı.**

Öyle ya da böyle! Evrenin bir başlangıcı olduğu gibi sonu da vardı. Başı ve sonu olan her şeyin bir ömrü, bir doğumu ve ölümü vardır demektir. O halde bu evren kapalı ve sonlu evrendi. Yani yuvarlak. Tıpkı dünya gibi... Ekvatoru izleyerek bir şehirden yola çıkan kimse bir evren turu atarak aynı şehre dönecekti. Başladığı ilk adımı son adımı ile aynı yerde buluşacaktı.

Evren, Güneşler, yıldızlar, galaksiler, atomlar hep böyle bir **YUVARLAK**’tan ibarettir. Yuvarlak bir küre ise **“Evrende, uzayda” sonlu bir yer tutar.** Yola çıktığınız noktaya bir tur atıp geri dönersiniz.

Işık bile böyledir. Güneşten 4 milyar yıl önce yola çıkan ışık demetlerinden biri, doğudan batıya bir tur atar ve 4 milyar yıl sonra bu kez BATIDAN DOĞAR gibi gözükür. İşte kıyamet alametlerinde biri olan **“Güneşin batıdan doğması”** böyle bir görüntüyü bize bildirmektedir. Karadelikler ışığı daha da çabuk bükerek güneşi doğu ve batıdan çifte doğmuş gibi gösterir.

Evren kapalı bir küredir ve bunun uzay – zaman (Akar) çizgilerinden, Rahman; 33 uyarınca dışarı çıkamayız.

Evrenin başı ve sonu vardır: Burada olduğumuz sürece ölümsüz olamayız. Ömür ile kısıtlanmışız.

İlahi emre göre: Evrenin **başı aknokta (Künnes)** ve **sonu karanokta (Hünnes)** denen nedensel iki uçtur. İkisinden birinin olmaması halinde evren de olmayacaktı. Örneğin aknokta olmasa, evren yaratılmazdı. Eğer karanoktalar olmazsa biz (ayrık bulutlardan

galaksileri yani) “Yer” kavramını bulamayacak dolayısıyla yaratılışımız bu yönde gerçekleşmeyecekti.

Aknoktalardan enerji alıyoruz ve yaşıyoruz. Karanokta olmasaydı kıyamet ve bunun ardındaki “EBEDİ ÖLÜMSÜZLÜK” umudumuz olmayacaktı. İki kez var olmak için arada bir ölüm gerekiyor.

Karanokta bizi kıyametle **ölümsüzlüğe** kavuşturacaktır. Yani evrenin sınır ve kısıtlama kapıları olan bu karatünellerden, kısıtsız, sınırsız bir ebedi hayata kavuşmak için karanokta şarttır, herkes ölümü tadarak ölümsüz olacaktır.

Karanoktalar olmasaydı, evren de olmayacaktı. Evrenin karakabirinden akdoğan çıkmaktadır ve ikisi aynı şey; aynı noktadır ama **BERZAH (Nedensellik)** yönleri terstir, iki tanedir.

Evreni kısaca “Yuvarladık” ve başı ile sonunu bir bohça yaparak derledik. Bu bizim ARZ’ımızdır. Orada görünen ışımaya yani madde “YER” ve ışımayan madde, örneğin enerji alanları ve boşluk “Gök” adını almaktadır.

Yer-Gök ikilisinden oluşan ve bohçaladığımız bu “ARZ”ın keşfine çıkalım. Bu arada onun dışına gitmeye çalışalım ve önce “ARZ”ı anlayarak “ARŞ”a doğru evrenin keşfini deneyelim.

KESİM: 6

Evrene açılmak...

İnsanoğlu bu evrenin keşfine nasıl çıkar?

Dünyamızda yüzey iki boyutludur. Yani dünya üzerinde bir tarlamız vardır ve bunun örneğin 400 metre kare olduğunu, her kenarının 20 metre uzunlukta olduğunu düşünürüz.

Eskiden insanlar kuşlara bakar ve uçmak isterlerdi. Kuşlar hem yere konuyor (iki boyutlu) hem de insanların hiç bilmediği üçüncü boyuta yani “Göğe uçuyorlardı”.

Çok geçmeden insanlar da balon, uçak, roket yaparak “Üçüncü boyuta” yani göğe çıktılar. Öyle ki kendilerine kuşbakışı bakan kuşlara bile tepeden bakmaya başladılar.

Roketlerin icadıyla pilotlar astronot elbisesi giydiler. Sonunda inanılmaz bir şeyi başararak, “AY’A AYAK BASTILAR.”

Ay’a gitmek haftalarımızı alıyordu. Roketlerimiz saatte 50bin km. ye varan hızla gitmelerine rağmen, en yakın gezegene gitmek aylarca sürecekti. Daha sonraki bir gezegene gitmek ise yıllarımızı alacaktı. Örneğin Pluton gezegenine gitmek **insanın ömrüne sığmaz.**

Gezegene gitmenin teknik zorluğu vardır. Bir astronotun öncesinde 20 yıllık öğrenim çağı ve sonrasında da bir o kadar yıl astronotiks eğitimi gereklidir. Kırk yaşında yolculuğa çıkan bir insan ömrü boyunca gideceği bu yolculuğunda, kendi gemisinin birkaç katı,

besin, oksijen, su vb. yanında götürmelidir. Sonuçta insanoğlunun bir kalkışta güneş sistemimizin uzak gezegenlerine gitmesi için ne ömrü ne de teknik imkânları yeter.

Dolayısıyla karşımıza **ZAMAN** denen yeni bir **boyut** çıkıyordu. Yani mesafe denen boyutu, zamanın akma hızı olan ışık hızıyla kat ederiz. Zaman ve mesafe böylece 4.boyut olur.

Evrende en hızlı şey olan ışık bile ZAMANA bağımlıdır. Saniyede üçyüzbin km. hızı olan ışık hızı evrenin en büyük sür'atidir.

Bir uzay gemisi "Maddeden" yapılır. Ama "Işıktan bir uzay gemisi yaparsak, evrenin en büyük hızını elde etmiş olurduk. Öyle ki, bu gemi, **BİR SANİYEDE dünyanın çevresini 7,5 kez dolaşmaktadır.**

Bu korkunç süratteki **ışık-gemimiz** dünyadan güneşe sekiz dakikada gider. Pluton gezegenine ise saatler boyunca...

Güneşimiz bize en yakın **YILDIZ**'dır. **Yıldız ve Güneş aynı şeydir.** Bütün yıldızlar birer güneştir aynı zamanda...

Bizim güneşimize en yakın yıldız Vega ve Erboğa olup, **güneşimizin bitişik komşusudur.**

Ne var ki, ışık-gemimiz oraya **dört yıl dört ayda** ulaşır. Bu arada yolun daha yarısında "Ortada kalırız" çünkü, iki güneş arası o kadar uzundur ki, geriye baktığımızda güneşimizin de bir yıldız noktacığı olarak bize göz kırptığını görürüz. Öteki yıldızların arasında kaybolmuş bir noktacığ...

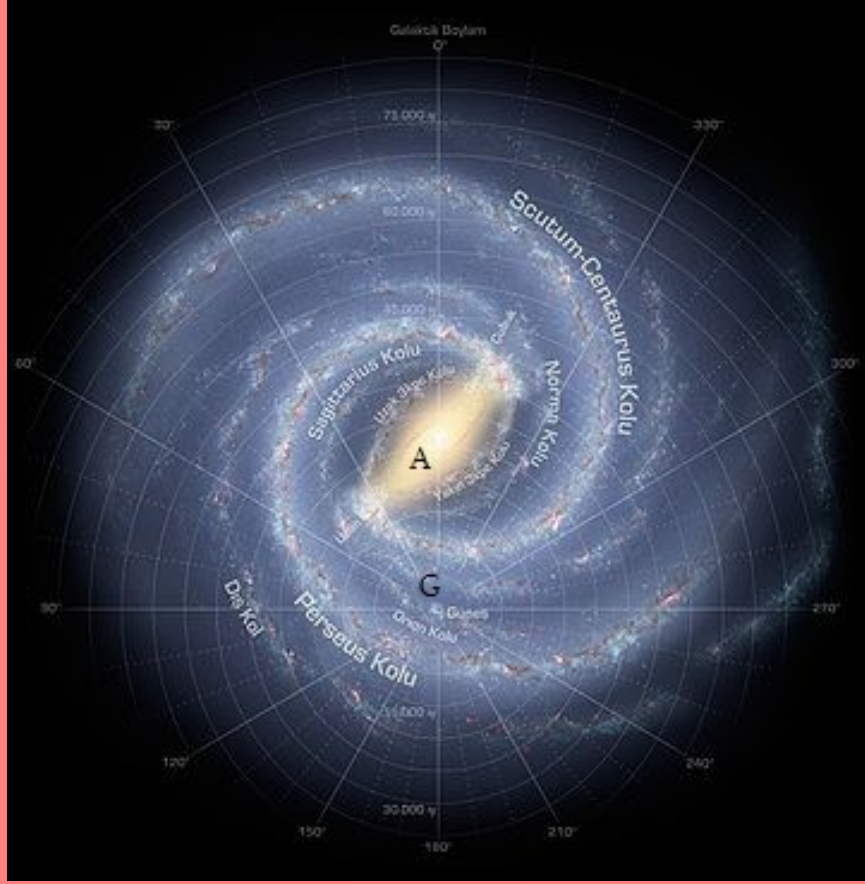
Işık hızıyla değil de, **normal bir roket** hızıyla oraya 43 bin yılda gidebilirdik. İşte birbirine **komşu** iki güneşin arasındaki mesafe!...

Güneşimiz gibi tam **yüz milyar tane daha güneş bir arada bir Samanyolu içinde bulunuyor.** Böyle yüz milyar güneşten (yıldızdan) oluşmuş gök adasına "Galaksi" diyoruz. Bizim galaksimizin adı ise "Samanyolu ya da Arapça ismiyle **Kehkeşan**" dır.

Galaksiler ya da Samanyolları, bir uçan daire gibi, bombeli ve çevrelerinde yıldızlardan oluşmuş sarmal kolları olan Yıldız topluluklarıdır. **Bizim galaksimiz küçüktür.** Öyle galaksiler vardır ki, içlerinde birkaç trilyon yıldız (Güneş) bulundurlar, hata bizim galaksimizden bin tane daha içlerinde barındırırlar!.

Galaksimiz ve hemen bitişindeki **komşu galaksi-Andromeda** birbirine benzer. Ortada bir çekirdek ve çevresinde dolanan girdap gibi helezonik kolları vardır. Bu ışıklı tuğlalar yıldızlardan dokunmuştur. Komşu iki galakside de 100 milyar kadar yıldız var.

Resim: 1

GALAKSİMİZİN GÖRÜNÜŞÜ

Eğer Samanyolunun dışına çıkabilseydik, galaksimizin enine ve yukarıdan böyle görecektik. Çizimler, benzer galaksilerden uyarlanmıştır. Galaksinin çekirdeği (A) bir galaktik karadelik içermektedir ve yaşlı yıldızlar burada yoğunlaşmaktadır. Çevredeki sarmal kollarda yer alan 100 milyar yıldızdan biri de (G) ile gösterilen güneşimizdir. Galaksimiz Samanyolunun çapı 200 000 ışık yılı; genişliği bunun beşte-biridir. Güneş sistemimizin merkeze uzaklığı ise 32 bin ışık yılıdır.

Yüz milyar nedir? Eğer bir insana yüz yıl versek ve her saniye bir madeni lira saysa, bu adam hiç uyumaksızın ve başka bir işle meşgul olmaksızın yüz yıl boyunca bu madeni liralara saysaydı 3 milyar 140 milyon lira sayacaktı. Biz daha yüz milyar yıldızın ne anlama geldiğini bile bilemiyoruz.

Eğer evrenin en hızlı gemisi olan ışık gemimiz komşumuz Andromeda Galaksisine gitmeye kalksaydı üç milyon yılda gider. Roketimiz ise oraya üç milyar yılda, yani dünyanın ömrü kadar bir zamanda gitmek zorunda kalacaktı.

Neyse ki ışık gemimiz roketimizden bin kat daha hızlı olduğu için biz üç milyon yılda oraya gidebilirdik.

Ne var ki, evren genişlemektedir. Hubble evrenin genişlediğini daha 1920 yıllarında bulmuştu. Yaratılış patlamasının sürmesi nedeniyle **evren genişlemektedir**. Bu demektir

ki, **“Galaksiler birbirinden hızla uzaklaşıyor.”**

Biz komşumuz Andromeda’ya 3 milyon yılda gitmeye kalkıştığımızda, bu galaksi 3 milyon yılda bizi geride bırakacak bir hızla uzaklaşacaktı. Yani belki de 6 milyon yılda onu yakalayamayacaktık. Ona ulaşırsak bile, geride bıraktığımız Samanyoluna dönmemiz için en az 12 milyon yıl gerekecekti.

Bunları niçin yazıyorum? Sadece komşu güneşlerimizin ve komşu galaksimizin ne kadar akıl almaz uzakta olduğunu, son hızla giden ve bundan büyük hız olmayan ışık gemimizde tecrübe ederek, kâinatın büyüklüğünü, dolayısıyla YARATANIN erişilmezliğini vurgulamak istiyorum.

Ve demek istiyorum ki, bizim çevremizde bizden başka bir gezegende hayat yok. Allah’ın bildirdikleri dışında (İnsan, Cin-şeytan, Huri, Ğılman, Yecüc-Mecüc, Melek vb.) bir hayat tarzına rastlamak mümkün değil. Oradan da bizlere Uçan dairelerin gelmesi mümkün değil!. Bize gelebilecek bir Uçan daire (UFO) içindekilerin 12 milyon yıl ömrü olmalıdır en az...

Samanyolu ve bitişik komşusu Andromeda küçük birer galaksidir. Böyle 150 kadar galaksi ise, bir üst sistemde yer alırlar. Bu sisteme **“Meta galaksi”** ya da **“Süper küme”** adı verilir. Dağılım hesaplarına göre içinde yüz milyar tane güneşi olan 200 milyar galaksi vardır.

Bu galaksiler ise Süper kümelerde toplanmışlardır. Her süper küme ise **“Galaksi şablonları teorisine”** göre bir **Hiper** yani daha dev bir kümede toplanmışlardır. Buna göre her 200 milyar galaksi olan bir **Hiper Küme** oluşturuyor.

Peki ya bu **Hiper kümelerden de 200 milyar tane varsa?**

Evrenin bu inanılmaz ve akıl almaz boyutları karşısında Allah’ın ilmine ve kudretine vakıf olmaktan başka ne yapabiliriz ki?

Rabbimiz ise bu korkunç dev evrenimizin yerini şöyle belirliyor:

“Doğrusu biz aşağıların en aşağısı olan göğü sadece yıldızlardan ibaret bir süsle donattık.”

Yani şimdiye kadar saydığımız her şey, bir balon köpüğünün yüzeyi gibi, 7 göğün en aşağısındaki en önemsiz bir bölge **“Yıldızlardan ibaret bir süs”** olup çıkıyor!..

Bunu ancak **EKBER** (En büyük) bir kudret söyleyebilir”...

KESİM: 7

Sınırdaki!..

Sonsuzluk Kulesi’nin ne anlama geldiğini değil ama gelebileceğini bu DEV evrene bakarak kestirebiliriz belki de...

Ama bizim başlangıçtaki amacımız, ışıktan bir gemiyle evrenin en uzağına gitmek değil miydi?

Biz bu yolculuğa, yine beyin jimnastiğimizle gitmeye çalışalım:

Bunun için “ZAMAN” denen boyutu da ortadan kaldıralım. Yani “Ölümsüz olalım” ya da ebedi yaşadığımızı düşünelim.

Evrenin en uzağındaki yıldızlardan birini hedef alalım. Yani gözlem ufukumuzun içindeki en uzak yıldıza gitmek, bize ilk bakışta “Evrenin kıyısına” çıkmak gibi geliyor. Ama bunun böyle olmadığını göreceğiz ve şaşıracağız.

Alan Sandage, evrenin en uzak yıldızlarını bulmuştur. Bunlara “QUASAR/Kuazar” adı verilmişti. Bazı Kuazarlar bizden 16 – 20 milyar yıl ötededirler. Böylece 20 milyar yıl boyunca gideceğiz demektir.

Kuazarlar evrenin en uzağındadır ama en yakın yıldızlardan hatta içinde bulunduğumuz galaksiden bile fazla ışık verirler. Üstelik çok küçüktürler.

Yani en uzakta olduğu halde en güçlü ışımayı yapan çok küçük yıldız merkezleridir Kuazarlar... Bu akıl almaz bir olaydır. Komşu ülkedeki bir sokak lambasının, evimizin içindeki lambadan bizi daha çok aydınlatması kadar imkânsızı başarmıştır Kuazarlar.

İşte bu “Aknokta” yıldızlara doğru gidiyor ışık-gemimiz. Böylece 16 milyar yıl ötedeki uzaklarda ne varmış göreceğiz!..

Ölümsüz olmasına ölümsüz olduk ama bir dert daha var başımızda: Evren sürekli üzerimize doğru genişliyor!.. Öyle hızlı bir genişleme ki, kayığımızın akıntıya karşı bir metre ileri gidene kadar on metre geriye sürüklenmesi gibi imkansız!...

Demek ki asla o hedef alınan KUAZAR’a gidemeyeceğiz. Oraya gitmek için “Ölümsüz” olduğumuzu var sayıyoruz ve 16 – 20 milyar yılda gitmeyi düşünüyoruz. Ne var ki, evren genişlemekte olduğu için bu 20 milyar yıl iki katına çıkacaktır. Böylece ölümsüz olduğumuz kadar, evrenin de genişlemesini hayalen durdurmamız gerekiyor ki, gerçekten hedefimize ulaşalım.

O hedef alınan Kuazar’a gittiğimizde, bu süre zarfında çoktan bir galaksiye dönüşmüş olacaktır. İleride göreceğimiz gibi **Kuazarlar birer AKDELİK ve hem de aynı zamanda KARADELİK’tir. Kuazarlar arka plandaki bir evrende yutulan maddenin, bizim tarafımıza kusulmasıdır.**

Böylece o kuazar çevresine kustuğu maddeden “**Galaksi kollarını**” oluşturacak ve kendisi de galaksi çekirdeği olarak kalacaktır. Böyle oluşum halindeki galaksilere “**SEYFERT GALAKSİSİ**” diyoruz. Seyfert galaksileri ise zamanla bu **Kuazar’ın bir karadelige dönüşmesi sonucu bildiğimiz galaksiler** haline gelir.

Yani Kuazarlar bir **bebek-galaksi**; Seyfert galaksileri bir çocuk ve **genç** bildiğimiz galaksiler ise ömrünün sonuna yakın, bir **ayağı karadelik çukurunda yaşlı galaksilerdir**.

Dikkat edilirse, bizim hedef aldığımız kuazar’ın yerinde olmaması gerekiyor. Belki de bizim galaksimiz samanyolu’nun geçmişidir. Artık o hedef yerinde yoktur. Kendi bebekliğimizin ışımasıdır o kuazar!.. Üstelik evren belki de bir futbol topu kadar küçüktür. Bizim gideceğimiz yer, kendi “**Geçmişimiz**” tarihimiz olacaktır.

Zamanın açmazları denen çelişkileri bize **RELATİVİTE TEOREMİ** (İzafiyet Nazariyesi, Görecelik ya da Bağlılık kuramı) anlatacaktır.

Zaman kavramı karşımıza bir **boyut-enerjisi** olarak çıkmaktadır. **Işık** ile **zaman hızı** aynı şey olmaktadır. Yani ışık-gemimizin hızı ile zamanın hızı aynı şey olduğu için, “Ölümlü” kimseler olarak evrenin 40 milyar yıl ile ölçülen limitlerine gidemeyiz.

Şimdi yeniden ışık-gemimizin ölümsüz pilotuyla birlikte hedef aldığı evrenin en uzağı dediği “**KUAZAR**”a olan yolculuğumuzu sürdürüelim:

En uzaktaki hedefimiz, aslında “Geçmişimizin” başıdır ve **evrenin tam ortasıdır**; kıyası değildir!..

İğne ucu gibi bir noktadan yaratılan evren, sonra bir bilye, daha sonra futbol topu, sonra dünyamız kadar ve böylece genişleyerek, şimdiki akıl almaz büyüklüğe ulaşmıştır. İşte bu oluşu bir filme çektiğimizi varsayalım. Bu **filmi** yeniden fakat **ters** olarak oynatalım.

O zaman evren genişleyeceğine büzüşmüş görünecektir. Soğuyacağına ısınacak; kararacağına aydınlanacak, büyüyeceğine küçülecektir. Birbirinden uzaklaşan galaksiler de tersine birbirine bitişmeye başlayacaktır. Üstelik o galaksilerin giderek küreleştigi ve içinden birer Kuazar çıktığını görecektik. Artık yıldızlar yerine sadece **ateş-enerji** vardır. O dev süper ve hiper galaksi toplulukları sadece birer süper **Aknokta (Kuazar)** dır.

İşte biz o Kuazarlardan birine gitmiş oluyoruz. Evren ise kendi üzerine dolanan ve bu haliyle salyangoz kabuğunun spirali gibi, aynı zamanda “**Nabız**” denen impuls atmasıyla kendi üzerine dolanarak genişleyen bir yapıdadır.

Yaptığımız matematik hesaplarına göre eğer evren 20 milyar yıl yaşındaysa, bu kabuk kendi üzerine 8 kez dolanmış ve artık dokuzuncu dolanımın, iyice küreleştigi için yapamayacak hale gelmiştir. Zaten evrenin 2,7 derece daha sıcaklığı düşerse, kendi üzerine sarılarak dolanması duracaktır. Çünkü genişlemesi bu enerjinin itici gücünden kaynaklanmaktadır.

O halde 16 ila 20 milyar yıl boyunca kendi üzerine 7 kez dolanmış olması gereken evrenin bu durumu “**Gökleri 7 kat olarak yarattığını**” bildiren **ALLAH** tanımıyla birleşmektedir. (Nuh S, 15. ayet.)

Şimdi yolculuğumuzu sürdürüelim ve sürekli önümüzdeki kuazarı kovalayalım ışık-gemimizle...

Geçmişte o kadar geriye gitmiş olacağız ki, evrenin büyüklüğü önce **dünya** kadardır. Sonra futbol **topu** kadar ve sonra da **bilye** kadar!..

Bu bilye kadar evren, yine **ÇOK BÜYÜK** gelecektir bize... Çünkü bu bilye de galaksiler ve trilyarlarca yıldız, dünya ve ışık gemimizin bütün içeriği vardır. Gemimiz de onun içindedir. Çünkü bizler de evrenle birlikte var olan ve onun içinde olan birer maddeyiz. Dolayısıyla her şey o bilyenin içine sıkışmış olacaktı ve biz dev bir gemiyken, öylesine sıkışmışızdır ki, bir atom-altı parçacıktan da küçüğüz. Galaksimiz bile bir enerji noktacığınan başka şey değildir.

Yolculuğu noktaladık!..

Daha **geri gidiyoruz** ve bilye kadar evrenimizin **iğne ucu** kadar olduğunu görüyoruz. Bir iğnenin ucunda **yüz milyon atom vardır**. Evren daha da geriye gittiğimizde bu atomlardan birinden de küçük olacaktır. Daha geride, atomdan da milyarlarca kez küçük olacaktır. İşte bu AKDELİK “OL” emrinin merkezidir.

Maddenin cehennemi bir enerji olduğu bu AKNOKTACIK bütün evrendir ve aynı zamanda sonun başlangıcı; başlangıcın sonucudur. Sonsuz küçük bir noktacık (Kuant) olarak yaratılan bu evren, aynı zamanda evrenimizdeki en küçük uzay aralığıdır. Yani **BÜYÜK İLE KÜÇÜK AYNI YERDEDİR**.

En küçükten en büyük yaratılabiliyor.

Eğer yolculuğumuzu sürdürebilseydik, bu MİNİ AKNOKTANIN içinden girmiş; ardında bir **tünelle** arkasındaki BİR KARADELİK’ten dev bir evrene girmiş bulunacaktık.

Bu evren bizim yola çıktığımız şimdiki evrendir. Yani dev ve kocaman boyutlarıyla genişleyen bildiğimiz evrendir. Geldiğimiz yere döneriz!

Zaman bizi geçmişimizin sonundan geleceğin en başına fırlatmıştır. Böylece evrenin en uzak bölgesi dediğimiz **Kuazarların** aslında evrenin öz geçmişi ve **merkezi** olduğunu, evrenin kıyası olmadığını görüyoruz.

O halde biz şimdiki zamanımıza fırladığımıza göre, artık hedef almadan rastgele bir yönde evrenin en uzağına gidelim:

Eğer evren ışık hızından büyük hızla genişliyorsa, biz o uzakları hiç yakalayamayacağız demektir.

Eğer biz evrenden daha hızlıysak evrenin geleceğine geçebileceğiz. Çünkü gemimiz ışık hızıyla gitmektedir. Dolayısıyla yerde bıraktığımız ikizimizden genç kalacak, evrenin geleceğine gitmiş olacağız. Örneğin bizim bir günlük yolculuğumuza karşı, ikizimiz bin yıl yaşlanmış olacak, “**Allah indinde bir günün bin yıla eşitlendiğini**” ayetlerden hatırlayalım...

Böylece evrenin 2,7 derece daha genişleme enerjisi bulacağı 8 nci gök katmanına (Sekizinci spiral) ulaşırız.

Sonra evrenin daha genişlemediği dokuzuncu gök katmanına gideceğimizi görüyoruz.

Orada henüz evren genişlemediği için sadece **esiri** bir rezerv uzay-zaman vardır. Biz oraya gidince, bizler de evrenden bir parça olduğumuz için, yanımızda kendi evrenimizin “Dört temel kuvveti” ni götüreceğiz. Biz madde-enerji olduğumuz için yanımızda atom-içi kuvvetleri, çekimci dalgaları ve elektromanyetik kuvveti de taşımış ve üretmiş olacağız.

Dokuzuncu bir sarmal (Gök) ideal bir küre olduğu için artık genişlemenin sonudur. Çevresi, evreni çökertecek bir itme basıncı uygulamaktadır. (Negatif ivme) Orada uzay ve zaman düzdür. Yani zaman mekân içinde bir boyut ve/veya mekân zaman içinde bir boyuttur. Uzay-zamanın kendisi düzdür ama içine madde girince eğilmektedir.

Böylece evrenin daha genişlemediği ve beraberinde fizik yasalarını taşımadığı ve oraya ulaşamadığı için bize katamadığımız bölgenin tanımı için, “ışıktan hızlı” gitmemiz gerekiyor.

Peki, ışıktan hızlı gidelim!

Şimdi iyice çaresiziz. Çünkü ışık hızı aşıldığında ZAMAN TERSİNE çalışacaktır.

Diyelim ki **Cuma** günü yola çıktık: **Ertesi gün** Cumartesi değil; **PERŞEMBE** olacaktır. Yarın yerine “**Dün**” ile karşılaşmış, yaşanacağımıza gençleşmiş, yola bile çıkmamış olduğumuz bir gün önceye döneceğiz. Dolayısıyla yola çıkmamış olacağız. Bu da hiç bir mesafe almadığımız anlamına gelir.

Bu demektir ki, evren, henüz genişlemediği o yerlere bizi götürmeyecek, “**Dün**” denen geçmişimize iade etmiş olacaktır.

Çünkü ışık hızını her aşma girişimimizde evrenin kıyısından düne itelenmiş olacağız ve biz **ASLA EVRENDEN DIŞARI ÇIKAMAYACAĞIZ**.

Işık-gemimiz bile her teşebbüsümüze rağmen bizi evrenin dışına çıkaramıyor. Ölümsüz olduk, evrenin genişlemesini durdurduk ama “**ZAMAN DUVARINI**” aşamadık. Mekânı kolayca aştık, fakat hep zamana takıldık. Bir türlü evrenin dışına çıkamıyoruz, bir üst boyuta ihtiyacımız oluyor: **BEŞİNCİ BOYUT**’a...

Eğer dört boyutlu uzay-zaman boyutundan dışarı çıkmak istiyorsak o zaman **BEŞİNCİ BOYUT**’a bağlanmamız gerekiyor. Bu da RAHMAN Suresindeki 33. ayetin sırrındandır.

“**EY MAHŞERİN CİN VE İNSAN TOPLUMLARI GÜCÜNÜZ YETERSE GÖK VE YERİN AKTAR’INDAN DIŞARI ÇIKINIZ. ANCAK ÇIKAMAZSINIZ. SULTAN (BİR GÜCÜNÜZ) OLMADIKÇA!...**”

Aktar, burada bizim uzay-zaman dediğimiz esir çizgilerinin boyutlar hapisanesidir. Bu iki boyutlu mahşerden üçüncü boyuta bir geçişi ise **SULTAN** kavramı vermektedir.

Gazeteye basılmış bir insan resmi oradan dışarı çıkamaz!.. Evren balonunun yüzeyindeki bir resim olan bizler de dışarı çıkamayız. İçeri ya da yukarı (Yer ya da gök) olsa da **AKTAR** denen uzay-zaman çizgileri olan boyutlara yapışmışız.

Ne madde (İnsan) ne enerji (Cin) olmamız bizi bağlı olduğumuz uzay-zaman dört boyutlusundan kurtaramıyor. Ancak “**SULTAN**” diye adlandırılan **beşinci bir boyut** ya da **soyut bir tünel** olmadıkça her şey boşuna!..

O halde **KARADELİKLERE** başvurmamız ve buradan **EVREN DIŞINA ÇIKMAYI** DENEMEMİZ gerekiyor.

Karanoktalar evrenimiz dışına açılan **Ahiret tünelleri**, başka evrenlerin ve göklerin kapılarıdır. Bu kapının bilimini yapmamız şart! Çünkü nihayet evren dışına çıkacağımız ve Allah (C.C.) ile birleneceğimiz bir **SULTAN NİZAMİYE** kapısı bulduk.

KESİM: 9

“OL” patlaması

O’nun (Allah’ın) emri bir şeyi dilediği zaman, ona ancak ‘OL’ demesinden ibarettir. O (kavram) da **oluverir**. (Yasin-82)

Ayetten, “OL” emrinin kâinat dâhil, her şeyi öldürdüğünü, buyruk verilir verilmez hazır olduğunu 14 yüzyıl sonra anlayacaktık:

Önce 1920’lerde Hubble evrenin “sabit” olmayıp, **genişlediğini**, evrenin bir balon gibi şiştiğini gösterdi.

Hoyle başkanlığındaki bazı evren-bilimciler, bu şişmenin öncesizlikten geldiğini ve sonsuza kadar süreceğini savunarak, evrene bir başlangıç ve son tanımadan “**Açık Evren**” modelini oluşturdular. Evren-Hâşâ-tanrı yerine konmuş, ezeli-ebedi, ölümsüz ve hiç yaratılmamış, asla yok olmayacaktı.

Karşı grup ise, evrenin genişlemesini tersine çevirirlerse, en başta bir noktada yaratılması gerektiğini savundular:

Belçikalı din adamı **Lamaitre** ve **George Gamow** evrene bir başlangıç tanıyan modeller yaptılar. Gamow teorisine “**Büyük Patlama**” (Big-Bang) ismini verdi. Bu teoremde evrenin zaman içinde “Çok küçük ve yoğun” bir noktadan başlaması gerekiyordu. Sonra da giderek genişleyecek ve soğuyacaktı. Dolayısıyla en başta ışıklı olan evrenin bu soğuması, ışık zerreciklerinin görünen (7 renk) ışıktan sonra daha da soğuyarak bu kez görünmeyen ışımaya geçmesi gerekiyordu.

Işık ışıması soğudukça akkor halden sırayla turuncu ve kırmızıya sonra kızıl ötesine geçer. Kızıl ötesinde **ışık ışımasını** görmeyiz ama “**Isı ışımasını**” hissederiz. Bir kalorifer ısımaz ama ısı ışıması yapar. -273 C ye soğuyan bir şey ise bu kez “**Mini radyo dalgaları**” bandına geçer.

Gamow bu fizik yasalarını iyi değerlendirdi. Evren 10 – 20 milyar yıl önce yaratıldığında o kadar küçüktü ki, bu ışık zerrecikleri öteki parçacıklar içinden bir yol bulup çıkamıyorlardı. Bu yol, ancak yaratılıştan 700 bin yıl sonra açıldı, sonra genişleyen evrende serbest kaldı.

Gamow, evrenin sıcaklığının buz tutmaya sadece birkaç derece kaldığını hesaplamıştı. O zaman, bu ışımlar Radyo dalgası boyunca soğumalıydı. Eğer böyle bir şey bulunursa, evrenin başı olmadığını savunan maddeci görüş büyük bir darbe olacaktı.

İki radyo teknisyeni, FM radyo bandında giderilemeyen bir hışırtıyı yok etmek için antenlerini hangi yöne çevirirlerse çevirsinler hışırtı, evrenin her doğrultusundan (izotrop) her yönden eşit ve türdeş (Homojen) olarak geliyordu. Bu inanılmaz gözlemi Peebles yorumladı:

Gamow’un sözünü ettiği ışık zerrecikleriydi bunlar... enerjileri buz tutmaya başladığı için iyice pesleşmiş ve radyo dalgaları ile bir olmuşlardı.

Yaratan’ın “Ol” tecellisinden başka bir şey değildi bu hışırtı. Evren böyle bir **fon ışıması** (arka-plan ışıması) ile doludur. Bu “**Büyük Patlamanın**” sesidir ve evrenin

“Yaratıldığıının” ezelden var olmadığıının ispatıdır, yaratılma ihtiyacının ta kendisidir.

Evren, iğne ucunun trilyarlarda biri kadar bir **minik mesafeden**, bir anda, her şeyiyle olmuştur. Bütün yaratılanlar, anında var edilmişti. (Doğanın dört temel kuvveti henüz aynı tek kuvvetti. Sıcaklık sonsuz sayılardaydı.)

Saniyenin milyar x milyar x milyar x milyarda – biri bir zamanda madde-antimaddenin ataları olan süper parçacıklar (Leptokuarklar) oluşup sonra ikiye ayrıldılar. Madde-antimadde birbirini yok edince, her yer güneşten milyonlarca kez parlak olmuş, evren ışığa boğulmuştu. Bu minicik evrende öylesine bir yoğunluk vardı ki, Samanyolu’muzu, bir tek atomcuk içine koyup tartabilirdiniz. Ya da suyun yoğunluğunun yanına 75 tane sıfır yazıp okumaya, sıcaklığı da böyle 28 tane sıfırla ölçmeye bilmem akıl erdirebilir miyiz?

Bu “Cehennem” **biraz** soğumasıyla, “Güçlü kuvvet” ortaya çıktı ve ani bir genişleme oldu. “Zayıf Kuvvet ve elektromanyetik kuvvet” de sıcaklık milyon x milyar dereceye düşünce işbaşına geçtiler, kuark, elektron, foton ve anti parçacıkları oluştu.

Yaratılışın **milyonda-birinci** saniyesinde, ısı on milyon x milyon dereceye düşünce, üçlü kuark birleşmelerinden nötronlar ortaya çıktı, artık fotonlar üretim yapamadılar ve madde sayısı hızla azaldı.

Yaratılıştan onbinde – bir saniye sonra (Higgs bozonları) dışında hiç bir ağır parçacık kalmadı. Üç saniyede evrenin yapı taşları **sakinleşmiş**, evren kimliğine kavuşmuştu.

Bilim bunları bulmuş, “OL” emrinin anında yerine geldiğini ortaya koymuştur.

“OL” direktifi birçok ayette geçmektedir: Bakara – 117’de **“OL emriyle evrenimizin yoktan var edicisi”** nin, fizik evreni yaratmayı **“Murat”** ettiğini anlıyoruz. “Ol deyince de olmuştur.”

En’am - 73’deki “Ol” emri ise, bizi ve bizden önceki hiçbir şeyi yaratmadığı, **Vahid (tek)** olduğu dönemi vurgular, isteseydi yaratmazdı da.

“... Ol diyeceği gün her şey oluverir...”

Bu ayet aynı zamanda **“İkinci dirilişin”** de buyruğudur. Nitekim Mü’min - 68’de **“Hem dirilten; hem öldüren odur. O herhangi bir işin olmasına karar verdiğinde, ona sadece ‘OL’ der o da oluverir”** meali de bunu vurgulamaktadır.

Yasin - 82’deki ‘OL’un Emir ALEMİ’ne işaret olduğunu anlıyoruz. Nahl – 40’da da, önce mücerret evreni (Melekût âlemi) yaratmış ve fizik evreni daha sonra yarattığında da onları **“Şahit”** tuttuğu için, **“Biz”** ifadesi kullanıyor.

“Bizim herhangi bir şey için sözümüz, onu istediğimiz zaman ona sadece “OL” dememizdir. HEMEN oluverir.”

Bu **hemen** terimi üzerinde düşünmek gerekir: Gerçekten **“HEMEN”** olmuştur kâinat... İleride de göreceğimiz gibi, **“Yola çıkmadan amaca ulaşan zaman üstü zaman** komutudur, **OL...**

BİG-BANG TEOREMİNDE SON GELİŞMELER

İki cildimiz boyunca göreceğimiz gibi, evrenimiz, SÜPER UZAY denen bir EVRENLER çiftliğinde, sonsuz “Mini aknoktacık” lardan biri olarak beklemekteydi. Oradaki şiddet hareketlerinden birinin sonucu olarak, oradaki aknokta “Bu bölgeye” patladı.

Sözünü ettiğimiz şiddet hareketleri, Süper Uzay’daki SONSUZ ENERJİ İMPULSMOMENT’idir. Bunun “Nur” kavramına karşılık olacağını da ileride göstereceğiz. Kudret ne kadar büyükse, uzay da o kadar küçük olur. Evrenimiz “Soyut” bir dönemde Hilbert Uzayı denen düşünebilecek en küçük bir mekândan filizlendi, “Ol!” emri, bu aknoktadan tecelli etti.

Daha yaratılışın milyonda-bir saniyesinde “Hadron” döneminde yapıtaşlarımız olan “Atomaltı parçacıklar” ortaya çıkmıştı. Bu kısa zamanın geçmesi evrenimize uyarlanması için gerekli bir intikal gecikmesi süreciyle ilgilidir.

En başta bir tek “Kuant” olan aknokta, sonra şimdiki parçacıklara ve kuvvet alanlarına bölünerek çoğaldı. Bu olayı tersine düşünersek, “Birleşik Alanlar” teorisini kastetmiş oluruz. Söz konusu teori, en gelişkin son şekliyle “Süper diziler” öngörmektedir. Bunun sonucu olarak da, evrenin gördüğümüzden başka görünmeyen fakat çekimle hissedilen bir “İkizi/Gölgesi” olduğu varsayılmıştır. Buna göre evren, iki takım madde olarak yaratılmıştır. Bunların iki farklı kuvvet alanları bulunmaktadır.

Big Bang teorisinde, görmediğimiz, fakat evreni çökertecek olan ikinci takım maddenin patlamada ayrıştığı öne sürülmüştür. Bizim “Takım” madde, şimdiki içeriği yanında, kuvvet alanları olarak da bir ağırlık taşımaktadır.

Evrenin en baştaki etkin patlaması çok küçük karanoktacıklar da oluşturmuştu. (Hawking bulgusu). Bunun yanında, bilinmedik yasalara, bulunmadık maddelere bağlı birçok parçacık daha var olmalıdır. Hatta bunlardan çok soğumuş olan dördü de öngörülmüştür: En hafif süper paçacık olan fotinolar, nötrinolar elektromanyetiktir. Wilczek’in “Matematik yolla” bulduğu mini kütleli, kolay kümeleşen karanlık ve soğuk, manyetik olmayan “Aksiyonlar” bulunmaktadır (santimetreküp 1 000 000 000 000 000 tane).

Galaksilerin oluşumunu “Süper diziler” önermesi açıklar. Haritadaki devletler gibi eğri-büğrü sınırları olan bu diziler de, ilk oluşumunda ortaya çıktı, zamanla soğudu ve evrenin genişlemesine karşılık geriye çekilip büzüştü. Büzüşmesi sırasında da çekim dalgaları dışında elektromanyetik dalgalar yayınlamadılar ve hapsoldular. Uzay-zaman geometri dilimlerinden farklılıkları ve çekimci özellikleri nedeniyle uzayı bir yandan gerer, bir yandan da büzerler, galaktik kümeleri oluştururlar.

Bu teorik parçacıklar ve madde, patlamanın ilk anında ayrılmışlardır. Bildiğimiz madde önce tür olarak az, fakat kütle olarak çok büyük temel parçacıklardan oluştu.

Planck dönemini kuark dönemi izler, Süper simetri parçacıkları yanında Higgs bozonları (“Antimaddesi” olmayan bir tür parçacık) bu dönemin üyeleridir.

Daha sonra üçer kuraktan ortaya çıkan nötronlarla birlikte **Hadron** dönemi başladı. Bu dönem yaratılıştan itibaren, “OL” emrinin ilk saniyesinin onbinde-biri zamana kadar sürdü. Evrenin tutarı da o an belirlendi. Madde-antimaddenin birbirini yok etmesi (Annihilation) sonucu, ağır parçacıklar yok olup, geriye kararlı parçacıklar kaldı. (Proton, nötron, elektron, muon ve nötrinolar ile bunların anti parçacıkları Higgs bozonları, Higgs alan parçacıkları evrenin içine işleyerek, parçacıkların özelliklerini oluşturdular.

Nötrinolar sıcaklık onmilyar dereceye düşene kadar, sıcak plazma içindeydiler. Bu sırada evrenin yarıçapı sadece bir **santimetredir**, geçen zaman ise **saniyenin on-milyarda biri** kadar kısadır.

Sıcaklığın on milyar dereceye düşmesiyle, nötrinolar içinde bulundukları ortamdan geçebildiler ve serbestçe yayılmaya başladılar. Bu evreye hafif parçacıklar dolayısıyla “**Lepton dönemi**” adını vermiştir.

Evrenin yaratılışının daha **birinci saniyesinde** beklenen “Nükleer tepkimeler” dönemi başladı. Işımalı dönem de denen bu evrede madde-antimadde yok olmaları yüzünden, evrenin her noktası güneşten de parlaktı: Karanlık hiç yoktu!.. Isı ise hızla düşmekteydi: Üç saniye sonra ısı 3 milyar dereceden, düştüğünden, ilk 30 saniyeye kadar henüz atom çekirdekleri oluşamaz. Bu andan sonra kararlı ilk element çekirdekleri (hidrojen, deuterium, tritium ve Helyum izotopları) ortaya çıktı. Ama fotonlar onların atomlaşmasını önlüyordu.

Yaratılıştan 700 bin yıl sonra sıcaklık 3000 dereceye düşünce elektronların, atom çekirdeklerinin yörüngesine bağlanmalarına fırsat doğdu. Böylece fotonlar da atomlar arasından artık serbestçe yayılmaya başladılar. Bunlar başta çok şiddetliydi ama daha sonra (-270 dereceye kadar) soğudu. Sözüünü ettiğimiz “Radyo dalgaları” evrenin şimdiki zeminindeki **arkafon** ışımasıdır.

Bilim, yaratılışın milyarlarca-bir saniyesini bu kadar hassas ve doğru ölçerken, 700 bin yıldan sonra bazı “**Sırları**” çözmemektedir. Bu sırlardan birisi, evrenin (Hidrojen-Helyum ve yüksek ısı fotonlardan oluşan) tek, birleşik bir bulut olarak kalması gerekirken, nasıl “Galaktik bulutlara bölündüğü” problemidir. Konuya ilişkin birçok teori ileri sürüldü. Bunlardan birisi “**Süper diziler**” teoremidir. (Mısır patlağı biçiminde şimdiki galaksileri serpiştirir.)

Bunun yanında (Yazarımız Prof. Ayberg, diğeri de çalışma arkadaşı Prof. Hawking’in birlikte geliştirdikleri) bir başka teori daha vardır. Şimdi bu teoriyi sunuyoruz ve “Gökler ile yerlerin önceden bitişik olduğu, fakat sonradan ayrıldığı” tefsirine yorum getirebilir.

KESİM: 10

Yer – Gök, Gece –Gündüz

Evren, ilk yaratıldığında (henüz foton ışıması olmadığından) karanlıktır. Sonra fotonlar (ışık zerrecikleri) oluşur ve ortaya “**Gündüz**” kavramı çıkar. **Aknokta “Nur”** dur ve

ardından gelen "GECE" yi izleyerek, bütün evrenin her yerinin güneşten daha parlak "GÜNDÜZ" olduğunu, günümüzde ise bu fotonların soğumasıyla yine "KARANLIK" ya da "GECE" kavramına gelindiğini görüyoruz.

Bu da, bir anlamda Yasin – 37/38'deki "Gece" ve "Gün" ün birer **delil** olarak sunulmasıyla tam bağdaşır. Zümer – 5'de ise şaşkınsınız:

"Gökleri ve yeri HAK olarak yarattı. O (ALLAH) geceyi gündüzün üstüne örtüyor; gündüzü de gecenin üstüne sarıyor..."

Big Bang teoreminde bize "Gece-gündüzün" birbiri üzerine bürünüp sarılmalarını, 14 yüzyıl sonra anlatmıyor mu? Dahası da var: Gece ve gündüz gibi; **yer ve gök de ayrılmıştır**. Hâlbuki bunlar bitişikti. Yani evren, yaratıldıktan sonra bir gaz bulutudur, homojen (türdeş) tek tip bir yapısı vardır. Eğer öylece kalsaydı, **maddi hiç bir şey oluşmayacaktı**. Sonra "Garip" bir şey oldu ve **bu tek bulut**, süper galaktik kümeleri oluşturmak üzere "**Bölük bulutçuklara**" ayrıldı. Oysa böyle bir şey beklenemez!..

Çünkü birbirini her doğrultuda eşit çeken bir bulut hiçbir zaman kümeleşmez. O gaz bulutu içinde hem yer ve hem gök vardı. İkisi bitişikti ve yanı şeydi. (Enbiya: 30.)

"Onlar hala görmüyorlar mı, yer ve gök bitişikken biz onları ayırdık." Buradaki fetakna (Faz ayrılması) nın tam karşılığıdır. Yani bu tek bulut, ileride galaksi olacak 200 milyar kadar **ayrık buluta** bölündü. Böylece galaksiler ve sonra da yıldızlar ile biz türedik. Demek ki **yer ve gök bir homojen bulut olarak bitişikti**.

Evren böyle hidrojen bulutu olarak kalsaydı biz yaratılmayacaktık. Ama "**Bir etki**" ile evren homojensizliğe uğramıştır. Eğer bu homojensizlik bir tek ağırlık noktası çevresinde toplansaydı, evren en başta **KARADELİK** olarak, kıyamete dönüşecekti. Yani aknoktanın saçtığı bulutu karanokta yok edecekti.

Evren bir karadelik halinde de kalmamıştır. (Heterojensizlik) Ne bulut ne de karadelik olmamış, 200 milyar tane galaksi oluşturacak **ayrık bulutlara** dönüşmüştü.

Bu demektir ki, 200 milyar kadar "**Çekim Merkezi**" gerekiyordu. Ben, bu çekim merkezlerini arıyor süper dizi teorisine yönelmeyi pek düşünmüyordum. Bir süre birlikte çalıştığımız Profesör Hawking, bilimi alt-üst eden "Karanoktaları" ve "Karadelik Buharlaşması" buluşlarını gerçekleştirmişti. İki buluşu, iki eksiğimi birden tamamlıyordu.

Büyük patlamanın şiddeti, **en başta** bir atomdan da küçük mini karanoktalar oluşturmak zorundaydı. Çekim şokundan başka **büyük etkinlikler** de karadelik oluşturacak güçteydi.

Hawking'in bu buluşu, aradığım "Çekim merkezleri" nin ta kendisiydi. Böylece süper galaksi dizilerini oluşturacak bölünmenin odağını Hawking karanoktacıkları sağlıyordu. **Bitişik olan yer ve gök bu biçimde ayrılmış** olmalıydı.

Karanoktaların çevresinde oluşan dalgalanmalardan da galaksiler dizisi ortaya çıkmıştı. Kümeleşme "**Yer**" ve boşluk ise "**Gök**" olarak ayrılmışlardı.

Hawking'in ikinci buluşu da "Kuazarlar" geldiğimi kapıyordu: Söz konusu buluş, "**Karadelik buharlaşması**" adıyla bilinmektedir. (*) (İleride üçüncü bölümde izleyeceğimiz "Karadelikler" her şeyi yutar ama çok az bir sızıntısı vardır ki, bu iki ters akıntı eninde sonunda karadeliği imha eder. Sızıntı iki mekanizmayla açıklanır: Birincisi

uzay-zamanı çok küçük parçalara böldüğü için oluşan bir “Kaçak” ve nötrino sızıntıdır. Diğer de (evrenin sıcaklığının karadelik sıcaklığından küçük olması halinde), karadelik ardındaki tünel’in karadeligi imha etmesidir. Sızıntının sonunda karanlıkta patlayarak açılır.)

Dolayısıyla mini karanoktalar 700 bin yıl sonra patlayarak açılırsa bir “**Aknokta**” ya dönüşmeliydi. Bu tespitime bağlı, başka bir buluşu da doğruluyordu: **Kuazarlar** (Tekvir – 15’deki Hünnes’ler).

“**Kuazar** (Quasar) dediğimiz ve evrenin en uzağında aradığımız mini odaklar, önceden bildirdiğimiz bu kuazarlar, “**AKNOKTACIKLAR**” yani mini karadeliklerin tersidir, künnes’tir.

Böylece bir çekim merkezi bulan bulutlar, dönerek bu mini karanoktaların, çevresinde toplanmaya başladılar. Merkezi bir mercimek ya da mercek gibi olan galaksiler önceden bir küreydi. Bu küre dönüyordu. Her taraftan çökme ve bükülme eğilimi, dönme ekseninde direnç ile karşılaştığından, bulut küre mercek biçiminde çöktü. Ağır bölümü, merkeze toplanırken, sonradan iltihak eden ve katılan hidrojen gazı da kolları oluşturdu. Galaksilerin dönmesi yüzünden, ekvator düzleminde bu kollar **sarmal** biçimde yer aldılar. Kimi de küresel ya da açık kümeydi.

Bu sırada galaksi merkezlerindeki karadelikler patlayarak açıldılar. O zaman da kuazarlar ortaya çıktı. Galaksi merkezindeki bu yarı kuazar yarı galaksi görüntüsünü ilk olarak Carl Seyfert buldu. Yani evrenin en uzağındaki Kuazarlar, biraz daha yakındakilerde kuazar merkezli galaksilere ve en yakındaki bildiğimiz galaksilere evrimleşme, tekâmül içindedir.

Bu hidrojen bulutlarının kümelenip, soğumasından şimdiki **galaksiler** ortaya çıkmıştır.

Galaksiler içindeki maddeden de **YILDIZLAR** yani güneşler ve sistemleri ortaya çıkmıştır. İç sıcaklıklar 10 milyon dereceye ulaştığında, hafif elementler, ağır elementlere dönüştü. Süpernova patlamalarıyla ilk yıldızlar bu içeriklerini çevreye saçtılar ve yeni yıldızlar da bu yıldız külünden doğdu. Güneşimiz de bunlardan biridir.

Galaksi içinde bir yoğun çekirdek taşıyan tohumda yıldızlar “**Kızıl Cüce**” adıyla oluşmaya başlar. Kızıl cüce yıldız çevresindeki gaz ve tozları burarak kendine yapıştırmaktadır. Bilinir ki çekim, ağır olanın hafifi çekmesidir.

Çektikçe yıldız daha büyür ve daha çok çeker. Bu sırada kendine yapıştırdığı, gövdesine kattığı uzay gaz ve tozlarının sıkışıp ısınmasına neden olur.

Sonra öyle bir sıcaklığa erişir ki, (Hidrojen bombasını patlatan çekirdek erimesi denen nükleer kuvvetler işbaşına gelince) bir yıldız doğar. Güneşimiz de böyleydi. Önce bir buluttu. Bu bulut, Pluton denen en dış gezegene kadar bir küre biçimindeydi. Sonra bu bulut yavaş yavaş merkeze, yani şimdiki güneşin bulunduğu noktaya çöktü. Çevrede gezegenlerin bulutları kalırken, asıl güneş bu bağrına toplayıp da içine iyice bastırıldığı materyalden doğdu. Isındı ve öylesine ısındı ki, içindeki trilyonlarca hidrojen bombası örneği nükleer tepkime başladı. Kırmızı rengi, böylece turuncuya ve sonra da sarıya en sonra da akkora dönüştü.

Güneşimiz çok küçük bir asal yıldızdır. Yani dev yıldızların yanında son derece önemsizdir. 5 milyar yıl önce yaratıldı ve daha 50 milyon yıllık ömrü var. Çünkü

güneşimiz çevresindeki ve içindeki hidrojeni helyum gazına dönüştürerek bildiğimiz ısı ve ışımayı vermektedir. Bu stoku ancak 50 milyon yıl sonra bitecektir.

Bu da gösteriyor ki, yıldızların bile ömrü vardır. Doğarlar, yaşlanırlar ve ölürlər.

Yine evrenin sonsuz bir sıcak olan **Kudret** tarafından yaratıldığını ve **genişlemekte** olduğunu, Kur'an'ın Zariyat suresi 47 nci ayeti açıklıyordu: Soyut evren yani melek-ruh evreni bildiğimiz evrenden önce yaratıldığı için, evrenimiz yaratılırken dolayısıyla melekler vb. şahitti. Rabbimiz bu bakımdan ayete “**Biz**” diye başlamaktadır:

“BİZ SEMAYI KUDRETİMİZLE BİNA ETTİK. HERŞEYİ GENİŞLETEN DE BİZİZ.”

Sema burada bir “**Uzay modeli**” olup, onun biçimlenmesi de “**Bina**” etmektir. Yani proje kurulmuştur. Söz konusu **Kudret** ise evrenin inanılmaz ilk sıcaklıktaki parçacıklarının enerjisiyle kıyaslanabilir. Enerji sıfır ötesinde “**SONSUZ ÖZÜNLÜ ENERJİ impuls moment**” değerini alır. Bu en büyük kudrettir, evreni bu oluşturmıştır.

Burada **genişletmek** ise “**Evrenin genişlediğine**” işaretler. Bu gerçeği 14 yüzyıl sonra Hubble 1920’de bulacaktı.

Zariyat 48 ise, gök ile yer yani boşluk ile kümeleşen şeylerin ayrılmasından sonra “**Yer**” kavramıyla ilgileniyor:

“YERİ BİZ DÖŞEDİK, BİZ MÜKEMMEL BİR DÖŞECİYİZ.”

49. ayet yaratılıştaki madde ile antimaddenin ve benzeri (Yer-gök; soyut-somut madde-enerji ile elektronun eksisi ve protonun artışı olan) bütün **İKİLEMLERİ** kastederek bilim adamlarına “ders” veriyor.

“Ders alınız diye her şeyden çift çift yarattık.”

KESİM: 11

B’nin noktası

“**Artık** (başka söze gerek) **yok. O Hünnes** (Karadeliğe büzüşenler) **e ve Künnnes** (Ondan fırlayıp akıp gidenler) **e yemin ederim.**” Tekvir S. 14. ayet

Evren, nurlu **AKNOKTA**’cısından yaratıldı. Bu nokta o kadar küçüktür ki, sıfırdan bile küçüktür.

Bu nokta o kadar sıcaktır ki, sonsuzdan bile sıcaktır. Öyle ki, cehennem bile yanında buz parçası gibi kalır.

Bu öyle bir noktadır ki **KÜNNES NURU** yani yaratanın “Ol!” buyruğunun ta kendisidir.

Evren mini-mini bir Aknoktacıktan yaratılmıştı. Yani bir başlangıcı vardı. Eğer bir sonu olacaksa o da Mini-mini bir “Kara noktadan” olacaktı. Evreni püskürten **ETKİ**; yerini evreni yutan **TEPKİ**’ye bırakacaktı!.

Etki’yi **KÜNNES (Aknokta)** ve Tepki’yi **HÜNNES (Karanokta)** üstlenmişlerdi. Doğumu

bir Aknoktadan; ölümü de bir Karanokta'dan olacaktı Evrenin...

Böyle bir noktayı Hz. **Ali** (R.A.) bildirmişti. Kendisini **evren** olarak tanımlayan Hz. Ali (R.A.), konumunu şöyle açıklayacaktı: “**Ben** (bütün evren) **Kur'an'ın ilk suresi** (Fatih) **nın ilk ayeti** (Besmele) **nin ilk harfi (B) nin noktasıyım.**” (*) (Kur'an'ın doğru okunması için sonradan bütün harfler noktalandı. Bu işlemten önce noktalı tek harf yalnızca (B) harfiydi ve bu kastedilmişti. Hz. Ali'nin bu sözü bilinçli söylediği kuşku götürmüyor. Çünkü Resulullah (S.A.V.; “Ben bilimin şehriyim; Ali de bilimin kapısı...” diye onaylamıştı. Ayrıca “Bilim bir noktaydı, onu akıl çoğalttı” özdeyişi de budur.)

(B) nin noktasını siyah üzerine beyaz yazarsanız **Aknokta**; beyaz üzerine siyah yazarsanız **Karanokta** olur. Evrenin pozitif filmi yaratılışın bir AKNOKTA'dan ve negatif filmi de aynı filmin ters oynamasıyla kıyametin KARANOKTA'dan olacağını gösteriyordu.

Evren **tekillik** (tek boyut) dediğimiz bir **başlangıç** ile yaratıldı. Yaratılan ilk şey “**Bir nokta**” idi.

Bu tek nokta evrenin ta **kendisidir** ve ağırlığı tastamam şimdiki **evrene eşittir**.

Bu tek nokta bize **teklik-tekillik** dediğimiz “**Vahdaniyet ve Ehadiyyet**” kavramlarını buldurur.

Evren o tek noktanın sayısız ışık zerreciklerine ve ışımayan parçacıklara ayrışmasından doğmuştur.

Bu boyutsuz ilk tek nokta her şeyin merkeziydi. Evren genişledikçe bu noktadan daha alt küçük noktalar türedi. Evren bir çember alt küçük noktalar türedi. Evren bir çember olarak genişlediğinde, **merkezdeki** bu tek noktadan, bu çember içinde “**SONSUZ**” tane olduğunu geometri olarak buluyoruz.

İşte bu her noktaya (Arapça sıfır nokta ile gösterildiğinden) boyutsuz koordinat noktaları deriz. Noktaların dizilmesinden çizgiler oluşur.

Geometrik bu tanımın yanında, **her noktanın bir ışık zerreciği olduğunu** bulmuş ve her birine **KUANT** (Quant) ya da foton (Photon) ismini vermişiz.

Bütün madde (ve onu oluşturan) enerji bu kuant mini noktacıklardan oluşur. Bunlar sözün tam anlamıyla “**Tespih**” tanecikleridir ve **bir yol** (tespих ipi) üzerinde **peş peşe** dizilmişlerdir. Bu mini-mini enerji paketçikleri bildiğimiz evrendir. Her şey onların **organizasyonundan** ortaya çıkmıştır.

Her tespих'in ayrı bir enerji değeri vardır. Kimini görmeyiz. Mesela atomun zararlı gamma ışınıdır, X ışınıdır, 7 renktir, renk olarak görmediğimiz yerde de radyo dalgaları yani sestir. Hatta koku mekanizması da buna bağlanmıştır. Evren böyle **tespихlerden** kurulmuştur. Ama her tespихin enerjisi (**ZİKR SAYISI**) ötekinden farklıdır ve farklı olanlar birbirleriyle etkileşmezler.

KESİM: 12

Aknokta'nın sırrı

Evren ışıyan ve ışımayan noktaların dizgesidir. Bu noktalar yine Arz'dan Arş'a dizilmiştir. Evrenin **dört kuvveti** olarak temsil edilmektedir. Bu dört kuvvet bir üst sistemde birleşerek **tek kuvvet** haline gelmektedir. Bu, birbirinden ayrı özellikteki kuantların da birleşmesi demektir. **Birleşik Alanlar** teorisi bu **BİRLENME** üzerine kurulmuştur.

O zaman yaratılışın ilk cehennemi sıcak dönemlerindeki parçacıkların daha az sayıda fakat daha yoğun olduğunu görüyoruz. Sonra bunlar bir üst sistemde yine ortak ve ana-tek parçacığa bağlanıyorlar. Böylece geriye katlanarak ve yarılanarak, çok ve türlü çeşitten; az çeşide doğru gidiyor ve sonunda bir tek parçacığa ulaşıyor. O da AKNOKTA'nın ta kendisiydi. Aknokta bir taneydi ve bütün evrendi.

Tekvir suresinde verdiğimiz **KÜNNES** ismi de budur: Evrenin ilk **aknoktasıdır**, ana-aknoktadır. Künnes'in anlamı "**Dışa doğru genişleme** ve akma, alçıma, **merkezkaç etki**" demektir. **K û n=(Ol!)** Kâinat sözü de; künnes ile aynı kökten türemiştir.

Çünkü "**Ol**" dendiği anda oluveriyordu. Hem de içindeki bütün nicelikle... Evren içinde ne varsa, her şeyiyle saniyenin trilyarlarda - birinde hazır ve nazır olmuştu. Yani incelik (Rızk) belirlenmişti. Sonradan hiçbir şey eklenmiş değildir!.. Ne varsa baştan yaratılmıştı. Örneğin (10) sayısının yanına 56 tane sıfır koyup okuyunuz: İşte bu kadar madde fazlası yaratılmıştı. Eddington ise evrendeki atom sayısını on yanındaki 79 sıfır olarak ileri sürer. Bu ne olursa olsun "**Belli bir rızık ve ömür**" ile yaratılmıştır. Buna **nicelik** (Kemiyet, Quantity) diyoruz. Yani evrenin içeriği belli sayıda yaratılmıştır. Halen o rezerv (Rızk) sürüyor, genişliyor ve kıyametle de bitiyor.

Evren kendi ağırlığınca bir Aknoktadan, **beyaz boşluktan** doğmuştu. Aynı evren kendi ağırlığınca bir Karanoktadan, **siyah boşluktan** yok olacaktır. Böylece Künnes'in ürettiği evreni Hünnes tüketecektir.

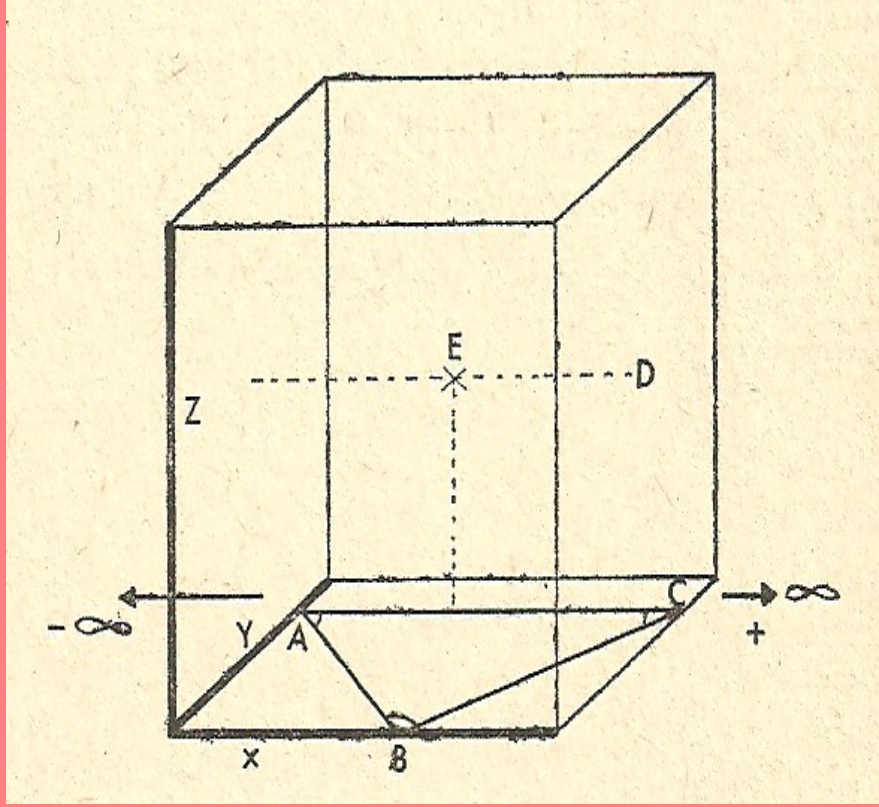
Bütün bunları anlamak için göğün "**Nasıl bina edildiğini**" soruşturalım.

KESİM: 13

Uzayın mimarisi

Dünya bize dümdüz gibi görünür. Ama ufuk çizgisine baktığımızda bu eğriliği anlıyoruz. Dünya neyse, evden de oldur! Uzayın ilk tanımını yapan Öklid (Eucledies), evrenin dev boyutlarını düz gördüğü için öyle sanmıştır.

Evrenimizin "**Öklid**" in ileri sürdüğü gibi düz ve somut sayılmayacağını, **soyut ve eğrile** sahip bir evden olduğunu **Gauss** açıklamıştı.

Şekil: 2

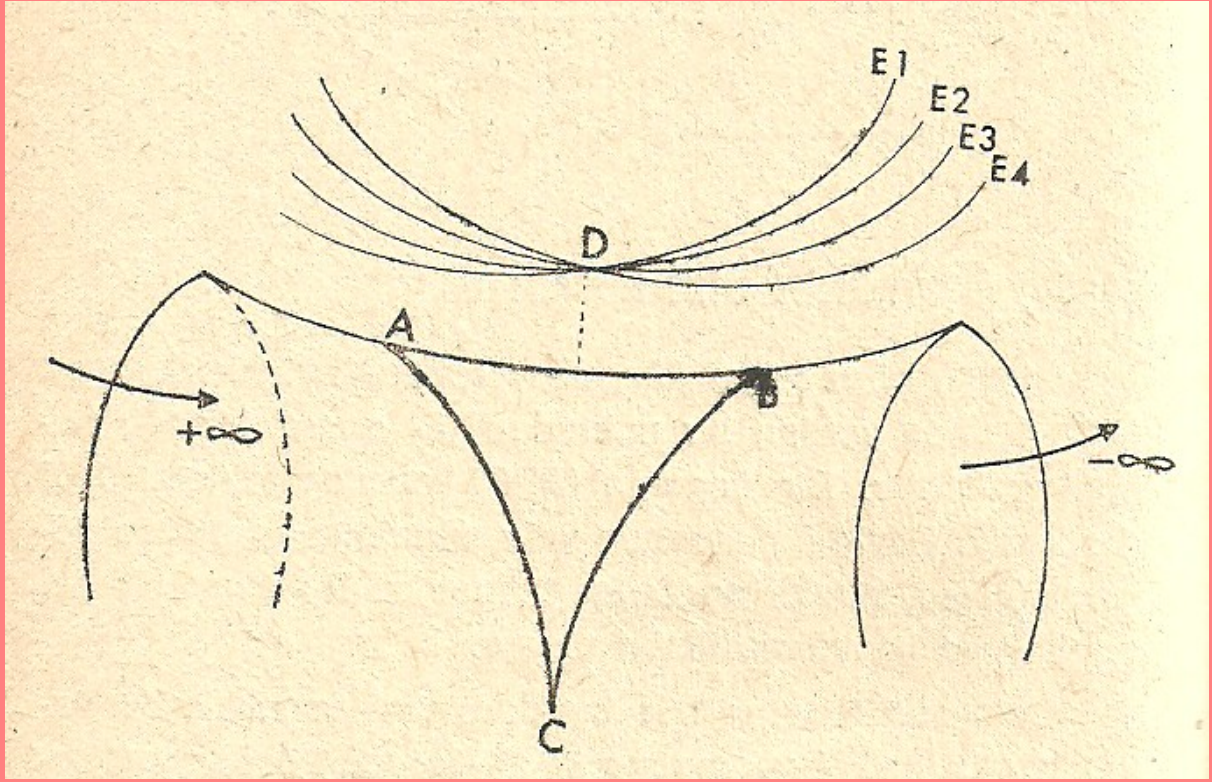
EVRENİN DÜZ BİNASI

Öklid'e göre evren düz, uzay sonsuzdur. Bir doğruya (AC) dışında verilen bir noktadan (E) ancak bir **tek paralel** çizilebilir. Bir üçgenin (ABC) iç açılar toplamı 180° derecedir. Böyle bir evrende yola çıktığınız kente hiç dönemez, hep sürekli sonsuza gidersiniz. Bu uzay (x) en, (y) boy ve (z) yükseklikten oluşur.

Galile ve Newton bile bundan kuşkulandırmışlardı. Fakat büyük fizikçi ve matematikçi Gauss, Descartes Kartezyanizminin dışına çıkarak "Soyut uzaylar" olduğunu gösterdi Analitik içinde.. Onun öğrencisi Riemann "Küre" biçiminde ve Lobatşevski de "Semer" biçiminde iki "Bina" daha olduğunu buldular.

Öyle ki, bu binalar tıpkı Öklid'in düz uzayının üç boyutla temsil edildiği yüzeyi, iki boyutla anlatıyordu. Öklid'in bir düz sayfasını alıyor, onu bir küre yüzeyi yapıyor, üç boyutu ikiye indiriyordu. Çünkü yüzey iki boyutludur. Evren düz değildir, eğrilir, elastiki olarak indi-çıktı çukur ve tümsekleri bulunabilirdi. Öklid'in bir yüzeyini alıp yelken gibi bombeleştirebilirsiniz. Yüzey aynı yüzeydir ama artık evren düz değildir.

Bugün çok sayıda ve çok boyutlu uzay modellerinin (Semayı bina eden kurgunun) saf matematik denklemlerle anlaşılması gerekiyor. Yani Küre ve Semer evrenleri hayat edebiliyoruz ama **Wundt uzayı** böyle değildir. Hele ileride göreceğimiz Zig-Zag matematikçisi (**Hilbert**'in uzayı) asla göz önüne getirilip, sezgiyle canlandırılmaz.

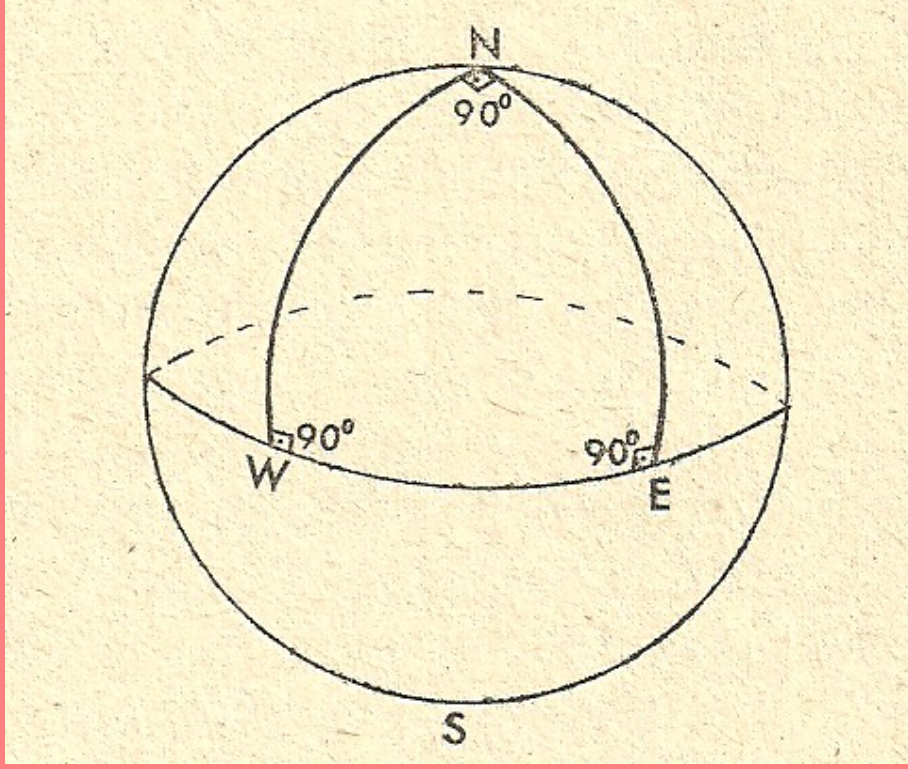

Şekil: 3

SEMER TİPİ BİNA

Lobatçevski uzayı bir semer gibi negatif eğriliği olan soyut bir geometri üzerine kurulmuştur. Bu evren modeli, düz ya da küre değildir. Eğriliği nedeniyle izafi bir çapı vardır. Öklid uzayı gibi sonsuzdur. Yani sonsuzdan gelen sonsuza giden bir Parabol biçimindedir. Dolayısıyla yola çıktığınız noktaya gelemezsiniz. Bu semer üzerinde verilen bir noktadan, bir doğruya Öklid'inki gibi tek değil sonsuz sayıda paralel çizersiniz. (E1, E2, E3, E4). Bu semer üzerindeki bir üçgenin iç açıları toplamı ise 180° dereceden küçüktür.

Lobatçevski'nin "Semer" tipi uzayından geçmişte yaratılan fakat hiç yok olmayacak, açık evren modelleri türetilir. Ne var ki, evrende her şey sonlu ve Riemann'ınki gibi **yuvarlaktır**. Atomlar, gezegenler, galaksiler ve dolayısıyla Evren de yuvarlanmıştır. Yuvarlanan bir evrenin ise "**Başı, sonu**" vardır. Yani kapalı bir evrendir ve hem yaratılışı hem yok oluşu gerekmektedir.

Şekil: 4

KÜRE BİÇİMİ BİNA

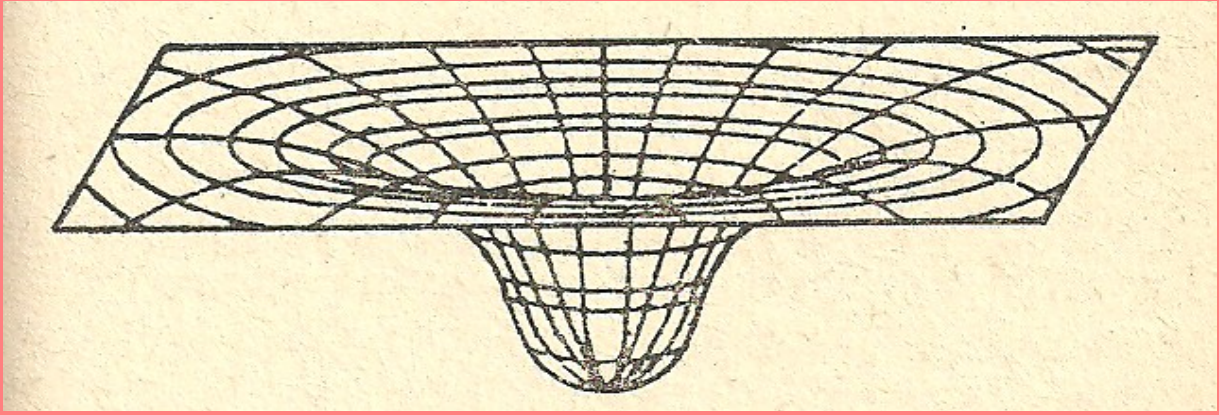
Riemann, evrenin bir semer değil de çok düzgün bir küre biçiminde olduğunu söyledi. Böylece eş merkezli mükemmel bir çapı olan küreyi bina etti. Fakat bu uzay modelinin özelliği dolayısıyla, bir doğruya dışındaki bir noktadan hiçbir paralel çizemezsiniz. Çünkü paraleliniz, döner dolaşır ve üreyle kesişir. Dolayısıyla paralel olmaktan çıkar. Buna “Sıfır paralel çizilir” diyoruz. Riemann uzayında bir üçgenin iç açıları toplamı 180° den büyüktür. Örneğin bu küreyi dünyamız kabul ederek çiziceğimiz bir üçgende, N kutbundan 90° derece dik ile çıkan batı boylamı (W) ekvatoru yine dik, 90° derece ile keser. Kutuptan çıkan doğu boylamı da (E) yine 90° derece ile zıt yönde ekvatora kavuşur. Dolayısıyla bu üçgen, üç dik açıdan (270°) oluşur ve 180° dereceden büyüktür. Riemann uzayı diğer iki uzay gibi sonsuz değildir. Yani yola çıktığınız noktaya bir ekvator turu atarak yeniden dönersiniz.

Oysa Öklid modeli binada evren sabittir. Yani genişlemez ve daralmaz, başı-sonu yoktur. Ne yaratılmıştır; ne de kıyameti olacaktır. Başı ile sonu birleşmeyen bir evren sonsuzdur. Bu geometrik modelde fizik dinamizmi olan Çekim kuvvetini de Öklid’e dayanan Newton ortaya atmıştı.

Oysa Einstein parlak teorileri için **Riemann** uzay modelini ve öğretmeni **Minkowski**’nin soyut zaman koordinatını birleştirerek “**Uzay-Zaman**” dört boyutlusunu ortaya koyan büyük bir uzlaştırmacıydı. Madde-enerji eşdeğerliliği ve ışığın hem dalgacık; hem parçacık

olarak davrandığını bulan bu büyük uzlaştırmacı, klasik değerlerin düalitesini buluyordu.

Newton'un kuvvet dediği çekimin bir kuvvet değil, geometrik çekimin dinamizmi olduğunu bulmuştu. Çekim bir kuvvet değil; bir **alandı**. Evren de durağan değil; **dinamikti**. Yani ya büzülüyor ya da genişliyordu. Hubble 1920'de evrenin **genişlediğini** bulmuştu. Newton bütün evrenin bir evrensel sabit çekim katsayısı altında bulunduğunu söylemişti. Einstein ise, bir cismin kendi eylemsizlik kütlesine eşdeğer bir ağırlıkla "**Düz uzaya battığını**" ve dolayısıyla uzayı çukurlaştırdığını buldu. Cisimler uzayı ne kadar çukurlaştırırlarsa o çukur o kadar çekiyordu. Örneğin çok büyük olan güneş, uzaydaki böyle bir çarşafın ortasına yerleşmiş ve çarşafı iyice çukurlaştırmıştır. Dolayısıyla bu çukurdan çıkamayan (ve kendi ağırlıklarınca küçük çukurlar oluşturan) gezegenler de onun çevresinde dönüyorlardı. İşte bu Riemann uzayının ta kendisidir. Artık uzayın düz değil; eğri olduğu ortaya çıkmıştı. Her cisim kendi kütlesine eş bir ağırlıkla kendi çekimini yaratıyor, uzay-zamanın çukurlaştırıyordu. İşte Einstein'ın genel relativitesi budur.

Şekil: 5

UZAYIN EĞRİLMESİ

Nasıl ki cimiler suda ağırlıkları oranında batar ve hacimleri kadar su taşırırlarsa, aynı şey uzay-zaman denen Esir içinde de geçerlidir. Şekil bir uzayın cisimlerin kütlesi oranında nasıl batarak eğrildiğini anlatıyor. Bu geometrik çekim nedeniyle uzayın distorsiyonu bozuluyor. Kütlesi çok olan şey uzay çarşafını daha çok çukurlaştırır.

Uzayın eğriliği yer koordinatları denen "apsis, ordinat ve eksenlerle" anlatılır. Bunlara x , y , z denir. Çekim ise kendi çevresinde kendi kütlesi kadar yarattığı eşdeğer cazibe kuvvetine eşittir. Örneğin, bir mıknatısın çekimi, kendi kütlesinin çevresindeki uzayı büzerek yarattığı çekim alanından kaynaklanır. Demir tozları bu çukur uzaya yakalanarak, bir manyetik akı dizisi halinde kuvvet çizgilerine yakalanırlar.

UZAY – UZAM

KAVRAMLARI

Mübarek kitabımızda her bir terim ayrı ayrı ifade edilmiştir. Kâinat hepsinin bütünüdür. Kâinat içinde ayrıca âlem denen Evrenler vardır (ki bunları açıkladık. Evren sözünün karşılığı kâinat değil âlemdir. Kâinat yaratılanın bütünüdür. Ama âlemler, bu bütün kitabın birer paralel sayfasıdır.)

Her âlemin içinde yakın bölgesi olan ve matematik değer taşıyan FEZA sözü vardır ki, bizdeki karşılığı Uzay’dır. Uzay-zaman ise “Gökler” diye verilmektedir. Örneğin hunileşen bir uzay-zamanı kitabımız “Gök yarılması ve dürülmesi” diye vermiştir.

7 gök vardır ki, bunlar evrenlerin katlarıdır. Her gökte Burçlar vardır ki, Galaksi âlemlerinin ifadesidir ve yıldız topluluklarını açıklamaktadır. Yıldızlar ise ayrıca belirtilmiştir. Kimi yıldız Tarık gibidir, kimi yıldız yoktur, bir yeri vardır. (Mevakiin nücum) kimi yıldız bir karadelik (Hünnes) kimisi de bir kuazardır. Yani kutsal kitabımız “Hiçbir şeyi eksik kılmamak” şartıyla ne varsa açıklamıştır. Terimlerin değişikliği, bugünkü astronomik gerçeklerle özellikle ve muazzam bir BİLİNÇLE verilmiştir.

MEKÂN KAVRAMI

En, boy ve yükseklikten oluşan mekân kavramı bir madde değil; geometrik koordinat sistemidir. Küreler evreninde (Makro kozmos’da) klasik mekân (Uzam) evrendeki “Yer” dir. Ancak zerreler evreninde özellikle matematik ortamdır, koordinatlar sisteminin ortak geometrik alanıdır. Şu halde mekân “Boyutlar” birleşenidir.

BOYUT KAVRAMI

“Allah ölçü koydu” ayetlerinin uyarınca, boyutlar bizler gibi bir varlık olarak yaratılmışlardır ve evrenin iskeletleridir. Maddi dünyamızda boyutlar somut olarak “En, boy ve yükseklik” kavramıdır. Bunlar sırayla uzunluk, yüzey ve derinlik ya da uzunluk, alan ve hacmi oluştururlar. Uzayda aynı anlamda x, y ve z olmak üzere üç boyut kullanırız. (Kartezyanizm) Bu üçü “MEKÂN” yani “UZAY” boyutlarımız oluşturur. Önceleri “Zaman” boyut değil; ayrı bir varlık olarak düşünülüyordu.

Saat, nitrik asit, sıfır ve cebirin mucidi olan Horasanlı Cabir, mesafe ve mekânın tanımını sekizinci yüzyılda yapmıştı. Cabir’in en önemli bulgusu da ZAMANIN da bir MEKÂN gibi lineer çizgisi olduğunu bulmasıydı.

Önceki anlayışta fizik etki, zaman ve mekân üçgeninden fizik varlık ortaya çıkıyordu. Zamanı olan bir mekânın üç boyutuna yerleşen fizik dinamizm bildiğimiz maddi bir varlığı oluşturuyor sayılıyordu. Fizik etki burada maddenin temeli olan enerjinin de ötesindeki bir temeldir.

Cabir'in bulgusunu bu yüzyılın başında Minkowski ele aldı. Lorenz değiştirgeç formülleriyle birleştirdi ve Einstein teorisine girdi. Böylece zamanın ayrı bir şey değil; mekân gibi boyutları olduğu anlaşıldı. Artık fizik dünyanın 3 boyutlu uzay sistemi ile zaman ekseninden oluşan bir bileşim niteliği belirlendi. Demek ki, fizik dünya, yani madde, uzay-zamandaki etkiler kümesidir.

Evren uzay-zaman dört boyutlusuydu. Uzay denen **mekânı** anladık ve “**Göğün nasıl bina edildiğini**” göstermeye çalıştık. şimdi zamanı tanımlamaya geçebiliriz.

-oOo-

(O iman etmeyenleri) **donduruverdik de**

ne ileri gidebilirler

ne geri dönebilirlerdi.

Bununla birlikte,

kimin **ömrünü uzatıyorsak**

yaratılıŖta onu **tersine çeviriyoruz.**

Hala akıllanmayacaklar mı?

Yasin Suresi, 67. ve 68. ayet

BÖLÜM – 2

ZAMAN BİLMECESİ

KESİM: 14

Zaman boyutu

Uzay ve zaman ayrı ayrı düşünülüyordu önceden... Çünkü zamanı saptayacak hiçbir “Sabit” bulunamamıştı. Bu nedenle Newton, bazı şeylerin mutlak bazılarının da izafi (göreceli) olduğuna inanmıştı. Zorunlu olarak dayanacak bir nokta bulamayan kimse her şeyi kendine “**Göre**” tanımlar.

Newton’dan sonra Michelson ve Morley ışık hızıyla ilgili bir deney yaptılar. Işığın hızının değişik olduğunu sanarak yaptıkları deneyde, **ışığın her yönde sabit ve değişmez bir değeri olduğunu buldular**. İşte bu SABİT değer, Einstein’ın aradığı fırsattı, **Evrende değişmeyen tek şey ışık hızıydı**.

Böylece **Özel görecelik** teoremi doğuyordu. Evrende her şey bir diğer şeye karşı sabitlik olmadığı için belirsizlik yaratıyordu ama şimdi ışığın sabit olmasıyla artık **her hareket ışık hızına göre değerlendirilebilir**, ölçümlenebilirdi.

Zamanın bu durumu onun boyut olduğunu göstermektedir. Boyut bir yöne uzanımdır. Tek boyut uzunluktur, iki boyut alandır ve üç boyut hacimdir. Bu üçü cetvelle ölçülebilir ve “**Mekân-yer**” koordinatları denir.

Fakat ışık hızıyla eşleşerek yavaşlayan ve iyice genleşen bir zaman boyutu cetvelle ölçülemez, saat ile ölçülür. Böylece zamanın hem bir boyut; hem de **SOYUT BOYUT** olduğunu anlarız. Bir yerde buluşacağımız kişiye “Zaman” randevusu vermezsek, hiçbir şeye yaramaz. Yarın ya da öteki hafta şu mekânda buluşmamızı birlikte belirtmemiz gerekir. Bunun için **uzay-zaman dört boyutlusu ortak bir ölçüm sistemidir**.

Bir uçak yer koordinatlarını bildirerek “şu enlemde, şu boylamda ve şu yükseklikteyim” diyebilir. Fakat zamanını da söylemezse onun konumu bilinemez.

Üç yer koordinatı **somuttur**. Yani şu uzunluk, şu santimetre kare, şu metreküp diyebiliriz. Peki, yeni bir boyut gerektiğinde ne yapacağız?

İşte Einstein zaman boyutunun gerektiğini düşündü. Öğretmeni Hermann Minkowski’de Einstein’ın Riemann’dan aldığı “YER-UZAY” modeline zaman boyutunu da ekledi. Bu bir cetvel gibi uzunluk olamazdı. O zaman bizim matematikte hayali sayılar dediğimiz “Soyut, mücerret, imajiner ya da Kompleks karmaşık” sayılardan birini $\sqrt{-1}$ ’i kullandı Minkowski...

Böylece evrenin dört boyutlu olduğu ortaya kondu.

Üçü en, boy ve yükseklik diye tanımlanan “Yer, mekan, uzay” koordinatlarıydı, ötekisi de **SOYUT BOYUT olan zaman!..**

Uzay denen şey bir **uzay-zaman** örgüsüydü. İkisi aynı şey değildi ama birbirinden ayrılmıyorlardı. Et-tırnak giydiler: Mekân sabit ve somut; zaman değişken ve soyuttu.

Ağır bir cisim uzaya gömüldüğünde, yalnız uzayı değil; zamanı da büküyordu. Böylece ışık bu çekim etkisinde “Gecikiyor”, yolu eğriliyor, uzuyor, daha çok zaman kaybediyordu.

KESİM: 15

Zamanın tuzakları

Evrenin her nesnesinin hızı birbirinden farklıdır. Ama Işık hiç azalmayan, çoğalmayan sabit bir sürattir. Tastamam saniyede 300 bin km. olan bu hız evrenin “**En büyük ve hiç değişmez**” hızıdır.

Evrende böyle **sabit** bir şey olması **Rölativite** yani Görecelik teoremini oluşturmuştur. Çünkü evrendeki bütün olaylar bu değişmez ışık hızına “**Göre**” ölçüldüğü için, teorinin adı “**Görecelik**” diye açıklanmıştır.

Işık hızı aynı zamanda “ZAMANIN AKMA HIZI” dır. Nasıl ki, ses duvar varsa, böyle bir ışık ya da ZAMAN DUVARI da vardır.

Cisimler hızlandıkça geç yaşlanırlar. Örneğin ışık hızına çok yakın bir hızda yaşıt olduğumuz biriyle aramıza bir yıla karşılık 14 yıl girer. Yani ışık hızında bir yıl yaşayan biri, normal olarak yaşayan “YAŞITI”ndan 14 yıl daha **genç** kalır.

Eğer bu iki yaşıt 20 yaşındaysa; hızlı olan bir yıl sonra 21 yaşına, normal olarak dünyada yaşayan ise 34 yaşına gelmiş olacaktır.

Biz daha kolay anlaşılсын diye, bundan sonraki deneylerimizi “**İkiz**” bir kardeşimiz varmış gibi düşüneceğiz. Bilindiği gibi ikiz kardeşler en fazla saat farkıyla yaşıtırlar.

Daha önce güneşten çıkan ışıkların dünyamız ile aramızdaki 150 milyon km. yi saniyede 300 bin km. yol aldığı için 8 dakikada kat ettiğini yazmıştık.

Şimdi biz Güneşe gidelim ve ikizimiz de dünyada güneş banyosu yapsın. Saatlerimiz birbirine ayarlıdır ve tam 12:00’dir. Biz güneşteyken saat tam 12:00’de birden güneşin karardığını, söndüğünü görüyoruz ve bunu örneğin telepati ile ikizimize bildiriyoruz. Ama o buna inanmıyor. Çünkü güneşten çıkan son ışınlar daha 8 dakika dünyayı aydınlatacaktır. İkizimizin güneşin birden karardığını gördüğünde saati 12:08’dir. O zaman bizi doğrulamış olacaktır. Dikkat edilirse **iki taraf da haklıdır** burada!..

Bu demektir ki, güneşin şimdi bize ulaşan ışınları sekiz dakika önceki “**Geçmişteki**” tarihi bir ışımadır. Çünkü ışığın hızı sabittir ve ne azalır, ne çoğalır. Güneş ile Dünya arasındaki aralığı ancak sekiz dakikada alabilmektedir. Güneş bize 8 ışık – dakikası uzaktadır.

Öyle yıldızlar vardır ki, ışığı bize binlerce yıl gecikmektedir. Şimdi gördüğümüz bir yıldız belki de çoktan yok olmuştur ya da yerinde yoktur. **Biz evrenin uzaklarına bakmakla milyonlarca yıl önceki geçmişini görmekteyiz.** Şimdiki zamanın değil!.

Sözgelimi dünyadan 1400 yıl ötedeki bir gezegende yaşadığımızı ve dünyayı gözlemek

istediğimizi düşünelim. Önümüzde böyle bir ekran var ve yıl 1985 olsun...

Dünyadan bize ışınlar 1400 yılda geleceği için biz 1985'de baktığımız halde 1985-1400 eşittir 585 yılını göreceğiz.. O çağda Roma İmparatorluğu parçalanmıştır. Göktürk devleti vardır ve **Resulullah (S.A.V.) efendimiz** henüz 15 yaşındadır.

Göreceğimiz ışınlar bu döneme ait olacaktır. Böylece **öldü** ya da **geçmişte kaldı dediğimiz her şeyin yaşadığını görmüş oluyoruz**. Bu aynı zamanda **Kaderin değişmezliğinin ve bizzat kaderin tanımıdır**.

Eğer 1985 dünyasını görmek istiyorsak 1400 yıl daha beklememiz gerekmektedir. Yani 3385 yılında, ancak şimdiki dünyayı izleyebiliriz...

Bundan şunu anlıyoruz:

Evrende **"BİR TEK"** olay oluyor ve biz bunu aradaki uzaklığa göre **"AYRI AYRI"** algılıyoruz. Güneşin sönmesi **"TEK OLAY"** dır. Fakat bu dünyada 8 dakika sonra; komşu yıldızda 4 yıl 4 ay sonra, uzak bir yıldızda 1400 yıl sonra ve komşu galakside yaklaşık üç milyon yıl sonra gözlenir. Bütün gözlemciler haklıdır. Tek somut olay binlerce soyut olay haline gelir. Çünkü zaman SOMUT değil; SOYUT bir boyuttur.

KESİM: 16

Hız çelişkileri

O zaman **MUTLAK** olan ışık hızıydı ve onun karşısında hiç bir şeyin **mutlak olmaması** gerekiyordu.

Nitekim cisimler hızlanmaya başladıkça mutlak sandığımız değerleri değişmeye başlıyordu. Yani evrendeki her şey ışık hızına yaklaştıkça değişikliğe uğruyordu. Her şey çekim ve bunun eşdeğeri ışık hızıyla değişebiliyordu.

Örneğin hızlı giden ikizin, yavaş gidenden saati geride kalıyordu.

Örneğin hızlı giden ikizin boyu, gittiği doğrultuda kısalıyordu.

Örneğin hızlı giden ikizin ağırlığı ötekenden üç misli artıyordu.

Bütün bunlar **"Zaman, uzunluk ve ağırlık"** gibi sabit sandığımız kavramların "Büyük hızlarda değiştiğini gösteriyordu.

Örneğin ışık hızının %99 küsuru kadar hızlı giden ikizimizin zamanı bizden 14 kez yavaşlar. Bu demektir ki o bir yıl yaşlandığında biz 14 yaş almış olacağız.

Işık hızına yakın bu hızla giden ikizimizin boyu yarı yarıya kısalmış olacaktır. Elindeki cetvel bir metre iken 50 santime inecektir.

İkizimizin ağırlığı üç misli artar: 75 kilo ise 225 kilo olur.

Öyle bir sistem yapalım ki, ikizimiz olduğu yerde ışık hızıyla dönsün ve biz bu saydam sistemi göz önünde görelim. O zaman bu garip değişiklikleri görürüz.

Aslında o saydam sistemdeki ikizimize göre kendi halinde bir değişiklik olmamıştır. Yani içinde bulunduğu sistem de kendisi ile orantılı olarak paralel bir değişime uğramıştır. Sistemi oluşturan atomların da boyları kısalmakta, kütleleri büyümekte ve zamanları ağır geçmektedir, sanki bir olağanüstülük yoktur.

Fakat o sistemdeki ikizimiz başını çevirip de bize bakacak olursa herhalde çıldırdığını sanacaktır:

Çünkü bizim boyumuz iki misli uzamış; enimiz ise daralmış ve bir makarna ipliği gibi uzamaktayız.

75 kilo isek 25 kiloya hafiflemiş gibi olacağız.

Hareketlerimiz bir “Şarlo” ya da hızlı çekilmiş bir film gibi seri ve çabuktur. Kolumuzdaki saat ise deli gibi dönmektedir. Yani zamanımız hızla akmaktadır. Sakallar çabucak uzamakta saçlar ağarmakta, **hızla yaşlanmaktayız**. Enerji yaratıklar (Cinler) da bizi böyle görmektedirler. (*)

Aslında her iki taraf da haklıdır. Çünkü her sistem öteki sistemi kendi değerleriyle ölçümlendiğinden “**İkizlerin çeliştiğini**” görür. Bunu Rölativite “**Bütün gözlemcilerin gördüğü gerçektir.**” Biçiminde bir **aksiyom** (belirti) ile uzlaştırmıştır.

Özel Rölativitenin bu aksiyomu bir tek olayın mesafeye ve hıza bağlı olarak her gözlemciye göre ayrı ayrı görüldüğünü, gözlemcilerin çeliştiğini ve her gözlemcinin haklı olduğunu göstermektedir.

O halde evrende her şey birbirine Rölatif “**Göreceli**” dir. Özellikle “Zaman” çelişkisi bize çok şaşırtıcı gelmektedir. Çünkü ikizlerin her birinin 20 yaşında olduğunu düşünürsek, hızlı giden ikizin on yılına karşı; yani 30 yaşına gelmesinde öteki normal olarak dünyada kalan ikizin 140 yıl yaşlandığını yani 160 yaşına gelip, çoktan öldüğünü ve onun çocuklarının, torunlarının bile bizden daha yaşlı olduğunu görüyoruz.

(*) Dizimizin bantlarından “Cin” konulu olan kitapta yazar, zaman çarpıklıklarını ayrıntılı olarak sunacaktır.

KESİM: 17

Cinlerin zamanı

Rölativite (İzafiyet, görecelik) ve zamanın soyut değişken bir boyut olması **Allah'ın önceden bildirdiği** bilimsel gerçeklerdendir.

$$M = \frac{M_0}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} = \frac{M_0}{\sqrt{1 - 1}} = \frac{M_0}{\sqrt{0}} = \infty$$

m = cismin kütlesi. v = cismin hızı, c = ışık hızı,
 $v = c$ olunca kütle sonsuz büyür.

$$M = \frac{M_0}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} = \frac{M_0}{\sqrt{1 - 1}} = \frac{M_0}{\sqrt{0}} = \infty$$

m = cismin kütlesi, v = cismin hızı, c = ışık hızı,
v=c olunca kütle sonsuz büyür.

Bu formül bize maddenin asla ışık hızıyla gidemeyeceğini; kütlesini sonsuza çevireceğini bildirmektedir. Yani madde ancak bir günün bin yıl ile eşleştiği bir hızla gidebilir. Ondan sonra bir saniyenin sonsuzlaşması için madde kütlesini özü olan enerjiye çevirir.

Maddeden enerjiye geçmenin fazları vardır ve hızlandıkça bu fazlar da belirsizleşir, bulutsu bir hal alır. Buluttan kasıt, “Yerleşik dalga” halindeki “kararlı enerji bulutu” nun belirsizlik ilkesindeki tanımıdır.

Maddeyi hızlandırmak için verdiğimiz itici enerji, ışık hızına doğru onu hızlandırmaya kullanılır, fakat bu hıza yaklaştıkça artık onu hızlandırmakta az etkili olur. İtme enerjimiz doğrudan maddenin kendi kütlesine katılır ve onu ağırlaştırır. Bunun için çok hızlı giden ikizimizin ağırlığı bizimkinin **üç misline** çıkmaktaydı. Bu sırada ikizimiz artık çok az madde, fakat pek çok “Enerji” bir insan olmuştur. Hızlanan şey madde özelliğini yitirerek, enerji denen temel yapısına dönmeye yüz tutar. Artık bu enerji istediği manyetik biçime girebilir, böylece bir “**Enerji**” insan ortaya çıkar. İşte “**Ateşten**” yaratılmış “**Cinlerin sırrı**” da onların bir enerji insanlar olarak çok hızlı hareket etmesinden doğmaktadır. Onların zamanı yavaş akmaktadır. Aramızda bu “**İkizler çelişkisi**” vardır. Cinler bizden daha geç yaşlanmaktadır. Yani bizim 14 yılımıza göre bir yıl yaşlanırlar. 70 yıl yaşayan bir Enerji-İnsan (Cin) bize göre 980 yıl yaşamıştır.

O Cin’e göre de bizim ömrümüz **on yıldan azdır**. Çünkü bizim zamanımız çok daha hızlı geçmektedir. Bizimle “**Çağdaş**” böyle bir enerji-insan aslında Selçuklu hakanı Alparslan ile **yaşıttır**. Dolayısıyla dünyada olup bitenleri çok iyi bilmektedir, insanları da bir kandırma aracı olarak kullanıp, onlara doğru bilgiler nakledebilir. Fakat sonunda şeytanlığını yapmak için.. (*)

Cinler ile insanlar arasındaki bu ikizler çelişkisi, aynı zamanda madde ile enerji arasındaki ikizler çelişkisidir. İki taraf da haklıdır. Bir cin de 70 yıl yaşadığını düşünmektedir. İnsanoğlu da... Fakat zamanın akma hızı farklı olduğu için bu çelişki doğmaktadır.

(*) Seri kitaplarımızdan *Cin-Şeytan-karabasan* isimli bandımızda cinler hakkında tam bilimsel açıklamalı ileri ve duyulmamış bilgileri sunacağız.

KESİM: 18

Kur’an’da zaman

Cinler'in "Ateş" yani enerjiden yaratıldığını birçok ayet bildirmektedir. Dolayısıyla onların **hızlarının da enerjiye eşit akması gerekmektedir**. Bir yandan da kütleleri olduğu için "Maddi" dirler. Böyle bir tanım **elektronlar** düzeyinde de vardır: Yerleşik bir dalga olan elektronlar, eğer ışık hızının %99'una kadar hızlanırlarsa (Katot ya da beta ışınları) **hem parçacık hem de dalgacık** olma özelliklerini korurlar. Bu hız da bir saniyede dünyanın çevresini **yedi kez** dolaşır.

Kur'an'da Neml Suresinde cin-şeytanların hızına ilişkin önemli ipucu vardır: Hz. Süleyman, pek uzaktaki Sebe Melikesi'nin **tahtını** getirtmek istemektedir. Bu fikrini açtığında onun emrine verilmiş cinlerden biri bu işe gönüllü olur:

"Cinlerden bir ifrit: Sen yerinden doğrulmadan önce ben bunu (tahtı) sana getiririm. Mutlaka ben, buna gücü yeten ve güvenilir biriyim." (Neml-39).

Fakat "Kitabi bilim verilmiş imanlı biri (Hızır AS.) aynı işe talip olur:

"... Ben onu (tahtı) sana gözünü kırpmadan getiririm..." Daha bu sözü söylerken, gerçekten de **taht** hemen orada **peydah** olur. (Neml-40).

Bu olayda, birkaç nokta çok önemlidir: Birincisi, doğal olarak **Cinlerin hızı olma yeteneği**; ikinci olarak **RELATİVİTE** teoremi, **önceden** bildirilmiştir.

Üçüncü ipucu da **"Bilim sahibi"** birinin bilim yöntemleriyle cinlerden de **hızlı** olabilecek tekniği olduğunu görüyoruz. Böyle bir **bilim** bildirilmiş, ayrıca cinlerden de seri davranabilmiştir. Çünkü olaydaki cin, **"Doğrulmadan önce"**, fakat bu bilgin **"Gözünü kırpmadan"** aynı tahtı getirebileceklerini söylemektedirler.

O halde Cinlerin hızı "Işıktan düşük" tür. Bu da hızlandırılmış elektronların süratine eşittir, ışık hızına çok yakın olmasına rağmen hızlanıp durulan bir hızdır. Oysa ışık hiç yavaşlamaz, hep aynı süratte seyreder.

Kur'an'ımızda, **ZAMAN** kavramı tek değildir. **Zaman** yanında, hayat süre, süreç karşılığı Ömür, mühlet, vade, vakit gibi terimler de bulunur.

İlgili ayetlerden, RELATİVİTE kendiliğinden ortaya çıkmaktadır: **Zamanın değişken bir boyut** olması yüzünden, "BELLİ BİR ÖMÜR" içinde **"ZAMAN AŞIRI"** sürelerde geçebiliyor.

Ayetlerden, **"Dünyadaki zamanın"** yani **"Evren takvimimizin"**, kâinat ötelerinde **"Çok kısa"** kaldığını görüyoruz. Bu **kozmik zaman'a** oranla **"Dünyadaki ve kabirdeki toplam süre"**, **günün bir saatinden bile az gelecektir**.

"Sanki, günün bir saatini aşmamışlar gibi, Allah'ın tümünü mahşere sevk edeceği gün, yüz yüze gelecekler." (Yunus 45).

Ebediyet kavramının yanında dünya ve ölümle-kıyamet arası süre, **çok kısa bir an** tutacaktır. Özellikle yeninde dirilişe inanmayanlar için zaman **azabı uzayacak**, dünyalık zamanları da çok kısa olacaktır. Bu ters orantıya göre inanmayanlar **"Dünyada kaç yıl kaldınız?"** sorusuna, yanlış zehapta cevap verecekler, üstelik meleklerini de tanık gösterecekler:

“Bir gün ya da daha az kaldık, istersen sayanlara (meleklerle) sor.”

“Allah buyuracak: Ancak, pek az kaldığınızı cidden bilmiş olsaydınız.” (Mü’minun -113/114).

Aynı işaret Rum-55’de de vardır:

“Kıyamet kopacağı gün, günahkârlar, (Dünya hayatlarında) kısa bir andan fazla durmadıklarına (Gerçeğin tersine) yemin ederler. Onlar önceden de böyle (Hak olan gerçeklerden, azgınlıkları yüzünden) çevriliyorlardı.”

Naziat-47’de dünya-kabir suresinin “Akşamın acelesi ya da sabahın ağarması kadar” **çabuk** geçtiği zikredilir.

Yeri geldikçe “Zaman” ile ilgili ayetleri bu bölümün akışı içinde sunacağız. Şimdi “Kozmik bir takvimin” sonuçlarını gözden geçirerek, “Tefsir” denemesi için fikir jimnastiği yapabiliriz:

Senkronize zaman, ekranize kader

Şimdi ikizimizi dünyada bırakıp, on yıl boyunca ışık hızına çok yakın bir hızla uzaya gidip geri dönelim. Döndüğümüzde dünyada 140 yıl geçtiğini göreceğiz. Yani yaşarken bıraktıklarımızın tamamı mezardadır. Yeni her şey harabe olmuş ve biz ileri bir uygarlıkla karşılaşmış olacağız. Bu **torunlarımızın uygarlığıdır**. Biz böylece **geleceğe geçmiş** bulunuyoruz.

Oysa şimdi bunu okurken “Değil torunum; daha çocuğum bile yok” diyebilirsiniz. Ama biliyoruz ki, ileride genelde çocuklarımız ve torunlarımız olacaktır. Günü gelince bu plan yerine getirilecektir. Bu plan ve program bize “**KADER**” i ispat etmektedir.

140 yıl sonraya geçtiğimizde daha doğmadığını düşündüğümüz torunlarımızla buluşuruz. Onlar da şaşkındırlar. Çünkü bizim 140 yıl önce ölmemiz gerekiyordu. Biz onları **doğmamış torunlar**; onlar da bizi çoktan **ölmüş dedeler** olarak düşünürüz.

Bu gösteriyor ki, gelecek hazır ve nazır olarak bizi beklemektedir. Yani **KADER** önceden belli çizilmiştir. Geçmiş ise her zaman yaşamaktadır. Böylece **dede-torun** iki gözlemcinin de **gördükleri gerçektir**. Ölü ile doğmamış zamandaş (**Senkronize**) olmuşlardır.

Çünkü bizim geleceğe geçmemizi sağlayan fizik kavram, “Bire-bir” eşdeğerlilik ilkesinin bire-iki, bire-oniki ve bizim şimdi düşündüğümüz gibi bire-ondört biçiminde genişlemesi sonucu hızlı gidenin genç kalıp geleceğe geçtiğini gösteriyor.

İkizimiz ile bire-bir çarpan kalp atışlarımız ve çalışan saniyemiz, sözünü ettiğimiz hıza gelince ikizimizin on dört saniyesine ve kalbinin 14 kez atmasına karşılık, bizim bir kez kalbimiz atar ve bir saniyemiz geçer. Dolayısıyla biz ikizimizden daha geç yaşlanmış, daha genç kalmış olmaktayız. Eğer 20 yıl sonra dönseydik dünyada 2800 yıl geçmiş olacaktı. Eğer 40 yıl sonra geri dönseydik 5600 yıl geçmiş olacaktı. Eğer ışık ile yarışır bir hıza

erişseydik. Bir gün gidip bir gün sonra döndüğümüzde dünyada 2000 yıl geçtiğini görecektik.

Burada iki önemli noktaya değinmiş oluyoruz. Zamanda "Eşzamanlılık" tarihin dünü ile yarının buluşturabiliyor. Doğmamış torunlar ile ölmüş atalar buluşuyor. Hızlı olan ikiz zamanda geleceğe geçince "Doğmamışların doğduğunu" ve dünyanın geleceğini görüyor. Torunlar da "Öldü bildikleri" atalarını karşılarında görünce şaşkıncırlar.

Rölativistik kehanet

O zaman birinci sonuç olarak "**Kader**" in ispatını yapmış oluyoruz. İkinci sonuç ise bize ALLAH'ın Rölativite'yi yani izafiyet'i 14 yüzyıl önce bildirdiğini görmemiz olacak:

Tevrat, İncil ve Kuran'da ayetler bize Rölativitenin dayandığı zaman genleşmesi ile "**Referans**" ı vermektedir.

İçinde bulunduğumuz bir gemi ile bitişikteki bir gemiden hangisini hareket ettiğini hemen anlayamayız. O zaman **SABİT** bir şeye bakarız. Örneğin iskele sabittir. İskeleye göre hangi gemi hareketliyse onun kalktığına hükmederiz. Burada iskele bir referans yani **dayanak noktası** olmaktadır. Aynı şey "yıldızların da yönlerimizi ve hareketlerimizi" bulmamız için yapılmış bir dayanak noktası olduğunu bildiren ayetlerde de vardır. (Nahl suresi – 16.)

Dinamik evren hareket halindedir. Her şey bir şeye göre dönmektedir ve trilyonlarca çark içinde yerimizi bulmayı bize sabit ışık hızı dahi sağlamaz. Çünkü rölativite yakın uzayda geçerlidir. Evrensel rölativite ise sabit-mutlak tek şey "ALLAH'ın Arş" ı için geçerlidir. Çünkü evrende yalnızca bir tek şeyin sabitliği olmalıdır ki, yukarıdan aşağıya bu sayısız çark dönmesinden "Tek gözlem" yani gözlemler üstü gözlem ve HAK olan gerçek çıksan... O da "**dönmeyen tek şey**" olan "**Arş**" dır.

Allah (C.C.) Zamanın göreceliğini de üç kitabında bildirmiş ve kendi katmanında "Bir günün" bizim saydığımız 1000 yıl ile ölçüldüğünü belirtmiştir. Yani bire-bir eşitlik, bir güne-360 bin gün olarak verilmiştir. Bu da rölativitedir.

Böylece Allah'ın bir kozmik gününün bizim bin yılımız olması ile o katmanlarda zamanın bizden 360.000 kez yavaş geçtiğini göstermektedir. Yani yaklaşık **sekiz ay** yaşlanmamıza karşılık, öteki tarafta "**Bir saniye**" geçmektedir. Oradaki bir hız, ışık hızının 360 bin katı olmaktadır. (Saniyede 100 milyar km. Böyle bir hız dünyanın çevresini bir saniyede 3 milyon kez döner.)

Eğer hızlanıp da geçeceğimiz **hazır bir gelecek** olmasaydı, Kader'in varlığından **kuşku** duyardık. Eğer **Kader** olmasaydı, hızlı olan İkizimiz, torunlarını yaşadığını geleceğe geçemezdi. Kader edilmeyince, gelecek denen zaman da yaratılmazdı, rölativite de...

Kehanet/Öngörme

Eğer Kader denen şey olmasaydı **KEHANET** de olmazdı. En basit kehanet rüyamızda görüp de ileride çıkan şeylerdir. “Bu anı yaşadım, bu olayı rüyamda gördüm” dediğimiz geleceği gören bu “Durugörü ve Kehanet denen önceden bildirme” bize geçmişimiz neyse geleceğimizin de bir **VİDEOBANT** gibi yaşandığını ve yaşanacağını göstermektedir. Bu videobant **Kaderin ta kendisidir**.

Geleceği durugörü ile görmek “Fal” denen haram olay değil; **bilimsel kehanettir**. Allah’ın izniyle gelecekte haberdar olabiliriz. Ama geleceği sadece o bilir, dilerse bildirir.

Örneğin Resulullah “Kıyamete doğru bina ile zina’nın çok fazla artacağını” bildirmiştir. Hatta kendi bebek torunlarını severken ağlamış ve yanında bulunan Muaviye’ye “**Senin oğlun benim torunlarımı öldürecek**” demişti. Bu sırada bekâr olan Muaviye, hiç evlenmemeye ant içmişti. Ama KADER’in tecellisi ile Muaviye’nin sürpriz bir çocuğu oldu. Yezid! Emeviye devletinin kurucusu olan Yezid, Hz.Hasan ve Hüseyin’i şehit ettirdi.

Levhi Mahfuz’a Kalem ile yazılan Kader programlanmıştır. Bu geleceğimiz kadar, unuttuğumuz geçmişimizdeki her şeyi de unutulmaksızın korumaktadır. Omuzlarımızdaki Kâtip melekler sadece yaşantımızı bize **yüzlemek** için “Videobant çekimi” yapmaktadırlar.

Videobant örneğimiz oldukça kaba ve mekanik benzetmeydi. İki boyutlu (derinliksiz) kayıt sistemi olan videobant, gelecekte üçboyutlu televizyon (Laser Hologram) ile birlikte “Üç boyutlu videoteyp bant” bile yetersiz bir örnektir. Çünkü hayat denen harika olayın **on boyutlu** olduğu ve **tıpatıp kaydedildiği** bir teknolojinin “Kameramanları” Mü’minun suresi – 113’de verilen “Sayanlar” yani meleklerdir. Saymak, zaman boyutuyla ilgili olduğundan, **en azından** dört boyutlu bir sistem ile tıpatıp kayıtlandığımızı düşünebiliriz.

Kaza geçirenlerin tüm “Hayatlarının **bir anda** gözlerinin önünden geçmesi”; **Hesap defteri** deşarjıdır. Bilim, bugün, insanda **bilinçaltı** yerine, hiç bir şeyin unutulmadığı, bütün bireylerin ortak bilinçlerinin birleştiği AKLI KÜLL “**Toplu bilinçaltı**” süper uzayının matematik ispatını yapmıştır. Bu, **kuantum** teoreminin “**Bütünlük**” yasasının sonucudur. Söz konusu yasa bireylerin (Kesret, cüz) “Tekliğin” üyeleri olduğunu söyler. (*)

(*) Okuyucu bu tür ileri konuları, yeri geldikçe bantlarımızda ve ileri kesimlerde bulacaktır. Arz-Arş dizimizin bu iki cildi, sadece bütün kâinatın katlarının bir “Özeti” dir. Bütün öğretimiz boyunca, her geçen konu MUTLAKA, BİLİM TEORİSİYLE işlenecek ve İSLAM’ın sadece “Vaaz” dini olmadığını göstermeye çalışacağız.

KESİM: 19

Zaman aşırı peygamber

“**Zaman**” ın özellikleri pek çoktur: **Boyuttur** ve aynı zamanda iki boyutludur. (**Enerjidir**) ve aynı mantıkla üç boyutludur. (Esiri). Hem hıza bağlı olarak **uzayıp-kısalır**; hem zaman

içinde evrenin soğuması yüzünden pesleşir. (Zaman **tensoru**)

Bir fizik olay **Zaman çekmecesinde dondurularak saklanabilir**, sonsuzlaşabilir. (Karadeliklerde). Aynı zamanda, **zaman yolculuğu** yapılabilir ve **geçmişe-geleceğe** gidilebilir. Zaman ileriye de çalışabilir; geriye de... Evrenin her katında aynı hızda akmaz, değişkendir, bazen teğet boyut olup olaya girmez. Zaman değişse de “takdir edilen ömür” değişmez.

Şimdi bütün bunların ne anlama geldiğini, sırayla kesimlerimizde göstermeye çalışalım:

Evrenin her yerinde, **zamanın aynı hızla akmadığını** bize Kur'an üç ayetle bildirmiştir:

“... **Bununla birlikte** (senin) (Rabbinin yanında bir gün, sizin sayıminıza göre bin yıldır.” (Hacc – 47).

“**Gökten yere kadar** (bütün) **işlemleri o yönetir. Sonra da o** (işlem), **sizin bin yıl tutarındaki saydığınıza eşdeğer olan bir günde ona yükseler.**” (Secde – 5).

“**Melekler ve ruh, tutarı 50 bin yıla eşdeğer o makamlara bin günde yükselirler.**” (Hakka – 5).

Kâinatın **yukarı** bölgelerinde bir günün bin yıla (**365.000 günde**) ve başka bir yerde de **19 milyon güne** eşleştiğini anlıyoruz. Bu demektir ki “**Rölativite haktır ve ışıktan da hızlı** kâinat katları vardır. Kozmik bir günün bin dünya yılına eşit gösterilmesi **Rölativite teoremini**; 50 bin yıl bildirimi ise **takyonların hızını** işaret etmektedir. (*)

(*) İleride göreceğimiz takyonlar, “Mücerret âlem” diye bildirilen ışıktan hızlı evrendir. Feinberg formüllerine göre ışık hızının 361.000 katıdır, bir günün karşılığı gerçekten bin yıl olmaktadır. Takyonlar Nur denen bizimkine karşıt bir sonsuz özeneryiyle oluşurlar. Bu bizim enerjimizin tam karşılığıdır. Çekim yasasına göre (enerjimizin ve onun oluşturduğu) maddenin kütlesi, “Yere” doğru olan çekimi uygular. Ayetlerde “İşlemlerin yükselmesi” ise TERS bir çekim (Levitation) sonucudur. Sanki bu çekimin merkezi **Arş'tır...**

Söz konusu **ilahi izafiyet** (Görecelik) birçok peygamberin ilahi zaman yolcusunun da sırrını oluşturmaktadır. Meryem – 57’de “Yüksek bir makama kaldırılan ilk peygamberlerden İdris (AS.) kıyamete dek **ölümsüz**, mekân ve zaman gezmenidir.

Hız. İsa ise farklı bir ZAMAN YOLCUSU’dur. Okuyucuya bir hatırlatma olsun diye Hz. İsa hakkında ki İslam verilerini kısaca sayalım: Kendisi babasız olarak, miladi yıl başlangıcında doğdu ve yapısında “**Ruh ül Kudüs** = Kutsal ruh” bulunmaktadır. En zengin peygamber olan Hz. Süleyman’ın tersine en yoksul peygamber olan Hz. İsa, daha fizik evren yaratılmadığı “Ruhlar döneminde”, Hz. Muhammed’in “**Allah sevgilisi**” olduğunu öğrendiğinde kendisi de Resulullah’ın ümmetinden biri olmak ricasında bulundu. Kabul sonucu **zaman yolcusu** yazgısıyla Resulullah’tan 570 yıl kadar önce doğdu. Peygamberliğinin son gününde, ispiyoncu bir havarisi tarafından ele verildi. Onu çarmıha germek istediklerinde, Allah mucizesi sonucu, ispiyoncu havarisi onun yerine çarmıha gerilirken, Allah (C.C.) da Hz. İsa’ya diri olarak “**Göge**” aldı.

“Yukarılarda” **bir kozmik günün “Bin dünya yılı”** olması nedeniyle, Hz. İsa’nın bir günde “**Yukarı**” alınması ve bir günde de **iade edilmesi** ile kendisinin **iki gününe** karşılık

dünyada 2000 yılın geçebileceğini, iki günlük bir bekleme alınıldığını düşünebiliriz.

Hız. İsa, bizim geleceğimizde yeniden dönecektir. Bu gelişinde artık **peygamber değildir**, kendi isteği üzerine “Resulullah” ümmetinden **biridir**.

Hız. İsa, yeniden dönüşüyle “İncil” in değil; Kur’an şartları üzerine görev yapacaktır. Hatta ehli kitabın tümünün İslam olması için bizzat ırkdaşı Yahudiler ve yaydığı din olan Hristiyanlığı çileden çıkaranlara karşı savaşacak, bütün dünyaya İslamı yayacaktır.

Hız. İsa’nın gelecekteki döneminde üç rahmani zaman yolcusu (Hız. **İsa**, Hız. **Hızır** ve Hız. Zülkarneyn’i temsilen Hız. **Mehdi**) birleşeceklerdir. Bu **ilahi üçlüye** karşı Zulmani –**şerli üçlü** bulunmaktadır: Bunlar **Yecüc-Mecüc** (yer altı mağara galerileri ırkları) **Deccal** (Kozmik sihirbaz) ve bizzat **İblis** (şeytanın ta kendisi).”

Bu **üç şerli zaman yolcularının** Hız. İsa tarafından öldürüleceği bildirilmiştir: Yecüc-Mecüc ile savaşılacak ve yok edileceklerdir. Deccal, Hız. Hızır’ı öldürecek, Deccal’ı da Hız. İsa öldürecektir.

Ayrıca Hız. İsa, İblisi de öldürecektir. Şeytanın ortadan kalkmasıyla artık, “İnsanların şeytan” olacağı “Hannas-Vennas” dönemi başlayacaktır. Sonunda “ALLAH” diyen bir kişi bile kalmadığından **kıyamet farz olarak** kopacaktır.

Tıpkı Hız. Lut’un koca iki kentte “5” imanlı bulamayışı gibi, on milyar insan içinde de bir tek “ALLAH” diyebilen çıkmayacaktır İnsan gerçekten nankör!..

Hız. İsa’nın ve diğer zaman yolcularının eşzamanlı olarak buluşması (Kıyamet Alametleri” ndendir. (*)

(*) Yazarın hazırlanmakta olan “KİYAMETE ÇEYREK KALA VE ÇEYREK GEÇE” isimli eserinde okuyucu, ilk ve tek olarak yayınlanacak kozmik sırlara vakıf olacaktır.

Hız. İsa’nın sırrı rölâtiftir: Bize uzaklığı ise, dünyada kendi geçmişini göreceği (Kaderin gerilerde belirginleşip, ekranize olacağı) bir “Gök” mesafesidir. Gidiş-gelişi arasında bize göre **iki bin küsur yıl**, fakat kendisine göre “**iki gün**” bir zaman geçmiş olacaktır. Böylece Resulullah”ın **öncesinde** doğmakta, istediği üzerine peygamber olmayacağı dönüşüyle ölümü Resulullah sonrasında olmaktadır. Böylece “**Son peygamberimiz Hız. Muhammed (sas)**” olması **kuralı da bozulmayacaktır**. Okuyucu, Hız. İsa’nın yeniden gelişini “Peygamberlik” saymamaya çok dikkat etmelidir.

Zamanın sürprizlerinden biri de “NEDEN-SONUÇ” ilkelerinin zaman içinde BİRLEŞECEĞİ ve **aynı tek şey** olacağı **özel** durumdur. Hız. İsa’nın doğumunun NEDENİ, GEÇMİŞTEKİ **annesinden**; yeniden dönüşü GELECEKTEKİ SONUCU olan RUH-ÜL KUDÜS’tendir.

Hız. İsa’yı **geçmişte var eden**, gelecekteki “NEDENİ” **Ruh-ül Kudüs** (Kutsal ruh) olmaktadır. Hız. İsa’nın geçmişte var olması ise, bu **nedenin sonucudur**.

Zamanın matematiğine göre, Ruh ül Kudüs “**Zamanın ebedi genleştiği**” katı rölâivist bölge ve **zamanın tersine çalıştığı** “TERS NEDENSEL” bölgenin yasalarına tabidir.

Hız. İsa’nın, **gelecekte de yaşaması murat edildiğinden**, gelecekte geçmişe TERSİNE

İŞLEYEN bir zamanı kat ederek, geçmişte doğduğunu ileri sürebilirim. Geçmişte ise “Yukarı” alınarak, katı rölâivist bölgenin **zaman çekmecesinde beklemeye alınmış olması** gerekmektedir. (Söz konusu bölgeyi “Münezzeh zaman” isimli kesimimizde izleyebilirsiniz.) O bölgede zaman akmayabilir de.

Aradaki iki bin küsur yılı koruyarak bir tünel mesafesinden kendi geçmişinde, tecelli eden mucizelerinde de denetim kurabilir: Gelecekte “Yetişkin” bir Hz. İsa’nın, geçmişte bilinciyle “Kundakta konuşması” böyle bir tecelli olabilir.

KESİM: 20

Hibernasyon mağarası

Başladığımız “Yapay kış-uykusu/suni uykuda zaman aşırma” anlamına gelmektedir. “Canlıları dondurarak saklama”, zamanı gelince, yeniden “ısıtarak hayata döndürme” projesi olan sibernasyon zamanın dondurulması, konservasyonu demektir. Elbette kastettiğimiz “Hibernasyon” u en iyi Kuran anlatır:

7 uyurlar ya da “Ashabı Kehf” köpekleriyle birlikte inançlı bir ekiptir. Sureye adını veren Kehf, “Dev yer altı galerisi, çok büyük mağara” anlamına gelmektedir. Bu süre, bütün “zaman yolcularını” ya da onlarla ilişkili olanları sırayla anlatmaktadır.

“Ashabı Kehf” imanlı bir gruptur ve imansız, zalim bir yönetimden sığındıkları mağarada üç asır kalmak mucizesini yaşarlar.

Kehf – 9’da **“Yoksa mağaradaki grubu ve Rakim’i, delillerimiz’den yadırganacak bir şey mi sandın?”** mealindedir. Rakim’in bir hibernasyon tüneli olduğunu öğretimiz boyunca açıklamaya çalışacağız. Allah’ın rahmeti bu teknolojiyle **tecelli** etmiş, üç asır boyunca hibernasyonla uyumuşlardır. Kehf – 10’da ise rölativitenin **“Gözlemcilerini”** yani **ikizler çelişkisini** vurgulamakta ve **“İki taraf”** diye lanse etmektedir:

“Sonra da onları uyandırdık ki, iki taraf da kendi zaman hesaplarını yaparak, mağarada ne kadar kaldıklarını bilsinler...”

Onların, **“Zaman çekmecesinde, konserve hibernasyonda”** kaldıklarını, **“Bir de onları uyanık sanırsın. Oysa uykudadırlar...”** mealindeki 18. ayetteki pasajdan anlayabiliyoruz.

Ayetin devamında, uyanıklar ve birbirlerine ne kadar kaldıklarını sorarlar. **“Bir gün ya da daha az bir süre geçtiğini, doğrusunu Rablerinin bileceğini”** konuşurlar. Alış-veriş ettikleri madeni paraların **üç asır öncesine** ait olmasıyla durumu kavrarlar. 25 nci ayette ise kaldıkları süreyi **her iki takvim** sayımıyla vermiştir: **“Onlar, mağaralarında 300 (Güneş yılı) ve 9 yıl (300 kameri “Ay” yılı) kaldılar.”**

Yasin 67’de de bu mealde ayet vardır. Kehf suresinin bu zaman konservasyonu, **“Zaman enerjisi ve Karadelik tekilliği”** konularında açıklanacaktır.

Zamanın efendisi

Kraliçe Belkis'in tahtını, daha teklifini açıklarken getiren, (Neml – 40) kendisinden “**Kitabı bir bilimi olan**” iye söz edilen “Bilgin” türlü tefsirlerde bizzat Hz. Süleyman ya da veziri Asaf olarak verilmesine rağmen;

“Ledünni” bilimlere göre doğrudan **Hızır**’dır. Kur’an’da ismen verilmeyen hadislerde yer alan Hz. Hızır bir “Zaman gezmeni” dir. Bilimi ise peygamberlerinkini bile aşmaktadır. Kehf 60-82. ayetlerde kendisinden dolaylı olarak söz edilen Hz. Hızır’ı Musa AS. ve genç bir arkadaşı da arar, ders almak ister. Aradıkları yer, **iki denizin birleştiği** Kızıldeniz – Sina Yarımadasının Akdeniz’e en yaklaştığı çataldır. Bu yerde, daha sonra Hz. Musa’nın ümmetinin karşıya geçmesin için deniz ikiye yarılacak, yol verecektir. Onları izleyen Firavun ve ordusunun üzerine de kapanıp boğulacaktır.

Hızır, Musa ile genç arkadaşının azıkları olan, balığın canlanıp, bu yerde denize kaçtığını sonradan fark ederler ve oraya döndüklerinde aradıkları kimseyi bulurlar: “**İşte aradığımız o!**” (Kehf – 64).

“**Derken tarafımızdan bir rahmet vererek ve katımızdan bir bilim öğrettiğimiz kullarımızdan birisini buldular.**” (65).

“Musa o’na dedi ki: “Öğretildiğin bilimden bana da öğretmen şartıyla sana tabi olabilir miyim?” (Kehf 66).

“O da Musa’ya dedi ki: “Doğrusu sen benimle birlikte sabredemezsin. İçyüzün bilmediğin şeye nasıl sabredeceksin?” (Kehf-67/68).

Gerçekten de Hz. Musa bu konuda sabırlı olamaz hatta üç kez azarlanır. Bu zat Hz. Hızır’dır. 5000 yıldan beri **diri** olduğuna ilişkin Endonezya’dan Afrika’ya kadar, kuşaklar boyu “Hz. Hızır” ı gördüklerini rapor edenler bulunmaktadır. Öyle ki Hindistan’daki İngiliz makamları bir bilim kuruluna devrettikleri bu “Birden var olup, sonra yok olan” kimsenin, ülkemizde de tanıkları bulunduğu bir hayli dillerdedir.

Hızır’ın birinci özelliği “**Bilim**” dir. Bilimini hümanist amaçlara da kullanmakta, “**Geçmiş**” **değiştirerek**, geleceğin sonucunu değiştirmektedir. Kehf suresinde “bir” erkek çocuğu öldürür, bir gemiyi deler ve bir duvarı onarır.” Bunların gerekçelerini de 82 nci ayette açıklar. **Böylece geçmişe müdahale ederek, geleceği** (kendi hesabına değil, Allah rahmeti doğrultusunda) **değiştirmektedir**.

Hızır hakkında Kur’an’da, dolaylı olarak “**Kitabı bilim sahibi**” olduğu bildirimi vardır. Bunu, geleceğin çok ileri teknolojilerinin geçmişe naklederek kullandığına yorumlayabiliriz.

İkinci bildirim “**Katımızdan bir bilim öğrettiğimiz**” biçimindedir ki, ikinci cildimizde bu Arş katlarından (Kur’an’ın fen surelerinin “Zelzele” suresiyle özetlendiği “Zilzal” kelimesiyle temsil edilen iki katmanı olduğundan) söz edeceğiz.

Hızır’ın binlerce yıldır peygamberlere eşlik ederek, sırasıyla Musevi, Hristiyan ve

sonunca olarak da dinimizin hizmetini üstlendiğini Hadis ve Ledünni (İçrelikli, kriptolojik) gizli bilimler bildirmektedir. **Her çağın dirisi olan Hz. Hızır, dokuz İslam “Müceddidini” eğitmiş, dinimizin çağlara uyarlanmasını denetlemiştir.**

Düzenli arayla gelen müceddidlerin sonuncusu kural dışı olarak gecikmiştir. Ledünni bilgilere göre bu gecikmenin telafisini Hz. Hızır, **Mevlana Halid Bağdadi**’ye emaneten vermiş, ondan kuşaklar boyu öğrencilerine devredilerek sonuncu müceddid Hz. Mehdi’ye iletilecektir.

Hz. Hızır, Mehdi ve Hz. İsa’nın gelecekteki buluşması (İncildeki üç maji=üç veli’nin sırrı budur) ile eş-zamanlılık dönemine girilecektir. Hz. Hızır’ın son görevi, kötülük mesihi Deccal’e karşı bütün insanları bir adım önde uyarmaktır. Bu “Zamanda” bir adım önde olmasıdır.

Uyaracağı kimse kalmayınca, Deccal onu öldürecek, Deccal’i de Hz. İsa öldürecektir. Böylece üç iyi ve kötü zaman yolcusu gelecekte hemzaman olacaklardır.

Hz. Hızır’ın uzun görevi, **Zaman zelzelesinin** şifresi olan Zilzal içinde geçen iki Z harfinin sırrındandır. Bu iki Z harfi Arş’ı ala’da Rabbin “**Zülcelâl vel ikram**” ile “**Zahir**” isimlerinin kaynağıdır. Yer (Arz) temsilcileri ise **Zülkarneyn** ve “Zamanın efendisi” dir.

Hz. Hızır, Zülkarneyn’den Hz. İsa ve Hz. Mehdi’ye ulaşan 7000 yıllık iletişimi sağlayan köprüdür. Hz. Hızır’ın lakabı “Zamanın efendisi” dir.

KESİM: 22

(İNCELEME – ARAŞTIRMA)

Dünyanın efendisi

Hz. Hızır’ın naklen konuşması ile Kehf – 82. ayet biter ve birden ilgisizmiş gibi 83. ayetteki bir başka “Süper bilgin” e bağlanır.

“Sana Zülkarneyn’den sorarlar, ‘Size ondan haberlerim var’ de...”

Zülkarneyn, Tevrat ve İncil de değil; yalnızca Kur’an’ımızda yer alır ve peygamber olduğu bildirilmez. İsmi gerçek değildir; **Cifir ismi/şifre adı’dır**. Zül=Sahibi, Karn=Boynuz, eyn=iki tane’nin birleşmesinden “**İki boynuzlu**” anlamına gelmektedir.

Boynuzlu bir insan yerine germen miğferi gibi boynuzlu kask düşünülebilir. Germen efsanelerinde hem boynuz hem “Yarımada” anlamına gelen korn terimi vardır. Mesela, **Thule Korn**=Thule Yarımadası’dır. Thule, İzlanda’yı, İskandinavya’ya bağlayan bir batık kıtanın boynuz biçimindeki uzantısıdır. Bunu “Thule insula” diye eski Roma kaynakları da bildirmiştir. Üstelik Thule=Zül diye okunmaktadır. Arapça **Kara**, Germence **Korn** ikisi de **boynuz** demektir. Bu terim, Horn, Carn yazılışlarıyla birçok dünya dilinde yer alır.

Arapça’da aynı kelime “**Çağ, dönem**” de demektir ki Ledünni bilimlere göre “**İki çağ sahibi**” anlamına gelir. Bu terimi daha açarsak “**İki zamanlı**” (Zamanın iki kutbu

arasındaki Zilzal/Neden sonuç kutupları arasında zaman enerjisinin gel-git biçiminde dalgalanması) gibi ileri semantiklere ulaşırız. Kur'an'ın iç-içe katlanmış en azından 7 tayıf anlamı olduğundan, olayı çok geniş ve karmaşık düşünmekte yarar var.

Yine Ledünni bilimlere göre “Zülkarneyen=Uçları yukarı dönük **hilal**; hatta nal biçimindeki mıknaş” gibi ileri anlamlara yönelir, “bir çift antene” bile benzetilmiştir. Deccal de “iki boynuzlu” dur.

Hızır-Zülkarneyn ikilisinin de “Zülkarneyn” adıyla birleştiği ayette de iyice vurgulanmıştır:

“Biz O’na (Zülkarneyn) yeryüzünde kudretli bir mekân (yerleşim) sağladık. O’na (imkânsız ötesi çözebilen, çözüm) yolları (bilimleri) verdik.”

Bu, çok ileri teknolojiyi **“Yeryüzüne yerleştirmek ve her çözüm** yolunu bilimsel olarak bilmesi” diye yorumlayabiliriz. **“Yol”** terimi 85. ayetteki bir başka **“Yol”** ile bütünleşir.

“O (Zülkarneyn) bir yola tabi oldu.”

Zülkarneyn’in **“Yola çıktığı”** değil; bir **rotaya koyulduğu**, yönlendirildiği ya da doğrultu aldığı anlaşılıyor. Bu yolun **en “Batı”** olduğunu 86. ayetten anlıyoruz:

“Günbatısının en ucuna ulaştığında, güneşi balçıklı ve kızgın bir suğlaya batıyor buldu. Bir de onun yanında (Sığlığın yöresinde) bir kavim (millet, ırk) buldu. Dedik ki, “Ey Zülkarneyn, ister bunlara azap edersin ya da haklarında güzel davranırsın.” (İki seçeneğinde de serbestsin)”.

Zülkarneyn cevaben iyi muameleyi seçecektir.

Çok üzücü olarak **“En batı”** terimini küçük çapta düşünenler var: Bir kabartmasında çift boynuzlu tasvir edildiği için, eşcinsel ve çok tanrılı, putperest Büyük İskender’i Zülkarneyn sayanlar çıkmıştır. İskender imparatorluğunun en batısında, kendi anayurdu olan Makedonya yer almaktadır. İskender’in seferlerine bakarak onu **yeryüzü gezmeni** saymak yanlıştır. **Zülkarneyn, yazılı tarihten önce** yaşamıştır. İskender ile aralarında binlerce yıl bulunmaktadır.

Söz konusu dönem, Asya kökenli Moğol ırkının, Bering Boğazını aşarak Amerika’ya geçtiği **Kızılderili** öncülerle ilgilidir. Sarı benizli Moğollar tersine, **Gün batısını rengi, kızgın suların tonu olan “Kızıl” yağız renklidirler.**

Üstelik bütün Amerika’da pek çok sığı bölge vardır: Örneğin sadece Florida ve kıyı Glasiyerleri (bataklıkları) Türkiye’nin yüz ölçümüne eşittir. Güney Amerika’da da Amazon ağzı siyah ve renkli çamur deryasıdır. Belki de kastedilen Antil Adaları’nın silüetidir. Bahama adaları ve binlerce resif, günbatımında gerçekten kara bir balçığa gömülüyor gibi gözükmektedir. Meksika körfezinin tamamı bataklıkla çepeçevre kuşatılmıştır.

Kuşkusuz, her şeyin doğrusunu ALLAH bilir. Ancak, böyle bir hipotez kurmamıza neden olan önemli ipuçları vardır: Amerikan medeniyetleri (Kızılderili Aztek, Maya, Toltek, İnka vb.) söz birliği etmişçesine bütün tanrılarını **“Beyaz”** ırktan seçmişlerdir: Tanrıları kendileri gibi Kızılderili değil; **kızıl sakallı, sarışın ve mavi gözlüdür.**

Oysa Kızılderililerin sakalları çıkmaz ve hiç beyaz insan görmediklerine göre **“Sakallı” tanımazlar.** Ama oraya giden ilk beyazlar **“Giyimli, sarışın, mavi gözlü ve sakallı” beyaz**

tanrı tasvirleri ile karşılaştılar. Bu tanrıların başında gelen “**Quetzalcoatl**” bile **Zülkarneyn ismine ne kadar yakındır!..**

Üstelik Kuetzalkatl büyük denizin doğusundan (Atlantiğin doğu yakasındaki Avrasya-Afrika tarafından) büyük bir kuş ve ekip olarak gelmiştir. Kızılderililere birçok teknik bilgi öğretmiştir. Günün birinde (yine kuşuna binerek) ileride dönme vaadiyle geldiği yönde kaybolmuştur.

Binlerce yıl sonra, ilk İspanyol fatihler Amerika’ya çıktıklarında, Kızılderililer İspanyolların sakallı ve beyaz olması yüzünden onlara esirce tapınmışlardı. Bir avuç İspanyol da, bu avantajla milyonlarca Kızılderili’yi katletmişlerdi. Aztek ve İnka’lar körü körüne inançlarını kurbanı olmuşlardı.

İspanyollar başka şeyler de tespit ettiler: Kızılderililer (Amerika’da hiç yaşamamış olan) deve ve atı resmetmişler, dünyayı bir su tufanının mahvettiğini de “Ma Noa” isimli “Suların babası” tarafından bir kısmının kurtarıldığının, onun adına yapılan Zacuali kulesini, daha sonra kötü tiynetli dev kralların ele geçirdiğini ve tanrılara isyan ettiği için cezalandırdığını, tek dil konuşan insanların artık her birinin başka diller konuşmaya başladıklarını, komşuların bile birbirlerini anlamadıklarını kitabelerine kodekslemişlerdir.

Bu arada “Sami” dilleriyle büyük benzerlikler ve arkeolojik bulgular da dikkat çekicidir. Babil kulesinin “Ziggurat” ismiyle Amerika’daki benzeri “Zacuali” gibi Ma-noa (Suların efendisi) de aynı Arap-sami kökenlidir. Arapça Ma=Su demektir ve Noa’da Nuh ismiyle eştir. Ayrıca Arapların giydiği “Türbanlı” heykeller yanında deve kabartmaları da bulunmaktadır.

Amerika’ya çok önceleri Fenikelilerin gittiğine ilişkin işaretler vardır. Sözünü ettiğimiz **Zülkarneyn rotaları** bunlardan da öncedir. 85. ayet’in Amerika’yı ve yerlilerini işaret ettiğini; 86. ayetinde, “Kızılderililerin katledileceğine” dikkat çektiğini, “... İstersen bunlara azap edersin...” ibaresi, İspanyol, Portekiz, Fransız-İngiliz asıllı Amerikalıların soykırımlarına da bir ihtardır.

89 ve 90. ayetlerde, Zülkarneyn’in “**Doğu rotasına**” çevrildiği bildiriliyor. Rota üzerinde durmamızın bir nedeni de 92. ayetteki araç-insan ekipmanını ima etmesidir.

“(Zülkarneyn’in) yanında neler olduğunu (ona verdiğimiz bilimin aslı olan) bilimimizle kuşatmıştık.” (*).

(*) Kıyamete çeyrek kala ve çeyrek geçe isimli kitabında yazar, burada geçiştirilen birçok konuyu ayrıntılı olarak sunacaktır.

92 ila 98. ayetlerde de **üçüncü rota** anlatılıyor: Burası “**İki Sed arası**” diye anlatılan bir bölgededir. Başka bir dil konuşan halkını huzursuz eden, (insansı bir başka ırk olan) Ye’cüc ve Me’cüc ile ergimiş demir ve bakır ile Seddi kapatır. İnsan gücü yanında, körük Zülkarneyn’in özel teknolojisi ile yapılan bu sed, bizim de geleceğimizde kalan bir güne kadar asla “**Aşılmaz ve delinmez**” diye bildirilir. Ta ki, 98. ayette Zülkarneyn’in ertelediği bir güne kadar.

“... (Yaptığımız) **Bu (sed) Rabbimizden bir rahmettir. Ama Rabbi’mizin sözü yerine**

geline, bunu (seddi) yerle-bir (Dünyayla eşit) edecektir ki, Rabbi'min vaadi bir gerçektir."

99. ayette ise Rabb'imiz teyit ediyor:

"Ve o gün, onları (Yecüc-Mecücleri) bırakmışızdır. Bir kısmı diğerinin içinde dalgalanır. (Dalgalar halinde çok kalabalık akarlar.)"

Hız. Zülkarneyn'i nasıl ki İskender saymak imana ters düşüyorsa, **Yecüc-Mecücleri** de **"Türk-Moğol"** saymak aynı acımasız karacahilce bir iftiradır. Milletimizi aşağılamaya yönelik bu kasıtlı hatadan okuyucu etkilenmemelidir. "Türkler ile ilgili tamamı olumlu hadisler vardır. İstanbul'u alanlar, Haçlılara karşı duranlar, gelecekte de Hız. Mehdi'yi (bizzat gerici, mürteciler vurmaya çalışırken) ona ordu olacak "Karasancaklılar" yine **Türklerdir.**

Yecüc-Mecüc ırkının Türkler-Moğollar sanılması çok cılız ve dar bir düşüncedir. Ne Çin Seddi, ne de Kafkas dağları **aşılmaz değildir.** Üstelik "Demir-Bakır" eriyiği hiçbir devasa yapı malzemesinde rastlanmaz. Dünyadaki hiçbir engel de "İnsanoğlunun" aşamayacağı bir set olamaz!.. Bu tür yorumlar güdük ve kısırdır, itibar etmemek gerekir.

Öte yandan, özellikle Hint-Tibet-Çin inançlarında yer altı uygarlıkları (Subterritories, Agharta, Şamballa vb.) inancı vardır. Bunlar içinde sadece Himalayalarda görüldüğü ileri sürülen yeti (Kar adamı, Koca ayak) Yecüc ismine benzetilmektedir.

Semavi dinlerde "Kehf" gibi yer altı uygarlıklarını haber veren "Yedi yer tabakası" ve biraz da efsane karışmış Grotto (Kehf=Çok büyük mağaralar galerisi, birbiriyle birleşen, her sıradanın altındaki devasa tüneller ve mahzenler) ve Tevrat'a bağlı Kabala'nın 7 dünyası inanışları da yer alır.

İslam inancında da yedi gök gibi **yedi yer** kavramı bulunmaktadır. Bunların birbirinden zaman fazı ile ayrılmış olacağı düşünülebilir. Tevrat – İncil'de Yecüc ve Mecücler "Gog ve Mog" ismiyle verilir. **Yedi yer** inancı da vardır. Kur'an'da Talak – 12'de **7 yer** haktır:

"7 göğü ve bunun mislinden (7) yeri yaratmıştır..."

14 kat yer-gök, birbirinden zaman fazı ile ayrılmış katmanlar olmalıdır. Bu zamanın 14 ayrı hız ile aktığını ima ediyor gibidir.

Hatta Zülkarneyn'in **"Gelecekte geçmişe"** aberasyon yapabilen bir zaman yolcusu olduğuna ilişkin yorumlara göre, söz konusu sed **"Bir zaman perdesi"** dir:

Geçmişteki, bir **zaman kutbundan** gelecekteki bir zamana (**Polarize bir mekândan**) nakledilen insansı Yecüc-Mecüc'leri, Hız. Peygamberimiz Mir'ac öncesinde "İslam'a davet" etmiş, fakat red cevabı almıştır.

Onların gelecekte milyarlarcasının akınlarını Hız. İsa'nın önleyeceği ve hepsini öldüreceği bildirilmiştir. Cehennem bir tabakası da bunlara ayrılmıştır.

Hız. Hızır, Hız İsa belki böyle bir polarize gökte; Yecüc-Mecüc, Deccal ile İblis ise "Kehf/Aşağıların en aşağısı" polarize yerde "Eş-zamanlı" olacakları döneme kadar kendi akışkanlarını yaşamakta olabilirler.

Ömür olarak zaman

Madde, ışık hızından büyük ve zamandan bağımsız sonsuz özenerjinin yavaşlayıp, zamana buradaki bağlanan görünümüdür. Maddeleşmesinin birinci şartı “Uzay-Zaman boyutlarının” bağımlılığıdır. Boyutlar küçüldükçe zaman da buna uyarak küçülür, daha kısa ömürler oluşur. Buna “**Dördüncü boyuta yakalanmak**” da diyebiliriz.

Maddi varlıklara takdir edilen ömür değişmez.

“... Kendisine ömür verilenin (varlığın) ömrünün uzatılması ya da kısaltılması da kesinlikle kitapta (Levhi Mahfuz’da) yazılmıştır. Kuşkusuz, bu (karmaşık yazım işi) Allah’a kolaydır.”

Fatır – 14’deki bu bildirim’in bilimsel tefsirine çok kısa değinelim:

Sonsuz özenerji, (ileride göreceğimiz gibi) “Zaman” boyutundan bağımsızdır, onun sonucu olan kuant denen enerji noktacıkları ise maddenin yapı taşlarıdır, zaman boyutuna bağımlı olarak yaratıldıkları andan itibaren, **belirli bir ÖMRE sahip olur** ve yaratıldığı anda “**Ölmeye**” aday olurlar. **Varlığın hızı ve ömrü** böylece kısıtlanır.

Yaratılan her enerji noktacığının, **enerji şiddetine göre ömrü uzun ya da kısa olur**. Maddi parçacıkların mekân koordinatlarını tespit ettiğimizde onun “Ömrünü” de hesaplamış oluruz.

Böylece enerji paketçikleri (kuantlar) **uzay-zaman’a** uyarlanırlar. **Matematik kararlılık, geometrik süreklilik ve fizik varlık olma hakkını kazanırlar**, ama ömürleri de belirlenir. **Çünkü zaman boyutuna uyan her şey “Sonludur.”** Buna zerreler fiziğinde “**Yarı-Ömür**” dediğimiz, **kaçınılmaz ölüm yasası** da diyoruz. Belirsizlik ilkesine göre, kimin öleceğini değil; kaç kişinin öleceğini de biliriz ki, bu da “Kader” ile ilgilidir.

Doğumla birlikte **ömür** ve **kader** ikilisi ortaya çıkar.

Ömür, kader kavramı içinde yer alır. Ömür değişmez, neyse o kadardır... Örneğin ikizler çelişkisinde her ikizin de ömrünün şaşmaz 70 yıl olduğunu düşünelim. Böylece dünyada kalan ikizimiz 70 yıl sonra ölecektir. Öte yandan ışık hızına yakın giden ikizimiz ise, dünyadaki 70 yılına karşılık 900 yıl yaşamış olacaktır. Ama onun da ömrü 70 yıldır ve sonuna gelince ölecektir.

Çünkü 70 yılı içinde 900 yıl yaşamadı!.. Sadece çağları çabucak aştı ve kendi 70 yılını doldurunca öldü!.. Bu kategoriden olmak üzere, yine ömürleri belli bir süre olarak takdir edilmiş Hz. İsa, Hz. Hızır gibi Allah dostları da ömürleri neyse onu yaşayacaklardır ve vefat edeceklerdir. Her ikisi de doğmuş, fakat henüz ömürlerinin sonuna gelmemişlerdir. Rölatif olarak 20-50 yüzyıl boyunca yaşamaktadırlar. Bu onlar için kısa bir günleri gibidir. Hz. Hızır zamanı gelince Deccal tarafından şehit edilecektir. Hz. İsa da Deccal’i öldürecek ve eceliyle vefat edecek, Resulullah’ın Medine’deki kabrinin yanında kendisine ayrılmış olan kabre defnedilecektir. Hz.

Zülkarneyn, zaman içinde yolculuk yapan Yecüc-Mecüc'leri karşılamak görevindeydi. Hızır As. ise Deccal'in kötülüğünü karşılamak göreviyle zaman yolcuları olmuşlardır. Hz. İsa ise bütün bunların en üstteki BİLEŞKESİ'dir. Çünkü Deccal, İblis ve Yecüc-Mecüc'ü öldürecektir.

Ashabı Kehf ise "Zaman enerjisinin" özel olarak o mağarada başka türlü soğurulması sonucu 309 yıl zamanda atlamışlardı. Yani onlar için duran zaman, dünya için normal akışıındaydı. Bu da zamanın lineer (doğrusal) olduğu kadar, bu doğrudan ayrılan başka zaman çizgileri içinde de "Özel bir kader" yaşandığını gösteriyor.

Resulullah efendimiz bedeniyle astronomi yaparak, Mir'ac'a ulaştı. Milyarlarca yıl orada haşır-neşir oldu Rabbimizle... Hz. Musa ve Hz. İsa ile birer gün görüştü. Hz. İsa'nın zamanı, dünya zamanına göre bir güne karşılık 360 bin gün olduğu için, yalnız onunla görüşmesi sırasında dünyada 1000 yıl geçmiştir.

Daha yukarıda, hiçbir insanın, meleğin ve ulvi bir varlığın çıkamadığı ARŞ önünde Rabbiyle yüzleşti. Sadece ARŞ'a melek dikmesiyle 1000 hatta 50 bin yılda gidildiğine göre ve orada geçen bütün zamanların, evrenin kalan ömrünü ve de geçmişteki tarihini kapsadığına göre, Resulullah Mir'aç'da milyarlarca yıl kaldı.

Fakat dünyaya döndüğünde, daha yatağı soğumamıştı. Aslında da daha erken dönebilirdi, fakat yatağının ılık kalmasına neden olan zaman kaybı, Mir'aç'a gitmeden önce Mescidi Aksa'ya uğramasıydı...

Böylece ZAMAN denen ömür süreci, hızlı bir zamanda da geçirilebiliyor ve milyarlarca yılı buluyor. (Karadeliklerin içinde de evrenin kalan ömrünün biteceğin ileride göreceğiz.).

En uzun düşler bile sadece salisenin de onda ya da yüzde biri bir zamanda sürmektedir. Elektrodlar rüyaları bu kadar kısa zamanda gördüğümüzü gösteriyor. Ne var ki, vücut tepkileri uzun sürdüğü için bu salise hissediliyor. Oysa aslında "RÜYADA" zaman yoktur.

Zamanın sürprizleri ile birlikte Kader edilen zamanın (Ömrün) değişmezliğini bu tür göksel olaylardan ve laboratuarlardan ölçümleyebiliyoruz. O zaman, Kader ile Zaman boyutunun fizik gerçekliği olduğu ortaya çıkmaktadır.

Zamanın en bilinmedik özelliği de, madde çiftini yok ederek sonunda onu birlemesidir. Bir çift madde bir çift enerjiye dönüşerek sonlarını getirir. Sonra enerjiler de üst sistemde birleşerek, kuant ötesine geçerek ana birleşmeyi sağlarlar. Bu böylece çokluktan tekliğe doğru bir yarılanmadır.

Zamanın, yarılanma süreci olan yarı ömrü belirleyip maddeyi çokluktan tekliğe doğru azalttığını görüyoruz.

Zaman, ömür ile birlikte, "Kader-Kaza" olayını da yürütür. Zaman bir kader cetvelidir. Dolayısıyla kaderi ekranize etmektedir.

Zaman enerjisinin dalgalanmalarından yaşlanma, yıpranma ve sonra da ölüm hali oluşmaktadır. Statik bir enerji olan Zaman boyutu, mekândaki kuantın maddi bir varlık olmasına ve bir "Ömür-Kader" kazanmasına neden olur.

Boyut olarak zaman

Bir uzunluk olan zaman ise “Madde ötesindedir, yani bildiğimiz fizik varlık değildir. Madde değildir. Oysa mekânın üç boyutu bir cetvel kadar somut, elle tutulur gerçektir.

Bulunan zaman boyutu ise böyle değildir. “Saat üç” derken bu üç tane kol saatidir demek değildir yani soyuttur. Zaman madde ötesinin maddeye dolaysız bir etkisidir. Hatta ‘esir’ bir enerji boyuttur. Dolayısıyla mekânda da sabit bir yeri olmaması gerekmektedir.

Nitekim zamanın hem boyut olduğu hem de öteki boyutlar gibi sabit olmayıp değişken olduğu da doğrulanacaktı.

a) Zamanın boyut olması: Öteki boyutlara uyumunun orantılı olmasıyla doğrulanmıştır. Örneğin evrenimizin dev boyutlarına uygun olarak 20 milyar yıl gibi bir ömrü vardır. Ya da güneşimiz o kadar büyüktür ki, 55 milyon yıllık ömrü olduğunu biliyoruz. Fakat örneğin nötron gibi minik yapılarda zaman da kısalmaya başlamaktadır. Nötronun ömrü atom dışına alındığında 13 dakikadır.

Atom altı ölçekte ise inanılmaz bir mekân küçülmesiyle birlikte “Zaman küçülmesi” doğar. Bu da BOYUT olduğunun ispatıdır. Zaman, uzay boyutlarına paralel olarak, süreç itibarıyla büyür ya da küçülür. Evrenin dev boyutlarında zamanı milyarlarca yıl olarak düşünürken, noktasal kuant evrenlerinde milyarlarca yıl olarak düşünürken, noktasal kuant evrenlerinde milyarlarca hatta trilyarlarda –bir saniyelerde biter. Parçacıkların bir kısmının ömrü gözlenemeyecek kadar yetersizdir ve bu nedenle onların parçacık değil; rezonans olduklarına hükmederiz. Zaman boyutlar küçüldükçe kısalır ve küçülür. Boyutlara bu uyumu onun da boyut olduğunu açıklamaktadır bize.

b) Zamanın değişken bir boyut olduğunu, öteki boyutlar gibi sabit olmadığını da bize kozmik ışınlar (Hiperon kuantları olan şıhablar) açıklamaktadır. Boyut değişmezliğine örnek olarak, kozmik ışınların yarı ömür sürecinin değişmezliğini örnek olarak verebiliriz. Yarı ömür, bir yarılanma sürecidir ve dalga mekaniğinde yarı-ömür değişmez bir fiziko-matematik kuralıdır. Öyleyse ömrü salisenin milyarda-biri olan bir takım parçacıkların, Güneş ya da Ay’dan yola çıkınca dünyaya ulaşmaları gerekmektedir. Örneğin Eta parçacığı Sigma parçacığının yan ürünüdür. Doğması ile ölmesi bir saniyenin 0,000000000000000001’i gibi bir zamandadır. Dolayısıyla böyle bir parçacığın dünyaya hiç ulaşmaması gerekirken, dünyada gözlenebiliyor! Bunun açıklanması rölativitedeki “Zaman genleşmesi” ile açıklanırsa buna şaşırmayız ve onun “Genç kaldığını” görmüş oluruz.

Onun ömrünün matematik gerçek olmasına ve değişmezliğine karşın, burada değişenin sadece ZAMAN olduğu ortaya çıkar. O halde değişen uzay değil; uzaydaki zamandır.

Zaman, uzayın farklı bölgelerinde ve bir olayın başı ile sonunda ayrı hızlarda akarak değişken bir boyut olduğunu ortaya koymaktadır. Değişen mekân değil, zamanın akışıdır.

Bu rölativitenin değişkenliğini, Mearic-4'deki "Allah'ın bir gününün bizim bin yılımız olduğu" da zaten vermiştir. Rölativite olayda değil, evren şartlarında yaşanır, zaman bir takvim değildir.

Zaman, fizik etkilerin değişkenliği rayı üzerinde bir sıra dizgesidir. Ray sabit; fakat trenin hızı değişkendir. Bu ray olan boyuta oturan tren denen dinamik etki, değişkenliğini zaman sayesinde kazanmaktadır.

Etki denen o yaratıcı rızkımız, kuant bölgesinde çekim, manyetizma, çekirdek kuvvetleri ve zaman kuvveti enerjileriyle birlikte evrenimize giriyordu. Öyleyse aynı zamanda bir enerjiydi, zaman...

KESİM: 25

Enerji olarak zaman

Zaman bir dördüncü boyuttu ama maddenin de kuant olarak varoluşunda dört kuvvet yanında **beşinci kuvvet olan enerjisi** olarak yer alıyordu. Onun bu anlamı üzerine giden Zig-Zag (Bu görevi Heiberg, Müslüman yaptığı değerli bilim adamı ve gizemci Kozirev'e vermişti,) **Zaman'ın bir esir kalıbı olan enerji olduğunu** ortaya koydu. Zaman fizikte dördüncü boyut olduğu kadar, **değişik, özel, radyoaktif bir yayılan enerji kalıbıdır**. Dördüncü boyutu kullanarak bu enerji evrendeki her olayı birbirine bağlayan **senkronizasyon** denen eşzamanlılığı bozan, bu enerji, tüm olaylara enerji katıyordu. Varlıklar bu katılmayı tüketimci (zaman enerjisini absorbe ederek) olarak kullanıp yaşıyorlardı. Her olay "**VAROLMAK**" için zaman enerjisini soğuruyor, kullanamaz hale gelince de ölüyordu.

Zaman enerjisi bambaşka bir enerjidir ve **kuantik değildir**. Bildiğimiz enerjiler kuantların kinetik ve potansiyel enerjileri olmakla birlikte, Zaman enerjisi **kuant dışı bir statik**, durgun enerji gözüküyordu. Nitekim yine kuantlaşmamış bir başka ışımada (Aura, hale) denen vücudumuzdaki Kirlian **biyomagnetoplazmamızda** vardır. (*).

Kozirev, hayatı oluşturan moleküllerin, cansız davrananlardan farklı biçim olmasının zaman enerjisiyle ilgili olduğunu buldu. Bilindiği gibi biyolojik canlılar Sol amino asitlerini kullanırlar. Kalbin solda olmasının canlıların temelindeki polarizlenmiş ışığı sola kıran (Levo=sol eli) sır ile ilgilidir. Örneğin laboratuarda elde ettiğimiz sentetik şeker kristalleri, ışığı sağa kırarken, canlıları oluşturan gerçek şeker molekülleri de sola kırarak **canlı-cansız ayırımını** en küçük düzeyde polarizletir.

Kozirev, sola kırılan ışığa göre düzenlenen **canlıların özel biçimlerinin zaman enerjisini en kolay emebilecek yapıda düzenlendiğini göstermiştir**. Glikoz yakma deneyinde de, bu en küçük canlı gibi davranan birimlerin helezonlaştığını ve böylece daha çok yaşamak için "**Zaman enerjisi tasarrufuna**" girdiklerini açıklıyordu. DNA şifreleri de zaten böyle bir burgulu (helis) merdiven gibi dizilerek, kristal kafes geometrisine göre zaman enerjisini en iyi soğurma biçimi almışlardır. Bunun için DNA molekülleri sonsuz bir

merdiven gibi helezonlaşırlar. **Canlıların biyogeometrisi “Çekim-Zaman” biçimlendirmesidir.**

(*) Arz-Arş bilim serimizin ikinci kitabında, insan nefsinin bir yansıması olan bu biyoelektromanyetik ışımayı fotoğraflarıyla birlikte sunacağım. Bu Kirlian Fotoğraflarında gözlenen beden, hücreleri kuşatan elektrostatik alanı sayesinde hücreleri koru, vücut olarak örgütler ve görev bölümü verir. Işık saçakları ve noktaları olarak görünen Kirlian bedenimiz, nefsimizin psikolojik içgüdülerinin ve görsel zevklerinin emrindedir. Yapısında manyetik rezonanslar ve bunların manyetik alanı vardır. Organizma bütünüünün eşzamanlılığını sağlamaktadır. Çünkü zamanın kendisi bir enerji olarak eşzamanlığı bozarken, Kirlian bilinç bedenimiz, canlı vücudunun tümelliğini ve eşzamanlı çalışmasını sağlayan, bir hayat harikasıdır. Bunu yüksek alanlarda çekilen biyomanyetik alan fotoğrafçılığı tespit eder.

KESİM: 26

Devlerin dünyası

Zaman Aberasyonu yüzünden zamanın tuzakları, çağların birbiriyle kesişmesi sonucu ortaya çıkacağı düşünülebilir. Bunun nedeni güneşimizin karanlık ortağının uyguladığı “çekim-zaman gelgitleri” yüzünden zaman kavramı karışacaktır. Örneğin Deccal’in ilk gününün bir yıl; ikinci gününün bir ay; üçüncü gününün bir hafta ve kalan günlerinin normal bir gün olacağı hadisle bildirilmiştir. Hatta bir saatin “Saman alevi” gibi kısa bir anda geçeceği de bir başka hadiste yer alır. Zamanın şiddetinin artmasına-azalmasına TENSOR denmektedir. Şimdi bu konunun tartışmasının açalım:

Kozirev’in en büyük bulgularından biri de, zamanın, bir olay başında (NEDEN) ve sonunda (SONUÇTA) ayrı ayrı hızda aktığını göstermesiydi.

Hassas Terzion-balans gibi aygıtlarla, bir lastiğin çekilmesinde, zamanın üç farklı biçimde aktığını laboratuvarında gösterdi. Lastiğin duvara bağlı yanına zaman bizimle özdeş akarken, çekilen ucunda daha çok harcanıyordu Zayıf, kopacak yerinde ise, atomlar madde özelliği olan boyutlara sınıksız yapışmalarını öylesine canhıraş gerçekleştiriyorlardı ki, zaman enerjisi tüketimi orada sıfıra iniyordu sanki...

Zaman enerjisi olayların başında ve sonunda aynı hızla akmadığına göre, çağlar boyunca da NEDEN-SONUÇ ilişkisinde aynı hızla akmamaktadır. Yani zaman değişkenliği yüzünden sabit bir “Kozmik” zaman düşünemeyiz. Çünkü çağlar boyunca farklı akmaktadır. Hatırlanacağı üzere zaman, dünyada, atomda, olayların başlangıç ve sonunda ayrı hızla akması sonucu, çağlar boyunca da ayrı bir hız ivmesiyle akmakta olmalıydı.

Örneğin bir gülle düşünelim. Gülle **topun ağzından** çıktığında **hızı henüz sıfırdır**. Sonra da **giderek hızlanır** ve 1-4-9-16-25 kez hızı artar. (Sonra enerjisi bittiği için aynı hızla yavaşlar, hızı sıfır olunca da düşer.)

Zaman da böyleydi ve ivmeliydi. (İvme hızın da hızı demektir.) Top güllesinin hızının sabit olmayıp değişken olması, zaman hızıyla aynı değişkenliği göstermektedir. (Tensor olayı)

Örneğin bir milyon yıl önce **zaman hızlı akmaktaydı**. Evrenin ömrü o ölçüye göre belki de bir milyon yıldır. Ama şimdiki zaman akışıyla ölçülürse 20 milyar yıl çıkabilir. Şimdi beş milyar yıl öncesi dediğimiz dönem belki beşyüzbin yıl öncesiydi.

Çünkü zaman ölçümlerimiz, **evrenin soğuma süresine** dayanmaktadır. Ama soğuma boyunca ya zaman da hızlanıp-yavaşlıyor, ivmeleniyorsa?

Bilindiği gibi **uzun ömür, “Büyük yaratıklara” özgüdür**. Örneğin en ağır hayvan olan Balinanın ve büyük çınarların ortalama ömrü 500-700 yıldır. Ya da Amerika’daki Mammoth (Sekoya) ağaçları... Bir gökdelen boyundaki en uzun ağaçlar olan Sekoyalar Hz. İsa’dan eski Büyük İskender ile yaşıttır. (Gövde halkaları sayılarak yaşı bulunabiliyor.)

Bir dönemler Tevrat’ta da bilinen “Nefilim” denen dev insanlar vardı. Bunlar Kur’an’ımızda da doğrulanır: Hz. Musa böyle bir devle düello eder ve onu öldürür. Öyle ki o devin kemiklerinden bir köprü kurulur...

Yine Davut A.S. Calut (Golyath) isimli bir devi düelloda sapan taşı ile öldürür. O halde “Devler” bir haktır ve inanılması gerekir. Nitekim ilk insan örneklerinin iskeletleri (Cava ve Pekin adamları olarak bilinir) 3,80 M. ile 4,20 M. arasında boyları vardır.

Hız. Âdem’in ise 40 metre boyunda olduğu bildirilmiştir. Dolayısıyla ilk insan kuşağının atalarına benzeyerek **“Dev cüssede”** ağırlaştığı anlaşılmaktadır. Balinalar, suyun kaldırma gücü sayesinde, büyüklüklerini korumak üzere, karadan tekrar denize geçen memelilerdir ve o günlerin uzantısıdır. **Cüsse büyüyünce, ömür de büyümektedir**. Bu nedenle balinalar en az beş yüzyıl yaşamaktadır.

Çekim az ise, canlılar **yere sağlam basmak için** cüsselerini büyütme zorundadırlar. Yani ağırlaşmalıdırlar, ağırlaşmak için de hacimce büyümelidir. Hacim olarak büyümek için ise enleşmesi ve boydan uzaması gerekir. **Biyogeometrik yasalar** bunu bize böylece bildirmektedir.

Çekim eğer **az** olmasaydı, zaten canlılar sürüngen gibi kalır, dikilip, **iki ayak üzerine** doğrulamazlardı. İlk kuşlar da (Yırtıcı gagalılar) bu çekim azlığından yararlanarak **uçma becerisini** kazanmış olmalıdır. Bütün bunlar **evrimi reddeden** şeyler...

O zaman ilk insanların, tıpkı mukaddes kitaplarda belirtildiği gibi büyük boyda ve uzun ömürlü olmaları gerekiyor. İlk **peygamberlerin ömürleri 1100 ila 720 yıl arasındadır**. O günden bugüne milyon yıl geçmesi ümidimiz de suya düşer. İnsanın milyonlarca yıl önce yaşadığını söyleyemeyiz artık... Belki de insan geçmişi sadece **20 bin yıla** sığmıştır.

Zamanla, **çekim-zaman tensoru** ivmelenerek değişmiş ve sonraki canlı kuşakları evrim geçirerek yok olmamış, fakat yeni uyarlamayla küçülmüşlerdir.

Zaman tensorunun değişmesine uyarak, insan kuşakları da giderek küçülmüşlerdir. Şimdiki boy ortalaması 160 cm. kilo ortalaması 65 ve ömür ortalaması 55 civarındadır.

Oysa **matematik bir gerçeklik olarak ömrün değişmezliğini biliyoruz** (Yarı ömür gerçekliği sabittir, değişken değildir.) O zaman değişen ömür süreci değil; zamanın

akma hızıdır. Böylece zamanın değişken bir boyut olmasıyla, canlı kuşaklarının buna uyarlandığı ortaya çıkıyor. Bu evrim değil dönüşümdür.

Çekimin giderek arttığının işareti KUR'AN'DA “**Görmüyorlar mı, biz dünyaya geliyoruz ve onu çevresinden eksiltip duruyoruz.**” Enbiya-44 de verilmiştir. Çekimci dalgalar, cisimden kaçarken çekimci özellik gösterirler. Bu da söz **konusu eksilmedir.** Çünkü çekim arttıkça, dünya büzüşür ve “**EKSİLMİŞ**” olur. Hem de çevresinden içeri bastırılarak...

KESİM: 27

Tam gaz, son sürat

İkizimizi hiçbir zaman ışık hızında **madde** olarak tutamayız. Onun bedeni ortadan kalkacaktır. Beden ışık hızında sonsuz kütleye erişeceğinden onu daha fazla hızlandıramayız. İkizimizi hızlandırmak için dünyanın bütün enerjisini verelim: Enerji ikizimizin kütlesine katılarak arttıracaktır. Yani ağırlığı 70 kilodan (dünyanın bütün enerjisi dediğimiz neyse o) yüz trilyarlarca tona çıkmış olacaktır. Şimdi bu daha ağırlaşan beden için, bütün güneşin enerjisini verelim. İkizimiz Güneş kadar ağırlaşacaktır. O zaman ona galaksi enerjisi verelim bu enerji de bizim karşımızda direnen bir kütle olarak, ikizimizin beden ağırlığına eşitlenecektir. Sonunda ona bütün evrenin enerjisini verelim, yine ışık hızını Madde olarak aşamayacaktır.

Allah kudreti derken biz fizikçiler evren enerjisinden büyük bir enerjiyi kastediyoruz.

Madde denen şey ışık hızında enerji aslına dönüşür. Böylece “**Madde iken sonsuz**” fakat enerji iken “**Sıfır kütleye**” inerek ışık hızına ulaşır. $E=mc^2$ bize maddenin aslında enerjiden yapılmış olduğunu ispat etmiştir.

Yani madde atomlardan yapılmıştır. Atomlar ise KUANT denen enerji aknoktacıklarından...

Dolayısıyla madde ışık hızında, aslını oluşturan bu tespih taneciklerine dönüşür. Işık dediğimiz şey bu tespihçiklerin ard arda bir tren katarı gibi dizilmesi, bir tespih oluşturmastır. Enerjinin **özkütlesi sıfır** olmakla birlikte, hareket halinde bir kütlesi vardır ve o da “Uzay-zaman” dört boyutlusunda eğilmekte; çekimden etkilenmektedir. Enerji denen ışıkçık noktalarının bir kütlesi olması, onun da **ölümlü** olduğunu gösteriyor. Çekim etkisiyle sapar ve bir karadelik çekiminde de gider yani ölür!..

Enerji maddenin hamurudur ve maddi bir beden değildir. Bedensiz bir bilinç yalnızca enerjinin harcı ve hakkıdır.

Mademki ışık hızında maddi-gövdemizle gidemiyoruz bu bize cinlerin de bir enerji beden taşıdıklarını fakat bunun somut olmadığını açıklar. Cinlerin elle tutulan bir bedeni yoktur, biçimi de...

Fakat tam bir ışık hızına ulaşıydık “**Zaman ve Mekân bulma güçlüğü**” çekerdik. Bu nedenle “Mekân-zaman” veremiyor ve enerjinin neye benzediğini bilmeksizin onun

fonksiyonlarını biliyoruz.

Işık hızı zamanın akma hızıyla özdeş olduğu için, ışık hızına ulaşan bir nesne **“Zaman duvarına”** da ulaşmış olur.

Madde özelliği kaybolur ve **“Seyyal-Cevval”** belli bir bedeni olmayan akıcı enerji özelliği başlar.

Dördüncü boyut bittiği için beşinci boyutu görürüz o zaman!.. Çünkü zaman dördüncü boyuttu biz onu aşmış oluyoruz. Aşmak ise biz fizikçilerin arayıp bulduğu beşinci boyut ile buluşmak demektir. Bu boyut, sadece **“Akıl-bilinç ve saf şuur” dediğimiz zihinsel boyuttur ve soyuttur.**

Hızlandıkça saatimizin tik-tak’ları arasındaki zaman yavaşlayacaktır. Işık hızının tam eşiğinde ise saat öylesine yavaşlar ki, bu yavaşlamanın en sonudur ve adına **“Durma”** diyoruz. Saatimiz durunca ne olur?

Bir saniye bir ebediyet olur!..

Bir saniye sonsuzluğa eşit olur. Kalp bir kez çarptı mı ebediyet yeterlidir. Zaman akmadığı ve zaman durduğu için, aldığımız son nefesteki oksijen bize ebediyen yeterli olur.

Hiç yaşlanmayız. Çünkü zaman akmamaktadır. Saatimizin **“Tik-tak”** ları, bir kez **“Tik”** zaman geçmez, zaman akmaz, acıkma, yaşlanma olmaz, artık ebedi bir kimseyizdir ve hâşâ **“ZAMANDAN MÜNEZZEH”** ölümsüz bir yaratık oluruz. Böyle bir ikizimiz olsun: Bu ışık-ikizimiz ölümsüzdür. Bu ikizimizin artık bedene ve onun gereksinmelerine ihtiyacı yok. Çünkü ortada beden yok, beden olmayınca da açlık oksijen ve benzeri şeyler de yok. **Enerji olmuştur artık ikizimiz.** Yani Cinler neden yaratılmışsa, ondan yaratılmıştır. Enerjinin şeklinin şemailinin biçiminin bir tanımı yoktur. Sanki bir hamur gibidir ve istediğiniz biçimi verebilirsiniz. Hâlbuki maddenin biçimi ve boyutlara sınıksız bağlılığı ve bir çekim etkisine giren kütlesi vardır. Ama enerjinin özkütlesi sıfırdır ve çekimden kurtulma hızına düşmediği sürece etkilenmesi çok azdır.

Bu da bize **“Gök cinlerinin”** ne anlama geldiğini gösteriyor.

Göğün bu katlarını Saffat suresinde inceleyelim:

“Göklerin ve yerin ve bunlar arasında ne varsa hepsinin Rabbidir. Doğuların da Rabbidir...” (Saffat – 5).

Işıktan, **hızlı** ve **yavaş** ile arasındaki sınır, duvarın tek Rabbi olan Allah, Işık hızı duvarının bulunduğu **“Ara, teğet”** bölgeyi de haber veriyor. **Doğular** ise **“Zamanın ters akmasıyla” doğum-ölüm, doğuş-batış’ın da ters döndüğünün sırrını vurguluyor.**

“Gerçekten biz, (Dünyayı kuşatan aşağıların en aşağısı olan) **yakın göğü yıldızlar** (Galaksiler, burçlar vb. gibi semai ışıklı cisimlerle) **bezedik** (süsledik)” Saffat 6.

“(Göğü Kozmik ışın şهابları ile) taşlanan şeytandan koruduk.” Saffat – 7.

Ayet güneş fırtınalarına karşı magnetosferi, kozmik ışınlara karşı Ozon tabakasını ve gök cinlerini haber veriyor.

“Ki onlar (Cinler, şeytanlar) **mele-i ala’ya kulak verip dinleyemezler, her yönden kovulurlar.”** (Saffat 8).

Mele-i ala “Yüksekteki melek topluluğu” anlamına gelir. Burası, **ışıkta hızlı** bölgedir ama **ışık hızı buraya teğet olduğu için dinleme** imkânı vardır. Nitekim Cin suresinde de, **gökte bazı mevkilere yerleşip gök haberlerini dinledikleri, fakat sonradan göklerin kendilerine yasaklandığı**” bildirilmektedir.

“(Cinler) uzaklaştırılırlar. Onlara (ahirette’de) kesiksiz azap vardır.” (Saffat – 10).

Böylece, **ışık hızı yöresinde bir “Mekânı”** ara bölgeyi, kozmik ışınların kaynağı olan **“Polarize bir uzayı”** bulmuş oluyoruz.

Şimdi dikkatle Yasin-67’deki duran **“Zaman”** kavramını izleyelim:

“Yine dilesek, oldukları yerde kılıklarını (metamorf biçim) değiştirir, donduruverirdik (zamanlarını) de ne (zamanda) ileri, ne de (zamanda) geri gidebilirlerdi.”

KESİM: 28

Uzay üstü uzay

Bedenin ölümlü ve bırakılır bir şey olduğunu; fakat **bedensiz bir ölümsüzlüğün** de varlığının mümkün olduğunu anlatıyor bize...

Şimdi ışık hızıyla gidip ebedi ölümsüzlüğe, bedensiz sürekliliğe erişince “Neler” oluyor, buna bakalım:

Eğer zıt yönden bize bir şey çarpmıyorsa, yani her öz aynı yöne akıyorsa, gerçekten bu sistem içinde **ölümsüz** kalacağız.

Çünkü her şey birbirine göre rölatif olmaksızın **“Aynı ve eşit”** hızda akmaktadır. Böyle olunca hareket etmediğimiz, ebediyen aynı yerde durduğumuz izlenimine kapılacağız.

Kimse kıpırdamıyor, kimse ebediyen birbirine yaklaşıyor ya da uzaklaşıyor. Her şey aynı hızla aktığı, farklı hızlar olmadığı için başka bir hareket algılayamayacaktık. Dolayısıyla kendimizi **mutlak hareketsiz** sayacaktık. Komşumuza hiçbir zaman misafirliğe gidemeyecektik. Çünkü herkes aynı hızla ve aynı aralığı koruyarak eşit hızda ilerliyor. Eşitlik dolayısıyla da her şey **“DURMUŞ”** izlenimi veriyor.

Ama bize bir elektron ya da dik gelen bir ışık fotonu çarpmış olsaydı bizim **sonumuz** gelirdi. Ya da evrende enerjiye göre madde küçük hızda olduğu için, sanki biz yerimizde duruyoruz ve madde gelip bize çarpıyor sanacaktık. Örneğin Güneşten çıkan ışıklardan biri olduğumuz için, arkamızdan, güneşin bizden ışık hızıyla uzaklaştığını; dünyanın da bize ışık hızıyla yaklaştığını görecektik ve sonunda dünyaya çarpacaktık (Dünya atomlarının enerji seviyeleri tarafından yutulacak-salınacak ve yol bulmaya çalışacaktık.)

Dolayısıyla cinlerin nasıl her mesamata (en ufak uzaya) nüfuz edici oldukları da böylece ortaya çıkıyor. Ayrıca bu “ateş” ışık-bedenli (Elektrobiyoplazmik enerji bedenli) yaratıkların ölümsüz olmadığını da anlıyoruz.

Böyle bir ebedi yaşam bize ne sağlar? Dehşet!.. Çünkü burası artık ışık hızının aşıldığı

duvar bölgedir. Oraya ulaştığımızda ise “UZAY ÜSTÜNE” çıkmış olacağız. Herkesin eşit hızda aktığı, bir resmin dondurulmuş karesi gibi hareketsiz kaldığı “Katı Rölativistik Bölge” dir burası...

Işık hızıyla eşleştığımız anda, bu kez ışık cisimler de geride kalacaktır. Yani Cinler’in de hızını aşmış olacağız. İşte böylece evrenin madde ve enerji bir çift düzleminden “ÜÇÜNCÜ DÜZLEME” geçmiş olacaktık.

Evrenin üçüncü düzlemi “Kayıp” bulunamayan bir düzlem di biz fizikçiler için. Buna en yakın çözümü “Uzayı içine hiçbir madde koymayarak dümdüz ve Öklid” gibi düşünen fakat sonsuz boyutlar bulan Hollanda’lı fizikçi Willem De Sitter buldu. Yani evrenin ne büzülmesi, ne genişlemesi gerekmeyen bir ARA DÜZLEM olan “Boş fakat çok boyutlu uzay bölgesi” Evren genişlemesini sürdürdüğü için sonunda De Sitter düzlüğüne erişecektir.

Gerçekten böylece “**Madde**” nin olmadığı bir üçüncü düzlem oluşacaktır. Işık burada hiç eğilmeyecektir ve her şey saf enerji olacaktır. Burası, dolayısıyla **zamansızlık** gibi bir tür **mekânsızlıktır**. Çünkü mekân-zaman koordinatları birlikte algılanır. Zamanın olmadığı yerde “Mekân” ve mekânın olmadığı yerde “Zaman” olmaz ve biz **SÜPER UZAY** bölgesine geçmiş oluruz.

Süper Uzay bölgesi **Esir**’in gözle görünür olduğu bir bölgedir. Burada sadece “**Tünel**” le dokusu vardır. Burası **fonksiyonsuz ve jeodezi üstü** bir uzaydır. Hatta **uzay üstü; mekân dışı** bir bölgedir ve “**SOYUT**” tur. Bu Süper Uzay’ı John Wheller buldu ve ben de burasının “**Misal Âlemi**” olduğunu gösterdim. (*)

(*) 2.cildimizde *Esir* gibi ileri konular yer alacaktır. *Esir*; düşünce ile biçimlenebilen ışıktan hızlı titreşen soyut bir ortamdır.

Mekânın olmaması okuyucuya tuhaf gelebilir. Gerçekten mekân ZAMAN içinde geçerlidir. İstanbul dediğimizde, İstanbul her zaman vardır ve ileride de var olacaktır. Bu bize bir şey ifade etmez. Çünkü onu Konstantin kurdu, daha sonra Fatih Mehmet Han aldı. Sonra müttefikler işgal etti, kurtuldu ve daha sonra Boğaziçi köprüsü yapıldı, ileride başka bir şeyler olacak.

Görüldüğü gibi “İstanbul” sözcüğü yani mekân bir şey açıklamaz. Ama 1453 dersek, hangi İstanbul’u kastettiğimizi anlarız. Eğer bu Mayıs’tan önceyse Bizans’ın İstanbul’u ve sonraysa “Türklerin” İstanbul’u olurur.

Mekân, ZAMANSIZ bir yerde bir şey ifade etmez. Bunun ikinci örneği olarak bir insanı ele alalım. Bunun ikinci örneği olarak bir insanı ele alalım. O insanın bütün hayatı boyunca sayılı rızkı ve nefesi (yani enerjisini zaman içinde kullanması ve buna göre büyümesi ve yaşlanması, ölmesi) ancak “ZAMAN” olduğunda söz konusudur.

Örneğin şu adam 33 yaşında derken onun “şimdiki resmini” kastederiz. İleride iki büküm bir yaşlı olacaktır, geçmişte ise emekleyen bir bebektir.

Eğer ışık hızına erişirsek, o zaman bu insanın bütün yaşlarının her resminin üst üste bindiğini ve belirsizleştiğini, **mekânsız bir “ENERJİ” yumağı olduğunu görürüz**.

Sanki bu insanın her yıl bir fotoğraf filmi çekilmiş ve doğumdan ölüme kadar bu insan art arda üst üste bu fotoğraflarıyla bir kargaşa haline gelmiştir. Bebek midir? Yaşlı mıdır, önce sağlam sonra sakat mıdır, hiç anlayamayız. O sadece binlerce zaman görüntüsünün üst üste bindirdiği bir **yumaktır**.

İşte ışık hızına erdiğimizde de örneğin **dünyamız her çağın dünyası** olacaktır. Dinozorlar ile şimdiki hayvanlar, eski kıtalar ile yeni kıtalar, ölmüş yaşayan ve ileride doğacak her yaratığın yumağı, bir **“BULUT”** ya da en doğrusu **TÜNEL** olarak görecektik dünyayı...

Buna biz fizikte **“Tümnden ve gerçek yaratılışı”** görmek diyoruz. İleride bu konuya dönecek ve **“Süper Uzay, Karadelik tekilliği ve Elif noktaları”** konusunda yaratılışın **“Tümnden ve gerçek olarak” ZAMAN ve MEKÂN üstü**, adeta bunlardan **münezzeh** nasıl yaratıldığını göreceğiz. (İleri kesimlerde ve 2.ciltte.)

Aslında biten bizim zaman ve mekânımızdır. Biz ışık hızında ışıktan bir insan olduğumuz için, bizden yavaş giden **“MADDE”** yi ve bizden hızlı giden **“TAKYON”** denen esiri (etheric) evreni görecektik. Her ikisinin de kendine özgü bir mekânı vardır. Fakat biz onu boşluk (vakum) olarak görürüz.

Ama biz tam ışık hızındaysak, saatimiz durmuştur ve zaman bir **ebediyet** olmuştur. Mekân hiç yoktur ve içinde bulunduğumuz mekânın adı **“Sür-uzay”** yani **HİÇLİK** bölgesidir. O hiçlik mekanında boyutsuz bir nokta olarak biz yer tutmaktayız hepsi bu!...

Allah'ın zaman ve mekândan niçin **MÜNEZZEH** olduğunu biraz olsun anlayabiliyoruz. Yarattıkları bile belirli şartlarda münezzeh olduktan sonra...

Zaman biz yaratıklar için var edilmiştir. Algılayalım ve hareketi idrak edelim diye...

Zaman olmasaydı, hayatın idraki olmazdı. Çünkü zaman, doğduğumuz ve sonra öldüğümüz, ikisi arasında da **“ŞİMDİ”** dediğimiz nabız gibi atan **“Saniyelerin”** ardışık dizilmesidir. Eğer böyle olmasaydı, **YARIN, DÜN ve ŞİMDİ kesitleri içinde bir MEKÂN sahibi olamazdık**. Evren yani büyük mekân, dev uzay, **ZAMAN** olmasaydı anlaşılamazdı ve anlatılamazdı. Evren ve zamanı bir arada vardır. İşte **UZAY-ZAMAN** dört boyutlusunun **BİRLEŞİK, YAPIŞIK** olması budur.

Mekânlar sabit, fakat zaman değişkendir. Zamanın değişkenliği ise onun akma hızına erişmekle değişir. Bu ışık hızıdır. Ses duvarı gibi ışık duvarını da yakaladığımızda, mekânla, dünkü ve şimdiki değil; gelecekteki mekânlar oluverir.

Yani siz geleceğe zamanından önce geçmiş olursunuz. Resulullah'ın kehanetleri ve Hz. İsa'nın geleceğe geçmesi gibi...

Uzayın dışına ne yaparsak yapalım çıkamıyoruz. Ama öyle şeyler var ki, örneğin bir **karadelik** bizi uzayın dışına rahatlıkla çıkarır ve başka bir uzaya fırlatır.

Bir türlü çıkamadığımız uzaya şimdi bu **“Noktadan”** çıkmaya çalışacağız.

KESİM: 29

İLERİ BİLGİLER

Zamanı, ikinci bölüm boyunca ele aldık: “**Cisimler hızlandıkça zamanları yavaşlamakta, ışık hızına erdiklerinde ise zamanları durmaktadır**” dedik. Ya ışık hızını aşarsak, ya da üçüncü bölümde göreceğimiz Karadelikler yöresindeki **zaman çarpıklıkları** içine düşersek, **zaman** nasıl çalışır?

Zamanın hep **ileriye** aktığını düşünen bizler, **zamanın geçmişteki bir nedenden (sebepten) gelecekteki bir sonuca (Tehire)** aktığına, adeta, gözü kapalı yemin bile ederiz. Buna insanlık tarihi boyunca **bilim** de inanmıştı.

Tıpkı, eğri olan uzayı **düz** sanmamız gibi, zamanın değişmez bir hızla, evrenin her yerinde ve her olay boyunca her zaman **düzgün, herkese eşit**, yavaşlamaz-hızlanmaz sabiti olduğuna inanmıştık.

Rölativite hız ile zaman arasındaki karmaşık ilgiyi ortaya koydu, **Kuantum fiziği** de bize, **küçülen boyutlarla küçülen zamanları, minicik ömürleri gösterdi.**

Yine de, **zamanın “Hep ileri aktığını”** düşünüp, önce doğduğumuza sonra öldüğümüze sarsılmaz bir inanç besledik, hatta “Nedensellik ilkesini oluşturup, fizik yasalardan da üstün tuttuk.

Fakat **matematik**, bize, **zamanın tersinerek, zıt yönde akabileceğini** de haber verdi ki, bu, **Kur’an’ın ikrarından** başka bir şey değildi: **Zaman ve ömrün durması, ileri-geri çalışmaması Yasin 67’de geçiyordu.** Bunu izleyen 68. ayet ise zaman **ve ömrün tersine çalışacağını** sırrını taşır:

“**Bununla birlikte kimin ömrünü uzatıyorsak, yaratılıştaki onu (Ömrün akışını) tersine (n zamana) çeviriyoruz. Hala akıllanmayacaklar mı?**”

Zamanın düz akması bize “Nedensellik” ilkesine (Causality) getirmiştir: Öyle ya, önce ateş etmezsek, sonra hedefi vuramayız ki!.. Önce hedef vurulur da sonra ateş edilir mi, saçma!.. Güneş hep Doğudan doğar, hiç Batıdan doğar mı?

Ama **Zaman**, “Terslik” yapabiliyordu ve Nedenselliğe meydan okuyordu.

KESİM: 30

Zaman – hız bağıntısı

Nedensellik, zamanın bir uçtan bir uca yayılmasıdır. Öncelik ve sonralık sıralamasını oluşturur. Öncelik ve sonralık sıralamasını oluşturur. Ama bunun bir fizik yasası değil, sadece **ilke** olduğunu hatırlatalım. Korunması ve ele alınması gereken öncelikle **fizik yasalarıdır**, felsefe ilkeleri değil!.

Nedensellik “**Zaman**” söz konusu olduğunda işlerlik kazanır. Böylece **önce doğar; sonra ölürüz** ve bu bize normal gelir. **Zamanın ileri aktığına hükmederiz.** Doğal olarak zaman da hep “**Yarına**” doğru akmaktadır, diyoruz.

Ya zaman olduğu yerde kalıyorsa? Çünkü zaman “geçse” bile eninde sonunda eylemsizlik çatkısı olan sabit bir yerde kalmalıdır.

Uzay ve zamanın birbirinden hiç ayrılmadığını söyledik. Ama zaman mı uzay içinde bir boyuttur; uzay mı zaman içinde bir boyuttur?

Zamanı boyut olduğu ve uzay-zaman bileşenlerinin biri olduğunu bize önce **Fitzgerald ve Lorentz** isimli fizikçiler bildirdiler. Esir’in gözlenmediği Michelson-Morley deneyinde, saatlerinde sistem farkına göre birbirinden geri kalacağını ve böylece hızlı giden bir saatin, “Esir rüzgârına” karşı büzüşerek, Esir’i ölçemeyeceğini belirttiler. Esir kendi içindeki bir saati de geri bıraktırır.

Lorenz Dönüşüm formülleri, bugün zamanı mekâna bağlayan asıl Rölativite formülleridir. **Zaman ve mekân bütünlüğünü** Einstein’ın öğretmeni Hermann **Minkowski** gösterdi ve soyut bir boyut olan **zamanı** buldu. Minkowski, böylece **evrenin dört boyutlu olduğunu** zamanın **lineer bir sürekliliği** olduğunu ve geçmiş, şimdi ile geleceğin **insan zihni** tarafından ortaya koyulduğunu açıkladı. Bu yüzden bilincimiz “**Beşinci boyut**” olarak talep edildi... Buna göre bilinç bir yer çizgisini izleyerek algılanan zaman diliminin bir gözlemcisidir. Evrenin esasını “**Zihin – Akıl – Bilinç**” dediğimiz **beşinci bir boyut** belirler, kavrar ve karar verir.

Uzay kavramını Riemann’dan zaman kavramını da Lorenz ve Minkowski’den derleyen Einstein, uzlaştırma olan Rölativite (Görecelik) teorisini oluşturdu.

Rölativite (Görecelik) teoremine göre **zaman bir boyuttur** ve sıfırdan küçük bir sayıyla gösterilir.

Kozirev ise bu boyutun aynı zamanda bir enerji ve doğrudan **ZAMAN ENERJİSİ** olduğunu ortaya koyuyordu. Bu demektir ki, yeni bir kuvvet, bilinmedik bir başka doğa alanı olan “**Esir**” enerjisidir zaman...

Esir ise, sıfırdan büyük (madde) ya da sıfıra eşit (enerji) olanların algılayamayacağı **üst boyuttur**. Çünkü **esir** sıfırdan küçük kesimi temsil eder ve dolayısıyla **ışıkta hızlı titreşir** ve ışık da “**Esir**” denen soyut uzayı ölçmekten aciz kalır.

Sıfırdan büyük varlıklar (**Madde ve beden**) bu **zaman enerjisini de çekerek** (absorbe ederek = soğurarak) yaşıyorlar. Ne kadar ağır ve hantal isek, o kadar çok tüketiriz. Zamanımız da o kadar hızlı akar, erken yaşlanırsınız.

Eğer hızlanırsak, çekilen enerjiyi, maddeden daha çok tasarruflu kullanırsınız. İki taraf da normal ömürleri neyse o kadar yaşarlar. İkizlerden ikisinin de 70 yıllık ömrü olduğunu düşünelim. Birincisi bildiğimiz gibi dünyada yaşayarak ölecektir. (70 yılı 70 yılda bitirecektir.)

Hızlı giden ikizimiz ise 70 yılı 980 yılda bitirecektir. Yani herkes ölümlüdür ve ölecektir. Bu da zaman enerjisinin tüketilmesiyle oluşur.

Kozirev, Zig-Zag’ın önemli bir üyesidir ve boyut-enerjisi olan zamanın kurucusudur. Onun kaldığı yerden yaptığım teorik ve deneysel çalışmalar sonucu, zamanın tek boyut değil, **bir enlem, bir boylam ve bir yükseklikten oluşmuş “Esir” olduğunu**, boyut koordinatların mekânı olduğunu da matematik teori olarak kurdum. Denklemlerimde de

zaman enerjisi olan **üçboyutlu Kronosferimi**, sıfırdan ağır canlılar soğurarak tüketirken; sıfırdan küçük soyut canlılar da bizzat bu enerjiyi emisyon ederek yaşıyorlardı...

Varlıklar yaşamak için bu enerjiyi çekiyorlar, yiyorlar. Sözüünü ettiğimiz varlıklar, sıfırdan ağır olan yani yerçekimine tabi olan bizleriz. Dün doğar, şimdi yaşar ve gelecekte ölürüz.

KESİM: 31

Nedensellik açmazı

Ama sıfırdan küçük (-60) kilo ağırlığında bir varlığın ise **zamanı tersine çalışır**. Çünkü böyle bir varlığın olması demek onun **ışık hızını aşması** demektir. (**Takyonlar**) teoremi bunun üzerine kurulmuştur: Işık hızını aşan bir varlığın zamanı geriye çalışınca yaşlanacağına gençleşir. Takyon bir insan bize tam terstir.

Böyle bir Takyon varlık çekime değil, (meleklerin uçuşması olan) ters çekime bağımlıdır. Bunlar bizim gibi zaman enerjisini çekerek, yiyerek (sayılı nefes içinde rızık olan bu enerjiyi bitirerek) değil; tersine üreterek, (bu enerjiye kendi enerjisini zikir ile vererek) tersinirler. Öyle ki onlar ölümle dirilir, yaşlanacağına gençleşir, genç ise çocuklaşır, çocuk ise bebekleşir, bebek ise cenin olur.

Çünkü zamanın ileriye akması bir **“Zehab”** olayıdır. Bize öyle gelmektedir. Eğer biz ışık hızını aşarsak bu kez zamanın geriye aktığını görecektik. Zamanda ister iler ister geri gidelim, ölümsüz olamayız.

İki yol da **“Ölümle”** biter. Çünkü bu ikisi bir filmin düz ve ters oynatılmasıdır. Örneğin bir insanın hiç yoktan doğduğunu, yetişip yaşlanıp öldüğünü filme alsak ve bunu sonundan tersine doğru oynatsak, mezardaki **ÖLÜ** insanın ayağa kalktığını görürüz. Bu da bir **DOĞUM** sayılır. Sonra o insan gençleşir, çocuklaşır, bebekleşir ve cenin olur. Sonra da hiçbir şeyi!... Çünkü daha yaratılmamıştır ki... Yaratılmamak ise bir **ÖLÜM** olayıdır. Yani iki taraf da **“Yoktan” var edilmektedir ve sonra öldürülmektedir**. Ölüm her nefsin tadacağı kaçınılmaz sonudur.

Bize burada saçma gelen; nedenselliğin yani zaman içindeki **“Öncelik-sonralık”** sıralamasının bizi **şartlandırmasıdır**. Oysa **“Saçmalık”** kavramı, nedensellikte tek yanlı kuvvetler açısından oluşur. İki yanlı kuvvetler için saçmalık kavramı belirsizleşir.

Örneğin size yarı yarıya soyunmuş birinin fotoğrafı gösterilirse, bundan onun **“soyunduğu mu yoksa giyindiği mi?”** anlaşılmaz. O durum-fotoğrafını, davranış-filmine dökersek karar veririz. Diyelim ki, o kimse gerçekte **soyunuyor**. Ama filmi tersine oynatırsak o kimsenin **“Giyindiği”** ortaya çıkar.

Nedensellik **soyunma-giyinme** gibi iki yanlı kuvvette bize **“saçma”**lık vermez. Ama bir trampleden aşağı atlayan bir yüzücünün mutlaka havuza düşeceğini biliriz. Fotoğraf yeterlidir, fakat bunu filmde izleyelim: Bu filmi ileri-geri oynatırsak, geri oynaması, adamın havuzdan trampleme geri sıçraması bize **“Saçmalık”** gibi gelecektir.

Çünkü **önce** tramlenden atlamış, **sonra** suya düşmüş olması gerekmektedir. Zaman ve yerçekimi ikisi de tek yanlı kuvvetler olduğundan beklentimiz budur.

Ama eğer tramlenden atlayan kimse **eksi 70** kiloysa onun tabi olduğu yasalar değişiktir: çünkü onun **zamanı tersine** akmaktadır. İkincisi de **yerçekimi terstir**. (Gök çekimi gibi bir şey olan antigravitation ya da Levitation.)

Dolayısıyla böyle bir eksi ikizimiz, Havuzdan, trampoline fırlar. Önce ıslaktır, sonra yukarı vardığında kurur.

O da bizim gibi tek yanlı bir şartlanma içinde olduğu için “**Elmanın yere düştüğünü, saatin ileri çalıştığını, insanların yaşlandığını söylersek**” bütün bunlar ona çok “Mantıksız ve saçma” gelecektir. Çünkü onun elması göğe düşmekte, saati geriye çalışmakta ve gençleşmektedir..

Önce taş atarız, sonra camı kırarız. Taş atmak **NEDEN** ve cam kırmak **SONUÇ**’tur. Bu, işte **nedensellik** ilkesidir, fakat fizik yasası değildir. Çünkü öteki tarafın fizik yasasına göre önce cam kırılır, sonra taş atılır. Ya da orada önce gök gürülde, sonra şimşek çakar. Önce biri ölür, sonra başkası ateş etmiş olur.

Bu bizi şaşırtmamalıdır. Çünkü bilim için “**GEÇMİŞ VE GELECEK ÖZDEŞ**” tir. Yani cam kırıldıysa, bilim, birinin taş atmasını bekler. Ne yazık ki, bazı bağınaz bilim adamları, mutlak zamansızlığın hatta tersine dönen bir nedenselliğin ne anlama geldiğini anlamıyorlar, her şeyde düzgün bir nedensellik bekliyorlardı.

KESİM: 32

Rastlantıların mekanizması

Ne var ki, evrenimizde öyle olaylar oluyor ki, bunları bir **nedensellik**le bağdaştıramayız. Örneğin rüyamızda birinin öleceğini yani sonrasını, ölümden önce görüyoruz. Bu rüya çıkıyor.

Ya da biri sanki gelecekte, Jules Verne’ye Ay’a gidecek ilk roketin biçimini, boyutlarını veriyor da, bu tıpatıp doğru çıkıyor... Natilius denizaltısı da öyle...

1898 yılında Morgan Robertson, çok lüks ve adı “Titan” olan bir transatlantiğin, daha ilk seferinde bir buzdağıyla çarpışarak battığını ve bir facia yaşadığını roman olarak yazmıştı. 14 yıl sonra gerçekten bir transatlantik yapıldı, adı Titanic kondu ve ilk seferinde bir buzdağı ile çarpışarak battı.. Hem de romandaki bütün ayrıntılarıyla...

Dahası da var: 1935 yılında bu roman ile Titanic faciasının benzerliğini gören gemici Reeves, Titanic’in battığı gün doğmuştu. Çalıştığı geminin de adı Titania idi. Titanic ile Aysberg’in çarptığı noktada, erken uyarıyla gemiyi durdurduğunda burunlarının dibinde dev bir buzdağı çıkıverdi. Kıl payı kurtuldular.

Yani “**Önce cam kırılmakta; sonra taş atılmaktadır**” diyoruz bu tür olaylara... Bu bilim adamlarının nedensellik ile şartlanan kesimine “**Tesadüf-rastlantı**” olarak gelmektedir.

Çünkü nedensellik, **etkiye-tepkimekten** doğan **sürekli bir ilişkinin ta kendisidir**. Böyle nedensel olmayan bir ilişki ise “Eşzamanlılık” eşiti tesadüfleşme olarak görülmüştür. **Pauli** Kuantum fiziğinde tesadüf denen bu olayları “**İzlenmeyen ilkelerin görünür izleri**” diye tanımlar.

Tesadüflerin mekanizması Kammerer’e göre “**Sırasallık**” olup, **Jung** bunu izleyerek “**Nedensel olmayan birleşme ilkesi**” demektedir. Genel eğilim ise rastlantıların, **özel şans yasaları**, olayların rastgele dağılımından oluşan **küme kavramları** olarak görmektedir.

Ben ise buna “Nedenselliğin ters-yüz olması; zamanın tersine çalışması ve “Kehanet” gücünün belirmesi diye bakıyorum.

Bir başka deyişle “**Yola çıkmadan amaca ulaşmak**” anlamına gelen “**Takyon**” dinamiği olarak görüyorum. Karadelik çevresinde **kendimize** rastlamamız, karadeliğe girip dönerek, yola çıkmakta olan **kendimize rastlaşmamız** bir “TESADÜF” değildir. **Fizik gerçekliktir**. Geleceğe ilişkin başımıza geleceklerin günümüze aktarımıdır. Bu sayede düşünülüyor ve gelecekte haber alıyor sonra da “Ben bu anı rüyamda gördüm” diyebiliyoruz.

Örneğin bir ay önce gördüğümüz bir rüya tam bir ay sonra çıkmaktadır. Ama bu aradan **30 gün** geçtiği anlamına alınmaktan çok, dünyanın bu bir ay zarfında, uzayda **67 milyon km.** ileri gittiğini de hesaba katmak olacaktır.

Böylece bilincimiz, geleceği ile bu mesafeyi “**Tünelde**” hiçbir zamanda, bir anda almıştır. Bütün bunların ne anlama geldiğini “**Misal âlemi**” konusunda yeniden inceleyeceğiz.

Hayatımızda büyük rastlantılar vardır. Bunlara biz fizikte “Önce camın kırılması, sonra taşın atılması” anlamında **önce-sonralık; sonra öncelik** sırası diyoruz. Bu da kehanet gücünün sonucu (geleceği) önceden “**Öngörme**” yeteneği olduğunu ortaya koyuyor.

Böylece ilkelere değil; bilimsel yasalara inanmamız ve sarılmamız gerekiyor. O zaman bazı şeylerin **zamanının neden tersine çalıştığını** anlardık.

Bugün antimaddenin ve kütlesi sıfırdan küçük olan takyon denen Esiri parçacıkların zamanı **TERSİNE** çalışmaktadır.

Davit Hilbert, kuantlardan da küçük bir HİLBERT uzayı buldu, kanıtladı ve bunun bir de tersi olan NEGATİF-Delta Hilbert uzayı kanıtladı. Burada da **ZAMAN TERSİNE** çalışmakta, **önce sonuç, sonra, neden** gelmektedir.

Böylece kutsal bildiğimiz NEDENSELLİK ilkesi yani öncelik sonralık sıralaması çökmüş, yerine **FİZİK YASALARI** gelmiştir.

KESİM: 33

Zaman yolculuğu

Zaman yolculuğunu, gerek Kur’an-Hadisler gerek Rölativite-Kuantum teoremleri ve gerekse “Atmosfer dışı refakatçi UFO olayları” doğruladığına göre, ister-istemez bu

konuya eğildim.

Kehf suresi, başlı başına “Zaman paradokslarını işaret eder. Bâtını anlamlarına örnek vermek gerekirse, birinci ayetin Hz. Muhammed (S.A.V.)’ın Miracıyla ilgili olduğunu; dördüncü ayetin de Hz. İsa’nın yeniden gelişini odaklar.

Dokuzuncu ayetten itibaren Mağara Hibernasyonunu (**Ashabı kehf**) verirken, **Zamanın anahtarını “İnşallah” ve Mekânın anahtarını “Maşallah” şifreleriyle** anlatır. Surenin 23 ve 24’üncü ayetleri şöyledir:

“Hiçbir şey için ‘Ben bunu muhakkak yarın yaparım’ deme!..”

“Yalnızca, sözünü Allah’ın dilemesine (tevekkülle ve havaleyle) bağlayarak ‘İNŞALLAH’ de. (İnşallah demeyi) unuttuğun (u hatırladığında) da Allah’ı (Unuttuğunda dolayı hatırlamak üzere) zikret ve “Olur ki Rabb’im, beni (düşündüğüm vadeden) daha yakın bir zamanda dosdoğru başarıya ulaştırır” de.”

Zamanın anahtarı inşallah’dan sonra da mekânın anahtarı 39. ayette **“Maşallah”** olarak Bâtını anlamda bildirilmiştir:

“Eğer beni malca ve evlatça kendinden az görüyorsan, bağına girdiğinde, “Maşallah. Allah’dan başka kuvvet yoktur” deseydin olmaz mıydı?”

Kehf 32’den 59’a kadar bu pasajda, “Zaman yolcularının gelecekte geçmişe gelerek, fakat iki rakip kamp olarak tarihi değiştirmek için çarpıştıkları ve savaşı inşallah-Maşallah diyen tarafın kazanacağını ve geleceğin buna göre inşa edileceğinin sırrı vardır.

Nasıl ki, gelecekte Allah yolundaki Hz. İsa’nın, imansız zaman yolcuları olan Deccal, İblis ve Yecüc-Mecüc’lerle savaşması haksı bunun bir benzerinin de (gelecekte geçmişe gelebilen iki kampa bölünmüş torunlarımızın savaşı) olduğunu birazdan soruşturacağız.

Hadisler, Yecüc-Mecüc’lerin (Zülkarneyn’den bu yana) her gün setlerini kazdıklarını, fakat (zamanın tersine çalışması nedeniyle) hiç kazmamış gibi olduklarını, günün birinde ağızlarından yanlışlıkla **“İnşallah yarın burayı açarız”** dedikleri için ve gerçekten de böylece yeryüzü zamanına çıkacak bir nokta bulduklarını bildirmektedir. Yine Hz. Zülkarneyn’in bu Seddi **“Maşallah”** diyerek yaptığı da belirtilmektedir. Yeti denen Hint-Tibet efsanelerinde yer alan yer altı dünyasının adı da Şamballah’dır. Belki de bir dil sürçmesiyle **“İnşallah”** a dönüşecektir.

Burada dikkat edilmesi gereken nokta şudur ki, **Hz. Zülkarneyn, tarihin akışını değiştirmiş** ve yeryüzünü çok kalabalık bir ırk olan Yecüc-Mecüc’den korumak üzere, onların tarihteki saldırısını **geleceğe ertelemiştir**. Burada **kader değişmemiş**, vaat edilen akın, **kader olan istila zaman içinde ileri kaydırılmıştır**. Kader **er-geç** tecelli eder.

Hızır da Kraliçenin tahtını **“Zamanda geriye giderek**, getirmiş ve zamanı gelip de konuşulunca orada **“Hızır”** etmiştir. Hz. Hızır’ın zaman-bilimine sahip olduğunu yine Kehf suresinde (60-82. ayetlerden) anlayabiliriz:

Özetle Hz. Musa ve yoldaşının Hz. Hızır’ı **“İlminden öğrenebilmek için”** aradıklarını ve bu **“Zaman gezmeninden”** bir buluşma yeri ve zamanı ile ilgili bir sinyal beklediklerini görüyoruz. İkisi, yanlarında da yiyecekleri (ölü) balıkla birlikte **“İki denizin birleştiği Sina körfezi çatalına ulaştıkları anda ölü balık “canlanır” ve kendini kaya oyuğundan suya atar.**

Hız. Musa'nın genç arkadaşı, bunu fark eder, fakat söylemeyi unuttur. Yollarına devam ederler. Yemek molası için durup, balığı yemeye niyetlendiklerinde, balık yerinde yoktur. Bunun üzerine genç dostu hatırlar ve "Herhalde şeytan unutturdu" diyerek Hız. Musa'ya olayı anlatır.

Hız. Musa da, "İşte aradığımız İŞARET buydu" der ve izlerini takip ederek geriye dönerler ki orada Hız. Hızır onları beklemektedir.

Balık nasıl canlanmıştır? Kuşkusuz her şey Allah katındandır ama bilim odur ki, nedensel olmayan şeyleri de soruşturmak üzere **Allah'tan verilmiş bir imtiyazdır.** (AKIL SAHİPLERİNE ANLAYAN ZÜMREYE VE ALİMLERE) bilimin yasak olan yanı ise zaten bildirilmiştir.. Allah'ın ĞAYB ÂLEMİNE kimseyi ortak etmediğine ilişkin sayısız ayet vardır. Bu bizim güç getiremeyeşimizle ilgilidir. Ruh'tan da "ÇOK AZ İLİM VERİLDİĞİ" gibi bazı şeyleri **sınırladığımız** yere kadar **soruşturmamız** gerekmektedir. **Bilimin amacı ve görevi de budur.**

İşte bu mantıkla Hız. Hızır "**Gelecek zamandaydı**" ve normal olarak balık ölüydü. Ama orada zaman Aberasyonu olduğu için, balığın ölmeden önceki canlı geçmişiyle zaman içinde sıçradığı ve Hız. Hızır'ın zamanıyla birleştiği sonra da herkesin zamanının eşleşmesiyle beklenen buluşmanın sağlandığını önerebilirim.

Hız. Hızır'ın "**Gelecek zamanı yaşadığını, en azından geleceği bildiğini**" yine Kehf suresini kaldığı yerden izleyerek anlayabiliriz: Hız. Hızır, Hız. Musa ve arkadaşının önünde, helal kazanan bir gemiyi deler, masum bir çocuğu öldürür ve yıkılması gereken bir duvarı tersine onarır.

82 inci ayette de bunların nedenini açıklar: Çalışkan ve dürüst gemicilerin teknesine zorba bir hükümdar göz koymuştur, bunu engellemek için gemiyi onarılacak biçimde delmiştir. Çocuk ise imanlı anne-babasını, ileride dinden çıkaracak kadar hayırsız ve zalim olarak büyüyecektir. Kendilerini horlayan bir kasabanın en köhne duvarını da onarır, doğrultur. Çünkü bu duvarın altında iki yetimin mirasları saklıdır, duvar yıkılırsa o meydana çıkacak, yağmalanacaktır. Çocuklar büyüyünce, kendilerine yeni ev yapmak istediklerinde, duvarı iptal ettiklerinde o hazineyi bulacaklardır.

Hız. Hızır, görüldüğü gibi "**Nedensiz, nedensel olmadığı**" sanılan olayların "**Gelecekte bir anlamı olduğunu bilmekte ve gelecekte geçmişe gelerek, "Tarihi" değiştirmektedir.** En önemlisi de bütün bunları **kendi reyiyle değil, Allah'ın katından aldığı cevaz ile yapmakta** olduğunu belirtmesidir. (82. ayet).

KESİM: 34

Oyuk dünyalar

Dinimizin bilgileri içinde bir şeyi daha keşfedebiliyoruz: Özellikle Hız. Hızır, zaman içinde **ileri de, geri de** gidebilmektedir. Oysa Kehf ashabının, Hız. İsa'nın ve rölativite teoremindeki ikizlerimizin hep zamanda ileri gittiklerini sunmuştum.

Zamanda geriye gitmenin nalsı bir şey olduğunu anlamak için, zamanda önce ileriye, **zamanın yavaşladığı** bölgelere: daha sonra da **zamanın durduğu** “Ebediyet” noktasına ulaşmamız, sonra bunu da aşarak “**Zamanda geriye**” gitmeyi **idealize deneyimizle tecrübe etmemiz gerekmektedir.**

Zamanın çarpıtılması, zaman kavşaklarının oluşması, geçmiş ve geleceğin birbirine karşıması, zamanda sıçramalar denen, **Aberasyon türü yolculuklar, manyetik aşırı alanlarda oluşmaktadır.**

Manyetik alanların mekanizmasının nelere yol açtığını, kitabımızın son kesimlerindeki “**Şeytan Üçgenleri**” ve “**Philadelphia deneyi**” kesimlerinde sunacağım.

Şimdi, yeniden bilimsel bulgularımızı gözden geçirelim. Önceden **Zaman yolculuğunu rölativite teoremi içinde inceledik.** Ne var ki, bugüne kadar Kuantum teorisi bünyesinde **zamanı** bilim, hiç ele almamıştır. Söz konusu teorem, devasa küreler evreninin zerrelere evrenciğinden kurulduğunu bildirir ve evreni atom altı ölçeğe en küçük birimler olan kuantlar düzeyinde inceler. Kâinat çapındaki bu büyük teori bir şeyi unutmuştur: Atom elemanlarının zaman ayrıklığını...

Atom, hantal bir çekirdek ile çevresinde dolanan çok çok hızlı elektron ikilisinden kurulmuştur. Elektronun hızı nedeniyle, çekirdek ile aynı saati paylaşmadığını görürüz. Elektronun saati, çekirdeğin saatinde daha “Genç” tir. Çekirdek bellidir, zaman ve konumu ölçülebilir ama elektron tamamen belirsizdir.

Elektron hızlanıp yavaşlayabilir. Hızlanması yörüngesini büyütmesiyle ölçülür. Böylece her bir elektron eşzamanlı olarak çekirdekle muhatap olurlar.

Kuantum düzeyinde, elektron ve çekirdek birbirlerini “Bulut” gibi (yarı soyut) görürler. Donma noktasında birbirlerini daha net görebilirler. Çünkü elektron yavaşlamış, çekirdek ile **aynı saati** paylaşmıştır.

Örneğimizde, kabaca, çekirdek maddeyi; elektron da enerjiyi temsil etmektedir. Bir başka deyişle, atom çekirdeği fizik bedeni, maddi gövdeyi; elektron da nefsimizi, akıllı enerji bedenimizi temsil etmektedir. Bir bakıma **çekirdek “İnsan” ve elektron (Dumansız zehirli ateş olan) CİN’dir.**

Elektronlar ışık hızının %99’una kadar hızlanabilirler (Katot ışınları) O zaman çekirdek onları hiç göremez hale gelir. Tıpkı bizim cinleri görmeyişimiz gibi...

Bu önbilgiler, **bilimde hiç kullanılmamıştır:** İlk defa kullanmaya başladığımızda ise şu **garip dünyaları** görmemiz kaçınılmaz olacaktır.

İkizimizi yine dünyada bırakarak “**Elektronların son hızına kadar**” hızlanalım. Geriye baktığımızda, koca dünyayı bir bulut, boşluk küresi gibi görürüz. Öyle ki rahatlıkla **içinden** geçip “mesamatına nüfuz edeceğimiz” izlenimi ediniriz.

Dünya giderek **maddiliğini** kaybederken, üzerinde bir takım değişikliklerle şaşırırız: Mesela alıştığımız görüntü yok olur yerine “**Yecüc-Mecüc**” ya da **yeryüzü cinlerinin** yaşadığı aynı dünya çıkardı. Açıkçası, **cinlere karışmış** olurduk.

Daha da hızlanınca, **dünyanın yerinde yeller esecektir.** Dünyayı kuşatan “Gök” **çepeçevre bir ZEMİN** haline gelecektir. Roketlerimiz, **düşük hızlı** olduklarından bu

gökten kolayca çıkarlar ve olağanüstü hiçbir şey sezmezler

Ama elektronun hız limitinde, Dünya gider, **yerine boşluk** ve boşluk (gök) yerine de bir **dünya** gelir. Roketlerin kolayca çıktığı bu gökten biz çıkamayız oraya çarparız. Bizi çepeçevre kuşatan, daha önce fark etmediğimiz başka bir küredir orası... Bu kürenin **üstünde değil; içyüzeyinde yaşadığımızı** görebilirdik.

Biz dünyamızın dış yüzeyine, dışbükey zemine ayak basarız. Buradaki **“Garip”** dünyanın ise içbükey **iç yüzeyine** ayak basmaktayız. İç yüzeyi dışta; dış yüzeyi içte olan bu garip teorik dünyaya bilim **“Oyuk dünya”** (Hohl Welt) demektedir.

Bizi kuşatan göğün bir **OYUK DÜNYA** olduğunu söylememizin nedeni, **hızın çeşitli seviyelerin bize, böyle iç-içe polarizlenmiş bir tür yer altı dünyaları** göstermesidir.

Ayetlerdeki **“Yedi yer”** kavramına ulaşmış oluruz. Gökyüzünde bir **“Yer altı”** dünyası buluruz ki, bu dünya sadece, hız denen şeyin zamanı burmasında ortaya çıkar.

İster yerde, ister gökte, **aynı mekânda** (Hemzemin) fakat **başka zamanlarda** (Asenkronizasyon, diğerzamanlık) **katmerli fazla halinde birçok iç-içe dünya vardır.** Bunların birer de insansı varlığı olması çok tabiidir. **Yecüc-Mecüc ırkları, yer-gök cinleri** gibi...

O zaman, bu iç-içe dünyanın **hızlarından birine muhatap** olan astronotumuz, **“Cinlerle”** bir olurdu. **Bu birlenme, eşzamanlılıktan dolayı gerçekleşir.**

Kur'an'ımızın bildirdiği **“Yecüc-Mecüc” istilas**ı böyle bir **eşzamanlılık** sonucu **hemzemin iki dünyanın zamanının da eşleşmesinden**, zamanın akma hızının eşitlenmesinden ortaya çıkacaktır. (Hatta Dabbetül Arz denen **“Dinozor benzeri” yer hayvanı** için de aynı önerme düşünülebilir).

Hadisler bize **“Kıyamete doğru, insanlarla cinlerin açıkça ilişkiye girmesinin artmasını”** öngörmektedir. (Eğer böyle bir hızlı uzay gemisi yapabilseydik, doğrudan onlara ulaşırdık, oysa hep onlar bize ulaşmışlardır.)

Bu **“Oyuk dünyayı”** bilim öngörmüş ama niteleyememiştir, tanımlayamamıştır. Oysa İslam verilerindeki tanımlamalarla bu tıkanıklık açılabilirdi. Kehf Ashabı'nın mağaralarının daha büyük bir mağara perspektifiyle 7 yer altı âleminin sakinleri Yecüc-Mecüc katmanlarıyla bağdaştırabilirdik. Zaman çelişkisi yanında yer-gök de çelişirdi: **Gökteki oyuk dünya** bizim aracımızın inebileceği somut bir **yer** oluverirdi. Böyle bir yerin adı ve ahalisi de vardır: Kafdağı ve İfritleri. Ya da gök cinleri...

Bu ifritlerden birini Hz. Hızır ile taht getirme yarışında tanımiştık. Yeryüzü cinlerinin küçük (cüce) boyutlarına karşılık gökcisimleri, deyim yerindeyse birer **“Dev”** dir. (*).

(*) Arz-Arş dizimizin ikinci cildinden sonra hemen yayınlanacak **“Can-İnsan-Bilinç”** ve bunu izleyen **“Cin-Şeytan-Karabasan”** bantlarımızda bu konuların ayrıntıları verilecektir. Ayrıca **“Kıyamete çeyrek kala ve çeyrek geçe”** isimli bandımızda da önemli tespitleri izleyebilirsiniz.

Tarihe yolculuk

İfritlerden kaçmanın kolay bir yolu var: Uzay gemisi biraz hızlandırıp ışık hızına ulaştık mı, birden oyuk dünyalarla birlikte her şey gözden silinir ve yerini maddesiz boşluk alır. Tam ışık hızında “Ebediyet ya da hiçlik bölgesi, süper uzay, uzay-üstü-uzay (uzayın tamamen Öklid’inki ya da De Sitter’in dediği gibi) “Dümdüz” uzaya gireriz. Zaman buraya teğettir ve boyut olarak yer almaz. Dolayısıyla **zaman çalışmadığından** ebediyet kavramında donar kalır. Kehf ashâbı gibi oluruz. Bu katı rölâivist bölgede, her şeyin birbirine göre durağan olduğunu, maddenin hiç olmadığını bir hiçlik içinde olduğumuzu evvelce anlatmıştık.

Rölativite, bize, **maddenin ışıktan hızlı gidemeyeceğini söyler**. Ama biz artık maddeden değil; **ışıktan bir insan olduğumuzu** ve hızlanabileceğimiz varsayalım: Eğer ışık hızını biraz aşsaydık, bu hiçlik bölgesinin birden Mağara ve “Tüneller ile dolduğunu” bu mağara benzeri tünellerden birinin karşımıza çıktığını, hızlandığımız ölçüde bize uzandığını görecektik.

Eğer hızımızı düşürürsek tünel de bizden kaçır ve yok olur. Ama hızımızı artırırsak, tünelin ucunda, birden bir KARADELİK hortumu oluşur ve bizi yutar. Yuttuğu an birden bizi atalarımızın yaşadığı çağlara, zamanda geriye fırlatır. Elbette bu söylediklerimiz, tamamen formüllere dayanmaktadır, güvencelidir. Bu formüller bize bedenimiz ile ya da bedensiz olarak geçmişe yolculuk yapmamıza izin verir. (*).

(*) Hatırlanacağı üzere Hz. İsa’nın kendi katında geçen bir saniyeye karşı dünyada 8 ay geçtiğini (Bir günün bin yıla eşit olmasıyla ilgili ayetler ışığında) açmıştım. Böyle bir zaman tüneline de karadeliklerle ilgili üçüncü bölümde ve iki cildimiz boyunca sunacağım. Göreceğiz ki, bir karadelik tekilliğini, uygun olarak kullandığımızda zamanda, “Geriye, tarihe, geçmişe, ölü bildiğimiz atalarımızın diri olarak yaşadığı maziye” dönebilir. Zamanda Arkaya Gezmenlik teoremini gerçekleştirebilirdik. Ayrıca kâinat zaman çarpımları da istemeden bu zaman karşılaşmasını oluşturan manyetik fırtınalarla sahiptir.

Zamanda geriye gitmeyi, **ışık hızı ve nedensellik ilkesi** yasaklıyordu. Ama ışıktan hızlı bir evren olduğunu bize **Feinberg** bulup, gösterdi. Nedenselliği 32inci kesimde tartıştık. İleride de karadeliklerin bize “**Zamanda geriye gitme**” imkânı verdiğini ispatlayacağım. Bir ön bilgi olarak, karadeliklerde başımıza gelecekleri kısaca sunalım.

Karadelik tekilliklerinde **iki tür “Tarih yolculuğu”** yapabiliriz. Bunlardan birincisi çok hızlı **dönen bir karadelik**in yöresindedir. Biz basit bir roket hızıyla dönsek bile ışık hızını aşmış oluyoruz. Üstelik bedensiz olarak değil, bedenimizle birlikte!.. Çünkü ışık hızını aşabilen yapı madde ötesindeki Takyonlar’dır. Ne var ki, bedenimizi elimizden alarak bizi “Öteye” geçirir, Ahretle buluşturur.

İnsanlar ve cinler (Madde-enerjiyi temsil ettiklerinden) ışık hızının bir alt hızında dururlar. Her iki taraf da ebediyet bölgesini aşamazlar. Ebediyet bölgesinin arkası ise artık somut değil; soyut madde olduğumuz “Takyonlara” aittir. Biz hızlandığımızda önce fizik bedenimizden oluruz. Zaman boşluğu olan ışık hızına erdiğimizde bedenimiz sadece cinlerinki gibi “Nefs” beden yani enerjidir. Eğer hızlanırsak, bunu da kaybeder ve sıfırdan küçük bir bedenimizle (bilincimizle, takyon bedenimizle) ortada kalırız. Yeniden bedenleşmemiz için ise yutulduğumuz tünelin en dar yeri olan ve “Devenin iğne deliğinden geçmesi kadar zor olan, BERZAH bölgesidir. Dolayısıyla yeniden bedenleşemeyiz ve artık “Ölüye ölü demeyin, onlar gerçekte diridir, asıl ölü sizsiniz” diye uyarıldığımız Takyon bölgesinde kalırız. Bir daha da yeniden doğamayız, çünkü orada “Berzah” vardır.

Bedenimizle yapılacak bir tarih yolculuğunu bize “karadelikler” ve manyetik fırtınalar sağlar. Hızlı dönen bir karadelik yöresinde, bizde hızlanırsak, toplam hız olarak ışık hızını aştığımızdan, saatimiz TERSİNE çalışır. O zaman dünyaya zaman içinde geri gidebilirdik. Fakat belirli bir tarihe değil!.. Çünkü **güçlü manyetik olanlar bizi zaman içinde sıçramalı olarak gezdirir.** Biz o çağın insanlarını gördüğümüzde, onlar da bizi görüyor demektir.

Ne var ki, ABERASYON denen **zaman-mekân sıçramaları** nedeniyle onlarla daha selamlaşmadan başka bir zamana sıçrarız. Böylece bizim bir tek uzay aracımız, çok çeşitli çağlarda “**Bilinmeyen Gök cisimleri**” olarak **pek çok kez görünür.**

Oysa bu araç TEK; fakat zamana bağlı olarak **görüntüsü TEKRAR edildiğinden “Çok sayıda ve kuşaklar boyu” görüntüler olarak rapor edilir.** Aracımızdan 1900 yılında gördüğümüz bir insan birden kaybolur ve yerine 1950’deki bir başka insan çıkıverir. Daha sonra 1990’daki bir başka insan...

Böylece bizim **üç saniyemize** karşılık, **üç zaman dilimi** ve **üç kuşak insan** ile muhatap oluveririz.

Bunda şaşılacak bir şey yoktur: İleride ele alacağımız “Manyetik **şeytan üçgenleri** fırtına ve bunun deneylenmesi olan **Philadelphia** olayı” bilgilerimizi tamamlayacaktır. Bir **aracın** yüklendiği manyetik aşırı enerji, kesikli deşarj olmakta ve bu yüzden aracı **zaman-mekân** içinde gezdirmektedir.

Zaman ve mekân içinde bu sıçramalar yüzünden tek bir araç, türlü yer ve zamanlarda çok sayıda olay diye rapor edilebilir. Bu sıçramalar hem teleportation (Tayyî mekân) fenomenine hem de “Tanımlanmayan insanlı araçlar” olaylarına ışık tutabilir.

Manyetik aşırı fırtınayı yüklenmiş bir araç ya da astronot, zaman-mekân içinde sıçramalı hareket ettiğinden, birden karşımıza çıkabilir, daha cümlesini bitirmeden kaybolabilir, başka bir zamandaki başka bir insana cümlesini tamamlayabilir.

Katma enerjisi sükûnet bulana kadar bu ani görünüp kaybolmalar kendi zamanına dönene kadar sürer gider. Kendisi için şaşırtıcı olan bu durumu, geçmişinde kalan görgü tanıkları için bir şok olur. Onu görenler, bir hayalet, bir uzaylı, bir halüsinasyon gördüklerini sanabilirler, hatta uzaylılara (!) birinci tür yakınlaşmaya girdiklerini ileri sürebilirler. Oysa bu uzaylıların **kendi torunlarımız** olduğunu düşünen pek çıkmaz.

Böyle sıçramalı (kısa vadeli) yanında “kalıcı” zaman yolcusu da bilim denklemleri

bakımından mümkündür. Eğer bir dönen karadelik bulsaydık, onun **halka tekilliğine zıt yönde girseydik, zamanda gençleştığımızı görebilirdik**. Yolculuk sürdükçe de her bir zaman için bir **“Daha genç kopyamıza”** rastlardık. Kendimizden daha genç kendilerimizin her biri **“Bir çağa”** karşılıktır. Kozmik takvimde her saniyemiz karşılığında dünyada 8 ay **zamanda geriye** giderdik. Elbette, bu olayın, **negatif denklemlere** bağlı olarak **garip sonuçları** da vardır:

Tüm ömrümüzü, kırdığımız bir bardağı, giden bir otomobil, çalışan bir saati, birinin ölümünü filme alarak **ters oynatsaydık**, kendimizin gençleştğini, kırılan bardağın toparlanıp hiç kırılmamış olduğunu, otomobilin geri viteste olmadığı halde geri geri gittiğini, saatin tersine çalıştığını, ölenin dirilip gençleştğini görürdük.

Nedenselliğin tersine dönmesine bağlı olarak **hatıralar da en sondan itibaren unutulmaya başlanır**. Hafızasındaki hatıra ve deneyimler, en sondan geriye doğru silinmeye başlar. Film ters oynamakta olduğundan önce **“Niçin yola çıktığımızı”** **unutacağız** demektir, sonra da geriye sayma sırasına göre diğer hatıralarımız silinecektir. Bu durumun, aynısını herhangi bir kimseyi **hipnoz** ederek de oluşturabilmekteyiz. Hipnoz altındaki birini **telkinle** küçük yaşlarına gönderebiliriz ki, bunu ana rahmine kadar sürdürebiliyoruz. (*)

(*) Eğer yolculuğunu daha da geriye sürdürürse, kendisinin var oluş nedeni **“Ruhunun üflendiği”** aylara kadar ana rahminde geri gidebilir.

Bu **yeniden doğuş anlamına alınmamalıdır**. Çünkü **doğum bir kez** olur ki bu **haktır**. **Yeniden bedenleşmeyi dinimiz yasaklamıştır**: Allah (C.C.) kullarına **başka bir “Fırsat” tanımaksızın**, bir kez yaşama şansı olan **dünyalık ömür** vermektedir.

Fakat bir tür ruhsal kısa devre eseri **“Önceki hayatlarını hatırlayanlar”** da bu tür bir kadere sahiptirler.

Zaman içinde **geri-ileri seken hatıraların** başka bir nedeni de **“Şeytani kısa devreler bunalımı”** yüzünden olmaktadır. Satanist spirtüalistler, bunu akıl hocaları, Hint reenkarnasyoncularından ve **kişiye özel şeytanlarımızın** oluşturduğu ekminezi (Sözde geçmiş hayatlarını hatırlama) için istismar ederler. İşin böyle olmadığını yeri geldikçe sunacak ve açıklayacağız.

KESİM: 36

Şu bizim uzaylılar

Rölativite formülleri de film ile birlikte tersine döner: Işık hızının %101 kadarına hızlandığımızda, her **bir yılımıza** karşılık, dünya tarihinde 14 yıl geriye düşeriz. Böyle bir zaman yolcusu 25 yaşında olsun ve onbeş yıl geriye gideceği bir yolculuk yapsın: Kendi on yaşına kadar küçülmüştür ama dünya takviminde 140 yıl geriye gitmiştir. (*)

(*) Bu kişinin (hukuki değil fakat) bilimsel yönünü tartışabiliriz: Kendi hatırlarını on yaşına

kadar hatırlayacaktır ve niçin yola çıktığını hatta yola çıktığını da bilmeyecek, aslı hayatının ilk on yılı kendisine bir uzak “Hatıra” gibi gelecek, hiçbir açıklama yapamayacaktır. O kişi ne derse desin “Alt tarafı çocuktur, hatta deli bir çocuka” sayılabilir. Yeni hayatında eğitildiğinde ise “Deha” olduğu da söylenecektir. Artık o kendi bünyesinde iç-içe erişmiş iki hatıranın tek sahibidir.

Normal ömrünü 70 yıl kabul edersek, önce 25 yıl kendi hayatını yaşamıştır. Sonra bu yeni hayatında bir yirmibeş yıl daha yaşayacaktır. Sonra da kalan normal 45 yılını ve toplam 105 yıl yaşamış olacaktır. 50 yaşında olduğu halde 25 yaşında bir genç görünecektir. 140 yıllık tarih bilgisiyle birlikte 70 yıllık ömrünün 145 yıla büyüdüğünü söyler denklemlerimiz...

Bu kadar karmaşık bir hipoteze girmem nedensiz değildi. Öğrencilik yıllarımdan beri “**UFO/Tanımlanamayan Uçan cisimler**” üzerine çok şey duyuyor, fakat hiç ilgilenmiyordum. Hatta amatörlerin hiç birini önemsemiyordum. Ne var ki, 1960’lı yıllardan beri, Birleşik Devletlerin **Apollo** serisi uzay uçuşlarında “**Refakatçi**” uçan cisimler hem astronotların bantlarında bildiriliyor, hem de resmi çekiliyordu.

Apollo-14 Ay’a indiğinde de yanı şey olmuştu. Hatta bu kez daha fazla şey... Ay’daki ilk adımlarda çekilen resimlerin arka planında **bir çift** UFO da poz vermişti. Bu tarihi yolculuk, gerçekten iki uçan cismin refakatinde gerçekleşmiştir. Öyle ki, bunların resmini basan Life Dergisinin o sayısı çabuk yoldan toplatıldı. Ses bantlarında astronotlar “Uçan daireler” den söz etmişlerdi. Daha da ötesi Ay’da bir **hitap** vardı ki, bunun tam anlamıyla bir **ayet** benzeri olduğunu ve bir de “**Esrarengiz Müzik yayını**” kayda geçti. Astronot Armstrong, bunun “Ezan” olduğunu dönüşünde Kahire’de anlayacaktı. Kısaca bu uçan araçlar bir “Radyo yayını” yapmışlardı.

Öğrenciliğim sonrası, bir tavsiye ile NASA bu “Çok özel konuyu” araştıran 120 kadar bilim adamı ve teknisyenin grubuna beni de çağırmıştı. Böyle bir teklifi, verdikleri konudan değil, sırf Uzay teknolojisini görmek için kabul etmiştim. Umduğumdan fazla şey de gördüm!..

UFO görüntüsünü “Cinler” de verebilmektedir. Ama atmosferimizin içinde!... Ya atmosfer dışında gördüğümüz “o şey” neyin nesiydi? Uydu fotoğraflarının verdiği bütün ayrıntılar ve 120 kadar şaşkın bilim adamı ile görgü tanığı...

UFO denen terim “**Kimliği bilinmeyen herhangi bir uçan cisim**” dir. Teşhis edilemeyen bir doğa olayı, ayırt edilemeyen göksel görüntüler bu kapsama girer. (Gezegen, opaklanma, göz yanılmaları, elipsoit bulutlar, ateştop biçimi yıldırımlar, türlü manyetik türbülanslar, uydu, uçak ve benzeri insan yapısı taşıtlar, göktaşları vb.) Bir kısmı sahtedir; (insan muhayyilesinden türeme, illüzyon, halüsinasyon, toplu kitle hipnozu sonucu görüntüler.)

Bu kategoriye “**Atmosferimiz**” içindeki “Cin” lerin bu görüntüyü seçmeleri de eklenebilir. UFO’lardan inan “Uzaylılar” sahtekârlığı iyice tezgâhlanmaktadır. Bu yolla aldığımız uzaylı fotoğrafları ile sözüm ona “Ruh diye gelenlerin” vizyonlarının **spektral analizi aynıdır**. Aynı kimselerdir.

Ne var ki **gökler cinlere son peygamberin ilanıyla yasaklanmıştır**.

Dolayısıyla atmosferin katmanları dışındaki göklerdeki insanlı başka görüntüler, (eğer, bir gök cismiyle karıştırılmıyorsa) tespit edilmesinin bir tek açıklaması var: “Uzaylılar!..” Fakat nasıl bir uzaylılar?.

Halka kapalı tutulan UFO araştırmalarına NASA bünyesinde sözleşmeli olan bizler akıl almaz atmosfer dışı insan yapısı taşıtlardan birini bizzat uydu aracılığıyla izledik. (*)

(*) Bunlardan birisinin resmini bizzat uydu çekmiş ve üssümüze göndermişti (650 kilometre yukarıdaki uydularını, yerdeki herhangi bir kentteki herhangi bir otomobilin plakasının resmini net çektiğini okuyucuya hatırlatarak, elimizdeki delilin ne kadar kesin olduğunu vurgulamak istiyorum. Uydu, atmosferin çok yukarısındaki bir Uçan daire biçimi taşıtı yukarıdan, sürekli izledi ve videoteybe kayıt etti.

Sonuçta bu uzaylıların “Latin alfabesi kullandıklarını” hayretle gördük. Çünkü taşıtın üzerinde boya ile değil likit kristal ile yazılmış “Durakhapalam” ismi vardı.

Bu taşıtın isminden, Durakhapalam, Son Rus Çarının arattığı “**Zaman yolculuğu yapabilen aracın**” da ismidir ve Hint-Tibet ortak mitoslarında yer alır.

Bu yazının altında yine spektral bir “Wanen” yazısı ve yanında da bir plaka gibi rakamlar vardı. Germen mitoslarında “Uçan Wanen” lerden söz edilir. Demek ki, bu uzaylılar Latince yazıyorlar ve Almanca konuşuyorlardı (!). Acaba dünyanın gizli bir yapısı mıydı?.

En küçük okunan yazı ise “Volvo-Wagen” idi. Biraz İsveç biraz Alman firması Volkswagen gibi...”

Sonra da bir modelin ya da yapımın tarihi yer alıyordu: **2047...**

İşte bu düğümü çözüyordu: “**Uzaylılar**” bizim zaman yolculuğu yapan **torunlarımızdı**. Bunlar gelecekte geçmişe **zaman gezmenliği** yapabilecekleri teknolojiyi bulmuşlardı.

Nitekim UFO’ların bir kısmının zaman yolcularının işi olduğunu anlatan (Time-Travelling) **TT hipotezini** kurmak zorunda kalmıştık. Bu sırada araştırma üssünde en az 120 bilim adamı ve görevli birlikteydik. (NASA).

O zaman efsanelerdeki Wanenler, Durakhpalamlar da birer **masal değildi**. Germenler Wanen diyordu. Tibetliler Vaidorg ve Hindular Vimana!.. Hepsi de uçan ve pilotu olan aletlerdi, kayıtlarda...

Torunlarımızın ilerideki çağlarda zaman içinde geriye (tarihe) yolculuk teknolojisini başardıkları rahatlıkla ileri sürebildik.

KESİM: 37

Tarih değiştirebilir mi?

“Eğer, gelecekte geçmişe” gelenler var ise acaba tarih değiştirmelerinin mümkünü var mıdır? **Tarih dediğimiz geçmişin değişebileceğini** (Allah izniyle) Hz. Zülkarneyn – Hz.

Hızır kıssalarından anlıyoruz. Hz. Zülkarneyn, geçmişteki bir Yecüc-Mecüc istilasını geleceğe “Ertelemiştir”. (Kehf ve Enbiya 96-97’de).

Hz. Hızır **tarihe müdahale** edebilmektedir. Taht olayı, geminin delinmesi, çocuğun öldürülmesi, duvarın onarılması, gelecekteki bir yazgının tarihte “Allah emriyle” değiştirilmesi anlamına gelmektedir. Zaman yolcusu, Hz. Hızır, **geleceği yaşamış**, olanları bilmiş ve **geçmişe geri gelerek**, o olayların **nedenlerini** baştan gidermiş, sonucu etkilemiştir.

Bilim de “**Tarihin değiştirilebileceğini**” birçok teorisiyle kabul etmektedir. Dolayısıyla, bir kez daha **din-bilim mutabık olmuştur**. Zaten hiç çatışmamıştır ki... (*)

(*) İleride göreceğimiz “Çift çift” yaratılan parçacıkların, birbirinden habersiz bile olsalar, tıpatıp aynı davranmalarını sağlayan Kuantum gizli değişkenleri” tarihin değiştirebileceğini söyler. Bu gizli değişkenler, çiftlerin (Pair producton particles) birbiriyle, **zamanda ileri ve zamanda geri** olarak ilişkilendirmelerini ve aynı davranışı göstermelerini öngörür. Nitekim çiftlerden birini şaşırttığımızda, bundan **habersiz olan çift** de bu değişikliği **anında** algılar ve görmediği ikizinin yeni durumunu **aynı anda** taklit eder. Evrende bulunan antimaddenin zaman içinde geri gitmesiyle bu daha da karmaşık bir hal alır ve geçmişi değiştirmek mümkün olur. Bu denli ileri konuları, ayrıca zaman yolculuğunda, hipnoz, uyku-rüya, cini uğramalar ve birçok parapsikolojik olaylarda “Zaman geçmediği” ni düşüneceğiz. Takyonlarına “Yola çıkmadan amaçlarına ulaştıklarını” zaman boyutunun ortadan kalktığı enginlikleri inceleyeceğiz.

Bilim için **tarih kavramı, ekranize kader** olayının çoğuludur: **Bireylerin “Mazisi”** toplumun “**Tarihi**” olan tekil-çoğul KADER kavramıdır.

Tarihin nalsı değiştirileceğini de sorabiliriz. Elbette Kur’an-Hadis ve bilim teorileri çökertmeseydi, şöyle bir klasik cevap bulabilirdik:

“Efendim, hiç tarih değişir mi? Geçmişteki ölmüştür, gelecekteki doğmamıştır. Gerçeğimiz ŞİMDİ’mizdir. Geçmiştekiler öldüğüne göre geçmiş yoktur. Gelecektekiler doğmadığına göre gelecek yoktur, (Dolayısıyla kader de yoktur), zamanın berisi-gerisi de yoktur!”

Bu düşünce, en azından çökertilmiştir. Karacahilce, bilim ve din dışı kaldığı için terk edilmiştir. Tümevarımcı uzlaşımçı görüş ise, tarihin değişebileceğini, (Hz. Hızır’ın yaptığı gibi) torunların atalarına müdahale edip, geçmişi (kendi ideallerine göre) yeniden düzenleyebileceklerini savunur. Aynı görüşün sonsuz ihtimale bağlı olan üçüncü bir teorisi de Zaman yolcusu için her zaman hazır bir gelecek ve geçmiş olabileceğini öne sürer. Her zaman gelecek ve geçmiş değiştirilebilir, her zaman bir başka kader yolu bulunması için sayısız ihtimal hazır bekler, ikinci görüşü tercih ederken, üçüncüye de bir noktada inanabiliriz: Rabbimiz, Levhi Mahfuz’a günde 360 kez NAZAR etmektedir. Bunun nedeni “Denetim sorunu” değil; “Tövbeli (ve dileği kabul edilen) kulları için yeni sevkiyatlar” a açık bulunmasıdır. Biz dilersek duayla kaderimizi değiştirmesini RAHMET sahibi Rabbimizden isteyebiliriz. Ama bu değişiklik, biz doğmadan önce ezelden alın yazımızda yazılı olduğu için yine “KADER” dir. Değişikliğin olması da bir **kaderdir**. Kaderin tek zorlayıcısının “Nazar” olduğu, fakat kaderin ondan da güçlü olduğu **hadiste** belirtilmiştir.

Ama bizim KADERİMİZ gelecekte ve geçmişte belirlidir. Şimdi Kaderin geçmişten anlaşılmasına çalışalım.

İkimize veda edip hızlı gemimizle gittiğimiz on yıl sonra 140 yıl sonraki **geleceğe** geçmiş oluyoruz. Orada torunlarımız çok ileri araçlar yapmışlardır. Yani artık roketlerle değil (UFO gibi) ışık hızına yakın seyreden araçlar bulmuşlardır. Üstelik bir karadeliği kullanarak, gelecekte geçmişe yolculuk yapmayı da öğrenmişlerdir. Yani Zamanda İleriye Gezmenlik gibi Zamanda Arkaya Gezmenlik yöntem ve tekniklerini er-geç keşfettiklerini varsayalım:

O zaman, tarihe geri de dönebilirdik ve şimdiki bizi “UFO” olarak görebilirlerdi. Dede-torun buluşması gerçekleşirdi. Doğmamış sandığımız torunlar ile öldü bildikleri atalarının bu kez gelecekte değil geçmişte buluşacaklarını görecektik. Zaman yolculuğu hem ileriye; hem geriye yani gelecekte geçmişe doğru da olabilmektedir. Bu söylenen teknolojiyi ışık hızını aşmaya bile gerek kalmadan başardıklarını varsayalım. O zaman onların aramızda olmaları gerekmektedir. Kur’an Kriptolojisinde (Ledünni anlamda) böyle bir işaret vardır: “İyi niyetli” ve “Kötü niyetli” iki rekabet ya da düşman kamp. Bu, çok ince sır, Kehf suresinin 32. ayetinden itibaren yer almakta ancak, Cifir bilimini bilenlerce anlaşılmaktadır.

İLERİ BİLGİLER:

SORULAR... SORULAR... SORULAR

Söz konusu ayetlerde birbirine komşu iki bağın sahipleri vardır. Bunlardan birisi bağının güzelliği, kendi ekonomik imparatorluğu ve kendine tabi olan “Evlatları” sembolündeki ekibi ile büyüklük taslamaktadır ve Allah’a olan inancının yerini dünyaya tutkusu almıştır. Bencil, nesebiyle övünen kurduğu düzenin kalıcı olduğuna inanan biridir. Komşusu ise bu avantajlardan yoksundur, ekipman olarak daha sade fakat inanç olarak çok daha yüksektir. Nitekim komşusuna “... Bağına girdiğinde, MAŞALLAH “Allah’dan başka kuvvet yoktur” deseydin olmaz mıydı” uyarısını yapar. (Kehf-39).

Bağ deyimi burada ledünni örtülü anlamda “Kamp” (siyasal kampus) birtakım süper geçinen devletlere, dünya ekonomi imparatorluğu tebaasına, onlara çömez olmuş çıkarıcı çevrelere, uydularına işarettir.

Kendini kudret ilan eden bu bencil, ırkçılığına dinini alet eden bu bağ sahibinin, evlatları, malı ve variyeti bir felaket sonucu elden çıkar. Çardağı başına yıkılır ve baği çöle döner, pişman olur ama affedilmez... Öteki Bağ ise daha da bereketlenir, yeşerir.

Zaman yolculuğunu bir silah olarak kullanabilecek ileri teknolojinin iyi ve kötü niyetli iki ekipman tarih üzerinde, her kozu oynuyor. İdeallerine uygun amaçlarını yarıstırıyor olabilirler. Bu torunlar, gelecekte kendi yararlarına gelen şeyleri önlemek için, geçmişe kaçarak, tarihi, kendi istekleri doğrultusunda değiştiriyor olabilirler. Belki bir kaç kişilerdir ama her biri milyarlarca insanın aklını çelebiliyordur. Hz. Hızır’ın Rabbinden mezun olmasına karşılık, bu teknolojiye sahip olanların “Küçük çapta Deccal’ler” gibi

davranmaları da akıl dışı sayılmamalıdır.

Birçok harika çocuklar, dehalar, önemli buluşların sahipleri bu tür bir zaman yolculuğunun fedaileri, teröristleri olabilirler. TT (Time Travelling=Zaman gezmenliği) hipotezini doğrulayan bir takım ipuçları, büyük bir titizlikle saklanmaktadır, birçok cinayet saptırılmaktadır, birçok köklü teknik buluşlar bir anda gerçekleşmektedir.

Misal vermek gerekirse, insanoğlunun yüzyıllar boyunca bulamayacağı her köklü teknoloji 1943-1945 yılları arasında bulunmuştur. 1943 yılında "Atom bombası" için 'Hayal' deniyordu ama aynı yıl Einstein'ın isteği doğrultusunda çabucak imal ediliverdi. İki yılda insanoğlu tarihi boyunca alamadığı bilim bulgularını şipşak bulmuştur. Jet ve Roketler o yıllarda bulunmuş ve Uzay çağı açılmıştır. Yine, aynı yıllarda radar ve sibernetik bulunmuş, bilgisayar çağı başlatılmıştır. Lazer renkli TV, transistör ve yüzlerce önemli buluş, sadece birkaç yıla sığdırılmıştır. İnsanoğlu, birden nalsı böylesine inanılmaz bir atağa kalkmıştır?

Bütün bu inanılmaz parlak buluşların sahibi hemen tamamı Alman bilginlerdir. Hitler bunlardan yararlanacağına, tersine Birleşik Amerika'ya kaçmaları için elinden geleni yapmıştır. Bir millete sahip çıkan insanın, özellikle bilim konularında çok duyarlı olması gerekirdi. Çünkü savaş endüstrisi bilginlerin tasarımcılığından gelişir.

Söz Hitler'den açılmışken, onun "Milletine sahip çıktığı konusunda tartışmalar var: Berlin metrosuna rastgele 200 bin Alman'ı doldurdu ve su baskınıyla boğdu. Gerekçe olarak da "Büyük Ruh" un kurban istediğini söyledi. Kurbanlar rastgele yoldan çevrilen masum Almanlardı...

Hitler Alman düşmanı mıydı? Büyük ruh kimdi, niçin bu görünmez yaratık hemen her gece Hitler'e görünüyor ve çılgın krizlerle arzular aşıliyordu?

Yarım milyon Hazar Türk'ü Polonya'dan alınarak fırınlarda yakıldı. Karaim Türkleri de denen Musevi dinine mensup bu oğuzlar niçin soykırıma uğradı? Museviler bunlardan hiç söz etmediler, sadece, savaştan sonra onları da kendi rakamlarına aldılar. Hitler bir milyon Alman'ı da soğuktan donduracaktı:

"Büyük ruh" ona kışın ortasında Moskova'ya saldırması için, ani bir "Yaz geleceği" sağmalığında ikna etmişti. Hatta ordu, kış savaşına göre zayıf giydirilmiş, biçimcilik üzerinde durmuşlardı. Daha savaşmadan bir milyon Alman askeri donarak öldü.

Askerler, liderler, acaba daha gizli bir savaşın kuklaları mıydı? Hitler'in iki telepatı vardı: General Karl Haushoffer ve Eric Hanusen... Stalin'in de bir telepatı vardı ki kendisini "Büyük Ruh" ilan etmişti: Wolf Messing!.. Messing, kendisine dünyada tek rakip olarak "Haushoffer" i görüyordu.

Uzakdoğu-Hint-Çin ve Tibet dil, gelenek ve gizli bilimlerini iyice bilen General Karl Haushoffer, Japonların "Almanlar safında" yer alması için Japon Genelkurmayı ile görüşmüş ve bunu başarmıştı. Haushoffer çok önemli bir hipnozör (toplu hipnoz) ustasıdır. Japonları doğudan Sovyet çarlığına saldırmaya ikna etmişti.

Almanlar, "Hasta adam" dedikleri Sovyetleri batıdan kısıp almuşlardır. Bu kritik noktada, başlarında general üniforması giymiş Messing olduğu halde, bir Sovyet askeri kurulu, Japonya'da Japon genelkurmayı ile görüşme talep etti. Messing gerçek bir general

olmadığı halde, kurul başkanı olarak, tek tek özel olarak bütün Japon ileri gelenleri ile görüşti. Birden Japonlar, Sovyetlerle barış anlaşması yaparak, güneye yöneldiler. Sovyetler doğudaki tümenlerini, batıya kaydırarak, zaten soğuktan donmuş Alman ordusunun karşısına diktiler. Böyle bir ani değişiklik niçin ve nasıl olmuştur?

Hanusen, Haushoffer, Messing, Kozirev gibi telepatlar arasında nasıl bir gizli parapsikoloji savaşı vardır? Dördü birden “Bombaların nereye düşeceğini, saati saatine biliyorlardı. Hatta Messing, bombalanacak yerleri önceden haber veriyor, buralar önceden boşaltılıyor ve can kaybı bile olmuyordu. Böyle bir kehanet mümkün müdür, geleceği nasıl bilirler?”

Emmanuel Velikovsky’nin bütün kehanetleri çıkmıştır: Durup dururken Jüpiter’den yoğun radyo dalgaları geleceğini söylediği gün ve saatte bu gerçekleşiyordu. Venüs’ün ardında bir görünmeyen kuyruk olduğunu söylemişti ki bu da bulundu. Mars gezegeninin atmosfer elementlerinin söylediği oranlarda olduğunu Mariner uydusu sonradan doğruladı. Oraya gitmeden bu nasıl bilinir?

Einstein ve Velikovsky, ikisi de “Uçan dairelere” inanıyor demec veriyordu. Uçan dairelere inanan bir başka bilim adamı Morris Jessup’dur. Fizikçi, Oşenograf ve (bir gemiyi tayfalarıyla birlikte görünmez yapan, ünlü) Philadelphia deneyinin yönetmeni bu Müslüman bilim adamı, daha sonra “Uçan daireler” konulu bir kitap yazdı. Ne var ki bu kitabında TT hipotezini içeren bölümün olmadığını hayretle gördü. Bu işi soruşturmaya başladığında garajında, kendi otomobilinin egzozuyla zehirlenmiş olarak ölü bulununca İntihar ettiği ileri sürüldü. Ne var ki, en yakın arkadaşı ve asistanı Dr. Valentin onun “Siyah takım elbiseli” adamlar tarafından izlendiğini ve öldürüldüğünü basına açıkladı. Bu açıklama Charles Berlitz’in “Bermuda şeytan üçgeni” isimli kitabında da yer alıyordu.

Yine Müslüman bilim adamı Dr. Kozirev, kitabı yüzünden defalarca ölümden kurtuldu. Alman asıllı Kozirev Sovyetlerde tutsak kalmaktan kurtulamamıştı. Messing ve Stalin, kendisini, “Bombardıman kehanetinde bulunmak şartıyla” ileride Almanya’ya iade edeceklerini bildirmişler ama sözlerini tutacaklarına 15 yıl süreyle bir tecrit kampında tutmuşlardı. Kozirev, sağ kalmasını çok parlak teoremleri olan “Zaman enerjisi ve İdeoplazma” buluşlarına borçluydu belki de.

Buna rağmen Kozirev, teksir kâğıdından oluşmuş bir risaleyi el altından yayınlayacak kadar cesurdu. Gizli polis bunu fark ettiğinde, Kozirev ile görüşmeye gelen Alman asıllı iki Kanadalı bilim kadını Lynn Schroeder ve Sheila Ostrander, bir prova nüshayı batıya kaçırıp Karl Mikael Allein’a ulaştırdılar. Bu kitabın bazı pasajları belki de “Zaman yolcuları” araştırmamıza ışık tutacaktır:

“Stalinizm, gizli Çar Messing’in düzmecesidir. Deccal’in tarihe atadığı elçisiydi”.

“Parapsikoloji şeytanı Messing’in büyük ruh olma iddiası, Savaşın kaderini belirledi.. Hitler ve telepatlarını uzaktan tele-hipnoz ile çıldırtıp intihar ettirdi. Beni intihardan dinimin bana verdiği kalkan ayetler korudu.”

“Stalin, Messing ve Velikovsky, bir ZAMAN ÇETESİNİN Moskova şubesine bağlı üç zaman teröristi Yahudilerdir.

Aynı şebekenin üç yiddiş (Alman Yahudi’si) üyesi olan Karl Marx, Sigmund Freud ve

Albert Einstein'dan oluşan zaman korsanları ya da zaman kaçkınları, asıl planın üç sac-ayağıdır.

Marx bir tek kitap yayınlayarak milyarlarca ahmağın ekonomi ilahı oldu. Ahmaklığı hak ediyorlar, çünkü köleliği hürriyete tercih ediyorlar.

Freud bir tek kitap yayınladı ve milyarlarca ahmağın psikiyatri ilahı oldu. Çünkü ahmaklar, belden aşağısını, beyinlerine tercih ediyorlar.

Einstein bir tek makale yazarak milyarlarca ahmağın bilim ilahı oldu. Ahmaklar çünkü bilim maddi fiziğin enerji-ışık duvarı içindeki bir damla suda boğuldu."

"Messing, Freud ve Einstein sık sık bir araya gelirlerdi. Bu candan dostların parapsikoloji gösterileri ballandırılarak anlatılıyordu. Orada bazı şeylerin planlanıp koordine edildiğine eminim. O kadar ortak yanları var ki, üçü de sosyalist, üçü de Tevrat yobazı, üçü de üstün ırk faşistleri ve üçü de paranoya derecesinde vatan düşmanıydılar. Yüzyıldır, kendilerine kucak açan Almanya'nın vatan hainlerinin son uzantıları yeni yiddişler bunlar!.."

"Velikovsky, Messing ve diğerlerinin geleceğe ilişkin hayati şeyleri bilmeleri acaba bu Yahudi ırkına özgü, büyük bir ilahi üstünlük müdür, fal mıdır yoksa geleceği ve neyin ne zaman nasıl olacağını bilmeleri midir?"

"Böyle milyarlarca ahmaklara hürriyet, refah, ideal hür irade, demokrasi ve bilim haram olsun!"

KAYNAKCA

Son birkaç kesimdeki tespitler, sorular ve sorunlar, beş önemli eserin birbirinden habersiz kopuk sırlarının birleştirilmesiyle ortaya çıkıyor. Söz konusu eserlerin dördü Türkçeye çevrilmiş olup piyasada bulunabilir.

Hitler'in medyum bir aileden gelerek, bilinçaltına işlemiş çılgın düşüncelerine vurgulayan ve "**Evrenin sahipleri**" ismiyle tercüme edilen **Louis Pauwels – Jacques Bergier** çiftinin kitabını okuyucuya tavsiye ederim. Prof. Bergier ve Pauwels çok ciddi araştırmacılarıdır.

Kanadalı iki bilim kadını olan **Sheila Ostrander ve Lynn Shroeder**'in dilimize "**Rusya'da tanrıya dönüş**" ismiyle çevrilen eseri de kozmik sırlar taşıması bakımından çok önemlidir. Telepat Messing'in perde arkasından tarihin akışını değiştirmeye olan katkısı bilimsel olarak inceleniyor. İki bayan profesör, ayrıca Sovyetlerde tutsak kalan bilim adamı **Kozirev** ile zaman enerjisi konulu görüşmelerine de yer veriyorlar.

Amatör bir bilim adamı olan **Charles Berlitz**, "**Bermuda Şeytan Üçgeni**" ve "**iz bırakmadan**" isimli iki seçkin eserinde tabiat-zaman paradoksları yanında Ünlü Philadelphia deneyi ile bu deneyi yapan Dr. Morris Jessup'un esrarengiz ölümüne de değiniyor.

Diğer eser Kozirev'in Karl Michael Allein'a iletliği "Notlar"dan oluşuyor ki, bu henüz dilimize çevrilmedi.

Kitaplar inanılmaz sırlar taşırlar, hatta okuyucunun hayat görüşünü etkilerler. Sunduğum kaynakçalardaki bilgiler, yazarları dahil, burada alıntı yapan ben bir sansasyon olsun diye yazmadık. Konuya yer verilmesinin nedeni sadece “**Aramızda muhtemel zaman yolcuları**” olabilecek kimseleri tespit etmektir. Bu tür alıntıların üzerine hiçbir şey eklemiş değilim, bir iman, art niyet, kasıt, seçilmiş özel bir kelime ya da vurgulanmış bir deyim seçtiğim düşünülmemelidir. Mesela Alman ve Yahudi isimlerini kullanmamın nedeni onların öyle olmalarıdır. Onların milliyetlerini seçen, kimliklerini düzenleyen ben değilim, kendi gerçekleri...

Aramızda zaman yolcularının bulunabilirliği pek akıl dışı değildi. Olayın hafiyeliği ve yorumuyla da ilgilenmedim. Bir bilim adamı olarak, yalnızca din-bilim konularında yoruma girebilirim. Bu yüzden yorumu okuyucunun üstlenmesi yerinde olacaktır.

Zamanın açmazlarını fiziko-sosyal bilimler ışığında sunduğum bu sohbet ardından, zaman yolculuğu mekanizmasını gerçekleştiren “Karadeliklerle” ilgili üçüncü bölüme geçebiliriz.

“O Hünnes’e ve Künnes’e And olsun.”

Tekvir - 15

BÖLÜM – 3

KARADELİKLER / AKDELİKLER
TÜNELLER / PARALEL EVRENLER

ÖN BİLGİ:

1 – GENEL

Kâinatın Künnes denen bir Aknoktadan yaratıldığı ve Hünnes denen bir karanoktadan yok olacağına ön bilgilerimizde değinmiştik. Yaratılışı yaşadığımız için Akdelikleri kolayca anlarken, henüz görmediğimiz kıyametin sorumlusu olan karadelikleri anlamamız zorlaşır. Kaldı ki karadelikler hiç görünmezler. Öyleyse büyük bir bilim bunalımıyla karşı karşıyayız demektir!..

Uzayın dışına ne yaparsak yapalım çıkamıyoruz. Ama öyle şeyler var ki, örneğin bir **karadelik** bizi uzayın dışına rahatlıkla çıkarır ve başka bir uzaya fırlatır.

Bu türlü çıkamadığımız uzaya şimdi bu “**Noktadan**” çıkmaya çalışacağız.

Aknoktayı biraz anlar gibiyiz de, nedir bu karadelik?

Karanoktalar çok yeni ve güncel bir konudur. Bilim adamları bilim tarihi boyunca hiç bu kadar şaşkınlığa düşmemişlerdir. Daha da ötesi “**Allah**” a hiç bu kadar yakın olmamışlardır. Beni bile “**MÜSLÜMAN**” yapan bu “**Karanoktalar**” idi...

Bundan tedirgin olmuştur bilim. Çünkü “**Zulmet Perdeleri**” ve “**Göğün görünmez nice kapıları**” hatta “**Gök yarıldığı zaman**” diye İslam’da nitelenen bu kara kapılar, maddenin çok sıkışıp, noktalaştığı, kendi çekimine yenildiği ve yerine bir boşluk (Mevikiin nücum) bıraktığı uzay ötesi geçişler sınır kapısıdır.

Beşbin ton demir ya da kurşunu “**Atomdan küçük**” bir nokta kadar küçültünüz. İşte o nokta öylesine ağırdır ki, Güneşimizden bile ağırdır ve güneşimiz bu kendinden daha ağır nesneye yavaş yavaş düşerek orada yok olur, noktanın içinde kaybolur.

Aynı nokta sonra, kendine çektiği başka güneşleri yutar. Yuttukça daha güçlenir ve bu kez çifter-beşer yutmaya başlar. Sonra da **içinde bulunduğu galaksiyi yemeye başlar**. Samanyolu yok olur, biter, gider ve evrenin dışına götürülür.

Sonra her galaksinin karanoktası ötekiyle birleşir ve giderek bir tek nokta yani “**EVREN**” ağırlığında bir tek **sur borusu tüneli** olurlar ve evren de biter. Bu nokta “**EVRENDE DE AĞIRDIR**”, Evreni yutmuştur çünkü.

Bir türlü dışına çıkamadığımız uzayın, daha doğrusu Rahman – 33’deki “**Aktar**” denen **uzay-Zamanın Sultan kuvvetine** bizi “**Karadelikler**” ya da “**Siyah Boşluklar**” götürecektir.

Karadelikler devrenin huzur ve güvencesini bozan, bilim adamlarını şoke eden inanılmaz bir olaydır ve **KIYAMETİN** ta kendisi ve yeni bir uzayın kapısıdır.

ÖN BİLGİ:

2 – YILDIZLARIN CAN ÇEKİŞMESİ

Bize Stephan Hawking, yaratılış patlamasından şiddetli etkinliklerin birer mini karanokta yaratacak güçte olduğunu bildirmişti.

En başta çekim sıkıştırmasıyla oluşan bu milyarlarca karanokta uzay-zamanı burarak çukurlaştıran ve şimdi galaksi olan bulutları çevrelerine toplayarak, bitişik haldeki yer-gök kavramı ayıran **çekim odaklarını** oluşturdu. (Enbiye – 30).

Bunlar daha sonra patlayarak açıldılar. Bu karanokta patlamaları halen sürmektedir.

Karanoktalar, yaratılış patlamasında ortaya çıkmışlardır. Bir de yaklaşık güneşten üç misli büyük yıldızların çökmesinden ortaya çıkan karadelik oluşumu vardır.

Daha önce yıldızların, galaksi toz-gaz bulutları içinde yoğunlaşan bir noktadan doğduklarını (Kızılıcüce) sonra sıkıştıkça yeterli ısınmayla yavaş yavaş nükleer tepkimeye girdiklerini (Sarı dev) ve daha sonra akkor halde ışıdıklarını (Asal yıldız), kısaca yıldızların doğumuna ve yaşamasına kısaca değinmiştik.

Canlıların oksijen alıp karbondioksit vermeleri neyse, yıldızların da hidrojen soluyup, helyum vermesi odur.

Güneşimiz de bir asal yıldızdır. 5 milyar yıl önce doğdu ve daha çevresinde soluyacağı 50 milyon yıllık hidrojen var. Bunu bitirince de ölmeye hazırlanacak.

Evrenin kendisi dâhil, evrende ölümsüz, kalıcı hiçbir şey yok! Yıldızlar bile milyarlarca yıllarla ölçülen ömürlerine rağmen doğar, yaşlanır ve ölürlər.

Furkan – 61. ayeti bize, yıldızların içinde “**Sevakib**” şifresiyle bir Enerji tandırı, Nükleer enerji reaktörü olduğunu bildirmiştir. “**Güneşim Ziyası**” bu ışıklı kandilden gelip, hayat verir bize... Sevakib bugün fizikçilerin (Fusion) çekirdek erimesi ve (Fission) çekirdek bölünmesi dedikleri, atom ile hidrojen bombasını patlatan Nautilus ya da Çernobil’in de yakıtı olan nükleer fırının tanımıdır. Öyle ki, güneşin herhangi bir noktasından her saniye milyonlarca hidrojen bombası patlamaktadır.

Güneşlerin içindeki bu Sevakib (Fission ve fusion) kâinatın çekirdek kuvvetleri dediğimiz, (güçlü ve zayıf bir çift interaksiyon) nükleer kuvvetten tutuşur. Bu kuvvet çifti, **yıldızı dışa doğru açmaya ve genişlemeye zorlar.**

Yıldız (güneş) o kadar büyüktür ki, onun bu dev kütlesini bir başka kuvvet, (çekim kuvveti) büzmeye, merkeze toplamaya çalışır. Böylece biri **merkezkaç** diğeri **merkezcil kuvveti** temsil eden **Künnes** ve **Hünnes** birbirlerini dengelerler. Yıldız, bu dengeden doğar, yaşar...

Güneşin Çekirdek kuvvetleri ve elektromanyetizması, kendini büzmeye çalışan yerçekimine karşı kor. Buna “tutunum” kuvveti de denir.

Fakat zamanı gelince, güneş yakacağı hidrojeni bulmakta güçlük çeker. Çünkü onun da rızık, ömrü ve nefesi sayılıdır. Rezervi bitmiş, aldığı Oksijen yerini Karbondioksite bırakmış, havasızlık çekmekte olan bir canlı gibidir.

Hidrojeni helyuma çeviren bir güneş artık çevreden soluyamazsa, kendi içindeki, yani gövdesindeki Hidrojen yakınına yönelir. Bu da güneşin genişlemesine neden olur. Böylece Güneşimiz ileride kendi gövdesini yemeye koyulunca, katmanları genişleyecek, içi çözülecek ve enerjisi tükenmeye başlayacaktır. O zaman şimdiki genişliği içine iç gezegenleri de alacak kadar genişleyecektir. Bu genişleme ile birlikte beyaz parlaklığı da gitgide akkor bir demirin soğudukça kızıllaşması gibi kırmızı renge dönüşecektir.

Güneşimizin böylece 50 kat kadar genişlemesine ve renginin kızıllaşmasına bilimde **KIZIL DEV** adı verilmiştir..

Güneşin gövdesindeki bu Hidrojeni de yakıp bitirdikten sonra, artık son nefesini verecektir. Bu öylesine dehşetli bir nefestir ki, küçük kıyametten farksızdır.

ÖN BİLGİ:

3 – YILDIZLARIN ÖLÜMÜ

Artık yakacağı hiçbir Hidrojen yakıtı kalmayan güneşimiz, kendini çeken ve büzmek isteyen yer çekimine karşı direnemez. Çekime direnen bölgesi dışarıya ve çekime yenilen ağır yüreği ise içeriye patlamak üzere infilak eder. Bu patlamaya biz, “**Süpernova**” adını veriyoruz.

Güneşin dış ve hafif katmanları dışarıya püskürür. İçeride kalan zayıf nükleer kuvvet de nötrino akımı (Zayıf nötr dalgalar) olarak dışarı püskürür. Açığa çıkan yer çekimi enerjisi, güneşin milyarlarca km. ötesine kadar her şeyi dışa püskürtür.

İçeride kalan yüreği ise hızla büzüşür. Öyle ki, dünya kadar küçülür. Ama bu sıkışma elektron gazının basıncına kadar sürer. Elektron basıncıyla yerçekimine karşı büzüşme durur. Dünyadan 105 bin kat büyük olan güneşimiz, şimdi dünyamız kadar bir hacme küçülmüştür ama ağırlığını korumuştur. Görülmemiş keskin bir parlaklıktadır. Eskisinden çok daha yoğun ve keskin elektron ışıması yaptığı için beyaz ışık vermektedir. İşte bu olguya “**Beyaz cüce**” adı verilmiştir.

Beyaz cüce daha milyonlarca yıl ışıyacaktır ve elektron ışıması tükenince soğuyarak “**Kara cüce**” adını alacaktır.

Ancak Beyaz Cüce dediğimiz güneşimizin kalıntısı, öylesine sıkışmıştır ki, bir ateş yumağı kadar hafifken, birden bir kristal kadar ağırlaşmıştır. Bir çay kaşığı ya da yüksük dolusu Beyaz cüce maddesi yüz milyon ton gelmektedir. Bu bir kaşık suyun bir gram olması yanında korkunç ağır bir rakam ve konsantre yoğunluktur. Yani güneş büzüşebileceği en son yere kadar büzüşmüştür.

Neyse ki güneşimiz “**Küçük**” bir yıldızdır, **ağır** da değildir. Ama güneşimizin yaklaşık üç katı kadar güneşler de var. Burada **önemli olan hacim değil, içerdiği ağırlıktır.**

Eğer güneşimizin iki katı kadar bir yıldız olsaydı ne olurdu? İşte bu sorunun cevabını kısaca hatırlayalım.

Çekim o kadar güçlüdür ki, kütle büyüdükçe daha da korkunçlaşır. Dolayısıyla iki güneş büyüklüğündeki bir yıldız ömrünün sonuna gelip Süpernova denen patlamayla içe çöken yüreğinde, elektronların da direncini aşar. Yani bu yıldız artık “**Beyaz cüce**” olamaz.

Elektronlar direnemez ve her elektron, protona bastırılır ve içine girmeye zorlanır. (Oysa elektronlar, çekirdeğin yüzbin kat uzağında bulunuyorlardı ve bir beyaz cüce böylece oluşuyordu.)

Güneşin iki katı kadar olan bir yıldızla ise bu yüzbin kat uzakta duran elektronlar proton çekirdeklerine itelenir ve proton ile elektron kaynaşp iç içe girince de “**Nötron**” oluşur. Çünkü elektron (-) proton ise (+) yüklü olup birbirlerini cebirsel işlemle “**NÖTR**” yani yüksüz kırlarlar. Yüksüzler de birbirine değebilir.

O zaman bir atomun kapladığı yüzbin kat uzaktaki bir elektron-limitinin içi, birbirine değen nötronlarla doludur. Bu sefer inanılmaz bir görüntü ortaya çıkar. Bir kaşık kadar nötron maddesinin milyar ton geldiğini görürüz. Üstelik koca güneş 8-12 km. bir küre olmuştur.

İşte bu tür nötron yumağından ibaret çökmeye “**NÖTRON YILDIZ**” adı verilmektedir.

Nötron yıldızlar, bu içe patlamanın etkisiyle hızla dönerler. Güneşin iki katı kadar ağır bir yıldız, şimdi bütün ağırlığıyla yani kütlesiyle 10 km. çapında inanılmaz bir ağırlığı olan ve inanılmaz bir hızla dönen **PULSAR** adını alır.

Bu patlamanın şiddetinden yıldız kendi çevresinde yüzlerce kez, dünya ise kendi çevresinde 24 saatte bir dönmektedir ve böylece gündüz ve gece olmaktadır.

Ama öyle pulsarlar bulunmuştur ki, bunlar kendi çevrelerinde BİR SANİYEDE (Bir günde değil) **622** kez dönmektedir. Yani, bir anda 622 kez gece ve gündüz olmaktadır.

Bu esnada bize “**Nabız gibi**” yanıp sönen ışık gönderir. Yani saniyede 622 kez sinyal alırız. Bir yanıp bir sönme biçiminde gelen bu sinyal yüzünden onlara Puslar (Atarca) yıldız demek gelenek olmuştur.

Ancak bu dönme hızından giderek kaybeder ve milyon yıl sonra Puslar artık dönmeyen bir **NÖTRON** yıldız adını alır. Pulsarlar döndükleri için görülmemiş bir **manyetik alanları** vardır. Yani çevrelerindeki yüklü parçacıkları da kendi hızlarına uydurarak çevirirler.

Nötron yıldızların ise dönmeleri olmadığından bir manyetik alanları yoktur. Ama o kadar ağırdırlar ki, bir beyaz cüceden kaçan ışık, nötron yıldızın çekimine kapılarak yörüngeye oturur ve kaçamaz. O zaman orada bulunan birinin elinde ayna varsa, hem yüzünü görür, hem de ensesinden çıkan ışık yörüngeye oturduğu için, bir tur atar ve ekvator üzerinden bu kez TERSTEN gelir ve elinde ayna olan kimseye “Ensesini” de gösterir. İşte **Güneşin batıdan doğmasının** bir sırrı da budur: Ensesi görmek, ışığın kaynağı doğudayken, batıdan da aynı ışığı almaktır.

KESİM: 38

Kara boşluk

Bir yıldızın kütlesi eğer güneşin 2,95 katıysa ne olur? İşte şimdi Karadeliklerin oluşumuna yaklaşıyoruz.

Böyle ağır bir güneş, son nefesini verip de içe çökünce, çekim tek başına egemen olur.. Yani önce güçlü nükleer kuvveti dışarı püskürtmüşken, nötron yıldızlarda olduğu gibi elektronların elektromanyetik direnmesini de yok etmiştir. Sonra yıldız nötron yıldız haline gelmiştir. Ama nötronların bile birbirine değip direnmesi çekim kuvvetine yenilir. Nötronlar bile parçalanır.

Nötronlar **Piyon** denen daha alt parçacıklardan kurulmuşlardır. İşte bu piyon yoğunlaşması nedeniyle yıldız önce piyon parçacıkları haline gelir. Ama yine direnemez ve piyonlar kendilerini oluşturan ve **KUARK** denen daha alt parçacıklara dönüşürler. Bu bile direnme olduramaz ve kuarklar kendilerini oluşturan **leptokuark, rişan vb.** gibi parçacıklara, onlar da kendilerini oluşturan diğer parçacıklara dönüşür, böylece madde, ufalanmış ve en temel, en küçük haline gelmiş olur.

Bu çökme yıldızın bir demir bilye kadar büzüşmesine neden olur. Bu demir bilyenin ağırlığı, güneşin üç misline eşittir. Yani çevresinde 27 dünya barındıran bir güneşin ağırlığına eşittir. Bu bilye o kadar ağırdır ki, dünyamız, Güneşimiz bile ona doğru düşer ve o demir bilyenin içinde bir önemsiz nokta olana kadar ona yapışır, diğer gezegenleri de beraberinde götürür ki buna koca dünya da dâhil...

İşte bu demir bilyenin adı **KARADELİK** ya da **SİYAH BOŞLUKTUR**. Ona siyah boşluk denmesi, küçük olup görünmezliğinden değil; ışığı bile yutmasından, **ışığın ondan kaçamamasından** kaynaklanır.

Biz evrenle **“Işık”** aracılığıyla haberleşiriz. Işık olmayınca, ışığın kendisi orada yok olunca artık oradan haber alamayız. O karadelik bölgesi üzerine zaman ve uzay kapanmış ve o bölge bir **olay ufkunun** ardında kalmıştır. Orayı hiç göremeyiz, içeride olup biteni bilemeyiz. Ve daha önemlisi bir olay ufkunun olduğu yer artık bizim uzayımız ve evrenimiz değildir. **ORASI ARTIK BAŞKA BİR EVRENDİR.**

İşte bu dehşet verici karadelik en büyük güçtür. Güneşleri yiyip bitiren bir beyaz cücenin çekim gücü uzayda önüne çıkan ne varsa yiyip bitirmekte olan bir kozmik süpürgeci. Ama nötron yıldız bundan da dehşetli bir çekime sahiptir. Önüne gelen beyaz cüceyi bir anda silip süpürür. Ve nötron yıldızlar kimin yemidir?

Bir karadelik nötron yıldızların binini birden bir anda lokma yapar ve demir bilyesine yapıştırır. Bilye kadar bir karadelik bir gramı nötron yıldızdan yüzbinlerce kez ağırdır. Dönen bir karadelik ise çevresinde dönmesi saniyede milyonlarca kez olur. Yani bir saniyede milyon kez gece ve gündüz oluşur.

Evrende asıl olan Hacim yani büyüklük değil yoğunluğun oluşturduğu **“Çekim ağırlığı”** dır. Örneğin dünyamızın bir yüksük kadarı beş gram gelmektedir. Ama en büyük gezegen olan ve dünyadan yüzlerce kez büyük olan Jüpiter’in yoğunluğu dünyamızdan azdır. Öyle ki orada ayak bile basamazsınız, çünkü Jüpiter topraksı gezegen değil, Güneş gibi **“Gaz”** gezegendir.

70 kilo ağırlığında bir insan düşünelim: Bu insanın içi hücre ve organlar arası boşluklarla

doludur. Bu insanın ölmediğine inanarak, onu mümkün olduğu kadar sıkıştırıp, hiç bir boşluk bırakmayalım. Bu insanın boyu şimdi bir SU DAMLASI kadardır ama ağırlığından hiç kaybetmediği için yine terazi onu “70 kg.” gösterecektir.

İkinci etapta bu gözle görünmeyen insanların tamamının aynı biçimde küçültelim. İşte o zaman 210 milyon ton gelecek bir noktacı bulmuş oluyoruz.

Son olarak dünyayı, güneşleri ve daha başka güneşleri toplayıp iyice sıkıştıralım. O zaman bir mini karanokta elde ederiz. O karanokta o kadar ağırdır ki, Dünya, Ay ve Güneş ile bütün gezegenler ona düşerler.

KESİM: 39

Dipsiz kuyular

Bilimsel olarak, ilk kez büzüşmeyen bir dev yıldız olarak tanımlayan, Laplace öngörmüştü. Ona göre çok çok büyük bir yıldızın çekimi o kadar çoktur ki, kendi yaydığı ışık kendini kurtaramayarak bir çember çizer ve yıldıza geri döner. Dolayısıyla böyle bir yıldız ışıyamaz ve **karanlık yıldız** adını alır.

Ancak Newton teoremlerinin geçerli olduğu o çağda, Newton’un inancı “**Her halükarda, bir yıldızdan ışık kaçır ve bize ulaşır**” tezi geçerliydi.

Einstein Newton efsanesini yıkınca iş değişecekti. Genel rölativite (İzafiyet) formüllerinde evrenin içindeki maddenin ağırlığıyla eğrilip, büzüldüğünü gösteren formülleri içinde Karadelinin saklı olduğunu hissetmiyordu.

Aynı yıl **Karl Schwarzschild**, bu denklemlerin çok özel bir çözümünü bulduğunda gözlerine inanamadı:

Bir karadelik halinde çöken bir cisim öngördü. Bu cisim yani karadelik o kadar ağırdı ki, uzayın çarşafı içinde buna dik bir kuyu ya da huni oluştuyordu.

Uzayımızda enlemesine giden ışık, bulduğu her eğriliği izler. Eğrilik ise bu cismin kütlelerinin büyüklüğüne göre oluşmaktadır. Yani ışık bu eğriliği izlerken biraz zaman kaybeder.

Nötron yıldızlarda ise ışık bu yıldızın iyice çukur yaptığı uzayda yörüngeye bile oturabilir ve “Güneşin batıdan doğması misali” başladığı yere döner.

Söz konusu karadelikler olunca ışık uzaydaki enlemesine gidişine dik bir kuyuya yakalanır ve kuyuyu izler. Yani bir daha o ışığı göremeyiz.

Işık, uzay-zamanı izlediğinden, bu dipsiz kuyuya yakalanınca dik bir dalışla içeri girer ve kaybolur. Artık orası hiç ışımaz. Işımayan bir yer ise “Kara” gözüktür.

Işıkla birlikte uzay ve zaman da hapis olur. Uzayın bu sonsuz büküldüğü uçurum, Karadelik hunisi oluşturur.

Kısacası karadelik o kadar ağırdır ki, değme en büyük güneşlerin bile biraz gömüldüğü

uzayı tam anlamıyla bir “Karakuyu” gibi burgulayarak oyar.

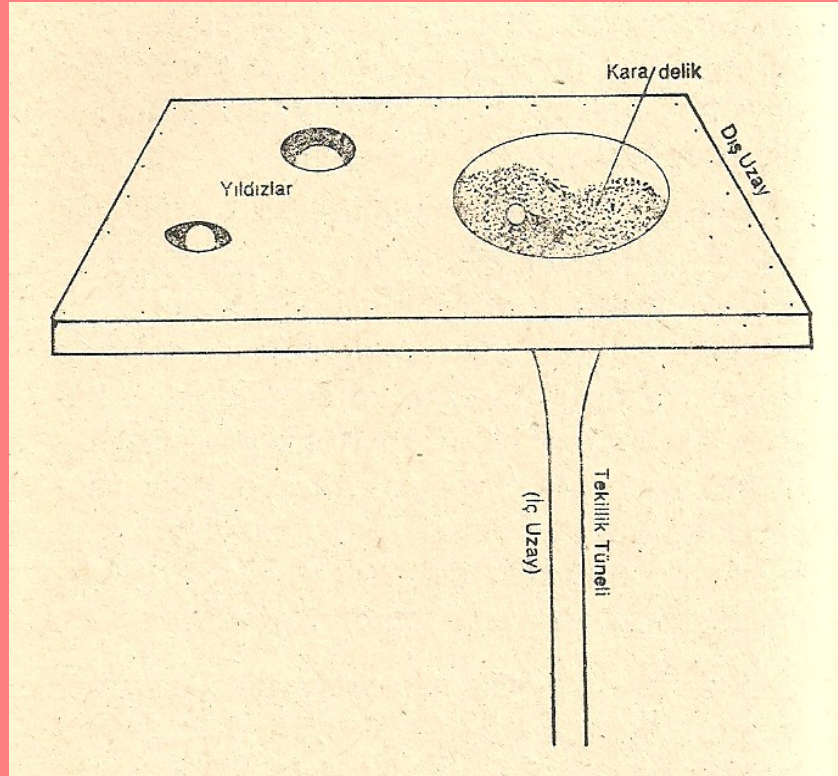
Bir banyo küveti düşünün. Bunun üzerindeki cisimler ağırlıklarına göre batmakta ya da yüzmektedir. Karadelik denen şey ise o kadar ağırdır ki, bu banyonun tabanını da kırıp bir delik açmıştır. Dolayısıyla su anaforları buradan boşalırken bizim kâğıt kayıklarımız da bu delikten aşağı çekecektir. Karadelikler uzayımızı da yırtarak onun dışına çıktıkları için, uzayımızda ne varsa dipteki deliğe doğru hortumlaştırarak uzayımızı burarak, yutar.

Kısaca Karadelik yöresinde bükülen uzay-zaman, doksan derece dik bir açıyla, başka bir düzleme, evrenin “İÇ-ÇAPINA” geçiyor ve uzayımız evrenimiz o uçurumda bitiyordu.

Karadelikler hipotez olarak, nötron yıldız ve pulsarlardan önce Schawarzschild tarafından bulunmuş oluyordu.

Düz sandığımız uzay, bu ağır odak çevresinde öyle hunileşiyordu ki, tıpkı örümcek ağının ortasına konan bir kurşun gibi ağı, dibe doğru hortumlaşıyordu. Bu uçuruma yakalanan bir cisim ise artık örümcek ağının temsil ettiği “DIŞ ve ÇEVRE” uzayımızı, aktüel evrenimizi yırtarak, buna dik bir ÇAP olan İÇ-UZAYIMIZA geçiyordu.

Daha sonra “Karadeliklerin” kendisine çektiği her cismi dönüşsüz olarak yakaladığı ve bir daha bırakmadığı, mümkün olan en küçük parçalara ayırarak, enerjiye çevirdiğini, evreni ve ona yakalanan astronotları öldürdüğü ileri sürüldü.

Resim: 6

UZAY UÇURUMU

Çizimde, uzay çok yumuşak bir yatağa benzetilmiştir. Cisimler kütleleri (ağırlıkları) oranında bu yatağa batmaktadırlar. Böylece düz uzay, gömüldüğü ölçüde eğilmekte, distorsiyonu

bozulmaktadır. Yatağın üstü bildiğimiz dış uzayı, aktüel evrenimizi gösteriyor. Ama karadelik o kadar ağırdır ki, artık uzayın eğriliği bir uçurum haline gelmiştir. Bu kuyulaşmaya “Tekillik” adı verilmektedir ve artık dış uzaya dik bir iç uzay (Çap doğrultusunda) bir başka uzay görünümü vermektedir. Artık karadelik evreni bizim evrenimiz değil; bambaşka bir evrendir. Işık bu kuyuyu zorunlu olarak izlediği için, bir daha geri dönemez. Kıyı ağzında da pusuya yakalanmış bir güneş görülüyor. Bu şekli 5. şekil ile karşılaştırın.

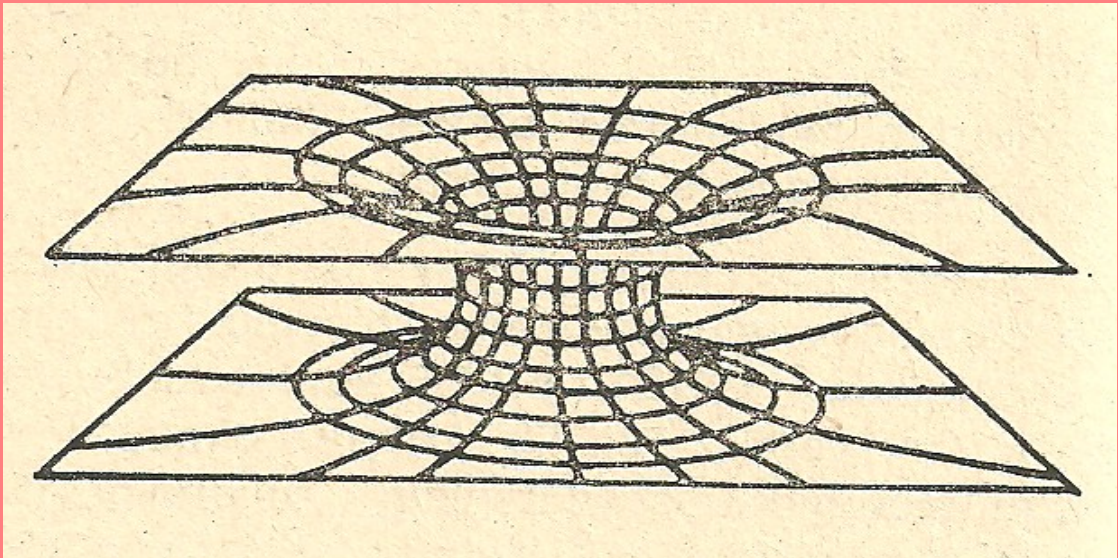
Bilim adamları dehşete kapılmıştı. Çünkü Karadelik, evreni yiyor ve yok ediyordu. Bunlardan milyonlarca olması halinde evren tükenişe, kıyamete mahkûmdur.

Uzayın Schwartzschild’in gösterdiği biçimde hunileşip, uçurumlaşması olayına fizikte ve matematikte SİNGULARİTE yani tekillik, tek boyut adı verilir. Tekillik, karşıtı olmayan ve bizim matematik sayılarımızın tükendiği, değerlerin sıfırdan küçük olduğu bölgenin adıdır. Karadelik çekmekte, yutmakta ve maddeyi atomlarına, atomları atom altı parçacıklara ayırıp, en küçük bileşen yani quant olarak enerjiye çevirip, TEKİLLİĞE göndermektedir. Bu tekillik nokta biçimindedir.

Karadelik öldürücü olmasından çok, bilim adamlarını “**Maddenin**” ölümlü, kısa ömürlü olması dehşete düşürmüştü. Çünkü evrende hiçbir şey yok olmaz umudunu taşıyarak, maddeyi ölümsüzleştirmek modaydı.

Karadeliliğin ardındaki tekillik, başka bir uzaydı, ölümün ta kendisiydi.

Fakat Schawarzschild, karadeliliğin **öldürücülüğüne** inanmıyordu. Çünkü böyle bir ağır Karadelik, hem bu uzayı bir huni gibi bükecekti; hem de ardında başka bir uzayı aynı fizik yasalarına göre **KARŞIT HUNİ** oluşturacak kadar bükecekti. İki huninin dar boğazlarını birleştirdiğimizde ne demek istediğimiz anlaşılır. Yani karadeliliğin komşu olduğu iki uzay hunisi birden birleşir ve bu yüzden, tekillik tekillik olmaktan çıkar.

RESİM: 7

ZÜLKARNEYN SEMBOLÜ

Birbirinin karakteristiğini yani tıpatıp benzerliğini içeren iki evren kesitini, aradaki uzaklık ne olursa olsun, bir karadeligi ortak olarak paylaşan, hunileri birleştirir. Bu hunilerden birinde karadelik; öteki ucunda da akdelik bulunmaktadır. Çizenek, birbirine paralel iki evrenin bir ortak karadelikle çiftleşmesini, dolaysız olarak birbirine kestirme yoldan bağlanmasını tanımlıyor.

“İki boynuzlu” anlamına gelen “Zülkarneyn”, Ledünni bilimlerde uzaylar arası geçişin sembolü ve Kur’an kriptolojisindeki üç isimden birinin sırrıdır. Uzayın böyle mağara gibi tünelleşmesi “Kehf” isminin; iki uzayı birleştiren tünelin kendisi de “Rakim” isminin sırrını taşımaktadır. Zülkarneyn sembolü, bir basketbol potasına benzeyen uzay-zaman eğrilerinin oluşturduğu uzay kafesinin çiftleşmesidir. Schwarzschild hunisinden bir çifti “Zülkarneyn-Çift boynuz, çift sur borusu” oluşturmaktadır. Bir çift Schwarzschild hunisinden oluşan bu hemzemin geçit aynı zamanda “Rosen köprüsü” nün de bulunmasına neden olmuştur.

Bu boğaz, tünel elde edilerek, burada yutulan maddenin, enerjinin ve zaman-uzayın **arkadaki huniden başka bir evrene çıkması** gerekmektedir.

O zaman burada baş aşağı çekilen madde, öteki huniden fırlatılacaktı. Çünkü bir karadelinin çapı o kadar küçüktür ki, saniyenin **60 milyonda-biri** bir zamanda burada yutulan öteki taraftaki **NEGATİF EVRENE** olduğu gibi çıkacaktı!..

1916’daki bu tek huninin ikileşmesinin ardından, karadelinin ardındaki bir fırlatıcı delik; yani **Akdelik** gündeme geldi. Öteki tarafa da **anti paralel evren ya da negatif evren** ismi verildi.

Bir çift huni olayını **Rosen** bulmuştu. Rosen Köprüsü bu bir çift huninin adıdır. Daha sonra bu köprüye Einstein de katılacaktı.

1939’da atom bombasının yapımcısı **Oppenheimer** ve **Snyder** de **Karadeliklerin kütle hesaplarını** yaptılar. Böylece uzay-zaman ile kütlelerinin ortak tanımı ortaya çıktı karadeliklerin...

Ortada böyle bir tünel olunca da bir karadelige karşı gelen bir akdelik varsayımı ortaya çıkacaktı. Böylece birbirine ters konumlu bu iki delik **ROSEN KÖPRÜSÜ’nü** anlatır. İki yanında da birbirine **paralel evrenler** oluşmalıdır. Karadelikten çekilen bir madde karşı tarafta çekimin çekmeyiip, ittiği bir anti-evrene nakledilecektir.

KESİM: 40

Kara-örtü (Zulmet perdesi)

Karadelikler, bize ardındaki bir huni olan **Rosen Tünelini** ve bunun çıkışı olan **“Akdelikleri”** çıkılan bölge olan **“Paralel evreni”** haber veriyor. Bu yolculuğumuz için yine yanımıza ikizimizi alacak ve siyah boşluk denen kapıdan içeri girmeye çalışacağız.

Önce siyah boşluk yöresinde neler olup bitiyor, bunu anlayalım. Bunu anlamak için de “**Olay Ufku**” denen fizik buluşu açıklayalım.

Fizik gözlem yapabildiğimiz “Gözlem ya da Rasat ufku” dışında kalan görmediğimiz evren bizim “Olay ufkumuz” sınırlarını belirler. Olay ufkunun ardında kalan hiçbir şeyi göremeyiz. Orası artık başka bir evren olacağından, biz evrenimizin (Aşağıların en aşağısının) olay ufkundan söz edebiliriz.

Fizik bize böyle paralel evrenlerden Muvazi (âlemlerden) söz ederken, İslami bilgi ve veriler ise fizik zorunluluk olan “**Olay Ufkunu**” bize bildirmiştir.

Örneğin 7 kat gök üzerinde sekizinci bir genişleme bölgesi ve dokuzuncu “Saf-uzay-zaman bölgesi bildirilmiştir. Bundan sonra “**Zulmet hicapları**” denen bir küre bizi kuşatmaktadır. **Karanlık** anlamına gelen “zulmet” ile örtü, perdeleme anlamına gelen hicap bize OLAY UFKU’nun İslam tarafından da bilimsel olarak sunulduğunu açıklıyor.

Böylece âlemler denen paralel evrenler arasına birer **OLAY UFKU (Karanlık örtü)** girmektedir. Bizler Olay Ufkumuz içinde kalan her şeyi gözlemleyebiliriz ve gözlem ufkumuz içine alabiliriz. Ama onun ötesini asla!.. (*)

(*) Evrenimizin olay ufku, görebildiğimiz en uzak yerleri kapsayacak kadar geniştir. Örneğin biz 16 milyon ışık yılı ötesini görebiliriz. Burada sözünü ettiğimiz “Kuazarlar” vardır.

Bizden uzakta olan kuazarlar ve galaksiler daha da hızlı olarak genişleyen evrenle bizden uzaklaşırlar. En uzaktakiler ışık hızına yakın olarak uzaklaşırlar. Her gün birkaç galaksi ya da kuazar, bizim görmemiz mümkün olmayan olay ufkumuz dışına kaçmaktadır.

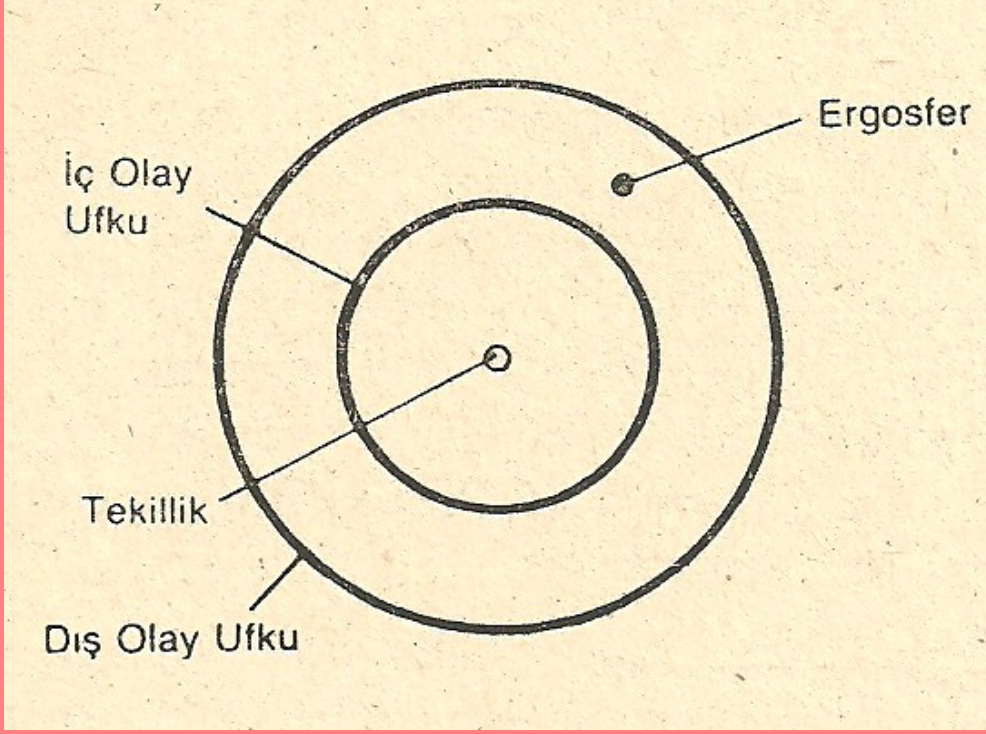
Olay ufku bizi sınırlamıştır ve bunun dışındaki evrenimizi göremeyiz. Eğer evren şimdikininkine tersine bir gün genişleyeceğine daralırsa, o zaman olay ufkumuzun ardında kalan bütün galaksiler yeniden geri dönerek bize gözükecek, olay ufkumuza gireceklerdir.

Eğer evren sürekli genişleyecekse, o zaman uzaktakilerden başlayarak, sırayla yakınlarımıza kadar olan galaksiler bu olay ufkunun gerisine kaçarak bize görünmeyeceklerdir. O zaman biz tek başımıza bir galaksi olarak kalmış olacağız.

Bizim olay ufkumuzun 20 milyar yıl olmasına karşılık, Karadelik denen mini çaptaki bir cismin olay ufku metrelerle ölçülecek kadar çok küçüktür.

Karadelik’in çap verilerini kütlesi (ağırlığı) belirler. Örneğin 2,95 kat (yaklaşık üç misli) güneş kütlesi bir yıldızın kritik çapı ile olay ufku çakışıktır. Ama on güneş kütleli bir karadelik’in kritik çapı ile olay ufku arasında 190 km. yarıçapında bir kapalı devre uzay vardır. Yani olay ufku büyümüş ve karadelik’in dışında yer alarak onu kuşatmıştır.

Karadelik bu olay ufkunun ardına gizlenerek, içeride olup biteni göstermez ve kendi zulmet hicabına saklanır. Böyle bir karadelik’i asla göremeyiz. Sadece onu diğer kara şeylerden ayıran “**Çekim gelgit**” dalgalarını hissederiz. Uzay gemimizi bu çekimci dalgalar kendine çekmeye başlar.

RESİM: 8

KAPALI KAPILAR

Karadelik "Mini bir evrendir. Bu mini evrenin göbeğinde bir tek nokta yani tek boyut denen tekillik vardır. Söz konusu "Nokta Tekillik" yalnızca dönmeyen karadelikler için geçerlidir. Örneğin disk, halka ve yarık biçiminde de tekillikler vardır. Ne olursa olsun, bir karadelik bizi evrenden ayıran, kendi evrenini oluşturan bir dış olay ufku ile bizden ayrılır. Buradan içeriği göremeyiz. Bunun için ismi "Karadelik" tir. Eğer olay ufkundan içeri girersek, tekillğin çok etkin olduğu ve artık kendimizi hiçbir zaman ölmekten kurtaramayacağımız bölge (iç olay ufku) başlar. Eğer iç olay ufkuna yakalanırsak, artık öleceğiz. Ama iç ve dış olay ufkundaki kendimizi halen kurtarabileceğimiz ara bölmeden geçerse, paralel evrenlere çıkacağız ve yaşayacağız. On güneş kütlesi kadar bir karadelğin bütün olay ufku 190 km. dir. Bunun ancak 600 metresi o gördüğümüz iç-dış olay ufkunun arasındaki küçük bölgedir ve başka evrenlerin kapısıdır.

Görünmeyen karadelğin olay ufkunun hemen üzerinde yutulan atomların dışarı yaydığı x ışınları denen bir değme-tutulma girdabı olması sayesinde karadelği yine hissederiz.

İster galaktik bir karadelik, isterse mini-mini bir karanoktacık olsun, her karadelğin minik olay ufku içinde kalan kendi bölgesi **bizim evrenimiz değildir**. Zaten karadelik, kendi evrenindeki bir büzüşmeye bile sığmayıp, kendi dışındaki bir hacme yani buraya kaçmış bir çekim çöküntüsüdür ve bunların hesabını Schwarzschild "Kritik yarıçap" formülleriyle iyice belirlemiştir.

Şimdi bir karadelğin böyle bir tutulma girdabına, girdabın döndüğü yöne ters yönden

giren birisi deniz üzerinde kayan bir taş gibi, eskisinden de fazla enerji alarak çıkar ve kurtulur.

Ama tutulma girdabına dönme yönünden yakalanan bir kurban artık “**Dış olay ufkundan içeri girmiş**” demektir. Dışarıda kalan ikizimiz bir daha bizi göremez. Biz de onu...

Fakat birbirimizi göreceğimizi var sayalım: Bunun için de **çıplak tekilik** denen görünen karadelik olayı üzerinde duralım.

Aşırı bir koşulla, bir karadelik eğer dönüyorsa ve bu dönüşü ışık hızındaysa **olay ufku kalkar ve karadelik gözükür**.

Bir karadeliğin bize olay ufkunun içini gösterdiğini var sayarak beyin jimnastiğimizi yapabiliriz.

KESİM: 41

Ashabı kehf olmak...

Biz karadeliğin çevresinde etkilenmeden beklerken, ikizimiz olan astronot ona yakalanacaktır. Çekim ışık hızıyla eşit hızda çektiğinden, artık ikizimiz geri dönemeyecektir.

O uzay çukuruna düştükçe hızlanacaktır ve sonunda hızı ışık hızına erişecektir ve karadeliğin merkezi dediğimiz yere yakınlaştığında tersine durmaya, yavaşlamaya başlayacaktır. Öylesine bu yavaşlanma işlemi yavaşlayacaktır ki, sonunda oraya düşen ikizimiz hareketsiz kalacak ve sanki karadeğilin merkezine hiçbir zaman ulaşmamış olacaktır.

Çünkü bu dışarıdan bakan için **aşılmaz bir mesafe** anlamına gelir. Bunun nedeni de zamanın hapsolması uzay ile zaman çizgilerinin karadelik tekilliğinde yer değiştirmesidir.

İkizimizin saati bize göre durmuştur ve dolayısıyla zamanı çalışmamaktadır. Zaman çalışmadığı zaman ise mutlak hareketsizlik oluşur. Böylece ikizimiz, tekilik merkezinin hemen üstünde öylece kıpırdamadan, EBEDİYEN kalmış, donmuş gözükür bize...

Kehf suresine ismini veren Allah dostları, zaman yolcuları için de böyle bir **donma** söz konusuydu: Kehf – 18. ayette, Rabb’imiz elçisine hitaben şöyle buyurmaktadır:

“**Bir de onları uyanık sanırdın. Hâlbuki uykudadırlar ve biz onları sağa-sola çeviririz. Köpekleri de mağaranın girişinde iki kolunu (öne) uzatıp yatmaktaydı. Eğer (onların) durumlarını görseydin, muhakkak kendilerinden döner kaçardın ve onlardan dehşet içinde kalırdın.**” (*)

(*) Bilindiği gibi Kur’an’ın bir tayfı, iç-içe katlanmış 7 rengi ya da yedi anlamı vardır. Zahirî anlamların ardında saklı bu anlamlar Ledünni bilimlere göre, fakat mutlaka pozitif bilim çerçevesi içinde yorumlanabilmektedir. Yukarıdaki ayette “Es” geçtiğimiz birçok saklı anlamlar daha vardır. Burada kendileri heykel, köpekleri sfenks taşırlar. Zamanın 3 yüzyıl hapsolmasına

rağmen, bu hibernasyon uykusunu yaşadıkları “mağara” bir karadelik kozasına eşdeğerdedir. Acaba dünyaya düşmüş, merkezde bir mini karadelik noktacı mı vardır?

Karadelik tekilliğinde de durum budur. Ardımızdan bakan ikizimiz (Ayetteki gözlemci), bizi, düşerken hızlanacağımıza, giderek yavaşladığımızı ve sonra da temelli durduğumuzu görecektir. Bir örümcek ağına yapışmış böcek gibi orada sonsuza kadar durduğumuzu sanacaktır. Fakat karadelik dinamik olduğu için, örümcek ağının sağa-sola döndüğünü, buna rağmen bizim hiç kıpırdamadan bir ölü heykel gibi kaldığımızı söyleyecektir.

Onun bu görüşme karşılık aslında formüllere göre her yüzbin gün karşılığında bir gün geçmektedir. İşte bu da Kehf – 25’deki “**Onlar mağaralarında 300 ve dokuz yıl kaldılar.**” Açıklamasına çok dakik uymaktadır.

Kehf – 17’de ise “Sırat al Müstakiym” vardır ki bu Fatiha’nın sırrındandır: “**Allah kime hidayet ederse o doğru yol üzerindedir, kimi de saptırırsa artık ona doğru yolu gösterecek (Allahtan başka) bir dost bulamazsın.**”

Sırat al müstakiym şifresindeki **Sırat köprüsünü, kıldan ince, kılıçtan keskin o “ince ipliği” şimdi gündeme getirebiliriz:**

Olay ufkundan yakalanan zavallı kurban, merkezdeki nokta tekilliğe düşecektir ve düştükçe de boyu makarna ipliği gibi çekilecektir. Her parçası atomlara; atomları atom-altı mini parçacıklara, bunlar d ağabeyleşenleri neyse en küçük noktacığa ayrılacak ve yok olacaktır. **Bu mutlak ölümdür.**

Özellikle mini karanoktalarda bu daha da büyük bir işkencedir. Çünkü çok küçük bir odaktır ve uzay ile zamanı çok minik parçacıklara bölmektedir. Bunlar ister istemez nötrinolarla birlikte olay ufkunun dışına kaçar ve Hawking’in bulduğu “Karadelik buharlaşmasını” oluşturur. Karanoktanın boyutu küçüldükçe, yuttuğu kişinin de baş ve ayakları arasına gel-git uygulanması onun ince bir iplik gibi çekileceğini gösterir. Öyle ki 170 cm. Boyundaki bir insanın karadeliğe çivileme intiharı ile onun başı ile ayağı arasındaki mesafe kilometreyi bulacaktır.

Hatırlanırsa ışık hızında giden birini de hareket doğrultusunda boyunun kısaldığını fakat buna dik doğrultuda “**İplik**” gibi emine yayıldığını yazmıştık. O kişi de bizi hareket doğrultusunda iplik gibi uzamış, fakat enimizden iyice daralmış olduğumuzu görecekti.

İster ışık hızıyla gidelim; isterse bizi ışık hızıyla çeken karadeliğe düşelim, ikisi de saniyede **300 bin km.** olduğu için “**İplik etkisi**” değişmez ve **ikizler birbirlerini zıt yönde “İplik gibi uzamış”** görürler. İşte karadelik tekilliği de aynı eşdeğer ilkeye bağlı olarak bizi bir kâğıt külaha benzeterek merkezine çeker, yani öldürür.

KESİM: 42

Alt-üst zaman!..

Ergosfer denen bu ara bölgede kalan biri için, iç olay ufkuna yaklaştıkça, zamanda büyük bir **aşma** gerçekleşir. Yani bizim ömrümüz uzar ve evrenin kalan tarihini de yaşamaya başlarız. İkizimiz ile saatlerimizi ayarlamış ve ondan sürekli ve düzenli bir saniye başı sinyal göndermesi için sözleşmiş olalım. Biz ergosferin derinliklerine girdikçe **iki sinyal arasındaki mesafe uzayacaktır**. Önce saniyeler eşit aralıkla gelirken, bire-bir tekabül bozulacak ve ışık hızındaki zaman çarpıklığının bir benzeri ortaya çıkacaktır. İki sinyal arası, bir saniyeden bir saate, sonra bir güne, bir haftaya, bir aya, bir yıla ve sonunda bir yüzyıla uzayacaktır.

Biz genç kalmış ve evrenin kalan geleceğini gözümüzün önünde tüketmiş olacağız. Öyle ki geleceğin en sonuna geçmiş, hatta evrenin bütün ömrünün sonundaki kıyamete erişmiş olacağız. Evrenin kalan ömrü saliseler içinde akıp gidecektir.

Tam iç olay ufkuna değdiğimizde ise kıyamet sahnesinden geriye evrenin en başına nasıl yaratıldığına geçmiş olacağız.

Bütün teorik bilim adamları **saatin ters çalıştığı, zamanın geriye işlediği** bu tersinmeyi ispatladılar. Bu nasıl oluyor? Zamanın tersine çalışması demek, bizim yaşlıyken gençleşmemiz demek değil midir?

Nasıl ki **çekim tersine dönüp bizi fırlatırsa, zaman da tersine dönerek bizi gençleştirmektedir**.

Zaman da çekim de tek yönlüdür bize göre... Örneğin elma ağaçtan yere düşer. Örneğin yarın bir sonraki gündür. (Bugün Pazar ise yarın Pazartesidir.) Ama tekillik yüzeyine değdiğimizde her şey tersine döner. Çünkü tekillik, ardındaki negatif sayılara geçmiştir. (*) Çekim ters çekim olmuştur. Zaman tersine akmaktadır. Bugün Pazar ise yarın Cumartesi, dün de pazartesi olmuştur.

(*) Tekillik bir SIFIR sayıdır. Oraya ulaşana kadar fizik yasaları ve bizim ağırlığımız, boyumuz her şeyimiz artıdadır, sıfırdan büyüktür. Ama oraya ulaşınca sıfırdan küçük olan cebirin eksi tarafına geçeriz. Çekim orada ters, zaman orada ters ve bizim uzunluğumuz, ağırlığımız eksidir. Kolumuzdaki saat ters çalışmakta ve bizi gençleştirmektedir. Yani öncelik sonralık sırası (Ki buna nedensellik deriz) yer değiştirmiştir. Önce ölür sonra doğar bir duruma gelerek YAŞAMAYI sürdürdüğümüzü görürüz!..

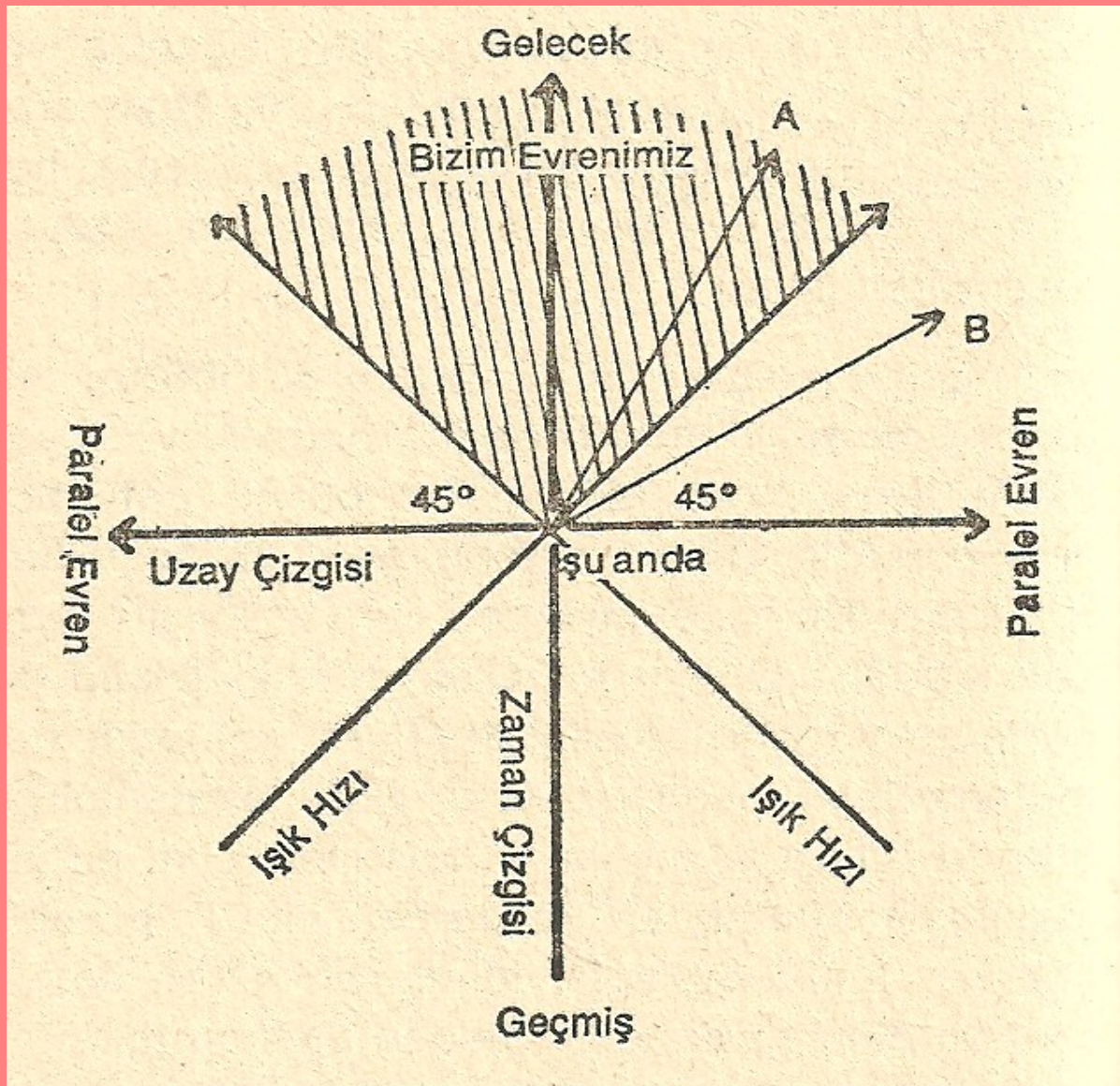
Dış ve İç olay ufkı arasında kalan biri, buranın **ergosfer** olduğunu ve iç olay ufkuna yaklaştıkça zamanın daha da yavaşladığını görecektir. Ne kadar aşağı inerse zaman kendisi için o kadar yavaş akacaktır. Dolayısıyla bir saniyesi bin dünya yılına eşitlenecektir ve **“Evrenin kalan ömrünü”** de bir saman alevi gibi bitirmiş olacaktır. Ama biraz yukarı çıkarak, istediği **çağı** ya da dönemi seçip geri **dünyaya dönebilir**. Böyle biri hep **genç** kalacaktır. Şimdi böyle biri ile her çağın zaman yolcusu **Hızır** arasında ne fark var? Hızır'ı dün dedeniz, bugün siz görmüş olabilirsiniz. Yarın da torununuz görebilir...

Tam iç olay ufkuna geçen biri **bütün evrenin ömrünü bitirir**, o anda kıyameti ve kıyametin hemen ardından gelen büyük patlamayı görecektir. Çünkü **evrenin başı ile sonu birleşmiştir**. Böylece kıyamet ile yaratılışın aynı şey olduğu **“OL ya da ÖL”** emrinin **ikisini** de görmüş olacağız. (Bulunduğunuz noktanın adı matematikteki sonsuz ötesi Elif noktası olup, burada bütün yaratılışı ve kıyameti aynı patlamaymış gibi tümünden ve gerçek

olarak görebilirsiniz. Çünkü saliseler içinde bir evren ömrünü bitirip, başa dönecek neden sonucu tek olarak algılayacaksınız. Konu ileride iyice ispat edilecektir.)

Ölüm denen **küçük kıyametimizde** de benzeri şeyler olmaktadır. Ölümle **karakabire** çekilen biri, (kendi karadeliğinin ergosferinde) evrenin kıyamet ve yaratılışın **tümden** ve **gerçek** olarak görecektir. Yani ölüm noktasındaki kimse evrenin kalan ömrünü de bitirmiş ve böylece evrenimizle ilişkisi kesilmiş olacaktır. Buna **Berzah** da deniyor.

Karadeliğin tam merkezindeki tekillikte indirgenemez tam merkezindeki tekillikte indirgenemez yüzey enerjisi vardır ve biz buraya ulaşana kadar evrenin en küçük temel yapısına ufalanırız, paramparça ölürüz.

ŞEKİL: 9

Uzay-Zaman Çizelgesinin standart grafiği

Uzay-Zaman çizelgesinde bir karadeliğin öteki evrene çıkmanın standart gösterimi: Taramalı bölgenin hızı ışık hızından az olduğu için buraya girilebilir. (A Rotası, öteki evrene geçebilir)

Bunun dışında kalan her bölge ışık hızından fazla bir kaçış (kurtulma hızı) istediğinden bu mümkün olamaz ve mutlak ölüme yakalanırsınız. (B Rotası).

Uzay ve Zaman boyutları, birbirine dik gösterilir. Mekân enlemine bir çizgidir. Mekân sabit olup akmadığı için her iki yönde de “Başka mekânımız ise, bu mekânlar çizgisini dik kesen zaman çizgisi ile kesiştiği yerdedir. Eğer zaman olmasaydı, biz şimdiki mekânımızdan başka mekânlara geçebilirdik. Fakat zaman yüzünden, hele zamanın hep ileri akması yüzünden bunu başaramayız. Zaman okunun altı geçmiş, üstü geleceği ve uzay ile zaman oklarının kesiştiği yer ise “Şimdiki anımızı” temsil eder. Bu uzay-zaman “artısını” bir de ışık hızı “Çarpı” sı keser ve 45 derece bir polarize fark açısı oluşturur. Dolayısıyla ışık hızının bu sınırlaması yüzünden biz normal günlük hayatımızda “Geçmiş” gidemeyiz. Hep zamanda ileri gitmek zorunda kalırız. Çevremizde bizi kuşatan engin bölgeler başka uzaylar ve zamanlar olmasına rağmen, biz sadece sekiz bölgenin ikisi içinde yer alırız.

KESİM: 43

Gök kapısı

Ancak karadelik tekilliğine göre öldürüp öldürmeme kararı verecektir. Nitekim hep dönmediği-elektrik yükü olmadığı sanılan karadeliklerin statik değil dinamik türlerinin de olduğu (Zig-Zag Yeni Zelanda şubesinden ünlü bilim adamı) Roy Kerr buldu. **Kerr analizine** göre, bir süpernova ardından içe büzüşen ve karadelik halinde sıkışan bir yıldız yüreğinin merkezkaç kuvvetin (İmpuls yasasının) doğrultusunda saniyede 1000 ila milyon kez kendi çevresinde **dönmesi** gerektiğini gösterdi. Böyle bir karadelik kendi çevresinde bir de **manyetik alan** yaratıp onu sürükler. O zaman da bu dönme aksına bağlı olarak, tekilliği duran bir karadeliğinki gibi “nokta” değil; **disk** ya da **halka** biçiminde olur.

On güneş ağırlığındaki bir karadeliğin saniyede bin kez dönmesi ve beraberinde 190 km. lik bir olay ufku da manyetik akılarıyla sürüklemesi gerekmektedir. Böyle bir karadeliğin tekillik diskinin her noktası saniyede 190 bin km. hızla döner.

Roketimizin bu hıza **eşleşmesi** halinde, yani her şeyin bir diğerine göre durağan olduğu izlenimine kapıldığımız anda o ana kadar görmediğimiz inanılmaz bir şey göreceğiz:

Karşımıza halka biçimindeki tekilliğin aranarak 590 m. yüksekliğinde, içinden geçebileceğimiz bir açıklık çıkacaktır. İşte bu açıklık İnşikak – 1'deki GÖK YARILMASI olup, arkadaki **paralel evrene** açılan kapıdır.

GÖK YARILMASI olup arkadaki **paralel evrene** açılan kapıdır.

Aynı kapıyı elektrik yükü (şarjı sıfıra indirgenmemiş) taşıyan karadeliklerde de görebiliriz. Bu karadelik dönmese de yine bize bir kapı gösterecektir.

Dönen ve elektrik yükü taşıyan karadeliklerde böylece “Dış ve İç” olay ufku arasında 590 metre boyunda bir geçit çıkacaktır karşımıza...

Karadeliğin tekilliğinin bizi öldüreceği iç olay ufkuna düşmemek şartıyla bu yolculuğu başarabiliriz ve kolaydır.

Dönen bir karadelikteki dış ve iç olay ufukları bizi kendiliğinden bu pencereye fırlatır. Dönen bir karadelik bizi doğrudan içeri çekmez, önce bu **iki olay ufkunun arasına savurur**.

Dönmeyen fakat elektrik yükü olan bir karadelikte ise iç olay ufkundan uzak durmak şartıyla, (büyük bir süratle eşleşmeye gerek kalmadan) bu **öteki evren kapısını görürüz**.

Bütün bu hesapları Zig-Zag İngiltere üyeleri Penrose ve Hawking doğrulamış, kesinleştirmiştir.

Dönen bir karadeliğin iç ve dış olay ufkunun arasındaki bölgeden geçmesek bile “**Öteki evreni**” görürüz. Çünkü bu evrenler arası bir **penceredir**.

Bizi bir karadelik çekmişti ve dışarıdan izleyen ikizimiz bizim giderek düşmemizin yavaşladığını ve sonra havada (Örümcek ağına ebediyen takılı kalmış gibi) sonsuz hareketsiz öyle durduğumuzu görecektir.

Oysa bizim için durum başkadır. 600 metre boyundaki gök yarığını görüp içine daldıktan sonra başka bir evrene çıkmış oluruz.

Saniyenin **60 milyonda-biri** gibi inanılmaz kısa bir sürede bu kapıdan öteki huninin akdeliğinden dışarı fırlarız ki, bu bizim için zaman algılamadan başka bir evrene geçiştir. Schwarzschild hunisinin biri bizi yutmuş ötekisi fırlatmıştır ve bütün bunlar saniyenin 60 milyonda biri zamanda olmuştur. Böyle küçük bir zamanda, “**Zamanın aktığını bile hissetmeyiz.**” Her şey göz kırpması süresinden milyon kez daha kısa bir zamanda olduğu için, bir şey idrak edemeden kendimizi “**Başka bir yerde**” bulacaktık. Bu kadar kısa sürede “**Tünel**” içinde ne olup bittiğini şimdilik bilmezlikten gelelim. Kuantum teoreminin sonucu olan **tünel süreci** ve “Başka bir yer” dediğimiz **paralel evrenleri** yeri gelince yeniden gündeme getirmek üzere göz ardı ederek konumuza dönelim:

Oysa ikizimizle büyük bir çelişki içindeyiz: O bizi ebediyen tekilikte asılı kalmış sanmaktadır ve biz de tersine saniyenin 64 milyonda-biri zamanda “Yeni bir sona” ulaşıyoruz. Yine Kehf suresine dönelim ve bunun mümkün olup olmadığını görelim:

Kehf – 18. ayette, 3 yüzyıl sonra uyandıklarında geçen süreden söz ederler:

“Birbirlerine sorsunlar diye onları yine böyle uyandırdık. İçlerinden biri ‘Ne kadar kaldınız?’ dedi. (Cevaben diğerleri) ‘Bir gün ya da bir günden az’ dediler. Bir kısmı da ‘Ne kadar kaldığınızı Rabbiniz daha iyi bilir.’”

KESİM: 44

Ters-yüz zaman

Karadeliğin **zaman açmazlarının** daha da şaşırtıcı sonuçları var: Örneğin dönen bir

karadeliğin halka gibi olan tekilliğine tam ekvator kemeri üzerinden yaklaşırsak, burada **çekim yoktur**. Yani ölmeyeceğimize güven getirebiliriz. Ama tutulum düzleminin dışında hemen paramparça oluruz.

Şimdi bu tekilliğe dönme yönünden ters bir **tur atmak** için yanaşalım: Tur atarken, bize karşıdan gelen **“Kendimize”** rastlayacaktık ve şoke olacaktık. Sonra belli bir yerden geri döndüğümüzde, bu kez karşıdan gelmekte olan **“Kendimize”** rastlayacağız.

Giden ya da dönen kendine rastlıyor!.. Giden dönmekte olan kendine; dönmekte olan da gelen kendisine nasıl rastlar?

Bu olayı anlamak için, diyelim ki her beş dakikada bir, başka bir renk elbise giyelim. Bunlar da gökkuşağının renk sırasına göre olsun. (Kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, lacivert ve son renk mor).

Kırmızı elbiseyle ilk beş dakikayı yürürken, **“Mor elbiseli” kendimiz** karşımıza çıkacak ve bize karşı yönden gelecektir. Buna bir anlam vermeden her elbise değiştirdiğimizde bir **“Mor”** elbiseli kendimize rastlayacağız. Böylece son renk olan mor elbisemizi giyince geri döneceğiz. Döndüğümüz zaman bu kez karşıdan gelen lacivert elbiseli **“Kendimiz”** ile selamlaşacağız. Sonra onun arkasından **“Mavi”** onun ardından de **“Yeşil”** elbiseli kendimizle yüz yüze gelmeye devam edeceğiz. Böylece en baştaki kırmızı elbiseli olan kendimize, en sondaki mor elbiseli olarak rastlayacağız.

Baştan yola çıkarken de geri dönen kendimize rastlamıştık; geri dönerken de yola çıkan ve yol boyunca gelen bir yığın kendimize rastlamıştık..

Elbiseleri renklememizin nedeni, bunların **zaman içindeki “Hangi ben”** olduğumuzu ayırt etmek içindi. Kırmızı elbiseli geçmişimiz; mor elbiseli geleceğimizdir. Böylece **dünümüz yarınımızla bir “şimdi” içinde birleşmektedir**.

Gittiğiniz yön zamanın ters akma yönüdür. Rastladığınız her bir kendiniz, normal yönde (zamanda ileri giden ve art arda saniyeler boyunca dizilmiş) kendinizi temsil etmektedir. Yani sizin geldiğiniz ilk yoldur. Ama geriye döndüğünüzde, zaman oku tersine çalıştığı için bu **gelecekten geçmişe** gitmeniz demek olacaktır ve bu nedenle daha önce gelen kendinize rastlamış olacaksınız.

Bu halka boyunca bir zincir gibi dizilmiş kendinizden binlercesinin kopyasından oluşan bir zincire rastlamanızın derin sonuçları ve soruları vardır:

Bunlardan hangisi **“Asıl”** sizsiniz? Önceki mi sonraki mi? Arada bir tanesi mi? Öncelik sırasını nasıl kullanmalı?

Hangi renkteki elbiseli kişi kendisinin **“Asıl ben”** olduğunu ileri sürebilir? Zaman içinde ard-arda dizilmiş bir **“Benler”** katarının bu konumu, benlerden oluşmuş bir tespih dizgisini anlatmıyor mu?

Şimdi doğrudan bir karadeliği kullanarak karşı evrene geçelim ve oradan tekrar geri dönelim. (Tabii bir karadelik sadece yutar ve ardından bir akdeliğe verir. Bu akdeliğin olduğu yerde yine bir karadelik vardır ve biz tekrar buradan yutularak geri çıkabilir. Deneyimizi basitleştirmek için bir karadelik kapısından içeri girip, sonra da yine geri geldiğimizi varsayalım.)

Karadeliğe girer ve geri dönerken, “Yola çıkmakta olan kendimize” rastlardık ve hatta bu kendimize yolculuğumuzun nalsı geçtiğini anlatırdık.

İnsanın kendisine rastlaması ve kendisiyle konuşması yine zamanın açmazlarından biri. Çünkü biz karadelik içine girdiğimizde evrenin kalan ömrü bitmişti ve dönüşte biz gelecekte geçmişe, yarından düne yol aldığımız için, kendimize rastlarız. Bu kendimiz yolculuğa çıkmakta olan **geçmişteki görüntümüzdür**.

Sonra ikimiz birlikte, yani “İki ben” birlikte yine karadeliğe girer ve dönüşte, yola çıkmaya hazırlanan öteki bir çift “Ben”e selam verirdik. Sonra **dördümüz** gider, döner ve dönüşte 8 kişi olurduk. Sekizimiz 16, 32, 64, 128 ben oluverirdik.

İşte dönen karadeliğin halka tekilliğinde kendimize rastlamamız ve binlerce ben’in art arda dizilmiş olmasının ikinci ispatı da bu tür bir yolculuk.

Şimdi başka bir deney yaparak paralel evrene çıkalım. Ya da ikizimizin ışıktan hızlı gittiğini; dolayısıyla zamanının tersine çalışması nedeniyle yola çıkmakta olan kendisine rastlamasının felsefi sonucunu vurgulayalım: **Biz yola çıkmadan amacımıza ermiş, karadeliğe girmeden girmiş dönmüş oluyoruz.**

Allah’ın **Ol** emrinin anında olmasının nedeni de bu: **Oldurmak amacı daha yola çıkmadan oluveriyor**. Yani dönen kimse yola çıkmaya hazırlanana rastlıyor. Dolayısıyla yolculuğun nasıl olduğunu anlatıyor ve **“Amaç” yola çıkmadan da gerçekleşiyor**.

Evren’de her şeyin **ALLAH’ı tespih** ettiğinin zikir ettiğinin de anlamı vardır.

Bu **tespih** ve **zikir** art arda dizilme olayıdır. Işık zerrecikleri olan **“Kuantların”** ard arda dizildiğini, bir manyetik tespih ipliğinde peş peşe sıralandığını bize **kuantum** teoremi bildirmişti.

Karadeliklerle ilgili deneyimizde de, peş peşe **“Aynı kişinin ardışık şimdileri boyunca” kopyaların dizildiğini** de gördük. Sonucunun zamanı, hep ileri giderse geleceğe akar. Ama geri dönerse bu zamanı **gelecekte geçmişe** akar ve geçmişteki kendisine rastlar.

Kur’an’daki meleklerle ilgili ayetlere göre, **Allah emri geldiğinde melekler ard arda dizilerek bu emri iletmekte, fakat buyruğun mahiyetini bilmemektedir ve “Allah kuşkusuz en doğru olanı dilemiştir” demektedirler**. Allah buyruğu o kadar kudretlidir ki, sanki **kayalara çarpan zincir gibi** gelmekte ve melekler bu şiddet karşısında **kanatlarını açarak birbirine değdirmekte** yani **“iletişimi”** sağlamaktadırlar.

Meleklerin **“Erkekli-Dışili” ve üremelerinin de olmadığı**, fakat sayılarını **“Allah’ın bildiği”** (ayet Müdessir’de) bir mültikopya yöntemi ile çoğaldıklarını da ayetlerden anlıyoruz.

Rabbin melekleri **ard arda** dizilen bir ordular olarak yeryüzüne ilahi buyruğu getirmektedir. Melekler **saf saf** ve **sıra sıra** halinde dizilmektedir.

Sonra din verilerinde meleklerin her an her yere iletmelerinin bir sırrı daha var: Örneğin ölüm meleği Hz. Azrail **“TEK”** bir melektir. Yani kendi türünün tek örneğidir.

Ama her an binlerce insan ve hayvan; milyonlarca cin ve bitki ve trilyarlarca mikroorganizma can vermektedir. Aynı meleğin bütün bu işlemi üstlenmesi için melekût âlemin, tıpkı bizim **binlerce kendi kopyamızı** oluşturduğumuz karadelik deneyindeki

gibi “**Çoğaldığını**” görürüz. Melekler ve İblis hep tek bir örnektir ama bu örneğin teksiri olan, tıpkıbasımı, çok-kopyalı (Mültikopi) ardışık “**Kendileri**” vardır.

Dikkat edilirse biz karadelik civarında “Üremedik, doğmadık, çocuğumuz da olmadı” Doğrudan doğruya “**Tıpatıp**” **kendimize rastladık**. Bu binlerce kendimizin her birinin zaman içinde (melekler gibi) ardışık dizildiğimizi, **halka boyunca tavaf ettiğimiz** anlamaya çalışalım. İşte melekler de bizim gibi üremeden, doğmadan, kendi **NEDEN-SONUÇ kopyalarıyla** art arda dizilmiş mültikopyaları oluşturur. Bir başka deyişle, **melek tektir**, fakat her “**Şimdi**” için birer kopyası vardır ve bunlar ardışıktır. (*)

(*) Meleklerle ilgili daha geniş malumatı Arz’dan Arş’a Bilim serimizin 2 inci cildinde ve ayrıca 4. bandımız “Melekler – müekkiller” de bulabilirsiniz.

KESİM: 45

Gökteki çatlak

Karadelikler “Evren yasalarımızın tamamını yıkar” ve **negatif yasalar** oluştururlar. Örneğin zamanın tersine çalışması ile bizler “**Nedensellik ilkesini**” yerle bir ederiz.

Rölativite teorisi de Karadeliklerde geçersiz kalır. Örneğin hızlı dönen bir karadelğin üstündeki iki nokta arasında çok hızlı bir roket ışık hızını aşmış olur. O zaman da ağırlığı sıfırdan da büyük olsa bildiğimiz bir insan “**Eksi tarafa**” geçmiş, **yaşlanacağına gençleşmiş olur**.

Zaten **Feinberg**, ışık hızının bir “**Duvar**” olduğunu, enerjinin bir “**Durumdan**” öteki “**Duruma**” aradaki ışık hızı duvarına hiç değmeden atladığını ve ışık hızının ötesinde geçebileceğini matematik olarak ispat etti. Yani madde; madde ötesine ışık hızı basamağına hiç değmeden geçebiliyordu.

Einstein’in ışıktan hızlı gitmeyi yasaklayan aksiyomları karadeliklerde de geçersiz.

Karadeliklerin irili ufaklı türlerine ek olarak, dönmeyen (statik) dönen ve elektrik yüklü olan türleri vardır. Ancak bir karadelik **ışıktan da hızlı** dönebilir.

O zaman, kendisini kaplayan ve içeride ne olduğunu göstermeyen olay ufku, bu hıza kendini uyduramayarak ortadan kalkar. Karadelikle birlikte burğu gibi sürüklenen ve karadeliği göstermeyen olay ufku kalkınca, artık karadelik bir **halka biçiminde** görünür.

Karadelik olmaktan çıkmıştır ve onun adı artık “**Görünen çıplak tekilik**” olur. **Çıplak ve aydınlık bir karadelik** bize gökte bir “**Pencere**” açar. Onun dönme yönüne zıt bir hız eşleşmesi ile önünüzde sabit bir kapı, pencere ortaya çıkar. Bu eşleşmeyi sabit hale getirdiğinizde pencere önünde sabit olarak durur. İster bu pencereden arka taraftaki “**Paralel ve Anti-evrenleri**” seyredersiniz, isterseniz onlardan birine saniyenin 60 milyonda-biri bir zamanda geçersiniz.

Karadeliklerde bir de yıldızları yufka ya da somun ekmeği biçiminde uzatan bir “**Taşküre**” kavramı bulunmuştur. (Litosphere) Buraya yakalanan bir yıldız, kendini

kurtarabilir ama biçimi bozulup, yumurta biçimine geldiği için, taş küreden çıkınca kısa zamanda çökmeye uğrayarak biter, gider.

Eğer bir yıldız, tam küre değil de **“yumurta”** biçiminde ise bu kez ortaya bir **“Gök yarığı”** çıkacaktır.

Asimetrik dediğimiz ve dünyamız gibi kutuplardan basık bir biçimi olan dev yıldızlar, ömürlerinin sonuna gelince, diğer küre yıldızlar gibi tek bir merkeze çökmek isteyecektir.

Ancak küre yıldızların tek çökme merkezi varsa da **elips bir yıldızın** böyle bir merkezi değil; iki odağı vardır. Dolayısıyla böyle çöken bir yıldız hazır **bir merkez bulamayacağı için**, kendine türlü çökme merkezleri arayacaktır. O zaman **ince bir çizgi** boyunca çökecektir. Bu çizginin başı yılanınki gibi kalın kuyruğu ise incedir.

Çökme sonunda bu **“GÖK YILANI”** büzüşecektir ve ortaya bir **ÇIPLAK TEKİLLİK** daha çıkacaktır. Bu biçimsiz tekillik, sözün tam anlamıyla bir **“GÖK YARILMASI”** dır. Çünkü gök çatlağının ardından ortaya **“Cehennem”** çıkacaktır. Gözle görülebilen ve erimiş akkor maden gibi bu cehennem. Uzay-zamanı buracak, **kâğıt gibi dürecektir**. O uzayda yer alan güneşimiz ve yıldızlar, bu kâğıdın dürülmesiyle **“Bulanıp düşmüş** olacaklardır, söndürüleceklerdir! Ve sonra evren her noktada **tutuşmuş olacaktır.”**

Bilimin bulduğu bu **gök çatlağı**, mübarek kitabımızın **“Kıyamet Surelerinde”** yer almaktadır. Burada bir mola vererek, **kıyamet ve bunun zıttı olan yaratılışın bilim-Kur’an paralelliğini** soruşturalım.

KESİM: 46

Göğün yarılması

Kur’an bize her zaman, inanılmaz ipuçları vermekte ve birçok yerde de bunların **“Anlayan, akıl sahibi ve bilgili kimselere misal, ayet (ipucu, delil)”** olduğunu tekrarlar.

Arz yani dünyamız ve çevresindeki evren için, Ankebut 56. ayette: **“Benim arzım geniştir”** buyurmaktadır. Bu aynı yerde aynı zamanlarda birçok iç-içe dünyanın bulunduğunu bildirmektedir ki, özellikle **“Yecüc-Mecüc, yer-gök cisimleri ile 7 yer altı dünyasına”** kısaca değinmiştik.

Enbiya-32’de ise **“Göğü kapanmış tavan yaptık”** buyruğu gereği, gökteki dünyaları da haber alıyoruz. Göğün kapanmış bir tavan olmasından başka **“Çatlaksız”** olduğunu Mülk-3. ayetten anlıyoruz:

“Gözünü bir çevir (göğe) bak, bir çatlak görebilir misin?”

Kıyamet ayetleri ise bu çatlamanın olacağını haber veriyor:

“O (kıyamet) günün(ün) şiddetiyle gök bile parçalanır...” (Müzemmil-18).

“Gök yarılıp da gül gibi (Katmerli biçim ve renkte) kızardığı yağ gibi eridiği zaman haliniz ne olacak?” (Rahman-37).

“Gök yarılr, o gün zaafa düşer.” (Hakka-16).

“Gök yarıldığı zaman.” (Mürselat-9).

“Gök yerinden oynatıldığı (koparıldığı) zaman.” (Tekvir-11).

“Güneş dürüldüğü zaman... Yıldızlar düştüğü zaman...” (Tekvir – 1,2)

“Gök yarıldığı zaman... Yıldızlar dağılıp döküldüğü zaman...” (İnfitar: 1,2)

“Gök yarıldığı, rabbinin dileğine boyun eğdiği zaman... ki gök zaten bu görevle yarılmıştır...” (İnşikak:1)

Kur’an boyunca birçok yerde “**Geometrik Çekim**” dengesinin bozulmasıyla göklerin (Uzay-zaman düzlüğünün) dürüleceği, bir kâğıt gibi buruşturulacağı bildirilmiştir. Bu **Genel Rölativite**’nin kanıtladığı bir teoremdir.

Güneş ve yıldızların da (karadelik ya da çıplak) bir tekillik tarafından elma gibi soyularak, katmanlarının yutulacağını, söndürüleceğini, böylece yok edileceğini ve böylesine dürülmüş bir uzay-zaman göğünde her şeyin bulanıp düşeceği bir **çekim dengesizliği** bulunmaktadır.

GÖK YARILMASI, yani bizim “**ÇIPLAK TEKİLLİK**” diye bulduğumuz görünen karadelik zikredilmiştir ve halen de şaşkınlığım geçmiş değildir. **Kur’an** bu kadar karışık ve zor, daha yeni bulduğumuz büyük göksel sırları zaten veriyormuş meğer!..

Kıyametin nedeni karadelikler olacaktır!..

Zaten evren çekim etkisinde **ideal bir küre** değildir. Dünyamız gibi **kutuplardan basıktır**. Çekim olduğu için bugün bile ideal küre (bilye ya da mercek) yapmaktan aciziz. Çünkü çekim, ideal bir küre ve hassas eşmerkezli bir rulman ya da ayna yapmamızı önlemektedir.

Dünyamızın biçimi gibi **evren de basıktır**. Ayrıca evrenin bir rotasyonu (dönmesi) vardır. Bu aksın kutupları da basık olmak zorundadır. Bu nedenle evrenin çökmesinde, **GÖK YARILMASI** denen **çıplak karadelik tekilliği** rol alacaktır.

İnşikak – 1, Yaratılışın da bu biçimde planlandığını ve kıyametin de öyle olacağını bu görevin verildiğini bildirmektedir.

Enbiya-104’de de göğün kitap sayfaları gibi dürüleceği, ilk yaratılıştaki gibi “**İade**” edileceği, yani yaratılışın tersyüz edilmesiyle kıyametin olacağını bildirmektedir. (OL=ÖL budur.)

Nebe-19’da da, bize karadelikler “**Kapı kapı**” tanımıyla aktarılmıştır: “**Gök kapı kapı açılacaktır.**”

“Gök kapıları” Kur’an’da önemli ipuçları vermektedir.

“**Göklerin ve yerin anahtarları O’nundur...**” (Şuara-12/Zümer-63).

Göklerin kapı kapı olduğu ve dolayısıyla bu kapıların bir vizesi olduğunu anlıyoruz. Araf-40’da ise bu kapılar biraz daha açılıyor:

“Doğrusu ayetlerimizi yalan sayıp, büyüklük taslayanlara, göğün kapıları açılmaz. Deve iğnenin deliğinden geçmedikçe de cennete giremezler!”

Gök kapıları paralel evrenlere açılan Karadeliklerin ta kendisidir. Nitekim karadeliklerin tekilliğinin **“İğne deliği”** kadar küçük olmasına karşılık, yuttuklarının bir **deve örneği** olduğunu bildirmektedir. Şu var ki, bir karadelik gerçekten dev yıldızlardı iğne deliğinden geçirir. Hem de İPLİK gibi uzatıp çekerek!.. Böylece iğneden iplik geçmiş olur.

Hicr-87 Kur'an'ın 7 katlı anlamının sırrını taşır. (Spektral semantik).

“Andolsun biz sana tekrarlanan yediyi ve şu büyük Kur'an'ı verdik.”

Kur'an'ı Kerim'de hemen her fen ayetinde **“Karadelik-Akdelik”** ve bunların oluşturduğu **“Tünel”** sırrı bulunmaktadır. Elbette bunlar, **“7 anlamdan”** biridir. Mesela, Vakıa-75'in zahiri anlamı, **“Hayır, yıldızların yerleri üzerine yemin ederim. Bilseydiniz bu ne büyük yemindir!..”** biçimindedir.

Daha önce, bunun **“ileri anlamda”** karadeliklere **tam işaret olduğuna** değinmiştik. Aynı ayetin astrofizik anlamları da var: **“Yıldızların yerleri”** karacüce, nötronyıldız (Pulzar) ve karadelikler gibi **“yıldız artıklarını”** bildiriyor, artık orada **“yıldız”** değil **“yeri”** nin olduğunu bildiriyor:

Bize milyon ışık yılı ötede **yeni oluşmuş** bir yıldızı görmemiz için, **milyon yıl geçmelidir.** Şimdilik onun **“Yerinde”** bir yıldız ya da gök cismi göremeyiz.

Ya da tersine, çoktan yok olan yıldızların ışığı bize gelmekte devam ettikleri için, onları gördüğümüzü sanıyoruz. Oysa o yıldızlar yerlerinde yoklar.

Bize en yakın galaksi olan üç milyon ışık yılı ötedeki Andromeda'nın, **şimdi** gördüğümüz ışığı, aslında **üç milyon yıl öncesine** aittir. Orada bugün gördüğümüz **bir olay**, üç milyon yıl öncesine ait olduğu gibi, şimdiki **“Asıl Andromeda”** teleskopumuzla baktığımız **“Yıldız yerinde”** bile değildir. Çünkü **genişleyen evrenle** birlikte bu komşu galaksinin de **yeri** değişmiştir. Bu **“Asıl Andromeda”** daki bir olayı görmemiz için **üç milyon** yıl geçmesi gerekecektir. Şimdi gördüğümüz **“Yıldız yeri”** onun üç milyon yıl öncesine aittir. Görmediğimiz **asıl “Yıldız yeri”** ile birlikte **“iki adet yıldız yeri”** birden ortaya çıkar. Evrende, **bir tek olayın**, oradaki mesafeye bağlı olarak ayrı ayrı göründüğünü hatırlayalım.

“Yıldız yerlerinin” başka anlamları da var. Oluşmakta olan yıldızlar, henüz ışımazlar ve çok sonra kırmızı cüce yıldız olarak gözüktürler. Bu nedenle **“Yıldızların yerleri”** şifresi, aynı zamanda galaksi içindeki nebula, Nebulöz (bulutlar) ve hatta süpernovaların patladığı nokta olarak tefsir edebiliriz. Daha sayısız Ledünni tefsirler de var, ama, bu tefsirler için öğretimizin izlenmesi gerekli;

Tekvir-15'deki Hünnes ve Künnes'de çok anlamlıdır: Uzak-doğunun **Yin-Yang**, klasik fiziğin **“Merkezkaç”** ve **“merkezcil”** kuvvetlerini gravitik içe patlayıp, büzüşen ya da dışa patlayarak açılan kuvvetleri, dönüp geri gelen manyetik alanları ve buna uyan kuantları, akla gelebilecek **yüzlerce** fizik fenomen, sadece **“Hünnes ve Künnes”** ikilisiyle anlatılmıştır. **Ledünni anlamda da “Allah ile birlenmek, ona döndürülmek olan Hünnes** ve yani çiftlerin birbirlerini yok ederek **birlenmek**, **“kesret”** denen **çokluktan** tekliğe doğru payların tam sayı paydaya birleşmesi anlamına gelir. Kuantum fiziğinde buna **“Annihilation-Yok olma”** denmektedir.

Bunun tersine **Künnes'de “Teklikten, birlikten çokluğa doğru, çift çift” çoğalmaktır.**

Yaratılış kısaca budur. **Yaratılış** Künnes-Akdelik-Big Bang patlaması; **yok oluş** Hünnes-Kıyamet-karadelik ile **Rabbimize** çevrilmektedir. Süpernovalar Hünnes ve Künnes'in birbirinden ayrılmasıdır.

Daha küçük ölçekte **akdelikler** ile **karadelikler** yine birer “**Hünnes-Künnes**” ikilisidir. Galaksilerin merkezkaç kuvvet ile merkezci kuvvetlerinin dengelenmesi de “**Hünnes-Künnes**” koalisyonudur. Yıldızların yaşadıkları sürece iç tutunum kuvvetleri olan ve yıldızı dışa açmaya çalışan interaksiyon kuvvetler ile yıldız büzmeye çalışan çekim kuvveti yine birer Künnes ve Hünnes'tir.

İkisi birbiriyle **dengede** bulundukları sürece “Hayat akar”; fakat **denge bozulduğunda** iş değişir: Künnes (Dışa açılan güç) kuvvetliyse **varlık doğar**. Eğer Hünnes (İçe büzen güç) baskın gelirse, bu kez **varlık (Yıldız, insan vb.) ölür**.

Karadeliklerin Kur'an'ı Kerim'de yer aldığını gördük. Daha önce de diğer din kitaplarında örtülü temas edilen “Karanlık ışıksız kapılar, gök kapıları” olarak zikredilmiştir.

Mısırlıların sonradan tanrı dediği ve muhtemelen bir bilge ve peygamber olması mümkün olan Horus, karadeliklerden papirüsler üzerinde söz etmektedir.

“Yıldızların yuvarlandığı kara uçurumlar gördüm.”

Hindu ve Budist inançlarında ise “Karanlık bir yıldızın üzerimize gelmekte olduğundan söz edilir. Bu yıldız **Mesih-Mehdi**'leri olan **Maitreya** (Eski ilah Mitra, Doğulu Hristiyanların Mesih İsa'sı ve Müslümanların Mehdisi) nin gelişini müjdelemektedir. Bu yıldız karanlık demir çağını kapatarak altın çağı açacak olan dönemin başlangıcıdır. (*)

Eski uygarlıkların dini inançlarında “Karanlık yıldızın üzerimize gelmesi” Karadelik inancının ta kendisidir.

(*) Ancak başta tek tanrılı sonra sapmış olan Budist ve Hindu-Brahman inançlarında kötülük mesihi olan DECCAL de yer almaktadır. Yani Mitra ya da Maitreya bu “Sapıklık Mesih” de olabilir.

KESİM: 47

Kara müjde

Birçok bilim kitabı, dergisi hatta makale sizleri kıyamet konusunda rahatlatabilir: “Evrende bir çekim çökmesi olmayacaktır. Evren bir kez yaratılmıştır ve hiç yok olmayacaktır. Çünkü içindeki sayılan madde miktarı, onun çökmesini gerektirenden ondan bir azdır.”

Bu tür bir rahatlama, yazarların, “Kıyamet” korkusundan kaynaklanıyor. Çünkü karadelikler bir KARA TEHDİT olarak karşılırlarına çıkmıştır. Evren milyarlarca yıl, hatta sonsuza kadar yaşasa bile “**Sanki kendileri** bir ömür yaşayıp ölmeyeceklermiş” gibi tatmin ararlar. Kısaca Evren şahsında, kendilerini ölümsüzleştirmek istiyorlar. Yaşadığı

hayatın hesabını vermek kuşkusunda kalanlar ya Allah'ı inkar ederek rahatlarlar ya da "Bari evreni ölümsüz kılalım" derler. Hani çocuklarımız bizim soyadımızı, ölümümüzden sonra da sürdürür ya, evreni de varisimiz sayarlar.

Bu kesimde karadeliklerin kanıtlarını sunarak sonra, evrenin kesinkes ölümlü olduğunu çok yönden ispatlayarak heveslerini kursaklarında bırakacağım. Çünkü her nefis (Evren dahil) mutlaka ölümü tadacaktır ki ölümsüzlüğe kavuşsun.

Diyelim ki, kıyamet yok! Bakalım yaşama şansımız var mı? Bize hayat veren güneşten başlayalım:

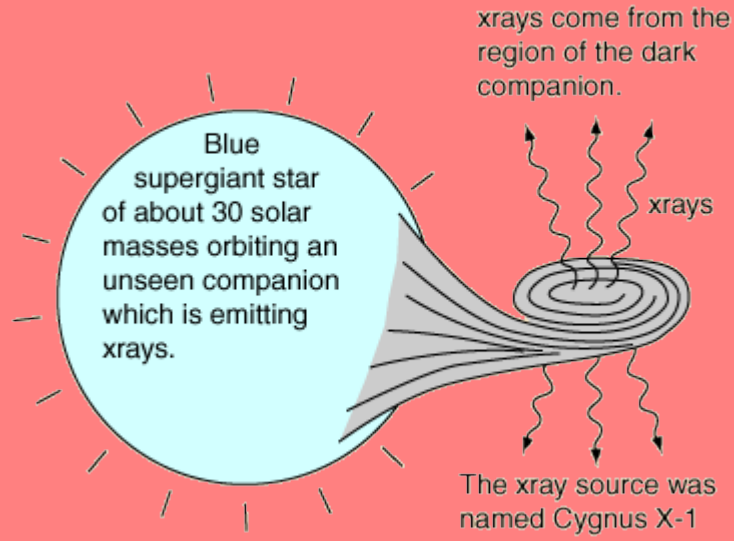
Bilim, güneşimizin merkezinde **mini karanoktalardan birini** bulmuştur. Yani bu kara nokta, güneş tarafından yakalanarak, onun merkezine düşmüştür. Güneşi içinden yiyip bitirmektedir. O halde Güneş ölmek için "50 milyar" yıl bekleyecek değil!...

Evrende bütün yıldızlar tek değil, yıldız çiftleri ya da üçlüleri halindedir. Oysa güneşimiz bir **istisna olarak TEK** gözükmekteydi. Ancak, güneşimizin galaksi içindeki hareketlerinin normal olmadığını, **özel bir yönlenme** ile akıntıdan yukarı, başka bir **görünmeyen noktaya çekildiğini görüyoruz**. Muhtemelen, bizden başka daha büyük bir güneş vardı ve büyük olanın ömrü erken geldiği için o karanlık bir yıldız haline geldi. Bu Beyaz cüce veya Puslar de olsa görürdük. Güneşimizin kardeşi az ihtimalle bir nötron yıldız, çok ihtimalle de bir **KARADELİK** çökmesine uğramış karanlık bir yıldız artığıdır.

Öyleyse güneşten ağır bir cisim, güneşi "**Özel Yönlenme**" doğrultusunda çekmektedir. Nitekim Voyager uydusundan alınan bilgiler, Güneş-Pluton arasındaki mesafenin 50 kat kadar uzağında bir **KARADELİK ortağımız olduğunu** doğruluyor. Güneş ona çekilmektedir ve eğer onun olay ufkuna yok yakınlaşırsa, birden o çukura düşerek sonunu getirmiş olacaktır. Dolayısıyla "**Güneşin söndürüleceği**" (Tekvir-1) ile ilgili ayetteki yakın olaylar bizi pusuda beklemektedir.

Diyelim ki, bütün bu badireleri atlattık. O zaman karşımıza galaksi merkezindeki artık iyice bilinen "**Merkezi dev karadelik**" çıkıyor. 50 ışık yılı çapındaki bu merkezin özü bölgede, zamanında ilk büyük ve **süper mavi** dev yıldızlar vardır. Bunların kütlesi güneşten 40 ile 4000 kat büyüktür. Bu ilk yıldızların ömrü de büyüklükleri oranında çok azdır.

Bunlar 400 milyon yılda ömürlerinin sonuna gelirler ve karadelik çökmesine uğrarlar. Bu yıldızlar adeta birbirine bitişiktir. Binlerce yıldız, bir pinpon topu kadar merkezi karadeliklerine çöktüler ve çevrelerindeki yıldızların da çökmesini beklemeden ite-kaka yiyip bitirdiler. Her birinin karadeliği de birbirini çekip birleşti ve bir tane oldu.

RESİM: 10

VAKİTSİZ ÖLÜM

Kuğu-x-1 gökcisminin x ışınları fotoğrafları bu yıldızın bir karadeliğe ortağı tarafından yenip bitirildiğini göstermektedir. Yıldızın uzantısı oradaki bir karadeliğe doğru akmakta olan dış katmanlarıdır. Aslında bu olay, bir elmanın kabuğunun koparılmadan soyulmasına benzer

helisler çizerek yok edildiğinin delilidir. Sonunda yıldız tamamıyla yenilip bitirilecek ve artık gezegenleriyle, belki de canlılarıyla yok olacaktır. Bundan da beteri, M-87 galaksisinin çekirdeğindeki dev karadelik bütün galaksiyi milyarlarca yıldızıyla birlikte yutmaktadır. Galaksimizin merkezinde ve komşu galaksimiz Andromeda'nın da merkezinde dev karadelikler gözlenip, resmen kanıtlandı.

Bir karadelik çevresindeki bir yıldızı çekim alanına düşürünce giderek yakınlaştırmaya başlar. Yaklaştıkça yıldız yumrulaşır ve çekim gel-git dalgaları nedeniyle önce atmosfer, sonra da dış katmanı uzayda eğriler çizerek, görünmeyen bir karanokta son bulur.

Daha sonra elmanın soyulması gibi yıldızın gövdesi o tarafa doğru gider ve yıldız gözlerimizin önünde evrenden silinir gider!.. İşte bu işlem, galaksi merkezinde o kadar çok oldu ki, bütün karadelikler, çevrede bir yıldız bile bırakmadılar. Yani yıldızın kendisinin çökmesini beklemediler, çökttiler ve birleştiler.

İlk karadelik Kuğu takımyıldızındaki Gyg x-1 olarak saptandı. X ışınları radyoastronomisinin gelişmesiyle daha 12 tane bulundu. M87 galaksisinin içinde güneşimizden bin kez ağır bir karadeliğin varlığı da saptandı. Bugün bulunan 200 kadar Kuazarın da tümünün birer karadelik içinde gezdiği anlaşıldı. Çok şiddetli patlayan galaksilerin ise bir "Akdelik" yani bunun ardındaki bir karadeliğin yuttuğu milyonlarca yıldızın enerjisini saçtığı doğrulandı. Karadeliklerin yuttuğu milyonlarca yıldız, evrenimize birer **akdelikten dökülmektedir**.

Bütün saydıklarımız karadelikleri değil; çevre etkilerini ve dolaylı ışımalarını ayırt ederek gösteriyor bilim... Bütün bu çevre etkileri de, olay ufkuna değen bizim evrenimiz maddelerinin can çekişme enerjisinden gözleniyor.

Evrenimiz ile paralel evren olay ufukları arasında üçüncü ve mini bir olay ufku da "**Karadelik**" lerinkidir ve tampon, teğet olarak durmaktadır.

Evren bugün kurt yeniği gibi milyarlarca irili-ufaklı karadelik-karanokta ile **delik-deşik** edilmiştir.

KESİM: 48

Karadelik kıyameti

İki karadelik birbirine rastlayınca ne olur? Birbirlerini çeker ve birleşirler. Zaten bir karadelik için sadece önüne geleni yutmak vardır. **Maddeyi, enerjiyi, zamanı, ışığı ve uzayı hapsederek alır götürür.** Başka karadeliklerle birleşip tek bir karadelik olur. Yuttukça güçlenir, güçlendikçe daha çok çeker ve sonunda **içinde merkezinde bulunduğu galaksiyi yemeye başlar. Yedikçe de güçlenir.**

Galaksimizin merkezinde inanılmaz şiddet olayları vardır. Akıl almaz enerji fırını gibi davranan bir dev Karadelik reaktörü resmen bulunmuş ve açıklanmıştır. Aynı karadelik, komşu **Andromeda** ve Virgo (**Başka**) galaksilerinde de gözlendi.

Biz ışığın kaçmadığı ve kaçamadığı o uzay deliğini göremeyiz. Ama çevre etkilerinden hissederiz. Şiddetli gravitik ışıma ve özellikle (x) ışını ışımasından oluşan bir girdap gözleriz. Bu karadelikğin sınırına ya da **yakalama diskine** yakalanmış maddenin şiddetle ısınmasından ortaya çıkmaktadır.

Böylece galaksimiz içinde bir karadelik olduğu ve giderek bizi kendine çektiği kanıtlanmıştır. Şimdi bu karadelik, zamanında AKDELİK olarak var ettiği maddeyi yiyip bitirmekte ve ortadan silmektedir.

Maddeyi ve enerjiyi ölümsüz sanıyorduk. Oysa zamanından önce **vakitsiz öldüğünü** görüyoruz ve bilim adamları olarak artık eski yasalara güven duymuyoruz. Karadelik, ölümsüz ve hiç yok olmayacak sandığımız maddeyi, (örneğin koca güneşleri) gözümüzün önünde yiyip bitirmektedir.

Kıyametin kara müjdecisi, evrenin kara kabri olan karadelikten hiçbir şey kaçamaz. Çünkü kaçacak nesnenin **ışık hızıyla** kurtulması gerekmektedir. Oysa ışığın zaten kendisi bile kaçamamaktadır. O halde bir karadelik kaçınılmaz biçimde içine düşürdüğü şeyi büyüklüğüne küçüklüğüne bakmadan yutar ve bitirir.

Bir karadelik için sadece yutmak vardır.. Başka hiçbir işi yoktur. Her galaktik karadelik, kendi galaksisini bir yamyam gibi yiyecektir. Her galaksi kendi karadelikğine yakalanacak ve hiç var olmamış gibi gözden silinecektir. Evren sadece karadelikler evreni olacaktır.

Sonra birbirine rastlayan bu karadelikler birleşecektir. Bu evreni de kendine çekecek ve daha küçük karadelikleri de kendine katacak, birleşecek ve evren sonunda **bir tek KARADELİK** evreni olup bitecektir. Ya sonra?

Karadelik olay ufkunun gerisinde kalan bölge, artık bizim evrenimiz değil; bambaşka bir evrendir. Onun olay ufkuna girmiş biri evrenimizden dışarı çıkmış, paralel evrene geçmiş ve bizimle hiçbir ilgisi kalmamış demektir. Kaldır ki, yalnızca **samanyolunda bir milyondan fazla karadelik** olduğu istatistik hesaplarına göre bulunuyor. Böylesine delik deşik edilmiş yakın uzayımızda bile güvencemiz yok ve bizi karadelik kıyameti her an, bir yönden yakalayabilir. Düşman karadır, karanlıktır ve birden pusu kurarak yakalar. Tıpkı ölüm gibi...

Buz uzayda bir karadelik uzay ufkunda sürtüşen maddelerin kızgın kor olarak bıraktığı x ışıması kollarken, her an bir **karanokta** dünyaya düşebilir. Güneşin içindeki bir karanoktacık güneşi defter sayfası gibi dürebilir, söndürebilir. (Tekvir-1)

Diyelim ki güneşin içindekinden, güneşin kara-ortağından, galaksideki her an karşımıza çıkabilecek milyonlarca karadelikten, hatta galaksi merkezinden bizi kozmik süpürge gibi emen ana karadelikten kurtulduk!.

Ya evren kendini kurtarabilecek mi? Evrenin sonsuza kadar yaşamasını isteyen bilim yine kendisi karşı çıkıyor;

Son veriler evrene mutlaka bir **son** tanıyor. Evren diyelim ki hiç çökmeyecek, ebedileşebilecek mi?

Yüz milyar yıl sonra bütün gaz-toz bulutları yıldızla dönecek ve artık **yıldız üretimi** olmayacaktır. Bu yıldızlar da beyazcüce, puslar, karadelik gibi artıklara dönüşecek,

ışımayacak ve evren, tek tük son yıldızlar dışında iyice kararacak... Karacüce, nötron yıldız ve karadelikler galaksi merkezine çökecek ve bir tek **“Galaktik karadelik”** olarak birleşecekler. Çevrede kalan son yıldızlar da evren buz tuttuğu için ömürlerinin sonuna gelecekler. Bu kez galaktik 200 milyar karadelik, evrenden **daha sıcak oldukları** için, **yuttuklarından daha çok enerji yayınlayacaklar.** (Termodinamik yön).

Milyar x milyar x milyar yıl sonra karadelikler de boşalmış, patlayarak açılmaya başlamış olacaklar. Karadeliklerin bile bir **“Ömrü”** var olduğunu bize Hawking buldu. Öte yandan **kuantum fiziği**, bize hiçbir varlığın, sonlu bir uzayda sürekli kalmadığını, Yarı ömrü dolunca, (ihtimal hesabı) tünelinden, başka evrene nakledildiğini söyler.

“Bir” yanına yüz tane sıfır koyup okuduğumuz uzun yıllar sonra, **tüneller karadelikleri de imha etmiş olacaktır ve evrende artık karadelik bile kalmayacaktır.** Dyson’a göre “Bir” yanına 1027 tane sıfır koyup okuyacağımız yıllar sonra, evrende **hiçbir ışık zerreciği kalmayacak** ve evren mutlak karanlıkta, mutlak soğukta buz tutacaktır.

Bu da bir kıyamettir. Evren **“Açık model olsa bile”**, sonuçta yine ölüm 1027 yıl sonra bizi bulur. Bir radyo dalgası, bir tek foton, bir tek enerji, duan ve madde kalmayınca, evren de pratik olarak yok demektir. Evren değil, evrenin “yeri” kalmıştır geriye...

Burada “Açık evren” umudunda olanlara ölümsüz olmadığını anlatmaya, çalıştım. Aslında, **evren kapalıdır ve kıyamete adaydır.**

KESİM: 49

Evren modelleri

Birinci bölümde, evrenin genişlediğinin anlaşılmasından sonra türlü evren modelleri geliştirildiğine kısaca değinmiştik. Hoyle’un hiç yaratılmamış, hiç yok olmayacak evrenine, sembolik olarak **“Doğru”** başı sonu olmayan, sonsuzdan gelip, sonsuza giden bir geometrik sonsuzluktur.

Ne var ki, büyük patlamanın bulunması bize evrenin geçmişte yaratılmış olduğunu, en azından **“Yarı doğru”** olarak düşünülmesi gerektiğini gösterir. Evren bir yarı doğru görünümündedir de, acaba, “Doğru parçası” olabilir mi?

Bundan kasıt, yaratıldığı gibi bir **sonu, kıyameti** de olabilir miydi? Gözlenen madde, evreni dizginlemeye, kendi merkezine çekmeye yeterli bulunmuyordu. Elbette evrende **“Gördüklerimizi”** ölçüyoruz. Ama kayıp kütle ya da karanlık madde dediğimiz ve bünyesinde daha bilinmedik birçok şey yanında, kütleli parçacıkları (Nötrino, fotino, aksiyonlar, diziler, karadelikler vb) bulunduruyorsa bu evren kendi çekimine yenilip, kendi üzerine kapanacak denmektedir.

Bilimin son bulguları, evrenin **çift çift** madde içerdiği doğrultusunda... Süper dizi teoremine göre evren, yaratılış patlamasında **“İki takım”** madde ve kuvvet alanlarıyla birlikte yaratıldı. Dolayısıyla evren görüldüğünün en az iki katı ağırlıktadır. Nötrinoların

da bir kütlesi olduğu kesinleşince, bu sayı hemen hemen evreni tutacak güce yükselmiştir. Ayrıca bir modelimde de “Anti maddenin anti evreni” bulunmaktadır ki, böyle olunca evren çökecek ve karadelikte yok olmak ile sonlanacaktır.

İdeal evren modeli, modern bir “Öklid” sayılabilecek “**Willem de Sitter**” in sonsuz boyutlu evrenidir. Bu modelde “**Madde**” **hiç yoktur.** (Elbette bunun bir pratiği de yoktur.) Diğer evren modelleri de Açık (Hiperbolik) ve Sürekli yaratılan-yok olan İmpulsif (Ossilasyonik) evren modeli sayılmaktadır. Bu sonuncusu “**Doğru parçaları gibi**” düşünülebilir. “Nefes alıp veren bir ciğer gibi sürekli genişleyip-büzülmektedir ve bu böyle sonsuzdan gelmiş, sonsuza kadar sürecek gözükmektedir.

Hiperbolik (Lobatçevski tipi) evren merkezi her yer olan çerçevesiz bir resim gibidir. Öklid ya da Sitter modelinde, yoğunluk sıfıra gidince genişleme durur ve evren boşalmış, (boş sayılmış) olur. Osilasyonik evren ise her yüz milyar yılda bir kıyamet-Big Bang (Yaratılış) sonra yine kıyamet biçiminde sürer gider.

Hangi modelin yürürlükte olduğunu kestirmek için evrende deuterium’un Helyum’a dönüşmesinin kaydedilmesi, genişleme hızı, gerçek yoğunluğunun ve gerçek yaşının tespit edilmesi gerekmektedir.

Gerçekte hangi model geçerlidir? Genişlediği halde yoğunluğu değişmeyen Hoyle evreni, silasyonik, evren, boş evren, basık evren, kapalı evren modellerinden hangisi yürürlüktedir?

Gerçekten de **yaratılış, bir akdelikten başlamıştır.** Akdelik ise bir kıyamet sonrası bütünüyle kendi karadelğine yutulan evren’in yeniden öteki yanda var olması, yeniden kurulmasıdır.

O zaman bir “**Akdelik**” ile kurulan ve yaratılan bir evrenin sonra genişleyip, soğumasının ardında bekleyen “**karadelik**” ile yok olması **ikilemi** ortaya çıkıyor.

Akdelik patlamasından sonra, evrenin açık olduğu ve hiçbir zaman kıyameti olmayacağını savunan bir evren modeli bugün makbul görülüyor. Çünkü evrenin bir karadelik olarak çökmesi gereken madde miktarı karanlık madde ve kayıp kütle ile yeterli bulundu.

O zaman evren kendi üzerine çökecektir. Yani yaratıldığı gibi bir karadelik odağında da yok olacaktır.

Şimdi şöyle bir düşünce kurabilir miyiz?

Bizim **yaratılmamızdan da önce bir evren** vardı ve bu evren genişleyip sonunda bir **karadelik ile kıyamet çöküntüsüne** uğradı. Karadelik, arkasındaki Akdelikten **şimdiki evreni** nakletti. Öteki taraftan gelen (çöken evren) burada **yeniden açıldı.** Genişliyor ve bu evren ileride yine “**Karadelğine**” çökecek sonra yeniden arkadaki Akdelikten bir daha yaratılacak ve böyle bir **sür-git** oluşacak!...

Sözünü ettiğimiz evren modeli, sürekli olarak Akdelikte Karadelikle kapanan ve sonra yeniden **açılıp-kapanan “Pulsatif ya da Osilasyonik” evren modelidir.**

Ancak bu modelin **sakıncaları** var ve fizik gerçeklerle hem uyuşup hem çatışmaktadır:

İlki, bizden önce çöken bir evrenin karadelik kritik yarıçapına kaçan bir çekim enerjisi vardır ki, buna **Schwarzschild**’in dışarıya kaçak çekim **ışması** denmektedir. O enerji

kaybı öteye kaçar ve bizimle birlikte bu tarafa nakil olmaz. Böylece her seferinde evren toplam enerjisinin kaybını ötede bırakacaktır. Sonunda artık açılıp kapanmak için enerjisi kalmayacaktır ve duracaktır. Böylece enerjinin sakınımı ilkesine ters düşen bu model aslında doğru olmalıydı. Çünkü fizik doğruluyor ve fizik yalanlıyordu. Bu çelişkiyi ortadan kaldırmak için tam 5 yılını adamıştım.

İleri sürdüğüm bir “**Evren Modelinde**” bu çelişkiyi ortadan kaldıran bir sonuç bulmuştum. Öyle ki bu evren modeline bilim çevreleri adımı vererek, “**Aiberg Modeli Kozmogoni**” dediler.

KESİM: 50

”Ol-Öl “

Kurduğum teoriye “**Cosmo-Osmos Horn Hole**” adını vermiştim. Bu Evren içi ozmos yapan tüneller anlamına gelmektedir. Teorinin ana dayanağı “**Nedensellik**” denen öncelik-sonralık sıralamasını reddederek, bunun iki yönde de işlerlik kazandığını ve dolayısıyla **neden ile sonucun tek bir şey** olarak birleşebileceğini göstermemdi.

Sürekli açılıp kapanan bir evren modelinde “Öncelik-sonralık” sıralaması olan nedensellik vardır. Yani bizden **önceki evren**, **şimdiki evren**, bizden **sonraki evren** gibi, **zaman içinde hep ileri** giden bir **kıyamet-yaratılış ikilisi** vardır.

Örneğin evren pazartesi yaratılır, Salı günü yok edilir. Çarşamba bir daha yaratılır, Perşembe yine yok olur ve artık Cuma günü bir daha yaratılacağı mecali (Enerjisi) kalmaz. Bunu **enerjinin sakınımı prensibi** yasaklar.

Çünkü her patlamada, Schwarzschild yarıçapının dışında kalan enerji (Çekim enerjisi) o yanda kalmakta ve kritik çapın içine çöken enerji bu evrene BİG BANG denen Aknokta patlamasıyla gelmektedir. Bu da sürekli olunca evrenin pili biter ve artık hiç açılıp kapanamaz. Çünkü sürekli öteki evrende bir enerji kaybı kalır.

Teorimde ise bir karadelğin yuttuğu evrenimiz, (geleceğini bitirmiş ve tıpkı astronotlarımızın öte yandan geri gelirken gençleşmeleri gibi.) geçmişte yaratılmıştır.

Evren **Pazar** günü kıyamete uğramış ve ardından **Cumartesi** gününe yani **geçmişe fırlayarak** şimdiki yaratılışımızı sağlamıştır. Gelecekte kıyamet olduğu için, gelecekte bizi yutan Gök çatlağı olan karadelik, ardından bizi “Geçmişte” yaratılışımızı sağlamıştır. Gelecekte kıyamet olduğu için, gelecekte bizi yutan Gök çatlağı olan karadelik, ardından bizi “Geçmişte” yaratıldığımız “Büyük Patlama” noktasına vermiştir. Bunun için geçmişte yaratıldık. Çünkü gelecekte yok olacağız. Bu ne demek oluyor?

Uzay bir **yuvarlaktır**. **Başı ve sonu sonsuz değildir; aynı yerde birleşmektedir**. Yani başın ve sonun, yaradılış ve kıyametin doğum ve ölümün birleştiği bir halka gibidir Ömür budur!

Uzay-zaman düzdür. İçine bir cisim konduğunda yuvarlanır ve küreleşir. Uzaya sonsuz (lineer) bir cetvel koyduğumuzda ya da uzattığımızda, **çekim etkisiyle** bu **cetvel** kıvrılacak

ve uzayın ekvatoru kadar bir yuvarlama ile **başını ve sonunu birleştirecektir.**

Yani **yaratılış** ile **yok oluş**, birbirinden ayrı ve kopuk değildir. Birinin başı sonsuzda, ötekisi tam zıt sonsuz yönde değildir. İkisi buluşmuştur.

Doğumdan ölüme kadar gittiğimiz bu halkaya ömür diyoruz. Çünkü halkayı “**ZAMANIN GEÇMİŞTEN GELECEĞE**” akması gibi **tek yön zorunluluğuyla** kat ediyoruz.

Eğer doğumun başında bu mecburi yönde değil de **tersine** gitseydik, bir adım geride dün değil yarını bulurduk. Doğan bebek, ana rahminden geride bir ihtiyar olarak kabrine gömüldüğünü görecekti.

Ya da tersine ömrünün sonuna gelmiş bir yaşlı kişi, bir adım öne geçebilseydi, öldüğünün devamı olan geçmişte doğduğunu görecekti.

Çünkü **geleceğin de geleceği, geçmişin en başıdır. Geçmişin başının başı da geleceğin en sonu ile birleşmiştir.**

Bir insanı yaşlandıralım: Ölmesin ve sürekli yaşlansın. O insanın boyunun kısalacağını, teninin nurlandığını, sakallarının seyrelip, ayva tüyüne benzediğini, dişlerinin döküldüğünü, pinponlaşıp çocuklaştığını görecektik. O insan eğer 300 yıl daha yaşasaydı boyu bir bebek gibi kısılacaktı ve bebek gibi kocabaşlı, küçük vücutlu bir şey olacaktı. Dermansızlıktan hep sırtüstü yatacaktı. Yaşlı masumlaşır.

Ya yeni doğan bebekler? Onlar (bir dönem sonra sevimlileşene kadar) kırış kırış yüzlü bir yaşlıdan farksızdırlar. Dişleri yoktur, tüyleri ayva tüyleridir. Dermanı yoktur, masumdur.

Evren bizi böyle bir “**NEDENSELLİĞE**” itmiştir. Başımız ve sonumuz aynılaşmıştır. Örneğin bir kimse buluşa ererken, bunun karşısında gelecekte (menopoz ya da andropoz girerek) üremeden kesilir.

Çocuk derman kazandıkça, onun geleceği olan yaşlılığında dermansızlık başlar.

Yaşlı adam mezarında çürürken, aynı adamın geçmişteki cenini (Ana rahmindeki embriyosu) büyümeye-oluşmaya başlar.

Yaşlı adam bir **karakabre karadeliğe** gömülür ve onun bebekliği olan geçmişi ise bir **AKDELİK** olan **anne rahminden ışıklı dünyaya** gözlerini açar. Böylece gelecek ve geçmiş birleşmiş birbirlerini ödemiş olurlar. Bir **Karadelik** ile bir **Akdelik** aynı **tünelde** yer almış olurlar. İkisi **aynı şey** oluverir.

Akdelik doğurur, Karadelik öldürür. Ama ikisi aynı tüneldedir. Aynı şeydir.

Doğmak dünümüz, geçmişimiz ve ölmek yarınımız, geleceğimizdir. Şimdi aynı yere geliyor ve dün ile yarını; geçmiş ile geleceği birleştiren karadeliklerin tüneline giriyoruz.

Dünkü doğmamıza “**Neden**”; yarın öleceğimize “**Sonuç**” diyoruz. **Önce neden sonra sonuç gelir sanıyoruz.** Örneğin ÖNCE ateş edilmezse, SONRA adam ölmez” mantığını yürütüyoruz.

Çünkü zaman, geçmişten geleceğe yani NEDENDEN SONUCA akıyor, sanıyoruz.

Biz sıfırdan **büyük ve ağır** olduğumuz için, **çekimin yere ve zamanın ileri akmasıyla** şartlandırılmışız. Yani bugün Pazar ise Yarın Pazartesidir. Ya da elma göğe değil yere düşer.

Fakat cebirin öteki yanında bir de **"EKSi"** sayılar var ki onlar, karadelik örneklerinde olduğu gibi, **sıfırdan küçüktür**. Örneğin -60 kiloluk bir melek-insan düşünelim. Onun **fizik yasaları**, bu evren yasalarının **tersi** olur. (Parantez önüne konan bir eksi işareti, parantez içindeki bütün cebir işaretlerini tersine çevirir.)

KESİM: 51

Hemzemin, diğerzaman takvim

Eksi 60 kiloluk bir insanın **elması** yere değil **göğe düşer**. Çünkü **çekim "SIFIRDAN BÜYÜK" şeyler için geçerlidir**. Ama sıfırdan küçük şeylerin de **"Antigravitation"** denen Çekimci değil, **itimci**, düşüren değil uçuran (**Levitation**) özelliği olmalıdır. Bunun için ırmakların baş yukarı aktığı, Tuba ağacının ters, yani dalları yerde, kökü, gövdesi havada olduğu **"Cennet"** yasaları vardır.

Örneğin melekler -60 kilodur diyelim. Bunu ölçmek şimdiki **terazilerle mümkün değildir**. Çünkü terazilerimiz, ancak **sıfırdan büyük şeyleri**, sıfıra kadar gösterir. Bize ahretteki gibi bir MİZAN TERAZİSİ GEREKMEKTEDİR. Yani sıfırdan da küçük (**Eksi**) uzunlukları ölçebilmelidir. Bize öyle bir **cetvel** gereklidir ki, sıfırdan küçük **eksi on metreyi ölçebilsin**, benim mezarımın ahrette eni, 5 metre kare olduğunu ölçümlerin, ya da orada bir ırmağın (-25 metre küp) su boşalttığını anlatabilsin.

Böyle bir terazi olmadığı için **"Kalbimize düşen bir korkunun kalbimizde ne kadar yer tuttuğunu"** bilmiyoruz. Ya da rüyalarımızın, **hayallerimizin, beynimizde ne kadar yer tuttuğunu** bilmiyoruz. Böyle bir terazi AHRETTE, Mahşerde kurulan MİZAN'dan başkası olamaz.

(-60) kiloluk bir meleğin, kuşlar gibi kanatlarını çırparak değil; tersine kanatlarını kapayarak yükselmesinin nedenini de anlamış olurduk. Çünkü hadiste, **meleklerin** kuşların tersine **kanatlarını kapayarak** huruç edip **göğe yükseldiklerini** ve yine kuşların tersine yere inerken kanatlarını açtıklarını bildirmiştir. Bu hadis, **sıfırdan küçük** yani eksi ağırlıktaki şeylerin eksi elma gibi yere değil; **göğe düştüklerini** gösteriyor. Bunun için melekler **"Uçuyor"** yani uçmak onların göğe düşmesi kadar rahat bir olay, bizim uçmamız gibi enerji ve güç isteyen zahmetli bir olay değil. **+60 kiloluk bir in9san yere basar ve -60 kiloluk bir insan (melek) ise göğe basar!.. Fizik böyle diyorsa böyledir.**

İkisi arasında ne (artı 60) ne de (eksi 60) kiloluk olmayan **"Sıfır"** gram ağırlığında bir enerji insanlar (cin-şeytan) var olmalıdır ve onlar ne yerde ne gökte, yani ayetin bildirdiği gibi **"Yerdekiler, göktekiler ve ikisi arasındakiler..."** kategorisinden olmalı. Cinlerin gerçekten atmosferimiz içinde kaldığı fakat göğe çıkmalarının yasaklandığını bize Kur'an'da Cin suresi bildirmektedir.

Bizim zamanımız geçmişten geleceğe akar. Cinlerin yani ışık hızıyla gidenlerin de böyle olmakla birlikte çok yavaş akar. Fakat **-60 kiloluk insanların** (örneğin ruhumuzun ya da meleşimizin) **zamanı ise TAKYON kuramına göre tersine akar.**

Yani onlar gençleşirler, yaşlanmazlar. Hatta “Bir türünde” zaman akmaz!.

Bugün Cuma ise yarınları Perşembe olur. Dolayısıyla bizim yarınımız Cumartesi olacağı için oraya İKİ GÜN girer. **Aynı mekânda fakat iki gün farkla** yaşadığımız için **birbirimizden haberdar olamayız.**

Onlar eksi olduğu için, ışıgın hızından daha büyük hızda giderler. Böylece zaman, cetvel, terazi eksilerle ölçülür!.

Eksi bir trilyon ton tutan bir melek bizim 0,01 gram dediğimiz bir kum tanesinden daha hafif olduğu için bunu göremeyiz ve hissedemeyiz. Boyu bir milimetre olan bir kum tanesinin tersine boyu Arş direkleri gibi trilyarlarca kilometre olan bir melekten hangisi uzundur? Cetvelimiz, bize kum tanesinin uzun olduğunu söylerken, matematik **ötekinin** uzun olduğunu anlatıyor.

Şeytan, yaratıldığından ta ki Hz. İsa kendisini öldürene kadar Allah’tan **mühlet** istemiştir. Şeytan din verilerine göre önce yaşlanmakta (**Nedensellik düz**) sonra da tersine gençleşmekte (**Nedenselliği ters**) ve sonra yeniden yaşlanarak ömrünü sürdürmektedir. **Bu Osilasyonik ya da Pulsatif evren modeline benzemiyor mu?** Şeytanın yapısındaki somutluk (**Parçacık özelliği**) onu yaşlandırırken yapısındaki soyutluk (**Manyetik dalgacık**) özelliği de onu gençleştirmekte, yani zamanı hem ileri hem geri akabilmektedir. (*)

(*) *Cin ve Şeytanlar (Karabasanlar) konusundaki kitabımız bu seri içinde yer alıyor.*

KESİM: 52

Antimadde

Aynı şey maddenin tam tersi olan **ANTI-MADDE** için de geçerlidir. Antimaddenin zamanının, elektrik yükünün ve izotropik Spininin 3. bileşeni, parite eksenini terstir. Kalan her şey (kütlesi vb.) aynıdır, ayırt edilmez!...

Antimadde ve maddenin birbirine tıpatıp benzerliği, örneğin burada kedi ve negatif bir evrende “Anti-kedi” vardır anlamındadır. Bir çift kedi birbirinden hiç ayırt edilemez. Aralarındaki fark bu iki kedinin saatlerinin tersine çalışması; birbirinin karşısında (Aynanın iki yanındaki görüntülerin bakışıklığı) olması ve atomlarının elektrik yüklerinin ters oluşudur. Dolayısıyla terslik, o iki kedinin birbirine rastlaması halinde birbirini **yok ederek enerjiye dönmeleri** sonucunu getirmektedir.

Kur’an’da TAHA-53, YASİN-36, ZARİAT-49, her şeyin **çift çift** yaratıldığını bildirmektedir. Bu Antimadde ve bundan kurulu anti-evrenin de habercisidir. Anti-Evren’e karadelikler de açılmaktadır.

Her şeyi **tek** olarak düşünürken, bize bilim tam tersine **çift yaratılışın** kaçınılmazlığını getirmiştir. Matematik bile tek bir dizge sanılırken, Kur’an sayesinde onun (**Eksi**) ve (**Artı**) sayılardan oluşan **iki dizge olduğunu** Al-Cabir buldu ve Cebir (Algebra) ortaya çıktı.

Daha sonra Schrödinger denklemlerindeki elektronların hem **eksi** hem de **artı** bir **çift** halinde yaratıldığı anlaşıldı ve böylece **anti-elektron (Pozitron)** bulundu. Bunu izleyerek **anti-proton** ve diğerleri de laboratuvarlarda elde edildi.

Böylece bir atom ile anti-atom bulundu. Evrenimizi oluşturan atomlar neyse, anti bir evreni oluşturan anti-atomlar da odur. Ama ikisinin bir araya gelmesi, (toplanması) cebire göre (2) tane değil sıfırdır. $(+1) + (-1) = 0$... Böylece madde ile antimadde birbirini yok etmekte ve kendilerini oluşturan **enerjiye dönüşmektedirler**.

Negatif (ve soyut) sayılar bildiğimiz **pozitif (ve somut)** sayılarla özdeş (benzer) olmakla birlikte, cebir işaretleri “Ters” olduğu için “**EŞLENİK**” denmektedir. **İki eşlenik birbirini yok eder**. Madde ve Antimadde’de birbirini bu kural ile yok etmektedir.

Eğer madde ve antimaddeden biri olmasaydı, diğeri de olmazdı. İkisi bir arada oldukları için birbirini var eder ve paralel olurlar.

Bu paralellik yalnızca 4 konuda bozulur ve “Zıt paralellik; anti-paralellik” ortaya çıkar. Madde ile antimadde nötrino ya da antinötrino yaymalarından tanınır. Üçüncü bileşenlerinin tersliği bütün yasaları aynadaki bakışıklık ile görmelerine neden olur. Bu bir ortak yaratılıştan, evrenin iki yanına kaçmak gibidir.

Yüklerinin ters oluşu da birbirlerini çekip yok etmeleri sonucunu doğurur. Bu nedenle evrende **maddenin baskın** olduğu, **antimaddenin yok edildiği inancı** ortaya çıkmıştı. Evrenimizde hep madde gözlenmesi, antimaddenin milyarda-bir eksiğiyle yok edildiği görüşünü oluşturmuştur. Hatta evrenin bir bütün olup, biri zamanda ileri-diğeri zamanda geri giden bir çift maddeden oluşamayacağı bile öne sürülmüştü.

Oysa basit bir cebir bile, **maddenin zamanda ileri; antimaddenin zamanda geri gittiğini** bize göstermektedir. Feynman bunu ispatlamıştı.

Karadelikler konusundaki bilgilerimiz ve şemalarımızda okuyucuya “**Paralel evrenler**”, “**Negatif evrenler**” ve “**Anti-Evrenler**” diye üç tip evrenden söz etmiştik. Anti evren yolu, bizi öteki evrene geçirecek, fakat **anti-kendimiz** olan birisiyle karşılaşınca ikimiz birden **madde olarak yok olup, enerjiye dönüşecektik**. Burada olan her şeyin bir eşlenik aynısı orada da vardır. **Anti-evrenler, “Cebir sayıları ters” olan evrenlerdir. Negatif evrenler ise gerçek ve imajiner sayılar olarak birbirinin tersidir. Anti-evrenlerin ağırlığı birbirine eşitken; Negatif evrenlerin ağırlığı sıfırın altında ve üstünde iki eşit sayıdır. Paralel evrenler ise bu “ÇİFT ÇİFT” lerin tümüne verilen genel bir isimdir.**

Soyut olan şey somuttan önce doğar ve böylece **öncelik-sonralık** ortaya çıkar. İşte bu “**Negatif evrenlerin yaratılışı**” dir. Ama **madde ve antimadde, ikisi de somut olduğu için “Aynı anda yaratılır ki, bu da anti-evrenlerin yaratılışıdır.**

Aynı anda yaratılan bir çift evrenin, biri zamanda ileri; diğeri zamanda geri gider. Bunu bir çift insan örneğinden kavrayalım.

Madde ve antimadde insanlar aynı günde doğarlar. Biri geçmişinden geleceğine 60 yıl yaşar. Diğeri bunun tersine yönde ve zamanda geçmişinden de 60 yıl geçmişe gider, böylece araya 120 yıl girmiş olur.

Ancak evren **YUVARLAK** olduğu için, **geçmiş ve gelecek birleşir**, bu **iki eşlenik insan**

birbirleriyle yüz yüze gelirler. Yani senkronize “**Zamandaş**” olarak **aynı mekânda** birleşirler. Yasalara göre madde ile antimadde birbirlerine rastladıkları zaman **ANNIHILATION** denen birbirlerini yok etme işlemiyle **ENERJİ ÇİFTİNE** dönüşerek asıllarına **rücu** ederler.

Burada Anti-insan sözünü bir teşbih için kullandım. Aslında evrenin bir “Büyük patlamayla” açıldığını fakat iki tip maddenin (**Evren ve Anti-evren**) birden yaratıldığını; birinin bu “Sıfır zamanından” 20 milyar yıl kadar buraya geldiğini ve ötekinin de TERS yönde akan zamanı nedeniyle bizden 40 milyar yıl öteye gittiğini, ikisinin birbirine kavuşacağını ve birbirini yok edeceğini vurgulamak, böyle bir kıyamet senaryosu sunmak istedim.

Çünkü evren önce bir kudret enerjisiydi. **Oİ** sözüyle “**ÇİFT ÇİFT**” yaratıldı. Bu çiftler tersine birbirlerine rastlayınca yine **TEK ASILLARINA** döneceklerdir.

KESİM: 53

İlahi kablo: Tünel

Evren hep aslına döndürülme, tüme varma, çokluktan, tekliğe; karmaşadan, yalınlığa ulaşmak, sadeleşmek ve azalmak, sonra Allah’ın bir oluşuyla birleşmek (tekillik) ile düzenlidir.

Çevremizde **milyarlarca madde** var. Bunların **milyon kadar bileşik**ten olduğunu görürüz. Bu bileşikler de **114 Elementten** oluşmuştur. Görüldüğü gibi evrenin milyarlarla anlatılan kargaşası “114” tane oluveriyor. Bununla da kalmayarak, 114 elementin, **Proton, nötron ve elektron denen üç şeyden olduğunu** görüyoruz. Yani bütün evreni **üç şey** açıklıyor. Proton ve nötron ise (u ve d) olmak üzere **iki** kuark yani daha alt parçacıktan yapılmıştır.

Bunlar ise elektronun da yapısında yer alan bir **LEPTOKUARK** ile **tekleşirler**. Böylece kuvvet alanları da (Gravitino, rişanik bozon, fotino, gluon süper simetri parçacıkları vb.) ile ana tek cisim yani **TEK PARÇACIK OLAN AKNOKTA’nın kendisi olurlar**. Bunlar da diğer soyut evrenin parçacıklarıyla birleşir ve sonunda Allah’ın “**Oİ**” sözünü simgeleyen **TEK EVREN PARÇACIĞI**, tek **Singularite** olurlar. **Birleşik alanlar teorisi bu yolda yapılmıştır.**

Birleşik alanlar ya da büyük birleştirme teoremleri, doğadaki her çokluğu çift çift ayıklayıp, tekleştirmek, tekilliğe götürmek, nedensel yaratılışı tersine çevirmek durumuna girmiştir. İçinde sayısız “**Tanrısız bilim adamı**” olmasına rağmen, bilim, **Allah’ın Ehaddiyeti ve Vahdaniyetine** yönlenmiştir. **Teklik ve tekillik** bilimi “Allah’a ulaştırmıştır. Bu kaçınılmaz gidişe de karşı koymanın mümkünü yok!

İslam bilgilerinde, Allah (cc.) ün yaratması sırasında ilk yarattığı tek parçacık (**Külli Akıl, Nur’u Muhammed**) **TEK KUTUPLU** idi, yani **HUNNES** idi. Hemen Allah’tan gelen “**Oİ**” etkisiyle yaratılmış ve “**Tepki**” olarak ona dönmek, onda yok olmak, ölmek, **birlenmek** istemiştir.

“Akıl” bu tutumu Hünnes’dir. Bir karanlık kapıdan Nur isimli Rabbine dönmektir. Bir diğer tanımla, Allah’ın bir oluşuna karşı, çokluk olmanın, yuvadan ayrılmanın “Öksüz”lük duygusuna kapılan AKIL, yuvaya dönmek için kendini yok edip, teklığe dönmek istemekteydi.

O zaman Rabb, “Akıl” a karşı “Nefs” denen **karşı tezi yarattı**. Nefis ise aklın tersine, “Birlenmek, yaratana dönmek değil; ondan kaçarak, kendisini tanrı gibi ayırık bir kimlik sahibi olarak görmek istemektedir.

Rabbinden kaçmanın diğer adı da “Oluş” tur. Oluş terimi “Künnes” tir. Böylece aynı varlıkta (Ruh) olan iki kuvvet (Hünnes ve Künnes) **asgari müşterekte bir koalisyon** yaptılar. Akıl, “Varlığını” yok ederek, Rabbine dönmeye çalışırken; nefis ise varlığını sürdürerek Rabbinden kaçmaya çalışır, kafa tutar!.

Hünnes ve Künnes’in birbirini dengelemesinden “Kozmik hayat” çıkar. Akıl tek bir bütündür ve ayırık kimliği yoktur. Nefis bu tek paydayı, tam sayıyı, “Ayrık çok sayıda kimliğe” götürmek istemektedir. Kesir ve paylar olarak sürekli bölünmek, her bütünün ayrı ayrı sayısız kişiliği oluşturmak, teklikten çokluğa gitme istemindedir. Ama sürekli yarılandığı için, bir yandan da “Azalıp, yokluğa doğru” ufalanmaktadır.

Hünnes yasasını uygulamak isteyen Akıl, TEK KUTUP’ludur. Künnes yasasını uygulamak isteyen NEFİS ise “Başı-sonu” (Ömrü) olan “ÇİFT KUTUPLU” dur. (Elektrik yükleri, mıknatıs kutupları, neden-sonuç ikilisi ve Özellikle madde-antimadde çifti gibi...)

Çiftler birbiriyle gelişir, kendi gözlemini gerçek sayar. Maddenin zamanı öne; antimaddenin arkaya akmaktaysa, hangisi gerçektir? Bu bir çift gerçeğin üstünde “Asıl gerçek” vardır: İki çift (nefis) birbirini yok eder ve tek kimseye dönüşürler. O zaman tek bir şey olarak kendi gerçeklerinin birleştiğini ve aynı olduğunu görürler.

Bu demektir ki, bir enerji aslından doğan birbirine zıt bir çift (madde-antimadde çifti) “Künnes” (Pair Production) etkisinde doğar, ayrı kişilik kazanırlar. Annihilation ile yok olunca “Hünnes” te birlenirler, birleşirler.

Bu bilgileri ikinci cildimizde ve “Can-İnsan-Ruh” bandımızda açacağız. Burada bize gerekli olan “Hünnes ve Künnes mekanizması” idi.

Bu mekanizma bize evrensel dengeyi, oluş-ölüş ve arada kalan hayatı anlatmaktadır. Yıldızı dışı açmaya çalışan kuvvetler Künnes ve yıldızı karadeliğe büzmek isteyen kuvvetler “Hünnes” dir. Evren Yıldız, insan dâhil her bir varlık, Künnes ile doğar, doğumu akdeliğinden gerçekleşir. Aynı varlık Hünnes ile ölmek zorundadır ve ölümü karadeliğinden oluşur. Hayat, bu iki kuvvetin birbirini dengelemesiyle “ömür” denen vadeyi edinir.

Ölümünden Karadelikler, doğumdan Akdelikler sorumludur. Bu ikisi bir “TÜNEL” in tek yapının iki uçları, kapılarıdır. Doğum ya da ölüm için açılan kapılardır...

Nedir bu tünel?

Zülkarneyn’in boynuzu, Berzah dediğimiz bu tünelin ikinci cildimizde başlı başına bir bölümü olacak ve onun ileride “Küçük ve kişiye özel bir sur borucuğu” olduğunu göreceğiz, ispatlayacağız.

Bu **tüneller** nerededir? İşte bu soruya cevap arayacağız: Madem bir karadelik bizi yutuyor ve ardındaki tünele götürüyor, orada ne var? Tünel derken neyi anlatmak isteriz? Bunun cevabı “Her şeyi kapsadığı” olacak.

Bayıldığımız zaman düştüğümüz o kara kuyu hissinden radyoaktif elementlerin iki atomundan birini uzanıp yutan, mikrokozmos (zerre) tüneli ve burada ele aldığımız “Karadelik ardındaki” makrokozmos (kürre) tüneline kadar her şey bir tünelden üflenir ya da geri alınır.

Bilim bu hesabı yapıyor. Çünkü evrende **bir atomdan bir insana, bir yıldıza ve hatta evrenin kendisine özgü bir karadelik tüneli (Karakabiri) olduğu bulunmuştur**. Ayetler de bu tüneli doğrulamaktadır. Örneğin En’am suresi 125.ayette “ALLAH KİMİ DOĞRU YOLA KOYMAK İSTERSE ONUN KALBİNİ İSLAMİYETE YÜKSELİYORMUŞ GİBİ KALBİNİ DAR VE SIKINTILI KILAR.” Mealindedir. İleride göreceğimiz “Sur borucukları” olan bu Rosen tünelleri, gerçekten cisimleri çekip uzatmakta ve daraltmaktadır.

Bayılan biri sanki dipsiz bir kuyuya düşmekte ve karanlıkta kendini kaybetmekte, aylacağına yakın ise kuyunun dibinde bir beyaz ışık görmekte ve oradan tekrar dışarı çıkmaktadır. Bu beyaz ışık sanki **akdeliktir** ve önce düşmekte olan baygın kimse, bu ışığı gördüğünde tersine **göğe yükseliyormuş** izlenimine kapılmaktadır. Kimi komaya girip çıkanlar da “yataкта yatan bedenlerinden dışarı, tavana doğru çıkıp gezdiklerini” söylemektedir. Yine rüyalarda girdiğimiz böyle bir yükseliş vardır. Yükselişin sıkıntılı olmasının nedeni de ayette, “**Yükseklerde oksijen yetersizliği var**” anlamındaki bir ipucudur. Nitekim bayılma nedeni oksijen sıkıntısından doğmaktadır.

Yine ölümcül kaza atlatan birisi, bütün hayatının olduğu gibi (Örneğin 70 yılı her saniyesiyle yeniden yaşarcasına) bir “anda” gözünün önünden geçtiğini, adeta yeniden yaşadığını görür. Bu da **hesap defteri** dediğimiz üç boyutlu videobandımızın bize gösterilmesidir. Unuttuğumuz her şey orada yer alır ve hesap defteri ile yüzleşmiş oluruz. Böylece ölümümüzle, doğumumuz ve geçmiş yaşamımıza “Tümünden ve gerçek” olarak şahit gösteriliriz.

Tüm ve **gerçek** terimleri, birer **bilim terimidir** ve söylediklerimizin matematik denklemleridir.

“(Kıyamet olan) O gün ki,
(Karadelikle) göğü kitapların sayfasını dürer gibi düreceğiz.
İlk yaratılışta (Aknokta) başladığımız gibi yine onu iade edeceğiz.
Bu üstlendiğimiz bir vaattir.
Kuşkusuz biz onu yaparız.”
Enbiya Suresi 104. ayet

BÖLÜM – 4

TÜNELLER, AKDELİKLER, PARALEL ÂLEMLER

Evrenin kayıp düzlemi

Evrenin dışına çıkmanın her yolunu denedik. Işık hızında “Kati rölâivist bölgeye ve orada “Maddi hiçlik” bölgesine girdik. Burada hareketsizlik ve mutlak zamansızlık olduğu için, “Algı ve sezgiden yoksun kaldık.”

Zamanın sonsuz genişlemesinden kurtulmak için, bu kez ışık hızının üstüne, yani **Feinberg bölgesine** girdik. Bu kez zaman tersine çalıştığı için, evrenin dışına çıkmak yolculuğumuz “**Geriye dönüş**” haline geldi. O zaman daha yola çıkmakta olan kendimize dönüştür rastladık.

Çünkü zaman tersine çalıştığı için, zamanda ileri değil; **yolculuk öncesi gerimize** döndük. Yani aslında **tünelleri algıladık** ama **neyin nesi** olabileceğini anlayacak kadar **zamanımız** **olmadı**. Çünkü sadece birer **noktasal tekillik** olarak gördük **tünellerin girişini...**

Uzayın dışına çıkma girişimimizi sadece, **uzayın çapı** doğrultusunda başarabiliriz. Uzayın kendisi de dünyamızın benzerindedir. Evrendeki bütün cisimler, yıldızdan ibaret süsler, hep bu **evren kabuğunun yüzeyindedir**. Demek ki, ne yaparsak yapalım, o **İKİ BOYUTLU** yüzeyde kalıyoruz. Tıpkı gazeteyle fotoğrafı basılan insanların gazete kâğıdının dışına çıkamamaları gibi...

Ama “Resim gibi kalınlıksız o insanların” “**ÜÇÜNCÜ BOYUT/Hacim**” kavramına **inanmalarını sakın beklemeyin...**

Aynı şey, bizim de evrenin **üçüncü düzlemi, ya da MEKÂNIN DÖNDÜNCÜ BOYUTU** için geçerlidir. Dört boyutlu bir mekân sezgiyle canlandırılmaz olduğundan, biz yine örneğimizi üç boyutlu bir küre üzerinden vermek zorundayız.

Mekânın saklı dördüncü boyutu, bizim teğetleştığımız üçüncü düzlemde yer alır. Dolayısıyla her nokta bu saklı boyutun kendisi, yani “**TÜNEL**” olur.

Oraya geçmek için, “**UZAY ÜSTÜNE**” çıkmak, küremizin çapı doğrultusundaki **TÜNELE** girmek gerekir. Bunun ne demek olduğunu yine bilinen bir basit idealize deneyi kavrayalım:

On gün boyunca gideceğimiz bir çöl düşünün: Bu çölde iniş-çıkışlar ve engebeler vardır. Hızımız sabit olduğu için, örneğin saatte 10 km. yapabildiğimiz çölü, ancak on günde geçebileceğiz. Çölün sonunda da bizim bulacağımız bir “**GELECEK**” var.

Işık böyle bir şeydir işte!.. Bu çöl, yani engebeli uzay-zaman içinde sabit ve değişmez hızıyla (saniyede 300 bin km.) yol alarak, uzayı ya da buradaki örneğimizle çölü on günde geçer. Çünkü uzay, çekim yüzünden engebelerle doludur, düzlüğü hiç yoktur.

Ama biz çölü **yürüyerek geçmekle şartlandığımız** için (iki boyutluda yürümek kaydına düştüğümüzden) çölü on günde geçeceğimizi sanıyoruz. Eğer bir balonumuz olsaydı birkaç günde, eğer bir uçağımız olsa on dakikada geçecektik.

Roketle saniyelerde ve ışık hızıyla saliselerde alacağımız bu **uzay yürütülmesi** olayı, aynı zamanda “**Evrenin dışına**” yani bir üst mekân boyutuna geçmek demektir.

Örneğimizi, bizim vurgulamak istediğimiz yönde kullanmak istersek, **mekânın “Dördüncü” boyutu olan tünelleri** anlatmak isteriz. En, boy, yükseklik dışında bir de “**Tünel**” boyutu olan bu evrenin “**Kayıp bir üçüncü düzlemi**” vardır. Gerçekten de evren **iki düzlemlidir**.

Kalınlıksız insanlara nasıl ki, üç boyut “Sezgiyle canlandırılmaz” gelirse ve hacim kavramından bir şey anlamazlarsa, aynı şey bizim için de geçerlidir: **Mekânın dördüncü bir boyutu** nalsı bir şey olabilir ve neyin nesidir?

Mekânın dördüncü boyutu, bütün paralel uzayları dikine olarak kesen **TÜNEL** sürecidir, evrenin de saklı **üçüncü düzlemidir**.

Karadelik tüneline giren bir nesne için “Tek boyut” terimini kullanmıştık. Bu **TEKİLLİK** denen artı sayıların sıfırı tükettiği ve eksilerin geçilen bölgedir. (*)

(*) *Soyut sayıları kabullenmeyen yarı cahil bir matematikçi, Tekilliğin her şeyin sonu olacağını söyler. Oysa devamı, soyut sayılardır. Yani takyon bilinçtir, meleklerdir. Bir maddeci soyut sayılara inanmak istemez, sıfırdan küçük sayılarla matematiği de inkâr ederek, bize oranın “Dönüşsüz tekilik” olduğunu söyleyebilir. Ama siz ona aldırmayın. Matematiğinizin güvencesi tamdır, işimize bakalım ve “Gerçeklerle” ilgili olalım.*

Bizler **mekânın dördüncü boyutu olan TÜNELLERİ** göremeyiz. Çünkü tünelleri değil; onların kuant denen **noktasal** kesitini görüyoruz. Nokta ise “**Boyutsuzdur**” der geçeriz.

Oysa **nokta**, kendisine baktığımız **EVREN DÜZLEMİNE** göre değişir bir boyut kesitidir.

Bir **noktayı** düzlem değiştirerek **doğru parçası** olarak gördüğümüz gibi, sonsuz **yarı düzlem** bir kenarı olan **sonsuz hacim** olarak da görürüz. BU gözlemcinin “Bakış” yönlerine göre algılanır. Evrene hangi koordinatlardan bakıyorsak onu öyle görürüz. Örneğin nokta “Boyutsuz” mudur, kuantlar sadece nokta mıdır, karar vermek bizim bakış açımıza göre değişir.

KESİM: 55

“Arş metrosu”

Şimdi bize bir “**Nokta**” gösterilmiş olsun. Ama bu noktaya biz baktıktan sonra, bakış açımızı, dik doğrultuda değiştiriyoruz. O zaman, bu noktanın bir kalemin tepesindeki **yuvarlak** olduğunu görüyoruz.

Yani önce (X) düzlemine geçiyoruz. O zaman **tek boyutlu** kalem sandığımız şeyin, bir kitabın **sırtının** “Enine kesiti” olduğunu görüyoruz. Böylece kitabın bir “**Alanı**” olduğu için (önce boyutsuz nokta sonra bir kalem gibi tek boyutlu uzunluk sandığımız şeyin) kitabın en ve boyundan oluşmuş **iki boyutlusu** olduğunu seziyoruz. (y düzlemi).

Sonra bir başka düzleme geçtiğimizde, yani bu kitaba başka bir bakış açısıyla baktığımızda, o kitabın kitap değil; bir kürsünün “Üstünün kesiti olduğunu görüyoruz. Böylece “Hacim” yani 3 boyutlu ulaşırız. (Z düzlemi).

Her bakış açısından, (evrenin hangi boyutlarında olduğumuzdan ya da görüşlerimizden) nokta sandığımız bir şeyin aslında nokta değil, çok boyutlu bir şey olduğunu sezebiliriz.

Evren “Aşağıda” kürsü değil, küresel biçimde, en azından küresel cisimlerden oluşmuştur. Kürenin ise **üç boyutu** vardır. (Yüzeyi iki boyutlu; çapı üçüncüsüdür.)

Dolayısıyla bir küreyi **çevre-çap** ilişkisinden oluşmuş bir çember olarak basitleştirelim. Çemberin çevresi bildiğimiz evrendir.

Bu çemberde örneğin Dünya ve Ay bulunmaktadır. Biz dünyadan Ay’a gidiyorsak, bu çember üzerinden bir **yay mesafesi** alırız. Bu mesafe hem uzayda hem de zamanda alınan bir mesafedir.

Ama bunun dışında ikinci bir bakış açısı da evrenin çapına geçmektir: İşte bu çap iç uzaydır ve zaman-mesafe ile ilgisi yoktur. Dış uzay yerine bir iç uzay anlamına gelir.

Bu çap “**DİKİNE**” bir uzunluktur. Bu çap, çemberimize her noktadan **dik** inmekte ve bizimle **teğetlenmektedir**.

Bu çapın bize değdiği teğet noktasında kuant denen ışık zerreciği şeyleri **boyutsuz nokta** olarak görmekteyiz. Ne var ki, o çapa geçtiğimizde bu noktaların nokta değil, **SOLUCAN TÜNELİ** uzunluğu (Tek boyut) olduğunu görüyoruz.

İşte **Worm Hole** denen bu tüneller, bizim evrenimizi yukarı katmanlara bağlayan bir **ÖZEL YOLDUR**, mekânın dördüncü boyutudur.

Bu çap tüneli, bize diktir ve hiçbir mesafeyi, hiçbir zamanda alan karadelik tünelimizdir. Evrenin de üçüncü düzlemidir.

Tünellerle ilk kez **Schwarzschild hunisi** olarak tanışmıştık. Daha sonra **Rosen Köprüsü** olarak da bunun evrenselleştiğini görmüştük. Bugün fizik, **Schwarzschild-Rosen** köprüsüne “**Worm Hole**” (Bükümlü tünel, solucan deliği, kurtçuk ayağı, larva yuvası) demektedir. Bu terimden anlatılmak istenen, tünelin, “Biçimi” olup, “biçimsiz bir oyuk” gibi düşünülmelidir.

Düzgün bir tünel, kablo gibi bir belirli bir biçim umuyorsak yanılırız. Çünkü tüneller sabit değildir. Burası, sanki bir **oyuklar denizidir**. Evrenin üçüncü düzlemi olup, bir de adı vardır: **Süper uzay** (Uzay-üstü uzay, sürvites uzay).

Tüneller, Arz ile **ARŞ** arasındaki **Süper Uzay’ın dokusu, yapısı, örgüsüdür**. Evrende ne kadar koordinat noktası varsa, hepsinin de, bir “**Özel**” tüneli vardır. Her özün tüneli bireysel, kişisel bir kablodur. Sanki Levhi Mahfuz’daki ilahi Kompüterden, evrendeki her öz’e sayısız **KABLO** uzanmaktadır. Sanki irade-i külleyi, her İrade-i Cüzziye’yi bu tünel denen iplerle yönetmektedir. Hem de yukarıdan aşağıya yönetim ve denetimdir bu...

Sanki “İpler” in yönettiği bir kukla oyunudur hayat!.. Sanki o **dikine tüneller** “Aşağıların en aşağısına” gerilmiş, **enine bir uzaya çarpıyor ve orada “noktasal” izdüşümleri bırakıyordu**.

Ve sanki bu elma kurdunun yüzeydeki lekesi, elma bıçakla boylamasına kesildiğinde **“Kurtçuk deliği”** ortaya çıkmaktadır.

Uzayın dördüncü boyutu olan Süper Uzay, böyle bir elmadan farksızdır, **sayısız tünel ile oyulmuş** bu elma benzeri uzay, bizim için çok önemlidir. Çünkü o tüneller âlemi **AHİRET**’tir. Bunun için **tünel** diriye kendinden uzak tutmaktadır. Ancak soyutlanarak içeri girilir.

Bu da **ecelin** gelmesiyle gerçekleşir. **Saati gelince**, tünel bize uzanıp karadelik (karakabir) kapısından içeri alır. Ruhu emen bu kozmik hortum **“Bilincimizi”** yutup götürür. Bu **küçük kıyamet** gibi, **büyük kıyamet** de “Evreni” (ve bilincini dürüp götürmektir.

Ledünni ve bilimsel birleşime göre gideceğimiz yeri şöyle tespit ettim: Önce, karadelik tekilliği olan **“Nokta”** ya gideriz. Bu boyutsuz nokta bizi **iplik gibi iğne deliğinden çekmiştir**. Dolayısıyla bu **“B” harfinin noktası, o noktayı koyan “Kalem” ile ilgilidir**. Alak ve Kalem surelerinde geçen bu **“Kalem”** bizim örneğimizdeki **uzunluk tek boyutuydu**.

Kalem, bu noktayı **“İki boyutlu bir defter”** olan **“Levhi Mahfuz”** a yazmıştır.

Levhi Mahfuz ise **“Dört direkli”** Arş’a (Hacim, üç boyutlu) yapışıktır. Kur’an bize **“Nokta, Kalem, Levhi Mahfuz (Defter) ve Kürsi-Arş, sur borusu, hesap defteri kalem tutan melekler, namazın miraç oluşu terimleriyle Siccin, iliyin, tünelleri ima etmişti**. Bunu tespit etmişim.

Sur borusu **“En büyük tünel”** dir. Bir adı da **BERZAH**’tır. İşte bize uzanan tünel oradan gelmektedir. Bu tünel, **“Rakim”** in de kendisidir.

Tünel bizim **rızık**, beslenme kablomuzdur.

Tünel bizim iç uzayımızdır. Bu iç-uzay bizim **“Namaz mir’acımız”** olan Arş santralına bağlanan **“Kişiye özel”** kablomuzdur. Bu kablo **“Kürsi”** ye oradan **“İliyyin”** e iner. Hesap defterimizi tutan **“Kâtip”** meleklerin **“Kalemi”** ile tek boyutlu olur. Bu yazıcı-kameraman meleklerin bize değdiği teğet noktası ise **“Karanokta-Aknokta, Elif noktası B’nin noktası** olarak fiş-priz ikilisinin irtibatı sağlanır. Akım olduğu devre kapalı olduğu sürece **“Hayattayız”** deriz.

Meleklerimizi, hesap defterimizi, günah-sevap tutanaklarımızı, hayat bilançomuzu, kişisel şeytanımızı, rüyalarımızı, bilinçaltımızı ararsanız, işte o tüneldedir.

Fakat aşağıların aşağısı olan **“Bizim evren”** bu üst boyuttan bir teğet (değme) noktası yüzeyiyle orantılı haberdardır. Günlük hayatta bunu pek sezmeyiz ama, rüya görürken, hipnoz altında ya da psişik yeteneklerimiz coştığında hisseder, o tünele çekiliriz. Yükselmek **“İliyyin-En üst gök katmanı”** noktasına olduğu kadar, aşağıların en aşağısı o **“Siccin”** lanetlenmiş alt noktaya kadar barometre gibi inerçikar. O zaman bize ya **“Cennet”** ten ya da **“Cehennem”** den birer kapı açılmış olur.

Aşağıların en aşağısı olan **“Şu bizim evren”** de **“Üç boyutlu”** olarak yaşadığımızı **sanırsınız**. **“Yazıcı melekler”** iki omzumuz üzerindedirler. Nefsimiz iki koltuğumuz arasında, şeytanımız kanımızda, bilincimiz de beynimizde diye tanımlanır.

Fakat bu **sahte üç boyutlu çevrede “Onları bakıp göreceklerini”** sananlar yanırlar.

Çünkü biz, **hiçbir kalınlığı olmayan** çok ince **bir aynanın yüzeyinde “Resim”** gibi yaşıyoruz. Gerçeğin görüntüsü, yansıması.

Aynanın sahte derinlik duygusu gerçek değildir. Omzumuz üzerindeki meleği, **aynanın sırrı arkasındaki** görmediğimiz boyutta düşünmek gerekir. Kısacası, biz evrenin bir ayna yüzeyi gibi olan sahte derinliğiyle avunup ona yapışık yaşıyoruz: **Aktarı Sema’nın** uzay zaman çizgilerine **hapis** olmuşuz.

Eğer bunun **dışına** çıkabilseydik, **aynanın arkasındaki “Sır”** denen **“Sırrın”** arkasına geçebilseydik, **kalbimiz yarılp da bir sultan güç eşliğinde, ayna dışına geçebilseydik, “Sırdan içerde ALLAH (cc.) olduğunu GÖRÜRDÜK!..**

Görürdük, çünkü ALLAH CEMALİ, onu hak edene, layık olana bir vaat olarak SIR OLMAKTAN ÇIKACAK! Görmeden inandığınızın Kelime-i Şahadet’in Celle Celalühü Cemal’inin Cenneteyn (İkinci Cennet) te tecellisidir. Resulullah Mirac’da; Bu eşsiz, benzersiz güzellikler güzelliğine Cennet ve hurilerine hiç bakmadan ulaşmak istemiştir. Cennet ve Huri’lere sırt çeviren bir başkası, Yunus Emre, boşuna “Bana seni gerek seni!..” dememiştir.

Onu görmek, öteki âlemde “Aynel Yakın” ile; bu âlemde ise “İlmel Yakın” ile temsil edilir. İlmek Yakınlık için önce İliyyin’e yakın olmak gerekir. İliyyin’e de “Rakim Ashabı” yani “ilmiyle amel; ameliyle ilim yapan” hak kazanır. “Kehf Ashabının ameli sıdk ile Muhafaza Sabr ile Mücahede’dır.

Sağır Mir’ac (Namaz) ile onlar gibi bizi de Sahabeyi Meymene’den, Sünneti Muhammed’den ayırmasın.

İlim ise, bundan sonra Saltanatı Mesih, Sultanı Mehdi sırrındandır. İlmiyle amel eden Siccin’i Meşemeden, Süfyani Mutaassıb’dan korunur.

Allah bu “sırrı Müntekim” ile Sıratel Müstakiym’den şaşırtmadan, Sidretül Münteha’ya Sadareti Muhammediye’ye komşu etsin, Cennet mekânınız; Cenneteyn makamınız olsun sevgideğer okurlar...

İLERİ BİLGİLER

SÜPER UZAY

İkinci cildimizde tünellerin “Arş’a kalkan asansör olduğunu” bütün yeni bulgularıyla birlikte göstereceğim. Önceki kesimde değindiğimiz evrenin yukarı katmanlarında ne olduğunu en alt kattan başlayarak görmek gerekir.

Tüneli “Hiçbir saniyede” geçtiğimizi unutarak, **evrenin üçüncü düzleminin** nasıl bir yer olduğunu bilim ışığında anlatalım:

Bütün tüneller “Sonsuz ihtimali” temsil ederek, sonsuz tane sayıda bir yumak halinde “Uzay-Üstü-Uzay” a açılırlar.

Bu bölgenin tanımın bizzat bilim yapmıştır. Karadeliklere ismini veren John Wheeler,

bütün olasılıkların en aşırı hali olan SÜPER UZAY'ı bulmuştur. Onun bu bulduğu Süper Uzay'ın doku maddesi ise bizzat sonsuz tane "TÜNEL" dir. Birbiri üzerine labirent gibi dolanan bu tüneller süper uzaydadır.

Boyutsuz karadelik evrenin dokusu olan uzay-zaman çizgilerini öylesine büker ki, biz artık o yüzeyden bir uçuşuma yani "ÇAP DOĞRULTUSUNDAKİ İÇ UZAYA, TÜNEL" geçmiş oluruz. Buraya ışık hızında da Feinberg uzayı olarak girmiştik.

Karanokta boyutsuzken, şimdi ardındaki tünelin bir uzunluk boyutu oluşmuştur. Bu sırada biz ışık hızındayız demektir.

Bu uzunluk boyutu, kalemin kesitinin bize nokta gözükmesi gibi olan karadelik'in açıldığı KALEM uzunluğu gibidir. Işık hızına ulaştığımızda, SÜPER UZAY'a dik bir doğrultuda Feinberg bölgesine çıkarız. Orada mekân değil, mekânların bir evriminin üst üste yedirilmiş biçimini buluruz. Üstelik zaman çalışmadığı için "Algı" alamayız. Burası "imkânsız ve mekânsız" bölgedir.

Daha önce de ışık hızına erişmiş ve "Gri hiçlik" denen "Zamansız" bir bölgeye düşmüştük.

Bütün bunlar birbirinden kopuk şeyler değil. Bütün bunların birbiriyle bağlantı anlamları var!..

Şimdi bir karadelik tüneline yani BÜKÜMLÜ DELİK denen o solucan benzerindeki tünele dışarıdan bakalım!

Tünellerden sayısız tane vardır. Bunların boyları uzuyor kısalıyor, birbiri üzerine dolanan solucanlar gibi hep **kıpır kıpır**. Bir hortum gibi, labirent kördüğümü gibi üst üste dolanıyor, fakat birbirlerine karışmıyorlar. Her bir tünel, dünyadaki bir nesnenin, bir nefsin başıyla sonunu, Ak deliği denen doğumuyla, karadelik denen ölümünün açıldığı iki kapının arası olan bu solucan benzeri **TOPOLOJİK** matematik örneğindedir.

Topoloji, bir **koridor** gibidir. Yani eni büyür-küçülür, boyu uzar-kısalır. Örneğin bu tünellerden birisi birden uzar ve Uranyum'un her iki atomundan birini yutar. Eğer madde denen şey (sıfırdan ağır ise), bu tünel, onu **karadelik** denen **kozmik emişli süpürgesiyle** alır, götürür ve akdelik denen öteki ucundan dışarı bırakır.

Biz şimdiye kadar bu tünelin içinden geçmiştik. Şimdi ise bu tünellere dışarıdan bakıyoruz.

Bu tüneller tıpkı koordinat noktaları gibi **her an – her yerdedir**.

Sonsuz olasılığın yani akla gelebilecek her türlü ihtimalin olacağı böyle bir uzay vardır. Adını Wheeler koydu ve SÜPER UZAY dedi.

Wheeler, Süper uzayı, bir okyanusa benzetir. Yani su yüzeyi ve dalgaları, köpükleri vardır. Ama okyanusun içine girince onun sonsuz tane tünelden olduğunu görürüz.

Süper uzay, sadece **esir denen bir kalıbın içindeki tünellerdir**. Tünellerin ucu, alttaki evrenimizin **karadelikleri** ve **akdelikleridir**, ya da hayat başlangıcı ve sonu...

Tünellerin eni-boyu sürekli uzar-kısalır. Orada **ZAMAN yoktur**. Yani olasılık hesaplarına göre, **her şey, her an var ve aynı anda yoktur**.

Uzayüstü dediğimiz, hiçlik bölgesini hatırlayınız. Orada görebildiğimiz bir cismin, **HER ŞİMDİSİ** üst-üste biçimsiz bir ihtimal bulutu gibidir. O şey hem yaşlıdır, hem gençtir ve bütün rızkını rezervini beraberinde taşımaktadır. Onun hem kırmızı hem de yeşil elbisesi vardır. Çünkü bir yıl birini ertesi yıl ötekini giymişti. Hem sağlıklı hem hastadır. Çünkü zaman zaman hastalanmıştı. Hem sakalı vardı hem yoktu. Hem bebektir kısıydı hem de büyümüşü uzundu.

Süper uzay, en küçük ile en büyüğü birleştiren Hilbert uzayından başka, en uzak ile en yakını birleştiren “Karadelik” uzayını da anlatmaktadır.

En küçük ile en büyük, en uzak ile en yakın aynı anda ve aynı yerde!..

Burada her şey hem somut, hem soyuttur. Sayılar ve kütleler hem gerçel hem de sanal (imajiner) dir. Yani hem sıfırdan büyük hem de küçüktür.

Burada her şey aynı anda vardır. En küçük ile en büyük bir arada olduğu için Süper uzay’da “Büyük-küçük” gibi sıfatlar da yoktur.

En uzak ile en yakın bir arada olduğu için süper uzay’da uzak-yakın da yoktur.

Aslında hiçbir sıfat yoktur. Çünkü hiçbir şey “Var” ve yok da değildir. Zaman üstü olduğu için, (yani ışık hızı burada geride kaldığı için) nedensellik denen baş-son, öncelik-sonralık da yoktur. Zaman öyle kısadır ki, bir şeyin var olduğunu göremeden yok olduğunu görür gibi olurken, aynı şeyden başka bir şeyin var ve yok olduğunu görebiliriz.

Bunları bulanlar doğrudan Wheeler gibi bilginlerdir ve böyle olması da kuantum, teoreminin “Belirsizlik” ilkesi yüzündendir.

Burada sıfat yoktur, özün yalın biçimlenmesi vardır. Çünkü süper uzayın kurgusu **GEOMETRİK-DİNAMİK** denen iki ortak yasadandır. Kıpır kıpır kaynayan bu geometrik biçim durgun olmadığı için dinamiktir. Biçim içermediği için Topolojiktir.

Süper uzay, evrenlerin tohumunun ekildiği tarladır. O her an hareketli tünellerden her türlü şey başlar, biter ya da yeniden kurulur. Evrenin bütünü bile oradan çıkmıştır. **Bu evrenler çiftliğindeki NUR** denen sonsuz özenerji kudretinin bir **etkisiyle** her şey buradan **filizlenir**. Evrendeki sonsuz ihtimalin tamamı burada vardır. Alemler, “SÜPER UZAY” dan birer AKNOKTA halinde patlamaktadır. Daha sonra da balon gibi şişmekte ve normal genişlemesini sürdürmektedir. Bu trilyarlarca evrenden yalnızca biridir bizim “Dev” evren...

İLERİ BİLGİLER

EVRENLER ÇİFTLİĞİ

Şimdi ulaştığımız nokta çok önemli: Çünkü **evrenimiz** böyle yaratıldı. Süper uzay tarlasındaki **sonsuz tane ihtimale bağlı** evrenlerden biri olarak “OL” emriyle patladı.

Süper Uzay, sözün tam anlamıyla bir “**Evren kuluçka makinesi**” dir. Oradaki enerji dalgalanmalarından biri aknokta olarak patlar ve bir evren, bir kâinat ya da âlem, hem de ÇİFTİYLE birlikte patlayarak açılır.

Wheeler, süper uzayını “**Kararlı enerji yığını**” olan ve gramın yüzbinde biri ağırlığındaki “**Geon**” lardan kurar. Geonlar, bu uzaya hâkim olan, **Geometrinin** (Topoloji) ve bunların sürekli hareketli olmasının (**dinamik**) ortak yasalarının “Parçacığı” olarak düşünülmüştür. Yani evrenler ve içindeki madde olsun olmasın cisimleri **Geonlardan** kurulmuştur. **Rüyalarımız** bile oradan ulaşır bize!..

Evrenimiz de bu sayısız evrenden biri olarak beklemekteydi. Aknokta biçiminde patlamış, aniden şişmiştir.

Süper Uzay’da daha filizlenmemiş trilyarlara evren bulunmaktadır. (*)

(*) Bütün bunları ikinci cildimizde göreceğiz ve anlayacağız. Bu iki kesim, sadece “İleri bilgileri” vermektedir. Okuyucu burada tam kavrayamasa bile, ileride açık-seçik anlatılacağı için rahatsız olmamalıdır.

Evren fidanlığı, Nur kudretinin yalın bir biçimde “Enerjinin saf durumu” dur. Eğer saf enerji durumu termodinamik yönündeki akımla “Saf madde” durumundan daha şiddetliyse, o zaman bir evren patlayarak şişer ve açılır. Her Big Bang ardından, bir şişme ve bunun sonucu karadeliğe çökme denen kıyamet (Doom Day) ya da büyük çöküş (Big Crouch) oluşur.

Süper Uzay esiridir ve gerçekte sıfırdan büyük bir cisim yoktur. Evrenimizde öngördüğümüz Conandrum parçacığına benzer biçimde, burada da bir gramın yüzbinde biri ağırlığında Geon denen parçacıklar öngörülür. Wheeler’e göre, uzay, evren, bir madde bunlardan “Kurulur” ve yaratılmış olur.

Süper Uzayın yapısı aslında kuantlaşmamış bir enerji olan “**SONSUZ ÖZENERJİ**” kudretinden ve bunların oluşturduğu takyon-Esir gibi yapılardan oluşmaktadır.

Ön bilgi istemek okuyucunun hakkı olması bakımından, bu ileri bilgileri kısaca sunup geçeceğim!.

Işık hızı aşıldığında (**Feinberg uzayında**) ve kuantlaşmanın olmadığı soyut mini uzaylarda (**Hilbert uzayında**) ayrıca antimaddenin zaman okunun tersinmesinde (**Antievrende**) zaman tersine çalışmakta olan bir **negatif uzay-zamana** dönmektedir. Oysa **paralel evrenlerde**, yer değiştiren ve hapsolan uzay-zaman çizgileri, akdelikte yeniden eski durumuna döndüğü için zaman tersine çalışmaz. **Negatif evrende** uzayımızın bu karakteristiğı yoktur. Negatif bir evrende her şey **tersine** dönmektedir:

İnsanlar ve cinler (Madde-Enerji) yine de bir alt hızda durmaktadırlar. Çünkü her iki tarafın da aşamadığı bir **ebediyet bölgesi** bulunmaktadır.

İleri kesimlerde göreceğimiz **Takyonlar**, ışıktan hızlı gitmektedir. Yine öğreneceğiz ki, ışığı aşan her şeyin enerjisi tükeneceğine artmaktadır. Buna fizik dilinde **sonsuz özenerji** demektediriz ve bildiğimiz **pozitif enerji** (Nar) **nin negatif** (Nur) **dur**. Bu enerji yoğunluğunun alt seviyesi ise Feinberg formüllerine göre ışık hızının **361.360** katıdır.

İLERİ BİLGİLER

SONSUZ ÖZENERJİ, NUR KUDRETİ

Işık hızını aşmış “Eksi” ikizimizin kütlesi **sıfırdan küçük eksi yetmiş kilo** olarak gözükecektir. Kütleliyi oluşturan enerji de bildiğimiz giderek azalan **enerji (Nar)** değil, tersine **eksi enerji** yani giderek **çoğalan bir enerji (Nur)** olacaktır. Nardan bir pilimiz varsa enerjisi bitecektir. Ama nurdan negatif bir pilin enerjisi tersine iki pil, sonra dört pil, sekiz pil... diye çoğalacaktır. Bu nedenle aynı melekten ikincisi, dördüncüsü, sonsuzuncusu tekdir ile kopya edilecektir. Bunu bize Takyon Mekanik yasaları bildirmektedir. **Negatif enerji (Nur), Sonsuz enerji olarak çoğaldıkça**, her birim çoğalma ikinci, üçüncü, bininci kopyası da türer. **Eksi 70** kiloluk bir insanın enerjisi (Rızkı) giderek tükenip azalmaz; tersine artmış, üremiş olur. O zaman kendi kütlesini oluşturan bir **negatif enerji**, kütlenin iki katı birikince “**İkincisi**” yaratılır ki, birincinin tıpatıp kopyasıdır. İkisinin de enerjisi çoğaldığı için 4-8-16-32-64... **sonsuz kopya** ortaya çıkar.

Bizler (sıfırdan büyük) artı 70 kg. ağırlığındayız. Dolayısıyla enerjimiz azaldığı için, değil kendimizin kopyasını üretmek, zamanla kendimizi bile yaşlanıp aciz olmaktan kurtaramayız. Dolayısıyla insanlar ve cinler için “**İki cins**” yani dişilik-erkeklik sonucu “**Üreme**” söz konusudur. Ama yazma çocuklarımız asla ana ya da babanın kopyası değil; bir sentezidir, bizden ayrı bireydir.

Sıfırdan küçük, eksi 70 kiloluk bir evrende ise bütün bu ana-baba, evlilik-üreme ve dişi-erkek gibi cinslere bölünme, çocuk edinme yani üreme düşünülemez. **Eksi kütleli insan üremez; türer.**

Cinsiyet ve buna bağlı üremenin olmadığı negatif evren yasalarına biz fizikçiler “**Takyon Mekaniği**” diyoruz. Takyon insanlar eksi yetmiş kilo olup, kütlelerini (bedenlerini) oluşturan “**Sonsuz özenerji**” den yaratılmışlardır. Bu enerji, evrenimizdeki giderek azalan ve soğuyan enerji değildir. Tersine giderek çoğalan, sürekli artan bir enerjidir. Fizikte buna tam anlamıyla “**İntrinsic impulsmoment enerji**” diyoruz ve tam karşılığı **SONSUZ ENERJİ**’dir.

Evrenimizdeki enerji kayba uğramakta ve azalmaktadır. Evren enerjimiz zamanla tüketilir, karartılır, soğur ve buz tutarak biter. Ateş de böyledir: Alev alır, biter ve kül olur. Bu nedenle bizim sonlu enerjimize **Kur’an “NAR” adını vermiştir.**

Bunun tersine kütlesi sıfırdan küçük olan enerji ise bu evrende kaybedilen enerjinin öteki tarafa yığılmasıyla ısınmaktadır. Yani bir yandaki enerji kaybı, öteki yandaki enerjinin kazancı olmaktadır. Böylece öteki tarafta enerji büyümektedir, karanlıklar ışımakta ve evren ısınmaktadır. İşte böyle bir enerji artık “Nar” enerjimiz değil; **Kur’an’ın koyduğu isimle “NUR” enerjisi, bilimin koyduğu isimle de “Sonsuz özenerji kudreti” dir.**

Evren en başta trilyarlarca derece sıcakta bir cehennemdi. Bu zamanla soğuyarak “Zemheri” denen buz tutmak noktasına geldi. Aradaki ısı kaybımız, öteki evrenin özenerjisini artırır. Böyle bir ısınma, öteki taraftaki “**İkizimizi**” yakacağı için, artan her birim enerjiyle bu ikizimizin de bir kopyası yaratılır.

Evrenimizde “**pilimiz**” bitmektedir. Karşı tarafta ise tek pil bir iken iki tane olur. Sonra ikisi dört tane...

Bu sonsuz özenerji denen **NUR**, böylece her şeyin bir **fotokopisini** alarak bir iken iki olmasına yol açar. Meleklerin “**Nur**” dan yaratıldığını bize Kur’an bildirmektedir.

Böylece **Nur** enerjisinin artmasıyla, bir meleğin tıpatıp kopyası, tıpkısı alınabilmektedir. Hz. Cebrail “**TEK**” biçimdir ve onun kendini kopyalamasıyla bu tek biçimden sayısız tane oluşur ki, her biri bizim bir **çağımızın** karşılığı olsun!..

Böylece bir “**Özel**” meleğin bile, arka arkaya dizilmiş sayısız kopyası vardır. Tıpkı Karadelik tekilliği yöresinde **renkli** elbiseler giydirdiğimiz “**Ben**” denen binlerce kopyalarımız gibi..

İnsanlar bile bunu başardıktan sonra, niçin ayetlerdeki “Art arda dizilerek, Allah buyruğunu iletmekte aracı olan melekler” başaramasın? Meleklerin oluşumunda ve bu tür cinssiz, üremesiz yaratılışında **fizik ve evren yasaları** vardır, bilim bunu doğrulamaktadır. Bu nedenle okuyucu, verdiğimiz örnekleri asla “Kurgu-bilim” diye görmemelidir.

Biz fizikçiler olarak, ikizimizin ışık hızından hızlı gitmesi halinde kütlelerinin sıfırdan küçük olduğunu (Eksi yetmiş kg. gibi...) düşünürüz ve fizik yasalarını negatifleştirerek yazdıklarımıza ulaşırız. Biz ona “**Eksi insan, takyon ikiz**” deriz. Ama mübarek kitabımız ona “**Melek**” demiştir. Benim burada bulduklarının Kur’an ile çakıştığını görmem ve göstermemdir. Bu tür bilimsel düşünce jimnastiği (olan idealize edilmiş) deneylerle yorumlama gücüne erişebiliriz. Oysa çoğu bilim adamının bu yorumlama ve Allah İlminde zikredilen şeylerle bağlantı kurması için bir çabası yoktur. Hatta genellikle kafa yorma zahmetinden yüksünenler çoğunluktadır.

KESİM: 56

Uzayın yürütülmesi

Tünelin içini anlatmaya çalıştım. Aslında “**diri**” olan bu tünelde **kalamaz**, tüneli bile **görmeye fırsat bulamadan** “Akdelik çıkış” ucundan kaldığı yerden devam etmek üzere “Hayata” iade edilir. Bilim, tüneli görmeden tanımlayabilir. Gerçekte ölen içini görür.

Ölümlü için tünelin giriş-çıkışı (Karadelik ve Akdelik **iptal olmuş**, bunun yerine tünelin **en üstü** ve **en altı** ortaya çıkmıştır. En üstü “Yukarıların yukarısındaki “İliyyin” dir. (Mütaaffifin -8,19). En altı tam aşağıların en aşağısı olan “Siccin” dir. (Mütaaffifin – 9) ki, Cehennem tabakasındandır.

Sonsuz varlığın, sonsuz sayıda **özel tüneli** de **Vahdaniyete** uyarak “**Tekleşmeye, birlenmeye**” doğru tırmanır. Sonunda hepsi, **bir tek ana tünel**, **TEK BOYNUZ (Zülkarn)** olan **Sur borusunda birleşir**.

Orada, karadelige ya da akdelige kaçarak yeniden doğmamızı önleyen “**BERZAH**” yani “**Boğaz**” vardır. Henüz üfürülmemiş akdelikten doğmamış “**Masum**” varlıklar bu boğazın

doğmaya aday olarak “Neden” ucunda yer alır. (Atardamar). Doğup-ölmüş olanlar (Toplardamar) boğazın ardında “Sonuç” ucunda artık masum değil “**Mes’ul**” olarak beklemektedirler.

Bu tek boynuz (**Zülkarn**) **yukarı-aşağı** ile ilgilidir, sağa-sola gitmez. **Bir daha dünyaya açılmaz**, yeniden doğmak (tenasüh, reenkarnasyon) Berzah (Boğaz) yüzünden, Akdelik çıkışı olmadığından mümkün olmaz. Ölümden dönüş yoktur. Ölümü her varlık tadar. Enerji bile!.

Bunun gibi “**Çift boynuz**” (**Zülkarneyn**) de henüz ölmemiş olan kimse için “**İliyyin ve Siccin**” e açılmaz. Burası dünyanın **karadelik-Akdelik kapılarına açıktır, hayata açık, ölüme kapalıdır**.

Eğer, bir karadelikğin **iğne deliğinden iplik gibi geçerek** ölmeye, intihara niyetli değilsek, dönen bir karadelikğin **halkasından aralanan bir pencereden** öteki **boynuza** geçebilir, Zülkarneyn boğazından öteye fırlatabiliriz.

Böylece diri, canlı biri için, tüneldeki “Asansöre” yakalanmadan, Akdelik, çıkışı bizi bir başka “uzay ve zaman” daki bir hayata, kaldığımız yerden yaşamaya devam etmek üzere fırlatır.

Eğer ölüm kaderimiz değilse, o zaman tünel bize transit bir geçiş sağlar. Ölüm.

“**Arş**”a çıkan tek boynuzlu (Zülkarn) ve yaşamak “**Arz’dan Arz’a**” açılan “Zülkarneyn” tüneli diyebiliriz.

Bu simgeyi kullanmamızın nedeni, Schwarrzschild’in bulduğu çift boynuzlu tünel süreci ya da Rosen köprüsü dediğimiz o hemzemin geçittir. Bizi bir karadelik yutar ve bu yandaki “Arz”dan öte yandaki **başka bir** “Arz kesimine” fırlatır. Sağ kaldığımız sürece, bu **uzay yürüyümünü** gerçekleştirebiliriz. Tünel saniyenin 64 milyonda birinden de kısa bir zamanda yuttuğunu uzayda yürütür.

Karadelik tekilliğine düşen ikizimizin sonsuza kadar orada hareketsiz kaldığını hatırlayalım.

Işık hızına erdiğimizde de her şeyin durağın, hareketsiz gibi gözüktüğünü de aklımıza getirelim.

Çünkü ışık hızında bir saniye sonsuza eşit olacak kadar genişler ve saatimiz durur.

Oysa Karadelige giren kimse, saniyenin 60 milyonda-biri gibi kısacık bir zamanda “Karşı” tarafa geçmiştir. Zaten biz oradan karşı evrene geçerken, geriye baksaydık, ikizimizin birden yaşlanıp öldüğünü görecektik. Çünkü evrenin kalan ömrü de bitmiş ve biz “**ZAMAN ÖTESİNE**” geçmiş oluyoruz.

Saniyenin 60 milyonda-biri bir zamanda neler olduğunu anlayamayız bile!.. Ama bilim, bu kısacık zamanda, Rosen Tünelini geçerek ucundaki akdelikten öteki evrene fırlatıldığımızı kesinlikle söyler.

Çıktığımız öte taraf, ister bu evrenin en uzak bir bölgesi olsun, ister trilyarlarca yılda gidemeyeceğimiz bir uzaklığı olsun, biz bu yolculuğu hemen hemen **hiçbir zamanda ve bir tek adımda** gerçekleştirmiş oluruz.

Rosen köprüsü de denen **Schwarzschild tüneli**, bizim içinde ne olup bittiğini göremeyeceğimiz kadar kısa ve kalınlıksız bir olaydır. Ama en uzağı en yakına getiren **zaman ve uzay olarak mesafeyi sıfıra indirgeyen bir kapıdır**. Birbirine ters konumlu olan bu iki hunun karadelğine bir akdelik karşı gelmektedir. Böylece uzaklıklar birer adım kısalmış ve uzak kavramı anlamını kaybetmiştir.

Evreni her yere bağlayan **bu tek noktadan, ister antievrene, ister negatif evrene, ister soyut evrene** geçmeyi seçebiliriz. Nereye çıkarsak çıkalım, sonuçta uzayın en uzak bir yerine hiçbir saniyede ve hiçbir mesafede geçmiş oluyoruz.

Schwarzschild tüneli, Rosen köprüsü dediğimiz bu uzaylar arası geçiş kapısının en çok bilinen ismi **“WORM HOLE”** dür. Worm, kurtçuk, solucan anlamına gelmektedir. Bundan kasıt, uzayın içini oyan bir **tünelin** bulunmasıdır. Bu tünel tek yönlü olduğu (Mutlaka karadelik yuttuğu ve akdelik yutulana püskürttüğü) için, üfleme borusu anlamında **“Horn Hole”** da diyoruz. Böyle bir üfleme borusunun **“Küçük bir sur borusu”** anlamına geldiğini ileride göreceğiz.

Zaman içinde geriye yolculuğu da mümkün kılan bu **“Tüneller”** bizim **uzayda büyük sıçrama** yapmamıza elveriyor. Çünkü böylece **“Uzay yürütülmüş”** olmaktadır. Uzaklığın aşılması demek, zamandan o kadar çalınması, tasarruf edilmesi demektir. **Uzaklığın sıfıra indirgenmesi** demek, uzayda ışığın bizi kısıtladığı milyarlarca yıllık bir yolu zaman içinde (ileri ya da geri giderek) o kadar kısaltmamız demektir.

Bir karadelik eğer küçükse bizim bu uzay içinde milyarlarca yıllık mesafeyi almamızı sağlar. Örneğin bir gazete kâğıdını alıp, bunu düz uzayımız olarak kabul ediniz. İki çapraz köşesi (köşegen uçları) birbirine en uzak mesafedir ve arası 20 milyar yıl olsun...

Şimdi bu gazetenin bir yerine karadelik koyun. O zaman bu düz gazete sayfası sanki elimizle onu buruşturup, muncıklamış gibi dertop olacaktır. O zaman bu kâğıt top üzerinde birden **en uzak iki uç birleşmiş** olacaktır ve bir adımda öteye geçilecektir. İşte **“Tünel ya da hortum”** bunu başarmaktadır.

İki en uzak birleşmiş ve **“Bir anda”** öteki uca geçilmiştir. Böylece **mekân yürüyümü** ya da **uzay yürütülmesi** gerçekleşmiş olur. Karadelik uzayımızı bohçalayarak bize aşılmaz uzaklıklara sıçrama imkânı verir. Örneğin, normal olarak 60 milyon yılda gidebileceğimiz uzak bir evren bölgesine 60 milyonda-bir saniyede sıçramış oluruz. Bohçanın düğümü evrenin en uzak dört bucağı olarak birleşir.

Evrenin uzaklıklarını bir karadelik uzayı yürüterek birleştirir.

Bu bize **“Meleklerin (bin yıl olan) bir günde, türlü gök kapılarını kullanarak, yani tünellerden dolaysız geçerek, uzaydaki her nokta ile bağlantı kurduklarının anlatımı olup, çağımızın fizikçisini şaşırtmalı ve düşündürmelidir**. Üstelik uzayın böyle yürütülmesi, sonlu dediğimiz uzayın, battığı anda başka bir bölgeye tünelden geçirilerek aktarılmasıyla **sonluluğun, sonsuzluk haline geldiğini** de gösterir. Evrenimizin sonlu sonsuzu biter ve yeni bir sonsuz başlar ki bu da **ebedi bir hayat** yaşamanın **gerekçesi** olur.

Bir karadelik sıradan boyutlardaysa, çevremizdeki uzayı büktüğü için, bizim evrenin en uzak bölgelerine geçmemize imkân tanır. Yani kendi evrenimizde kalabiliriz.

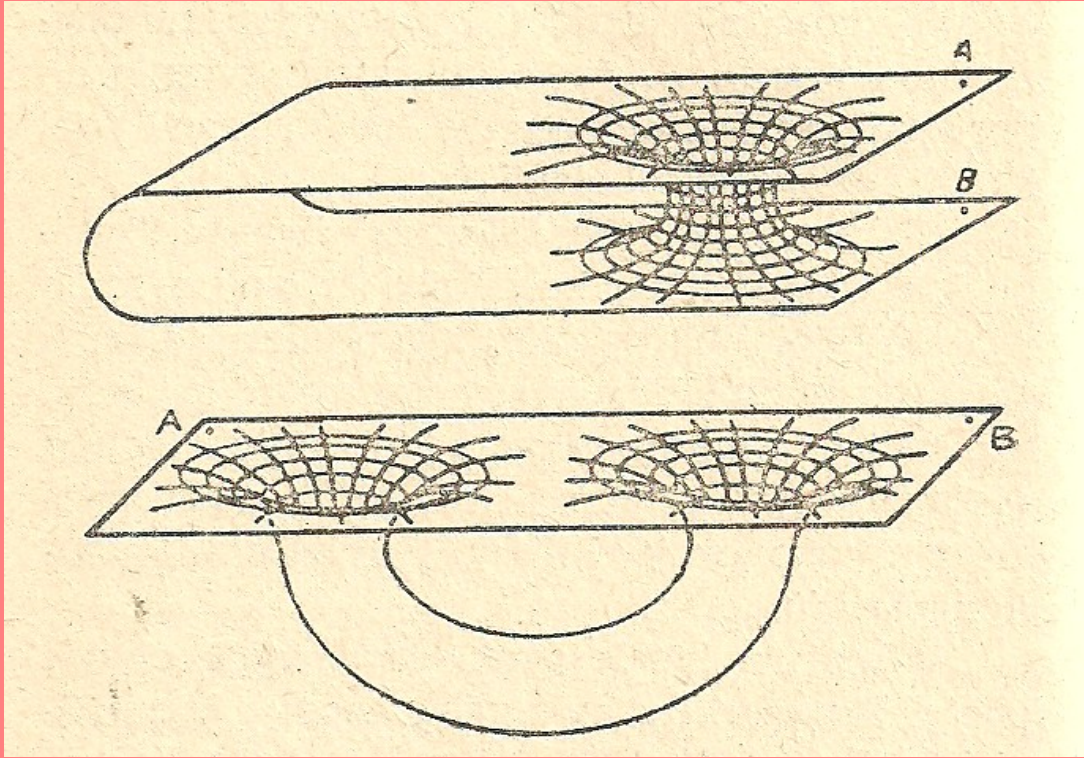
Bir kısım fizikçiler **“Paralel Evren”** ilkesine karşı çıkarak bir karadelik ile aynı evrenin iki

bölgesinin birleştğini savundular. Çünkü “Evrenin bütünlüğü” ilkesinden yola çıkarak, her şeyiyle evrenin yekpare, tek parça olduğu düşünülüyordu. O zaman paralellik değil; aynı evrenin katlanarak birbirine paralel olduğu savunuluyordu.

“Tünel” in içinde uzaklıklar mutlak olarak kısalır. Bu arada uzay-zaman sonsuz küçüldüğü için bloke edilmiş bir zaman ölçüsünden hemen geçiveririz, hatta bunu hissetmeyiz. Birden tünele daldığımızı idrak etmeden başka bir evrenden çıkmış oluruz. Bu zaman makinesi uzak bölgelere geçit, yol verir.

Uzak bölgeler derken, bunun türlü türlü tanımı vardır ve “**Paralel evrenler**” kesiminde sunacağım. Şekilde verdiğimiz üst ve alt tabakanın bir tünelle bağlanması şeklini düz olarak görmek istediğimizde açarız ki, ikisi de tıpatıp aynı şeydir.

Biz bu tünelde bulunduğumuz mikro saniyelerde ne olup bittiğini anlayamayız bile... Öyleyse şimdilik tünel süreciyle değil; çıkış ucundaki akdelikten fırladığımızın bilincinde olarak “Akdelik” ya da “**Beyaz boşluklar**” mekanizmasını kendi teorimde inceleyelim.

Resim: 11

Zülkarneyn Berzahu

Rosen köprüsü ya da Schwarzschild tüneli iki evreni birbirine bağlayan bir “Sur Borusu” yoludur. Ancak küçük karadelik evrenimizi Şekil-A'daki gibi iki uzak köşeden hükmetmektedir. Bu kendi evrenimizin paralelleşmesi, bükülmesi olayıdır. Aşılan mesafe ise Şekil-B'de evren yeniden düzeltilerek belirlenmiştir. Tünel aslında kalınlıksız, bir anda ve bir adımda öteye nakleder. Bu şekli açtığımızda tünelin uzadığı görülüyor. Bir anda geçtiğimiz tünel, böylece örneğin 20 milyar yıllık bir mesafeye uzuyor. Evrenimiz, ikinci şekildeki biçimde, içinde sayısız tünel barındıran bir “ÜST DOKUDAN” oluşmuştur.

KESİM: 57

Akdelikler

Daha önce bir **Kuazarın da Akdelik olduğunu** belirtmiştik. Evrenin de bir tek **“Aknoktadan yaratıldığını”** biliyoruz. Akdeliğin mekanizmasının Karadelik mekanizmasının tam tersi olduğunu da kavrayabiliyoruz. Karadeliğin yuttuğunu püskürten akdelik, **karadeliğe karşıt** gelmektedir. Karadelik nasıl ki milyonlarca yıldızı **dehşet içinde yutuyorsa**, ardındaki akdelik de, aynı **dehşetle bize yutulanı dökmektedir**. Bu nedenle patlayan galaksilerin Akdelik olduğuna inanılıyor. Üstelik çok küçük çapta bu Akdelikten bütün evren bile çıkabiliyor. Big-Bang’ın Akdeliğinden **bütün evren** böylece çıkmamış mıydı?

Sonra **Kuazarların** birer akdelik olarak **galaksileri** yarattığını da biliyoruz. Bunun kanıtı da **yarı kuazar; yarı galaksi olan Seyfert galaksileridir**.

Hatta mini mini aknoktacıklar, **“Kuantlar”** dediğimiz ışıma yapan **fotonlardır**.

AKDELİKLER

KARADELİKLER

Akdelikler, ardındaki karadeliğin yuttuğunu yayınlar. Madde, enerji ve uzay ile zaman yeniden var olur.

Karadelikler maddeyi, uzayı, zamanı ve enerjiyi yutar.

Akdeliklerden yalnızca karşıt çekim dalgaları kaçır.

Karadeliklerden yalnızca çekim dalgaları kaçır, karşıt dalgalar yutulur.

Akdelikler karadeliklerin içinde gezinmektedir.

Karadelikler akdeliklerin içinde gezinmektedir.

Ters çekim dalgaları özellikle sıfırdan küçük maddeden ve akdelikten kaçarken itimci (levitik) özellik gösterir.

Çekim dalgaları maddeden kaçarken, özellikle karadelikten kaçarken çekimci özellikler gösterirler.

Akdelikler ıştır, ışığı serbest bırakır. Uzayı imal eder, uzay ve zamanı oluşturur.

Karadelikler ışımaz, ışığı yutar. Uzayı yer ve yok eder, uzay ve zamanın sonunu getirir.

Akdelikler maddenin başıdır. Akdelikler NEDENİDİR. Neden öncelik ve dün demektir. Yani “Ol” emridir ve yaratılıştır. Akdelikler evrenin sağan emisyon kutbudur. Neden kutbu saçar!

Karadelikler maddenin sonudur. Karadelik SONUÇTUR. Sonuç sonralık ve yarın demektir. Yani “Öl” emridir ve kıyamettir. Karadelikler evrenin yutan kutbudur. Sonuç kutbu yutar.

Akdelikler dünümüz, geğmişimiz ve varlığımızın nedenidir. Akdelikler enerjimizin üretilmesi kaynağıdır.

Karadelikler sonumuz, yarınımız ve varlığımızın sonucudur. Karadelikler enerjimizin tüketilmesi, yitmesidir.

Akdelikler Mutlak sıcak derecenin ve C noktasının hiçlik bölgesinin alanıdır.

Karadelikler mutlak soğuk derecenin ve hiçlik bölgesinin alanıdır.

KESİM: 58

Weisssschild astronomisi

Karadelikler ve akdeliklerin bu kıyaslaması, ikisinin de birbirine “Eşlenik” yani zıt paralel olduğunu gösteriyor. Bütün bunlara eklenecek bir “Akdelik” Teorisini, “Weisssschild” adıyla ileri sürmüştüm. (*) Akdelik teoreminde akdeliklerin yaymadığı tek şey “Schwarzschild” dış ışmasıdır. Uzay ve zamanın paręalarını sıklaştıran akdelikler, nötrino ve çekim dalgalarını da tersine yutarlar. Bunları arkalarındaki karadeliğe nakleder ve bu da karadelik buharlaşmasına neden olur, sonunda karadelikler patlayarak açılırlarken, akdelikler de karadelik haline gelir.

(*) Yazarın, öz annemin bekârlık soyadı olan Weisssschild ismini verdiği teori, bugüne kadar yapılmış **tek “Akdelik”** teorisidir ve Kuazarların mekanizmasını da açıklamıştır.

Akdeliklerin bir **fırlatma diski** vardır. Bu diske zıt giren şey enerjinin yarılanmasına neden olur. Akdelikler, uzay ve zamanı, evreni üretirler. Dönen, sabit ve elektrik yüklü akdelik vardır.

Akdelikler sıfırdan küçük kütleleri yutarlar. Ama onların da iç-dış olay ufku arasından soyut bir madde (düşünce gibi) paralel bir evrene kağabilir.

En büyük **akdelik**, evrenin ana patlaması olan Big Bang **Kozmik Kuazarı**ydı. Sonraki Kuazarlar ise **galaktik akdeliklerdi**. Yıldızların doğacağı yerde de böyle akdelikler vardır

ve “**Kızıl cüce**” üretiminden sorumludurlar.

Işıyan her madde bu ak-kuantlardan yapılmıştır. Bunlar ışık vb. fotonlarıdır. Ama kuvvet alanlarının görünmeyen “Zımnı” kuantları ise “Karakuanttır”.

Kara-kuantlar alan kuvvetini taşıyan “Foton, Bozon, Gluon ve muhtemel gravitonlar vb. gibi bir üst sistemde birleşir. Sonunda evrenin bütün kuvvetleri “Tek kuvvet” olur. (Birleşik alanlar teoremi) Bu tek kuvvet parçacığı da evreni yaratan o mini aknoktaadır.

Normal bir karadelığın ardındaki normal bir akdeliğı ele aldık. Bu bizim evrenimizdeki uzak bağlantıları kurmaktadır. Evrenimizin başka bir yerine gitmekteyiz ve orada bir karadelik daha bulup, onun ucundaki akdelikten, yine buraya dönebilmekteyiz. Bu sözünü ettiğimiz “Paralel evrenler arası geçiş” değildir. Her şey, **burada** olmaktadır. Kendi uzayımız içinde geçitlerdir bunlar...

Evren daha önce bir Akdelikten yaratılmamış mıydı? Demek ki onu “**DAHA ÖNCE**” yutan bir karadeliğı vardı. Yani bir evren daha vardı ve o evren bir karadelige çökmüş, tünele girmiş, sonra da bizim **Büyük patlama** (BİG BANG) dediğimiz iğne ucundan küçük cehennemi AKDELİKTEN buraya, bugüne fırlatmıştı.

Peki, o evren neyin nesiydi? Bizden önce bir evrenin yaratılıp yok edildiğini düşünmekten çok, aynı anda yaratılan, fakat biri zamanda 20 milyar yıl geri giden, ötekisi de tersine 20 milyar yıl ileri giden **bir çift ANTİ-EVREN** olarak düşünebiliriz.

Ya da O evren, bir karadelige girince zamanı tersine çalışan ve giderek gençleşip, ilk patladığı güne dönen **şimdiki evren** demektir. Çünkü Karadeliklere girene kadar evrenin kalan ömrü de biter ve siz kıyameti de görürsünüz. Tam indirgenemez yüzey enerjisi zarına girdiğinizde ise saatiniz tersine çalışmaya başlar. Bu kez terk ettiğiniz evrenin bir kıyametten geriye doğru yeniden **dirildiğini**, gençleştiğini, yani genişleyeceği yerde büzüldüğünü ve sonra da en küçük noktaya ulaşp, yeniden bir AKNOKTA olarak **geçmişte** patladığını görürdük.

İşte böylece bir anda ve bir adımda 20 milyar yıl ötedeki başlangıcımızdaki yaratılış AKDELİĞİNDEN fırlamış oluyoruz. Yani **gelecekte kıyamet kopacağı için, geçmişte var olduğumuzu görüyoruz**. Kıyamet, mutlaka karadelikler nedeniyle koptuğundan dolayı, karadelik bizi yutacaktır ve içindeki 20 milyar yılı bir anda alan evren, geçmişimize nakil olacak ve geçmişteki “Yaratılış patlaması” dediğimiz **Akdelikten** ortaya çıkmış olacaktır. **Gelecekte olacak kıyamet bizi geçmişteki yaratılışa iade etmiştir**.

Gelecekte, Galaksimiz dâhil her galaksi kendi karadelğine çökecek, her galaktik karadelik de yekdiğerleri ile birleşerek kozmik bir tek karadelik olacağını biliyoruz. Bu karadelik yuttuğunu ne yapıyor?

Yuttuğunu arkasındaki tünelden Akdeliğe yani **geleceği geçmişe** naklediyor!

Dönüp de baktığımızda bunun geçmişteki kuazarlar tarafından meydana geldiğini görüyoruz.

Örneğin karadelik gelecekte güneşimizi yutuyor. Hemen ardından onu Akdeliğiyle, en başta güneşin geçmişi olan “Yaratıldığı” güne ulaştırıyor. Ne yuttuysa onu naklediyor. Neyi ne menzil aldıysa aynen iade ediyor. Küp, yuvarlak, madde, enerji ya da insan!..

Neyi yutuyorsa gençleştirip geçmişte var ediyor.

Çünkü bir karadelik uzay-zamanı hapseder ve bunların yer değiştirmesini sağlar. Bir bakıma **kolumuzdaki saat birden cetvel oluverir ya da tersine cetvelimiz saat haline gelir**. Bu, uzunluk ile zamanın yer değiştirmesidir.

Karadelik bu yutma işlemini yaparken, (birbiriyle yer değiştiren uzay ve zaman) tünelden Akdelik çıkış ucuna ulaşır ve normal karakteristiğimizi taşıyan bir ortamı bulunca, uzay ve zaman çizgileri yeniden yer değiştirip serbest kalır. Bu arada nakil de gerçekleşir.

Demek ki, güneşimizin geçmişteki oluşumu, onun gelecekte bir karadelik tarafından yutulduktan sonra, aynı biçimde geçmişine nakledilmesidir. O zaman geçmişte güneşimizin nasıl var olduğunu anlıyoruz demektir. O zaman gelecekte yok olmanın ürünü olarak geçmişte yaratıldığımızı görüyoruz. **Güneşin batıdan bir doğması da budur**.

Karadelik ve akdelik, birlikte evrenin **neden ve sonuç ucunun** birleştiği ve dolayısıyla **zaman ile mesafenin** ortadan kalktığı **nedenselliğin olmadığı tek odaktır**. Burada, bu tünel içinde öncelik sonralık sıralaması yoktur. Neden ile sonuç aynı şeydir. Doğum ve ölüm birlikte beklenmektedir. Akım yönüne göre doğum öncelik kazanacak, ölüm sonralık kazanacaktır. Bu bildiğimiz zaman akışıdır. Ya da tersine **negatif ve geriye akan bir zaman** akışı olacak, önce ölümle doğulacak, doğumla ölünecek.

Böylece evren, **bir ucu karadelik (Absorbe)** diğer ucu **akdelik (Emisyon)** olan bir **mıknatıs çubuğudur**. Ama bu mıknatısın uzunluğu “Uzay yürüyümü” gibi kısa gösterilebilir.

Çünkü aslında, bu mesafe, sıfır metre ve sıfır zamanda olduğu için bu **iki kutup birbirine bitişiktir**. Yani bir paranın yazı yüzü **akdelik**; tuğra yüzü de karadelik ve paranın **kalınlığı da tünel süreci** diye düşünülebilir.

Böyle bir mıknatısın yayan (Akdelik) kutbundan, yutan (karadelik) kutbuna akan uzaysal manyetik akı kafesi vardır. Uzay-zaman bu kafestir.

Nasıl ki mıknatısın çubuğu, sanki bu akıyı içinden yutan uçtan, yayan uca NAKİL yapıyorsa, tünel içinde de tersine bir akım vardır. Yani akdelik yuttuğu çekim dalgalarını vb., ardındaki karadeliğe geçirdiğinde yutulan cisimlerin bıraktığı çekimci dalgaları karadelik yayınlamaktadır.

O halde **çekim denen şey, geçmişten geleceğe yayınlanan bir evren dalgasıdır. Zamanla aynı yöne akan çekim**, yarın ile dünümüzün haberleşmesini sağlar. Rosen’in bildirdiği “**Nakiller, ödemeler ve dengelemeler tüneli**” içinden geçen **GİZLİ DEĞİŞKENLER** bunlardır (*)

(*) İkinci cildimizde ayrıntılı bilgi verilecek.

Evren **çok genel anlamda** ve asıl olarak, gelecekteki kıyamet ya da sonuç ucu olan **karadelik yutma kutbu** ile geçmişteki yaratılış ya da neden ucu olan **akdelik saçma kutbunun ikilisinden oluşan dinamik bir akımdır**.

Dün Cehennemden sıcaktı ve yarın ise evren buz tutunca zemheriden soğuk olacaktır. Çok sıcak uçtan az sıcak uca olan **TERMODİNAMİK ISI DENGESİ de çekim ve zaman gibi**

tek yönlüdür, üçü de birlikte akar. Akdelikten Karadeliğe olan akım aynı zamanda **TERMODİNAMİK** yasaları oluşturmaktadır.

İki olay ufku arasındaki geçit, başka bir evrenle birlemektedir. Oradan geçtiğimizde çekimin çekemediği tersine ittiği antiparalel evrene bir akdelik kapısından fırlamış olacağız. Aradaki bölge ise “**SUR TÜNELİ**” bölgesi diye adlandırdığımız **WORM HOLE**’dur. Bir tür hiçlik bölgesidir ve ışıktan hızlı giden ya da titreşen, sıfırdan küçük kütlelerin yer aldığı alandır. Karadeliğin cehennemi çekimi ile akdeliğin ters-ekim deneniştirme-ivmesi (Antigravitation ya da Levitation) bu ara kesitte yer almaktadır.

KESİM: 59

Çift çift yaratılış

(Düalite, Parite, Polarite ve diyalektik)

Yaratanın **tek ve tekil** (Singularite özelliğinde) olduğunu fakat yarattıklarının “**Çift çift**” yani **PARİTE (Paralel)** olduğunu Kur’an’ı Kerim’de bildirilmesinden sonra fizik de bu sağlamayı yapmıştır. Birçok ayette “**Çift çift**” yaratılış tekrarlanıyor. Bunların bir kısmında **dişi-erkek** gibi cins de kastediliyor. Zıtların birbirinin göstergesi olduğu (**Karanlık-aydınlık; yer-gök**) gibi örneklerle sunuluyor. Bunların ise birbirinin türevi olduğunu bazı ayetlerle anlıyoruz:

Allah karanlığı aydınlığın üzerine bürüp sarıyor (Zümer - 5)

Yerler ve gökler bitişikken biz onları ayırdık, görmüyorlar mı? (Enbiya – 30)

Yaratıldıkları gibi yok edeceklerini de... (Yasin – 78-83)

Böylece **neden-sonuç** ikilisine dayanan bir **çift kutupluluk** yasası bulunuyor: **Hünnes ve Künnes** gibi... Merkezci ve merkezkaç dönü gibi... Bunlar hem **karadelik ve akdeliklerin** haberciliğini yapıyor, hem **elektrik yüklerinin** hem de **mıknatıs kutuplarının** **çift** olduğunu bildiriyor. **Künnes tümünden gelim; Hünnes, tüme varım’dır.**

Künnes oluş ve etkiyi; Hünnes ölüş ve tepkiyi anlatıyor. Böylece nedensellik (Neden-sonuç) da zikredilmiş oluyor. İkisi arasında da yüksüz, nötr bir bölge olduğunu da ayetler veriyor: (Nötronlar gibi.)

Allah gökler ve yerdekilerle ikisi arasındakilerin de rabbidir. (Duhan – 44/7)

Yer ve göğe “isteyerek ya da istemeyerek bir araya gelin” dedik, onlar da “biz isteyerek bir araya geldik” dediler. (Fussilet – 11)

Burada zıt yüklerin birbirini **itme-çekme** yasası verilmiş; protonların birbirini itmeden, reddetmeden bir arada güçlü nükleer kuvvetle tutulduğu açıklanmıştır.

Kur'an'daki zıtlıkların (**Cennet-Cehennem** gibi) birbirinin göstergesi olması, ikisinin de birbirini tamamlaması, bütünlemesi ve orada "**Nötr**" bölgelerden oluşan "**Paralel**" dünyaların varlığını ortaya koyuyor.

Dünyamız hem bir **cehennemdir** (Yangın, hastalık, aldatılmak, korku, yanardağ, terör...) hem de **cennettir** (Doğa ve lezzetleri, orman, göl, çiçekler ve insan güzelliği, sağlık, güven, bağlılık gibi).

Bu Cennet ve Cehennem diye **kesin ikiye ayrılacaktır**. Ama özellikle (Sabi, çocuklar, akıl hastaları ile) günah-sevabı denk olanlar için bir de **dünya benzerinde "ARAF"** vardır. Bu da **dünyamızın paraleli** olarak vaat edilmiştir. Allah vaadi haktır ve hiç değişmez. Bilim, böyle "**PARALEL DÜNYALAR**" a şimdi ancak ulaşmıştır.

Böylece **paralel dünyalar ve çift çift yaratılış** hak olmaktadır. Bu her bir **çiftin de çifti vardır**: Örneğin, **Cennet iki tanedir**: Bazı kimselere **çift cennet** verileceği ayette yer almaktadır. Ayrıca yine bu Cennet çiftinden bir çift vardır: **Cinlerin ve insanların cennetleri farklıdır...** (Rahman suresi).

Diyalektik **İslam'ın malıdır** ve çalınarak başka felsefelerle yedirilmek istenmiştir. Dolayısıyla **diyalektik materyalizmi** karşısına alan "İslam" erbabı, kendisiyle çelişkiye düşmüştür. Oysa "**Tasavvuf**" aslında zıtların birbirini göstererek "**BİR**" yaratıcıyla **iki-iki alanların birlenmesidir**. **Tasavvuf tüme dolaysız varmaktır**. (Çokluktan tekillığe feragat).

Evrenler bu **tümünden gelimle (Kesret)** yaratılmış fakat "**Rablerine döndürülecekleri için**" **yeniden tüme varacaklardır**.

Böylece, diyalektik başka bir anlam kazanıyor: İnsanın aldığı iki bilginin üçüncü bir bilgi olarak uzlaşımı, iki **analitikten bir sentetik oluşturma yeteneği...** İki kutbun uzlaşımı, mıknaşın "**yüksüz**" ortası bir dinamonun akım geçmeyen armatür halkası, ortalanmak ve dengelenmek örnekleri gibi...

Evren çiftler üzerine kurulmuştur: **Nar ve Nur** gibi... Sonra bunların da bir çifti oluşur: **Somut madde, soyut madde** gibi... Ve onların da çiftleri: **Somut antimadde – somut madde, soyut antimadde – soyut madde** gibi...

Bu çiftler bir üst sistemde tek bir öze dönerler: Madde ve antimadde, bildiğimiz **enerjiden** oluşmuştur. Enerji ise çok seyrek bir maddedir. Madde de çok yoğun bir enerjidir. İşte bu eşdeğerlik ($E=MC^2$) bize **DÜALİTE'yi** getiriyordu. Bu formül "yer ve gök"ü de bitıştiren-ayırان bir eşdeğerlilik ilkesidir.

Düalite ise madde dediğimiz mekanik ile enerji dediğimiz yarı zihinsel güçlerin sentezidir, bir arada olmasıdır. Örneğin **maddeyi** ele alalım: Çok iyi tanımlarız. Çünkü **kristalizedir, hacmi ve boyutlara sınımsız bağlılığı, niteliği vardır**. Uranyum görünüşte maddedir. Fakat bir gram uranyumun **maddeden enerjiye çevrilmesiyle** şehirleri haritadan silecek nükleer bombalara dönüştüğünü hatırlayalım.

Madde kolayca anlaşılırken ve anlatılırken, **enerjiye tanım getiremiyoruz**. Maddeyi anlamak için çevremize bakmak yeterlidir. Ama **enerjinin ne olduğu**, neye benzediği

halen bir **sırdır**. Sadece onun bir durumdan bir duruma geçtiğini ve birbirine dönüştüğünü biliyoruz. (Isı, ışık, enerjiler, iş enerjileri, kütle ve potansiyel, kinetik enerjileri vb...)

Madde-enerji faz ayrılmasının bir türü de, **elektromanyetizma**'da vardır. Elektrik alanı çok iyi belirleriz ve tanımlarız. Ama **manyetik alanın ne olduğunu halen bilmeyiz**. Mıknatısın akıları olarak görürüz onu. Bu akılar neyin nesidir? Niçin güçlü bir manyetik alan insan bedeninde vardır? (Kirlian fotoğrafçılığı) Ve niçin güçlü bir manyetik alan, her şeyi zaman-mekânda bir anda yürütür? (Bermuda üçgenindeki taşıt kaybolmaları gibi...)

Elektrik ve manyetik alanlar, bir mıknatısın iki kutbunun akıları arasında yer alır. Birisi yatay, ötekisi ona diktir. Hele **DİPOLE** denen durumda ise tamamen birbirine diktir. Bununla da kalmayıp iki eşlenik birbirinden **polarite (çift kutupluluk)** ile uzaklaşırlar. Ayrıca bunlardan birisi bir de **POLARİZE ışık düzlemi** olarak ikiye ayrılır.

Bu terimler karmaşık gibi gözüküyorsa da, fizik gerçeklik, **her şeyin çift çift olduğunu, çift yönünün de çift yönleri** bulunduğunu gösteriyor. Gerçekten **ayetlerin bildirdiği çiftler, bilimin her yasasında karşımıza çıkıyor**. Atomun göbeğindeki kuarklar bile asla tek olmazlar... Bir kuark çekirdek dışına çıkarıldığında hemen kendisinin "ikinci kutbunu" antisini de vakumdan çekerek çift olur. Mezonlar bunlardır. Taon gibi parçaların anfihi hiç yoktur. Ama onlar da "Paralel bir evrende" çiftiyle hazırdır.

Çift çift yaratılışın **Parite** (Parity) örneğini **Kuantum** (mini âlemin enerji noktacıklarından oluştuğunu inceleyen mekanik) bulmuştur. Her şeyin zıt çiftler halinde yaratıldığını bildiren Parite deyiimi çok geniştir: Her şeyin bir zıt özdeşi (ki buna **EŞLENİK** diyeceğiz) bir **anti-paraleli ve negatifi** vardır. Bütün bunlar ayetlerin "**ÇİFT ÇİFT**" sırrındandır.

ÇİFT ÇİFT yaratılış KUR'AN biliminin; dolayısıyla modern bilimin temelidir. Fakat ilk zamanlar (ve şimdi de hep batıyı yüz yıl geriden izleyerek, bir matahmış gibi onların eski düzmecelerini yeni öğrenen sözde entelektüeller, evrenin bir rastlantıdan oluştuğunu söylediler. Çünkü ihtimal hesapları sayısız evren olduğunu ortaya koyuyordu...

Bu bilgisiz, cahilce bir yaklaşımdır. Çünkü evrenin **sonsuz ihtimalden oluştuğu doğrudur**. Ama "Sonsuz" terimi kısıtlanıp da arkasında "**Sonsuz ötesi**" bir matematik daha keşfedildiğinden haberi olmayan biri için sonsuzunun sonu gelmez.

Oysa **sonsuz dediğimiz her şeyin** sonlu olduğu ve mutlak sonsuzun tekil, yani sadece ALLAH'a (C.C.) ait olduğunu bize **sonsuz ötesi matematik** çoktan vermişti.

Bu demekti ki, **evrendeki sonsuz ihtimalli sonsuz paralel evrenin ötesinde, bütün bu evrenleri denetleyen "SONSUZ ÖTESİ" tek kâinat vardır**: Burada her şey **ihtimalsiz ve tek ihtimalle** yaratılmıştır. (ARŞ'ın Kürsileri, Levhi Mahfuzları, Kalemleri bu sonsuz ötesi ihtimalsizliğin ya da ihtimalin sıfır olduğu katmanlardır. Çünkü sonsuzdan ötededir.)

Arz'ın sonsuzu ise küre gibi bir evrende kısıtlanmıştır. Evren **Küçük bir sonsuzdur**. Kaç tane evren olursa olsun, her bir kavramın (madde, evren vb.) mutlaka bir **paritesi, karşılığı** vardır. Bu karşılık **eşleniktir**. (Kuantum ters kutuplanan öteki kuant, elektron spinlerinin bakışıklığı, elektrona karşı pozitron; anti atoma karşı atom ve evrene karşı, karşı-evren gibi...)

Sonsuz kavramı böylece **ÇİFT ÇİFT** olduğu için **YARIYA** indirebiliriz. **Bir varlığın**

karşısında mutlaka onun karakteristiğini taşıyan eşleniği vardır. (Dünya ve karşı-dünya yani Arasat ve Araf).

Paralel evrenlere girmeden önce “ÇİFT ÇİFT” yaratılışın mikro fizikte (Kuantumda) ne anlama geldiğini ve niçin paralel evrenler kavramına ulaştığımız referansta sunalım:

REFERANS. B.

ÇİFT KUTUPLULUK YASASI

Evrende Polarite denen çift kutupluluk vardır. Yani tek kutup yasaklanmış (Monopol yasağı) olduğu için ister mıknatıs kutupları, ister elektrik yükleri, ister madde-antimadde kutuplaşması ve isterse polarizasyon olayları, kuark ve kuant yaratılışları hepsi bu çift kutupluluk yasasına tabidir. Böylece zıt eğilimlerin etkisiyle hareket hali doğmaktadır. Hücrelerin amitoz çoğalması, doğal şekerin kutuplanmış ışığının sola bükülmesi (Levo yasası) gibi her şey bu polariteden kaynaklanmaktadır.

Kutupların biri ETKİ diğeri TEPKİ kutbudur. Kutuplar arası akım alanı ise NEDEN’den SONUÇ’a akma biçimindedir ve bu dış uzayda tersinmez. (Elektrik akımı eskiden artıya akar). Kutupların bu özelliğine biri saçar (yayınlar, emisyon eder) ötekisi yutar (Soğurur, absorbe eder) diyoruz.

Mıknatıs örneğindeki gibi bir çubuk dışında, herhangi bir çift nokta da birbirini bu etkiyle çeker-iter. Örneğin elektrik yükleri ya da Karadelik-Akdelik yutup yayması... Bu da yaratılış (başlangıç kutbu) ile yok oluş (sonuç kutbu) arasına evrenin sıkışmasıdır. Çekim dalgalarını karadelikler yayarken, zaman dalgalarını da yutarlar. Bir de evrenin termik dengelenmesini yutarlar...

Bunun tersine akdelikler çekim dalgalarını yutar, zaman-uzayı ve termik ısımayı yayarlar. İşte bu diyalektik yasanın derin sonuçları vardır. Bir çift enerji ışıınımı, yeterli şiddetteyse bir çift madde oluşturur (Madde-antimadde) buna ÇİFT ÜRETİMİ (Pair Production) diyoruz. Bunlar birbiriyle karşı karşıya gelince, bu kez birbirlerini yok ederek, en baştaki bir çift ışına (fotona) dönüşürler. Bu da bir çift eşlenik maddenin birbirini yok ederek TEK ASIL olan enerji çiftine dönmeleridir. Ama bu enerji çifti de POLARİZLEŞMEKTEDİR.

Polarizasyon, ışığın kutupsallaşmasıdır. Bir enine dalga olan ışık, bir “Alan” içinde polarizlenir. Titreşimleri birbirine dikeydir. (Yatay bile olsa iki titreşim arasında ortalama bir bileşke yol oluşur.) Normal ışık, ışınlarını çevresinde her yana saçarken; kutuplandığı zaman iki aynı yolda yayınlanır. İşte Polarize olayı budur.

Bir çift eşlenik madde (elektron-pozitron) birbirlerine rastladıklarında hemen yok olarak, yani enerjiye dönüşerek, iki ayrı yol tutar, polarizlenirler. Onları şaşırsak bile yine de PARALEL davranışla karşılıklı sonuç getirirler. Örneğin elektron ve pozitron yok olmasından çıkan ve birbirinin 180 derece tersine uzaklaşan çift kuantın (fotonun birini analizör olan kimse engellese de, öteki foton çok uzakta olmasına rağmen, o da ilişki bölgesine fırlayıp, yine doğru yolu bulur, yani hiç şaşırtılamazlar. Kesinlikle bu polarize

dosdoğru gerçekleşir. Birini izlediğimizde, ötekinin de nasıl davrandığını İZLEMEDEN biliriz, çünkü mutlaka konumu zıttır.

Fakat fizikçileri şaşırtan odur ki, hangi bilinmeyen etki, sinyal ya da komut, bu iki kuant ışının polarize uyumunu sağlıyor? İki eşlenik arasında birbirlerine paralel davranmayı emreden ince bir ayırım mı vardır?

Bohr ve rastlantı sonucu evrenin ortaya çıktığına inananlar için bu bir bilmecedir. Ama evrenin ÇİFT YARATILDIĞI anlamına gelen PARİTE (Parity=Eşlenik bir çift yaratılış) savunucuları için bir zaferdir.

Çünkü bir çift polarizlenmeyle elektron ve pozitron zıt spinleri seçer, zıt kutuplanır ve birbirlerini Pair Production denen çift üretimiyle var ederler. Yok ederken de yine bir çift polarize kuant olarak yok olurlar. Bu ikisi aynı anda olmaktadır. Güneş lekelerindeki gibi bir öncü güneş fırtınasını taklit eden izleyici fırtına gibi değil... Çünkü foton ya da elektron-pozitron çiftinin birbirinin aynı davranması “Sıfır anında” oluyor, biri ötekini taklit etmiyor, araya nedensellik (öncelik-sonralık; öncü-taklitçi) kavramı girmiyor.

Birbirinden uzaktaki bir çift kuantın nasıl birbirinden haberi oluyor?

Bir başka deyişle, evren, ilk patlayarak yaratıldığında, birbirinden uzak bölgelerin de nalsı birbirinin eşi davrandığını fizikçi hep sormuştur.

Çünkü evren gözlenmiştir ve her yeri her doğrultuda aynıdır. (Binde-bir sapma dışında) Oysa evrenin bölgeleri arasına, ışığın hızının güdüldüğüne rağmen, yani ışık bu görev yapamamasına rağmen, paralel bir davranma vardır. Evren her doğrultudan aynı görülür ve arka-fon ışıması da türdeştir. Peki, araya ışık girmeden bu nasıl oluyor? Hiçbir etki ışıktan hızlı yayılamadığına göre, evrenin her bölgesi, nasıl tıpatıp birbirinin aynı davranmaktadır?

İşte bu inanılmaz olay karşısında Bohr grubu “Rastgele, tesadüf evren” oluşması konusunda iflas etmişlerdir. Ama karşı tarafın da getirdiği bir açıklama yoktur.

Karşı taraf derken, bu da Schwarzschild-Rosen tünelinin görüşüdür. (Buna sonradan Einstein ve Podolsky de katılacaklardı. İsimlerinin baş harflerinden dolayı bu paralellik tüneline SERP tüneli de deniyor. Söz konusu su tünelin öteki isminin Worm Hole da olduğunu, bir ucunda karadelik, bir ucunda akdelik olan bir köprü, geçit ya da kanal olan bir çift huni oluşumu olduğunu hatırlayalım. Aynı tünele “Sur borucuğu” ya da “Her bireyin kendi öznefsinin kişiye özel tüneli” de diyebiliriz).

Rosen’e göre bu tünelde iki olay birbirini dengelemekte, birbirini ödemektedir. İki parçacık arasındaki birbirine eşit davranışın nedeni, bu iki parçacığın birbiriyle bu tünelden haberleşip, karşılıklı birbirini dengelemeleri ve ödemeleridir. (Compansating Tunnel).

KESİM: 60

Evrenler koleksiyonu

Referans bölümde sunduğum mantık, birbirinden habersiz iki eşlenik (anti) parçacığın, birbiriyle anında aynı davranışa girmesi için, başka bir yolla haberleşmesi gerekmektedir.

Birbirinden habersiz atomlar ya da parçacıklar, arasında **ışığın yetiştirmeyeceği** bir uzaklık olması birbirleri ile haberleşmeyecekleri anlamına gelir. Nasıl oluyor da aynı şeyi sözleşiyorlar?

Hiçbir etkinin ışıktan hızlı gitmeyeceği bazı üzerinde evrenin yaratılışı olan ZİG-ZAG, **çok noktada birden patlayarak açıldığını** ileri sürerek, evren bölgelerinin birbiriyle haberleşebileceklerini önerir.

Bir diğer görüş ise “**BİRLEŞİK ALANLAR Teoremi doğrultusunda**” 1979’da Guth tarafından önerildi: Evren çok küçük bir noktada patlamıştı ama, sütun ısındığında aniden kabarması gibi birden şişmişti. Bu şişme ilk binde-bir saniyede 10-20 milyon ışık yılı çapında olmuştu. Bu ani şişme evrenin bütün noktalarını birbirinden haberdar eder, üstelik denklemleri de güvenceli olup, evrendeki **kayıp maddeyi** de açıklıyor; evrenin bir kıyametle karadeligi tarafından yutulacağı kesinleştiğini bildiriyordu.

Şişkinlik teorisi, evrenin mikroskobik ak tohumundan patlayıp, birden balon gibi “**şipşak**” şiştiğini, daha sonraki evren genişlemesinin de **Hubble’in verdiği** hızla, sürdüğünü öngörüyor.

Bu şişen evren bizimkidir. Ama sayısız evren de benzeri biçimde, bu tarladan filizlenebilir.

Ne var ki, laboratuvar düzeyinde, şaşırtılan bir çift fotondan birinin başına geleni ötekine iletmesini açıklamaz. Çünkü bu fotonlar, “Aniden şişerek” ötekine haber vermez. Şişme kuramı mikroskobik düzeyde geçersizdir.

“**İhtimal-olasılık**” hesabına sarılmış fizikçilerin nazarında, bu **eş-davranış haberleşmesi** hep bir “**Tesadüf**” tür. Çünkü onlar, sonsuz sayıda ve her biri mutlaka ötekinden (en az bir noktada) farklı paralel evrenler öngörüyorlar.

Bu görüşe göre, evren için “Zar” atılmıştır. Bu zar bildiğimiz zarlar gibi 6 yüzlü, para gibi ikiyüzlü de değil; **sonsuz tane yüzlü zardır**. Bu sonsuz yüzlü zardan da sonsuz tane vardır. **Her bir gelen zar için bir tane evren yaratılmıştır ve bu da sonsuz tane evrenler olduğu anlamına gelir.**

Hiç biri arasında paralellik yoktur, birbirinin karakteristiğini taşımazlar. Ne kadar birbirine benzese de mutlaka bir noktada benzemezler.

Her biri ötekinden farklıdır. Örneğin birinde tıpatıp biz varız, fakat tavanda yürür, yerde yürümeyiz. Ya da birinde şimdiki gömleğimiz aynı biçimse, renkleri farklı, kalan her şey tıpatıp aynı olabilirdi. Bu görüş evrenin SONSUZ ihtimal üzerine kurulu olduğu doğrultusunda, sonsuz sayıda birbirine dikgen evrenler öngörür.

Sonsuz sayıda (sonsuz ihtimale göre kurulmuş) evrenler çok kalın, sonsuz sayfası olan bir kitap gibi düşünülebilir. Bu sayfalar sırtlarından kitaba bağlıdırlar, onun dışında her yönden bağımsız ve kendilerine yeterlidirler. Aralarındaki tek bağlantı kitabın sırtıdır. Bu örnekte bir karadelik kitabın sırtı gibidir. Bütün sayfalar bir tek karadeliğe açıldığı için birbirlerine yalnızca bu yolla bağlıdırlar.

Uzayımızdaki bir karadelik, böylece “İki değil” çok sayıda başka evrenlere açılabilir. O zaman karadelik yolcusu olan astronot, buradaki karadelikten yutularak, öteki evrene geçer. Sonra aynı karadeliği kullanarak buraya dönemez. Çünkü çok sayıda evren vardır. Bunlardan her birine çıkabilir ve kendi evrenini, yani yola ilk çıktığı evreni bir daha bulamaz. Her sıçrayışında başka bir evrene geçmektedir. Artık kaybolmuştur.

KESİM: 61

Sonsuz çift evren

Sonsuz sayıda birbirine benzemeyen evren koleksiyonu bize bir çift foton ya da antimadde parçacığının nasıl birbirinin aynısı davrandığını açıklamaz. Evrenler mutlaka sonsuz sayıdadır. Ama bunlar, “ÇİFT-ÇİFTE” sonsuz sayıda olmalıdır.

Schwarzschild’in “Bir çift hunisi” ya da “Rosen’in tüneli” olan **evren çiftleşmesinden** söz etmiştik. Bir karadelik, bizim uzayımızı kuyulaştırdığı gibi, arkada başka bir uzayı da kuyulaştırır ve ikisi birbirine bazlanınca **Schwarzschild-Rosen boğazı (Berzahı) oluşur.**

İki uzay, bu durumda birbirinin zıt paraleli, paritesi, eşleniğidir. Karadelikten baş aşağı çekilen tutsak, arkadaki huniden, akdelikten dışarı fırlatır.

Hapsolan ve yer değiştiren **uzay-zaman çizgilerimiz** bizim evrene aittir. Akdelikte ise bizim evrenimizin bu uzay-zamanı yeniden yer değiştirir ve **serbest** kalır. Bu demektir ki, orası bizim **NEGATİF-ANTİPARALEL evrenimizdir.**

En küçük parçacıklardan, evrenlere kadar her şey böyle çift çift yaratılmıştır. İki parçacık, iki foton ya da iki evren böylece birbiriyle “Bir yolla haberleşmektedir” diyebiliyoruz. O zaman buradan paralel evrene geçer ve aynı karadelikten geri dönebilirsiniz, başka evrenler labirentinde kaybolmazsınız. (Zaten imanlı biri, bir meleğin sayısız evren arasında evrenimizi ararken, kaybolacağını düşünemez.)

Savunduğumuz **Parite (Çift çift yaratılış)** yine **sonsuz sayıda evren** öngörmektedir. Bunu sonsuz sayıda havaya atılan bir “Para” gibi düşünebiliriz. Ama her **para iki yüzlüdür: Tuğrası ve yazısı** vardır. Yani **iki eşit %50** dışında başka ihtimal yoktur. (Bu para kalınlıksız olduğu için dik gelme şansı da yok.)

İslam verilerindeki “**Tek bir etkinin**” sonucu **çiftler yaratıldığı** doğrultusundaki bildirime, kuantum teoremi de katılınca, sağduyulu **pariteyi** kabul etmemiz gerekmişti.

Kâinat (her biri birbirinin çifti olan) sonsuz evrenler çiftinden oluşmuş bir DEFTER, kitap gibidir. (Enbiya-104).

Oysa öteki görüş, çiftleri reddederek, kendisiyle çelişmektedir. İkinciliği kaldırarak yerine çokluk getirmiştir.

Ne var ki, evrenin yapısı bu ikililer “Düalite ve Parite) üzerine kurulmuştur. İşte enerji-madde düalitesi gibi.

Bir enerji noktacığı olan kuant, hem parçacık (maddeyle etkileştiğı için maddesel) hem de dalgacık (madde-dışı) ikili bir yaratılış içindedir. Bilgimizi tazelersek, kuant denen ışık noktacıklarının bir dalga ve onun bir yerinde ona eşlik eden “Parçacık” olduğunu hatırlarız. Uzayı dalga olarak kat eden bu kuant, sonra dünyamızdaki bir elektrona çarptığında onu yerinden kopararak, bu kez “Madde” gibi davranmaktadır. Yine elektron da bir yörünge (dalga) içinde bir yerde saklı olan maddeciktir. Onu ister elektron ister kuant olsun, madde olarak yakaladığınız sırada hemen “dalgacık” olup, uzaya sığmaz, birden elinizden kaçar.

DÜALİTE yani ikilem “Enerji-madde” “Dalgacık-parçacık” İKİLİSİ’dir. İkiden fazla nc bir ihtimalleri, hele sonsuz ihtimalleri hiç yoktur. Düalite ve Parite kardeştirler.

Yüklerde ve mıknatıs kutuplarında da parite geçerlidir. Birbirinin eşiti (+) ve (-) yükler ya da (N) ve (S) gibi kutuplar vardır. NC bir kutup ihtimali hiç yoktur.

Yine bir çift kuant çarpıştığında ortaya çıkan “Madde ve antimadde” İKİLİDİR, nc bir ihtimal yoktur.

şimdi bu konuyu açalım:

Çok büyük enerjiler, birim kuantlaşma bölgemize girmeden önce ışık noktaları değil; bütün ve kesiksiz bir enerji biçimindedir. Çünkü orada ileride göreceğimiz **SONSUZ ÖZENERJİ** vardır. (Nur).

Bu yle bir kudrettir ki, evrenimize fırladığında şiddetine göre büyüklükte PARÇACIK ifti üretir. Bu parçacıklar mutlaka bir çift eşleniktir, birbirinin antisidir. (*).

Kudretli enerji, bir **ift** retir. Bu iftler diyelim ki elektron ve pozitron olsun. Bunların ağırlıkları, hızları her şeyi aynıdır. Ama yükleri, izotropik spinlerinin nc bileşenleri ve dolayısıyla ZAMANDA İLERİ-GERİ gitmeleri bakıştır.

Elektron (-) ve pozitron (+) dır. Bu seçimi zıt spinleri (uydusal dn hareketleri) belirler.

Böylece biri zamanda ileri giden (Elektron) ve diğeri zamanda geri giden (Pozitron) **BİR ÇİFT ÜRETİLİR**.

Görüldüğü gibi bu çift çift yaratılış haktır ve “Sonsuz” sayıda evren de olsa bunlar yine “**ÇİFT ÇİFT**” sonsuzdur. Her çiftten birinin **karakteriştiği** tekisinde de aynen vardır.

Kuantum tartışmasında parçacık çiftinin, birbirinden habersiz olduğu halde “**Haberli**” davranmaları evrenin o günkü verilerinde yeni bir önerme getirdi: **PARİTE EVRENSELDİ**. (*)

(*) Evrenin en mini uzayındaki “PARALEL OLUş” denen bir çift retimi (PARALEL yaratılış anlamına gelen PARİTE) evrensel bir yasadır. Polarize bir çift ışığın yeterli enerjileri varsa, (Elektron ve pozitron) rneğindeki gibi (PAIR PRODUCTION ift üretim yaparlar.). Bunun tersi ise madde ve antimaddenin birbirini yok etmesi olan ANNIHILATION’dur. (Elektrona rastlayan bir pozitronun yok olarak asılları olan enerjiye dönüşmeleri rneği..)

Gizli değişkenler

(Hidden Variables)

Kuantların paritesi demek evrenin de paritesi demektir. İki parçacık yaratılıyordu ve bunlar birbirinden habersizken, birinin şaşırtılması, ötekini de etkiliyordu. Bu bizim gözlediğimiz parçacığın şaşırtılmasındaki sırasında, onun bu yeni durumunu, **ZAMAN İÇİNDE GERİYE GİDEREK**, ilk yaratıldıkları andaki öteki parçacığa KUANTUM BİLGİSİ olarak sıfır saniyede iletiyor, böylece ikisi birbirinin tıpatıp aynı davranışı, aynı anda öncelik-sonralık (nedensellik) olmaksızın başarıyordu.

Aynı şey **Schwarzschild-Rosen tüneline de vardı.** Evrenin en küçüğü neyse en büyüğü de bu pariteyi uyguluyordu. Ama birçok usta fizikçiye (Haisenber ve Bohr gibi) bu çok saçma geliyordu.

Rosen ise bu gerçeği “**Çift de olsa**” var olduğu için kabul etmişti ve çok sağlam gözüken **Kesinsizlik ilkesinin karşısına çıkmıştı.** Hem kesinsizlik ilkesi doğrudu hem de parçacıkların birbiriyle eşlenik olması halinde paralel davranmaları olan Parite...

Rosen, **Schwarzschild tüneline** yalnız karadeliklerde değil, her şeyde kullanmaya karar verdi. Bu tünel ya da geçit, köprü, kanal, her neyse, iki parçacık ya da iki evren arasında birbirilerine kuantum bilgisi iletiyor olmalıydı.

Rosen, bu tünelde, iki eşleniğin birbirini dengelemek için karşılıklı olarak, KUNATUM BİLGİSİNİ değiş-tokuş ettiklerini bir takım ince ayırımlarla birbirilerini ödediklerini düşündü.

Rosen’in bu tünelinin öteki adı da “Compansating” yani ödeme-dengeleme tünelidir. Bu görüşe Einstein ve Podolsky hemen katıldılar. Einstein, karşılıklı ödemelerin “**GİZLİ DEĞİŞKENLER**” denen bir mekanizmayla olması gerektiğini savundu. Bunun ne olduğu elbette sırdı. Çünkü “Gizli Değişken” (**Hidden Variable**) denen şeyin ortaya çıkarılması gerekiyordu. Öte yandan kesinsizlik de doğrudu ve Bohr ile yandaşları bu tünelin deneysel fizik ile bağdaşmayacağını söyleyerek karşı çıkıyordu. “Burada gördüğümüz bir foton ya da elektronun başka bir yerde ya da evrende “İkinci bir kardeşi” olup da onu gözlemleyemememiz” deneyci bilimle ve doğruluğu kesinleşen Belirsizlik ilkesiyle çatışıyordu. Çünkü **bir çift gerçek** var oluyordu. Birincisi dış dünyada, burada gözlediğimiz somut ve objektif gerçek; ötekisi de hiç gözlemleyemeyeceğimiz bir dünyadaki deney-gözleme aykırı ve sübjektif bir gerçek!.. O zaman “**Gözlemcinin anlamı nedir?**” sorusu ortaya çıkıyordu. Bir de “ödenen” neyin nesiydi? Einstein’ın ileride bulunacağına inandığı bu **ödenti birimi gizli değişkenler**, bir TÜNEL aracılığıyla evrendeki bir (A) olayını dengeleyen karşıt (B) olayının Compansating (ödeme-dengeleme) eyleminden sorumlu değiş-tokuş mekanizmasıdır.

Elimizdeki bir kilo **uranyumun yarılanmasında** sanki çift sayılarla numaralandırılmış (2, 4, 6, 8, 98...) atomlar enerjiye dönüşüyor; tek sayıda olanlar (1, 3, 5, 7, 77 diye numaraladıklarımız) kalıyorlardı. Öteki evrende yok olanlar burada duruyor; orada

kalanlar da sanki burada yok oluyordu. Uranyumun hangi atomlarının kalacağı hangisinin enerjiye dönüşeceği konusunda bu Compasating Tüneli aracılığıyla “Gizli değişkenler” denen o meçhul şey takas ediliyordu. Kuantumdaki **PARİTE** kanalı, her yerde geçerliydi. Böylece birbirinin “**ÇİFTİ**” olan şeyler karşılıklı **ödemelerle denge** kuruyordu. Bu bir hemzemin geçitti ve evrende **iki eşit şanstaki olayın ikisinin de oluşması gerektiğini söylüyordu**. Yazı ve tura arasında biri bu evrende var olurken, öteki %50 ihtimal de paralel evrende oluşuyordu. Her ikisi arasında tıpkı elektron ile pozitronun çiftlerinin haberleşmesi gibi bir NAKİL ve birbirini ödemeler (Compansating) ile haberleşiyordu ve aralarında nakil gerçekleştiriyorlardı. (Hidden Variables) evrende **iki eşit ihtimal** olayın her ikisinin de gerçekleştiğini söyler... Örneğin evrenimizde A olayı olmuşsa: buna zıt gelen bir evrendeki ikinci yarı-yarıya ihtimali B olayı da olmalıdır ve ikisinin tıpatıp benzer davranmasını da bir tünelden tıpatıp benzer davranmasını da bir tünelden geçen “Gizli değişkenler” aracılığıyla gerçekleştirir.

Tabii bu ne olduğu bilinmeyen gizli değişkenlere, daha on yıl öncesinin ünlü bilim adamları ve teorik fizikçileri karşı çıkmışlardı ve Pariteyi savunan bizleri “**Cehaletle**” suçlamışlardı. Biri şöyle diyordu:

“Gerçekte tektir, biri gözlemlediğimiz ve gözlemlerimizin önünde olan gerçek, ötekisi de gözlemlemediğimiz ve dışımızdaki bir gerçek diye bir çift gerçek yaratılamaz, bu **Kant** felsefesinin ürünüdür!”

Böyle bir suçlama, bir çiftin fotonun, şaşırttığımız halde nasıl ötekinden haberi olmadığı uzaklıkta bu şaşırtmayı haber alarak, yeni konumunu ötekiyle “Aynı anda” yaptığını açıklamaz. Yani **bir çift gerçek** vardı. Ama **gerçeğin tek olması** ise, iki fotonun aynı **tek gerçek hareketi** yapmasıyla açıklanır.

Aynı şey **Allah öğretisinde** de vardır. Örneğin, yanlışlıkla **iyiler cehenneme; kötüler cennete** konabilirdi.

Böyle bir yanlışlıktan münezzeh olduğunu Rabbimiz birçok ayetinde şu mini ifadeyle açıklar:

“**Kuşkusuz o, kesinkes bilgisinin gerçeğidir.**” (Hakka – 51).

“**Allah’tan daha doğru sözlü kim vardır?**” (Nisa – 67).

Böylece evrenin bir yazı-tura atmak anlamına gelmediğini ve **bir çift gerçekten** bir çift parçacık ya da bir çift anti-evren türediğini görüyoruz. Bu iki evren **ayrı ayrı** ele alınırsa bir şey ifade etmez. (Düaliteyi reddeden klasik görüşün açmazına düşmüş oluruz. Işık hem dalgacık, hem parçacıktır ve zıt iki gerçeği de bir tek gerçektir: **Düalite!**..)

Bir çift gerçek derken bunların kutuplarının, yüklerinin polarizasyonlarının vb. ayrı olduğunu ana davranış biçimiyle **tek gerçek** olduğunu görüyoruz. Özellikle “**ZAMANLARI TERS**” olmaktadır ki, bizi şaşırtan da budur.

Akdeliğin ötesi

Bu evrende yazı gelen olayın karşısında tura vardır ve ikisi de gerçekleşir. Maddenin **çift çift** yaratılması, daha büyük bir perspektifle, **evrenlerin çift çift sayıda**, çok olarak yaratılması demektir.

Kuantlardan Schwarzschild tüneline kadar bu **parite eksen**i vardı. Bu evrende yutulan öteki tarafta ortaya çıkıyor; bunun **ÖDENTİSİ** de başka bir Karadelik bularak, polarize yönden buradaki bir Akdelik ile **aynı anda** yutulanı ödüyordu.

Rosen köprüsü de aynı şeydi ve Karadelik tüneliydi. Evrende her şeyin (ayrık varlığın, her bir nefis ya da bağımsız özün, her noktanın bir karadeligi, yani kesinsizlik yasasına göre) bir tüneli vardı. Atomun bağrındaki **karadelik tüneli**, örneğin **her iki uranyum atomundan birine uzanıyor ve onu yutuyordu**. Evrenin özü ve yapısı **dördüncü bir mekan boyutu** gibi davranan **bu tünellerden oluşuyordu**.

Bu tünel, evrende hiçbir maddenin sonlu bir uzay içinde ebediyen kalamayacağını bildiren “Olasılık, ihtimal tüneli” dir. Bu tünel ister uranyum atomu, ister insan, ister bir gezegen olsun, zamanı gelince ona uzanıyor ve onu yutuyor, öteki evrene fırlatıyordu.

Böylece Karadelik tüneliyle Rosen tünelinin aynı şey olduğunu ve her şeyin **ÇİFT ÇİFT** yaratıldığını, çiftlerin de birbirleriyle bir tünel içinden haberleşip, zıt-paralel bir çift olay gerçekleştirdiklerini anlıyorduk.

Biz fizikçiler böylece “ÇİFT ÇİFT” yaratılışın hak olduğunu anlamış bulunuyorduk.

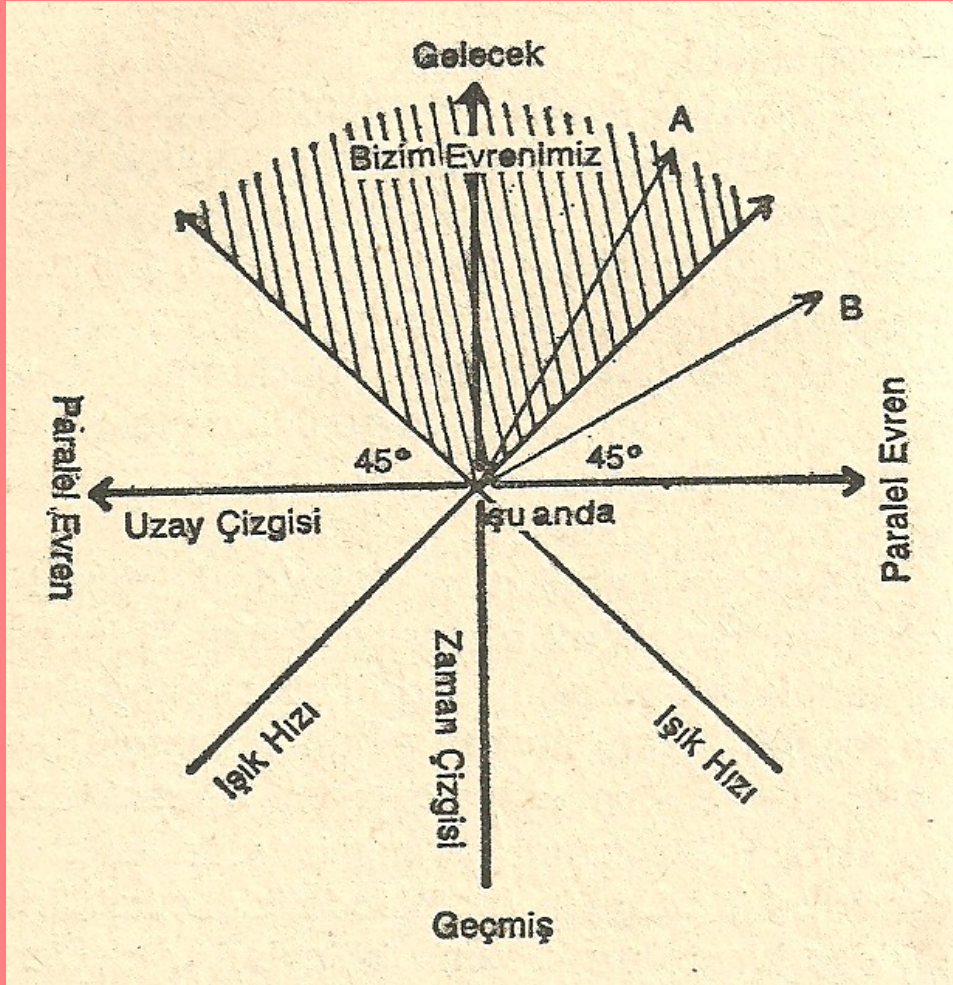
Paralel evren mantığına en küçükte başlayarak ulaştık. Kuantım fiziği odur ki, Plank eylem aralığı denen çok minik bir boyuttan sonraki daha küçük bir uzaydan (Hilbert uzayı) saklı bulunan bir kuantlaşmamış kudret (ya da Etki, NUR denen sonsuz özenerjinin,) kendine sığmayıp buraya fırlamasıyla oluşur. Yani **bir çift kuant** (bir çift madde-antimadde her neyse o bir çift varlık, ayrı ayrı parite ekseninin zıt yönlerinde) polarize olarak evrenimize fırlamaktadırlar. Böylece iki zıt spin yaparak bir çift maddeyi oluşturmaktadır.

Her atomik ölçekteki şeyin bir **“Antimaddesi”** vardır. Özdeş olan elektronlar bile Pauli ilkesine göre, aynı yörüngede zıt spin (dönü) yaparak yer alırlar. Her şey polarizlenmiştir ve hiçbir şey birbirini tedirgin etmez. Ne güneşler çarpışır, ne başka bir şey!.. (Olası kazalar, adı üzerinde kaza-kader yasalarından ortaya çıkar.)

Biz evreni **pozitif ve negatif** olarak düşünürüz. Yani **tek bir enerjinin artı ve eksi değeri olmasıyla bir çift** (madde-antimadde) **yaratılır**. Sanki öteki taraf bir deniz içindedir. Bir yüksek enerjili bir fotonla diğer fotonla çarpıştığında, öteki **denizde** bulunan pozitronu **dışarı** fırlatmaktadır. İşte **tünel süreci** burada da işbaşındadır. Böylece her şeyin **çift** yaratılması kaçınılmaz olmaktadır.

Âlemlerin Rabbi olan Hamid Allah’ın birçok Âlem yarattığını biliyoruz. Bunlar bizim genel Paralel evrenlerimizin de habercisidir. Bunlar da **anti evren; negatif evren ve paralel evrenler** olarak yine ayrı bir **tasnif görmektedir**.

Üstelik biz kendi evrenimizde de kalabilir ve uzak bir bölgede bir karadeliğe çıkabiliriz. Böylece bir de uzak evren bölgeleri ortaya çıkar. Bu son paralel evren modeli, bir karadeliği yeni buradaki bir başka evren bölgesiyle bizi birleştirmesi demektir ki, bu genelde küçük karadeliklerin yaptığı bir olaydır. Kurumuz, önceki şekillerde de gördüğümüz Schwarzschild'ın bir çift hunisinden oluşan Rosen tüneline hatırlayacaktır: Evrenimizin uzak bir bölgesinden çıkabileceğimiz bu tünel aynı evreni bükmekteydi. Yani bu kıvrılmış tek tabakayı açtığımızda, altındaki tünel uzamış olarak gözükmekteydi. Bu gizli bir uzunluktaki at nalı mıknatıs gibi gözüküyorsa da aslında hiçbir zamanda hiçbir mesafede uzayı yürüdüğümüz, kalınlıksız bir kapıdır bu tünel...

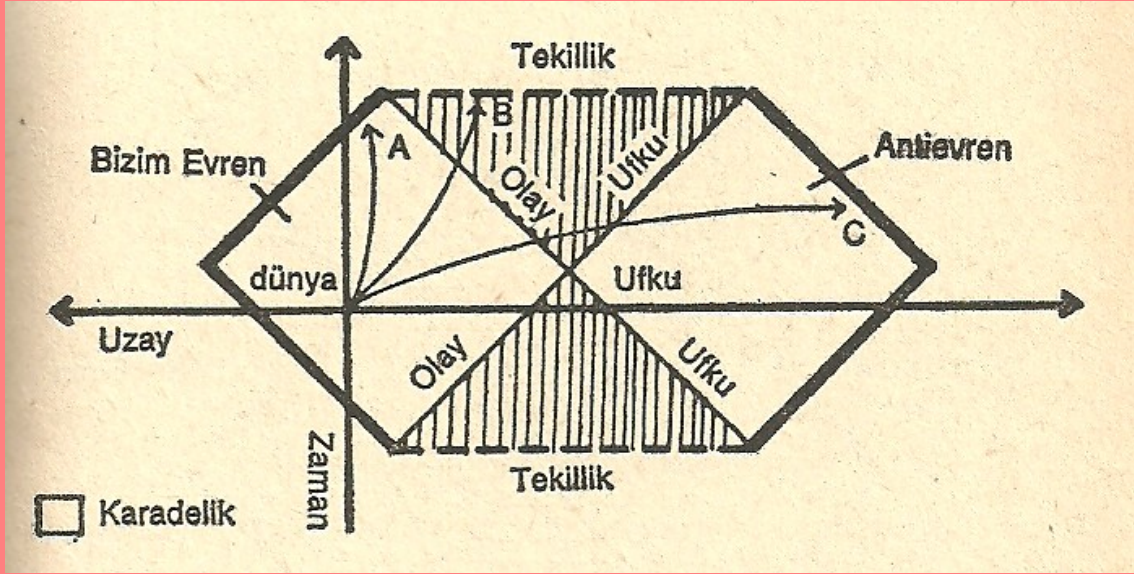

Resim – 12

Uzay-Zaman Grafiği

Matematik olarak evreni “iki yönlü mekân” ve tek yönlü (Geçmişten geleceğe giden) zaman çizgisi olarak gösteririz. Bu ikisi birbirine diktir. Işık hızı da bunu köşegenlerinden keser ve 45’lik açı oluşturur. Işık hızını aşamadığımız sürece, mekân çizgisinin iki yanında hep saklı duran başka yer (Paralel evren) kavramını anlayamayız. Taramalı bölge dışında olanları kavramamız için ışıktan hızlı gitmemiz gerekiyor. Bu bize yasaklanmış, fakat ağırlığı sıfırdan

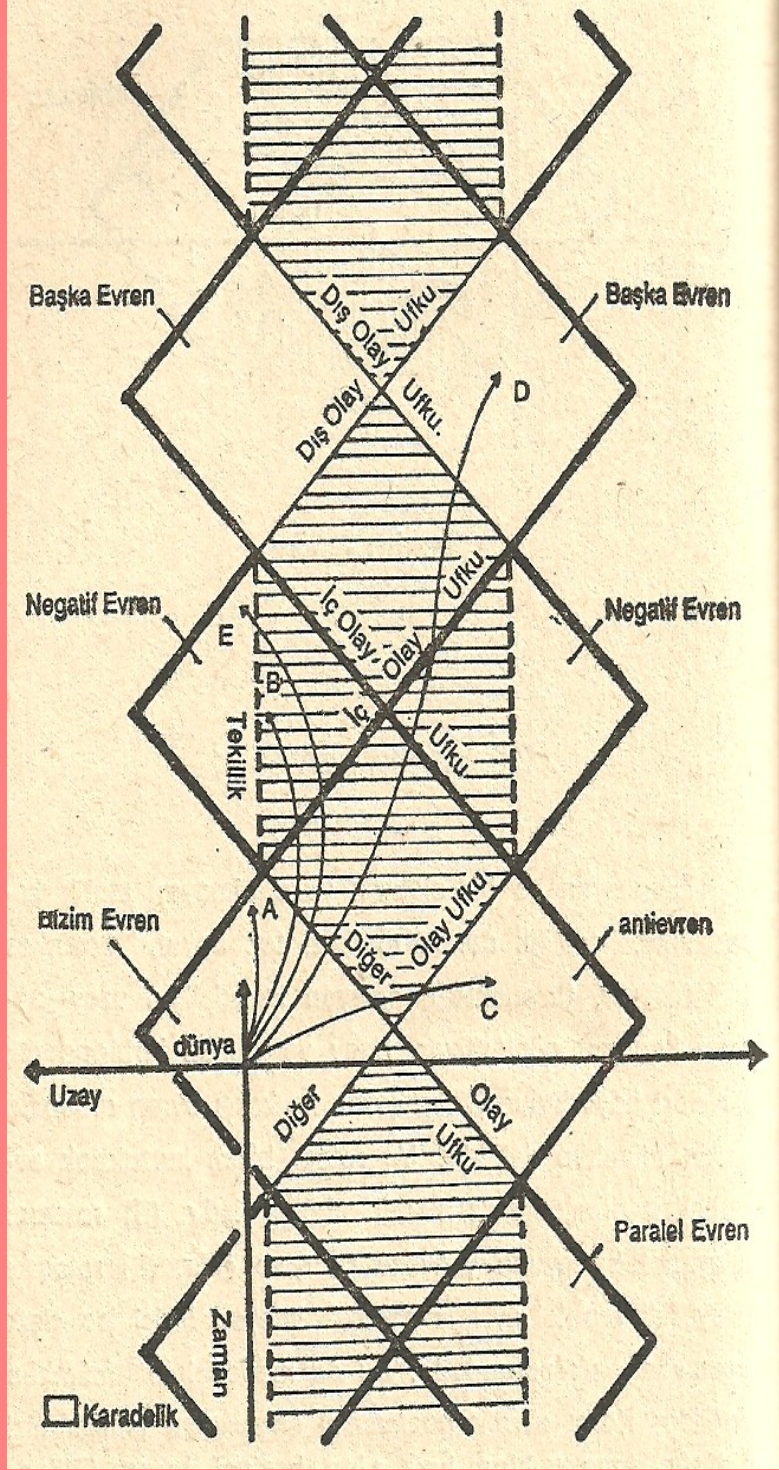
küçük olan bilinç boyutuna (Beşinci boyut, ruh, melek vb.) mümkündür. Böylece iç-içe dikgen olarak yaşadığımız başka evrenlerden haberimiz olmaz. Ama ışıktan hızlı düşünce ile “BAŞKA YERDE” olabiliriz.

Resim – 13

Dönmeyen karadelik

Dönmeyen ve bir elektrik yükü olmayan statik karadelikte, tekillik denen merkezi tek boyut, kesinkes bizi öldürür. Çizimde dönmeyen karadeliğin uzay-zaman konumu gösteriliyor. Uzay ve zaman birbirine dik bir dört boyutludur. Bizim evren ile karşı evren arasında geçiş mümkün değildir. (A) rotası bizim kurtularak evrenimize döneceğimiz kendi bölgemizdir. (B) rotasını izleyen tek boyutla yüz yüze gelir ve ölür. (C) rotasını izleyerek paralel evrene geçmek isteyen birisi ise “Işık hızını” aşmak zorundadır. Bu da madde için mümkün değildir. Karşı evrene geçmemizi engelleyen tekillik bizi öldürür. Ama ışıktan hızlı olan beşinci boyut (Bilinçli oldukları için kolaylıkla öte evrene geçerler. Kısaca paralel evrene geçebilmek için, bu karadeliğin eksenini çevresinde dönmesi gerekir. Statik bir karadelikten geçmek deneyi ancak ölümle son bulur.

Resim - 14

Dönen karadelikte paralel evrenlerin tek boyutlu gösterimi

Çizimde dönen bir karadeliğe giren astronot için türlü seçenekler gösteriliyor. (A) Rotası yine kendi evrenimize döner. (B) Rotası bizi tekillığe yakalar ve öldürür. (C) Rotasında ışık hızını aşmak şartıyla geçiş olur. Bu Einstein'a ışık hızını aşmak şartıyla geçiş olur. Bu Einstein'a göre madde-enerji için yasak; fakat soyut kütle (Melek gibi) için mümkündür. (D) Rotası ise asıl aradığımız yoldur ve iç-diş olay ufuklarının arasından geçerek başka evrene çıkar. Bir de

antiparalel evren vardır ki, (E) rotasından çıkılır. Ancak, (E) rotasını baktığınız şekle dik olarak (Gözünüzle sayfa arasındaki doğrultu) düşünmeliyiz. Burada Anti dünya (Araf) bulunmaktadır. Bu yola yalnızca bilinç boyutu üyeleri girebilir. “Göğe alınanlar” ın da kutsal yolu burasıdır. Ayrıca evrenimizin tam bir karşıtı vardır ki, antimadde ya da anti evrenden yapılmıştır. Buraya, ışıktan küçük bir hızla girsek bile, biz madde; orası antimadde olacağı için kütleimiz eşiti kadar antimadde ile birleşir ve yok olur. Bu evren yolunun bir diğer özelliği de “Zamanının ters çalışması, yaratılıştan bu yana geçen sürenin de bir o kadar arkasında kalmasıdır. Dolayısıyla orada “Antiastronot” olarak bir eşimiz daha vardır. Hem anti evren için hem de ışıktan hızlı giden soyut evrenler için grafikte “Zaman” okunu baş aşağı ederek düşünmeliyiz. Zaman okunun tersine dönmesi ile “Geçmiş” de gidilir. Tarihe yolculuk mekanizması bu sayede olmaktadır. Fakat aynı doğrultuda “Anti-evren” de olacağı için çok dikkatli bir seçim yapılmalıdır. Şekilleri, uzayı kenarsız bir mekân, çerçevesiz bir tablo gibi düşünmeliyiz. Bu tek boyutlu gösterimdeki kargaşa iki ve üç boyutlu izleyen şekillerimizden çözümlenebilir. A ve D rotaları hayat yolu, E rotası da tarihe gitmenin yoludur. (Durakhapalam rotası)

KESİM: 64

Paralel evrenler

“**Tünel süreci**” aslında **MEKÂNIN DÖRDÜNCÜ BOYUTUDUR**. Ama bunu anlatmak bir... min dördüncü kuvveti) ne anlama gelir?

Hatırlanırsa, uzayımızı bir **düz kâğıt** gibi örneksemiştik. Bu kâğıdın **derinliği** yoktur. Yani kâğıdın sadece yüzeyi vardır. O esnek kâğıdı ister **külâh** yaparsınız (Schwarzschild hunisi) isterseniz bir küre yüzeyi gibi yuvarlarsınız. (Riemann uzayı). Ama hep kâğıda yapışık olduğunuz için, bu kâğıt daima iki boyutlu kalır. Üçüncü boyutu ancak bir derinlik oluştuğunda, yani kâğıdın altına ya da üstüne inip-çıktığınızda oluşur. Yoksa kâğıt istediği kadar külâh ya da başka bir şey olsun, siz onun yüzeyinde olduğunuz sürece yine “**İKİ BOYUTLU**” dur.

Dördüncü mekân koordinatı olan tüneli anlamak zor olacağından, anlatmak için, evrenimizi “**İki boyutlu**” yani düz bir levha, kâğıt olarak düşünelim. Bu yüzey üzerinde kalınlığı olmayan fotoğraflar biçiminde insanlar olalım. Tıpkı bir gazete üzerindeki derinliksiz resimler gibi... Biz bu kâğıt üzerinde her yöne gitmekte serbestiz. Yani dört yön duygumuz vardır ve sözlüklerimizde adı geçmektedir.

Fakat bu kâğıt yüzeyinde hiç dışarı çıkamayacağımız için (**Aktar yasağı**), bizim alt ve üst (Yukarı ve aşağı) terimlerini hiç bilmeyeceğiz. Zaten söyleseler de bize inanılmaz gelecektir. Böylece üçüncü boyut diye hiçbir şeyden haberimiz olmayacak, sözlüklerimizde de “Yukarı-Aşağı” terimi bulunmayacaktır. Şimdi bizim **dördüncü boyuttan** haberimiz olmayışı budur!..

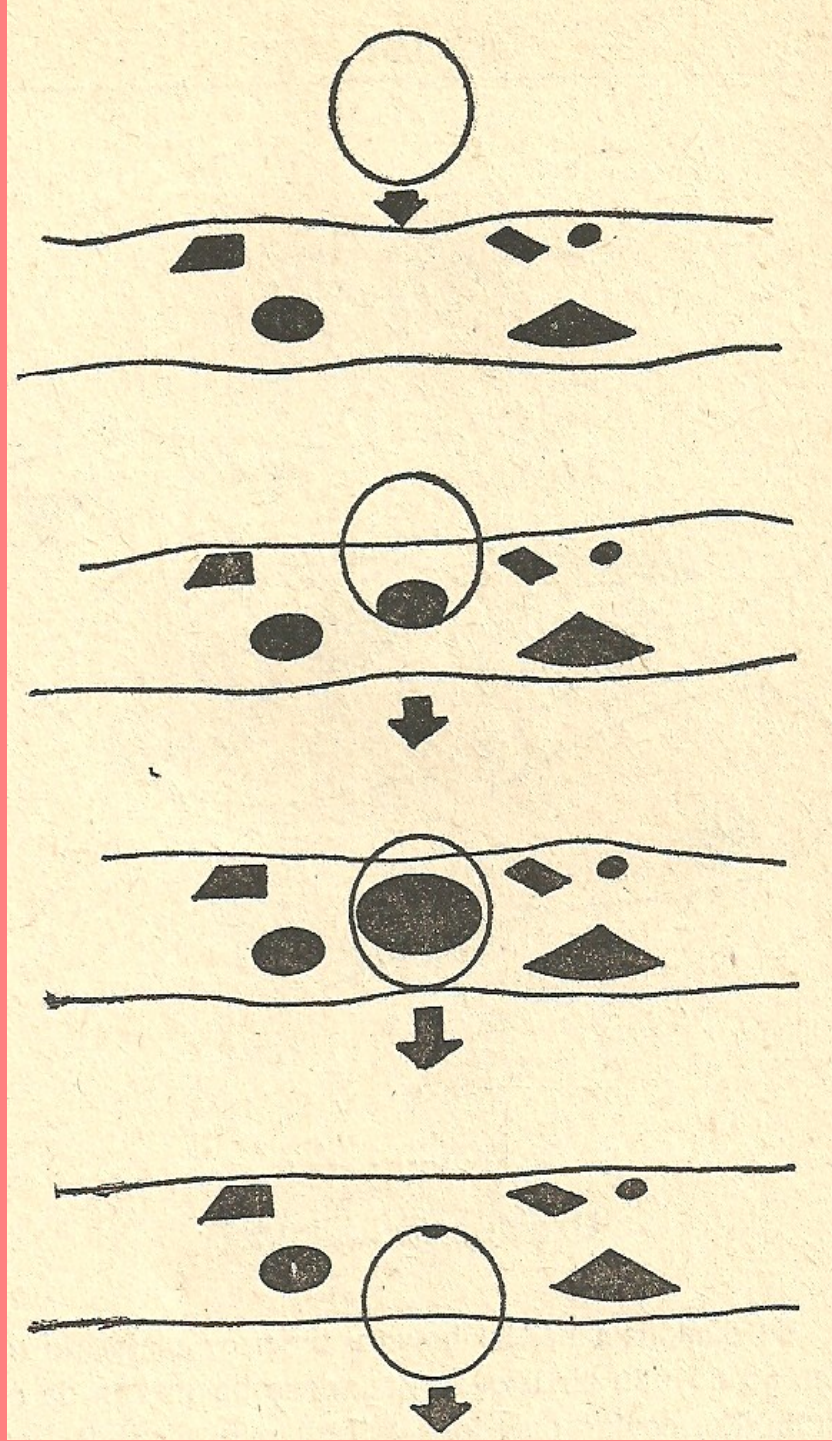
Bizim kâğıt evrenimizden yukarıda üç boyutlu bir cisim olsa, bu cisim, bizim kâğıdımızı yarararak geçse gitse bile biz onu yine üç boyutlu olarak görmez, sadece bizim evrenle **kesitleştiği** şeyi görürüz. Örneğin bu bir **küre** ise, bir **daire** olan izdüşümü, kesiti ya da **gölgesi** olarak görürüz.

...yana, sezgiyle bile hayalde canlandırmak zordur. Çünkü mekânın üç boyutu vardır. En, Boy ve Yükseklik... Dördüncü bir boyut ne olabilir? Tünel diyoruz ama bu üst mekân boyutun nasıl anlatırız? Çünkü bir şeyin **a** (uzunluğu) **a₂** (alanı) **a₃** (hacmi) vardır da **a₄** (cis...

Böyle üç boyutlu bir cisim, bize **kesitini** gördüğümüz için **“İki boyutlu”** gelecektir. Hem de şaşıracağız. Çünkü birden **“Var”** olmuş olacaktır. Eğer bizim kâğıt evrenimizden geçen bir küre ise, onun enlemlerinin kesitleri kutuplardan itibaren giderek büyüyecek, ekvatorunda en geniş daire olacak ve sonra yeniden küçülen halka halka biçiminde öteki kutup noktasında **“kaybolup”** aşağı geçecektir. Bizim biçimlerimiz **sabit** olduğu için, onun birden görünmesine, büyümesine-küçülmesine ve yok olmasına akıl almaz bir olay olarak bakacağız. Tıpkı dünyamızdaki birçok inanılmaz saydığımız olaylardaki gibi...

Bizim dışımızdaki **dört boyutlu** bir cismin **“Üç boyutlu”** gölgesi bizim üç boyutlu **mekânımıza düşmektedir**. Tıpkı bir kürenin çember görünmesi gibi, - **tünellerin uzunluğunu değil; kesitini görmekteyiz**.

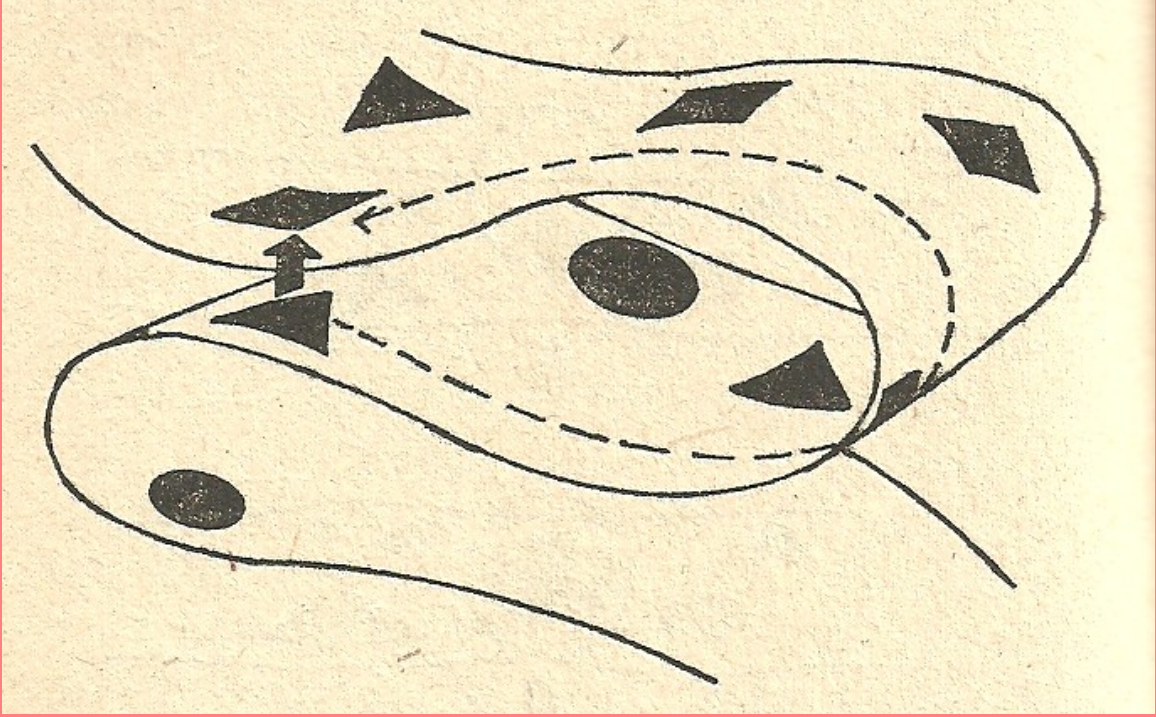
Küre basit bir cisim olmasına rağmen bizi şaşırttığına göre, şimdi daha karışık bir biçimi düşünelim. Örneğin bir vazanın gölgesini duvara vurduralım ve vazoyu çevirerek, değişik ve anlaşılmaz gölgeler oluşturalım. Duvarda yaşayan bir vesikalık fotoğraf, kendisiyle aynı düzleme düşen bu gölgeye ve onun değişmelerine hayretle bakacak, ürkecektir. Çünkü o boysuz insan, bizi ve vazoyu değil; sadece duvarın üzerine düşeni görmektedir. Onun için duvarı evrenidir, duvarın dışı ve arkası yoktur. Söylesek inandıramayız bile... **Tünel süreci de böyle inanılmaz bir boyuttur. Evrende gördüğümüz her şey, çok boyutluların, üç boyutlu bir gölgesi ve izdüşümüdür.** Paranormal (anormal) ve parapsikolojik olaylar (Meleklerin haberciliği vb.) bize böyle görülmektedir. Tünellerde ise (Bizim üç boyutumuz dışındaki dördüncü boyutta saklı olan) yaratıklar vardır. (Kıramen kâtibin melekleri gibi) Eşyaların yerçekimine ters olarak havalanması ve meleklerin uçuşması ise yine **“Tünele çekilme”** biçimindedir ve bize şayanı hayret görünür. Oysa o nesneler beşinci boyut (ya da evrenin dördüncü mekân boyutu ya da evrenin üçüncü düzlemine havalanmaktadır.)

Resim: 15

“ARASAT” dünyası

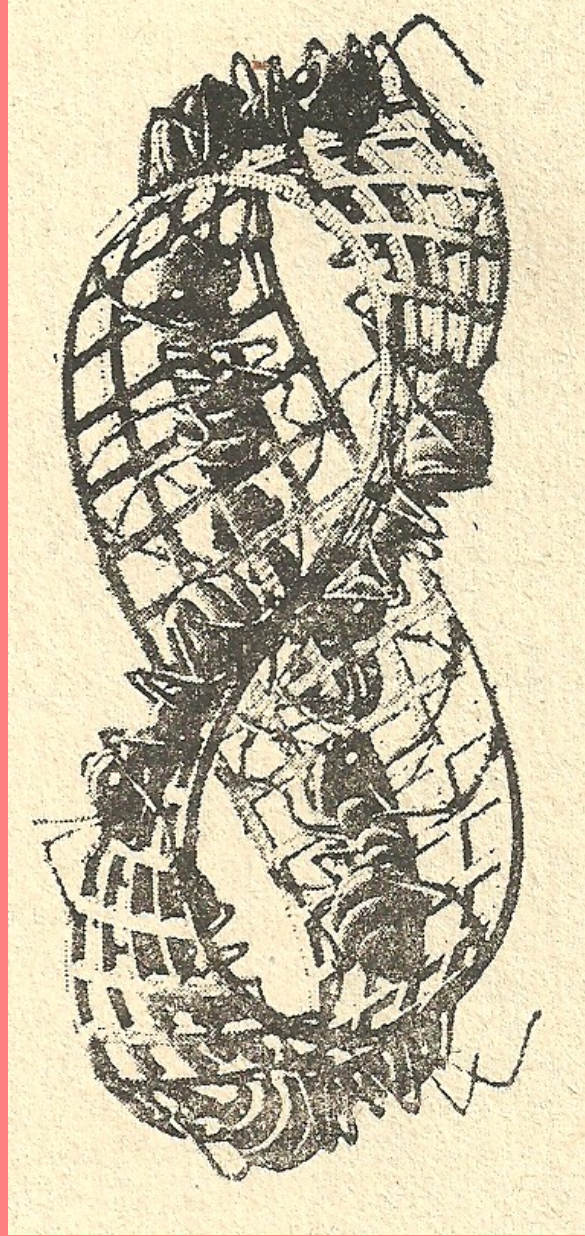
İki boyutlu bir dünya R.B.Abbot tarafından Flatland (Dümdüz ülke) romanında işlenmiştir. Bu dünyanın varlıkları türlü geometrik biçimleri olan “Kalınlıksız, derinliksiz, yüksekliksiz” insanlardır. Evreni kendi kâğıt dünyaları sanıyorlardı. Günün birinde üçüncü boyuttan bir küre geldi ve onların içinden geçerek gitti. Ama onlar bu kürenin sadece kesitini gördüler. Bu da büyüyen, küçülen bir çemberdi. Geldiği gibi geçip gitti.

Resim: 16

Uzay'ın yürütülmesi

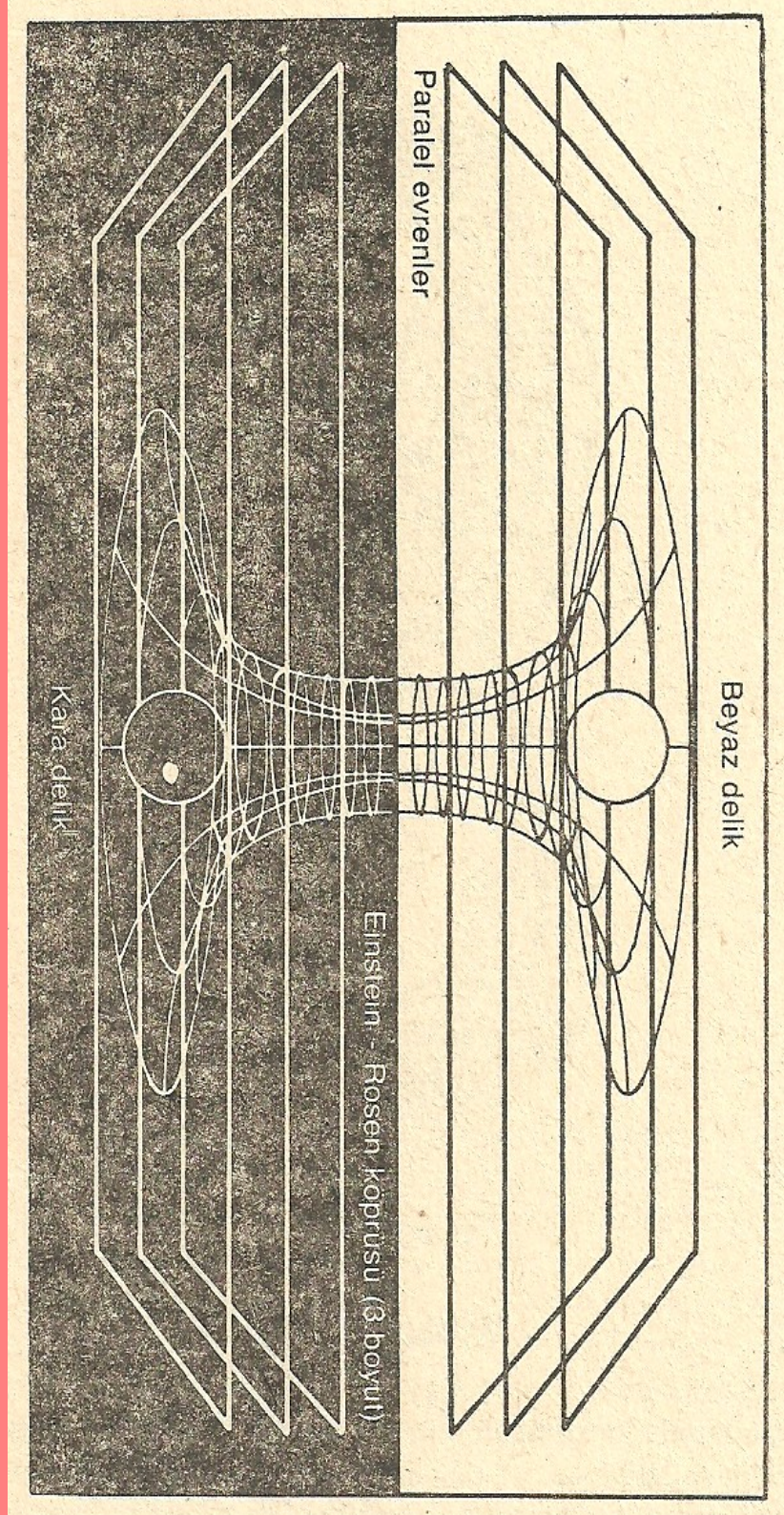
Bu dümdüz ülke, iki boyutlu bir uzay olmasına rağmen, üç boyutlu bir uzayda katlanmış bir mekân da olabilirdi. (Karıncalar paradoksu) Yani aynı yüzeyde yaşadıkları halde birbirlerinden haberleri de olmayabilirdi... Katlanmış biçimiyle "Dümdüz ülke" nin birbirinden habersiz ve çok uzaktaki iki insanı ok ile gösterilen bir karadelik tünel sembolünde ötekisiyle karşılaşabilirdi. O zaman bu olay onlara sanki "Rüya" ya da "Keramet" gibi gelecekti. Ruhani varlıklarla ilişkilerimiz de böyle olmaktadır.

Resim: 17

Möbius Şeridi

Paralel evrenlerin bir açıklaması Escher'in "İkinci Möbius Şeridi" eserinde, tek yüzeyli bir yapıda iki paralel evren karıncalarının birbirine değmeksizin ve haberi olmaksızın yaşayışları anlatılıyor. Dümdüz ülke iki boyutluları da birbirine paralel evrenlerde yaşıyor olabilirler. Fakat bu paralel evrenler "iki boyutlu tabakalar" biçiminde ve sonsuz sayıdadır.

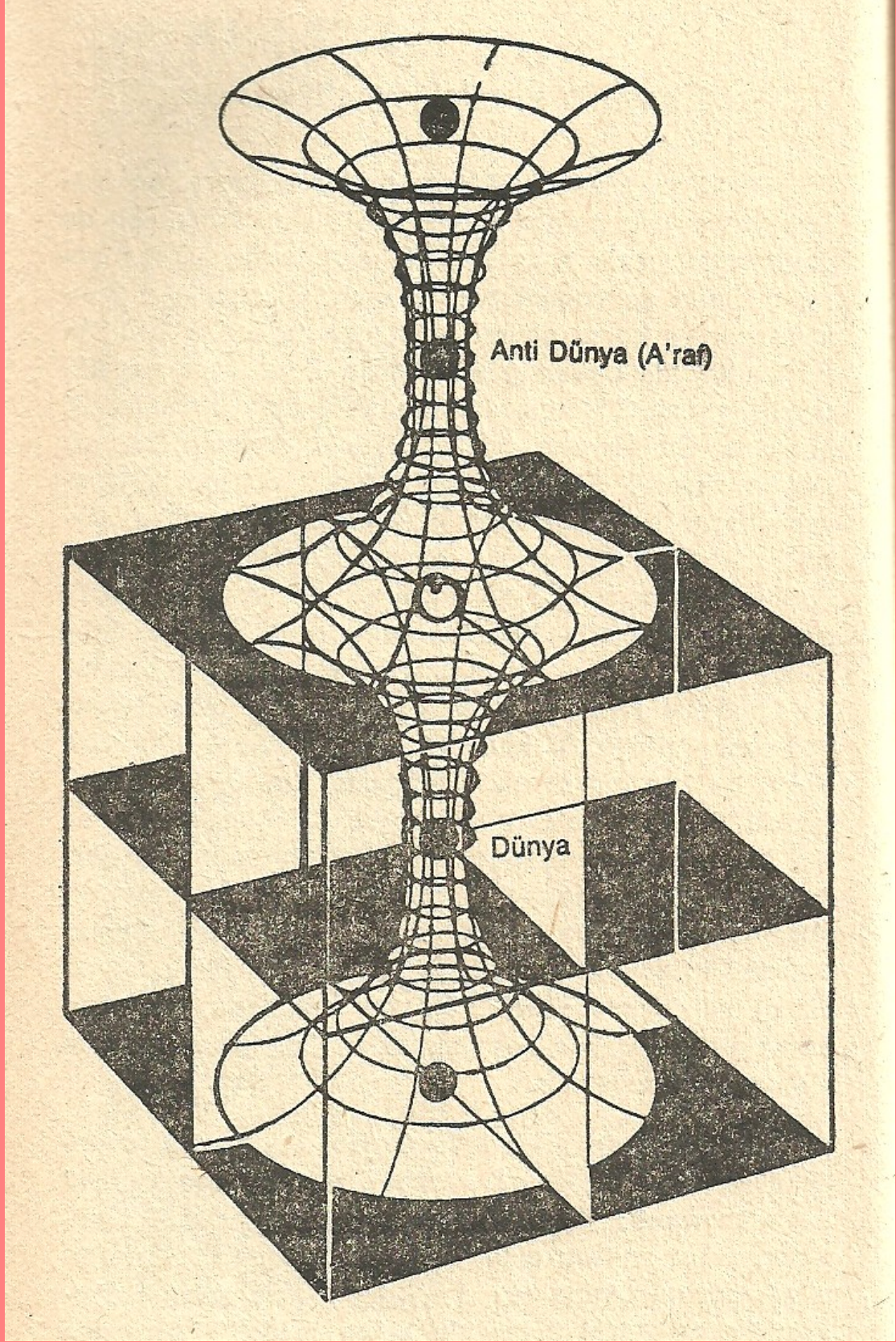
Resim – 18

İki boyutlu Paralel-Negatif evrenler

Maddi evrenden bildiğimiz pozitif beyaz evren katlarından sayısız paralel evren olur. Bunun tersine bir de Antimadde ya da negatif soyut evrenler olduğuna göre, bunların da negatif

paralel evrenleri olmalıdır. Bunlar siyah ve beyaz olarak çizelgede katmanlar biçiminde iki boyutlu olarak gösterilmiştir. Paralel ve negatif-pozitif ve maddi-antimaddi evrenleri bir KARADELİK birbirine üst boyutta bağlar. (Tünel denen dördüncü mekân boyutu) Eğer Karadelik tüneli olmasaydı, sonsuza kadar bu evrenlerden haberimiz olmayacaktı. Oysa mübarek Kur'an'ımızda "Rabbil âlemin = âlemlerin Rabbi, terbiyecisi" bu anlamda verilmiştir ve Rabbimizin bütün âlemlerin (Paralel evrenlerin) Rabbi olduğu bildirilmiştir. Ayette "Allah iki doğunun ve iki batının da Rabbidir" sırrı da pozitif ve negatif iki evrende neden-sonuç (Doğu ile batı) yer değiştirdiğinden hiçbir evren bu kapsam dışına bırakılmamıştır. Beyaz evrenlerdeki DOĞU; siyah evrenlerdeki BATI olmaktadır ve hiçbir şey eksik kalmaksızın Rabbimizin yarattığıdır. Kâinat, birbirine paralel siyah ve beyaz evrenlerden (âlemlerden) sayısız tanesinden kurulmuştur. Bunlar çizimde iki boyutlu levhalar olarak gösterilmiştir. Ama dikkat edildiğinde TÜNEL üçüncü boyuttadır. Gerçekte evrenimiz üç mekân koordinatından kuruludur ve tünel bunun dördüncüsüdür.

Sürüngeçlerin gözleri iki yanda olduğundan derinlik duygusunu algılamaz, her şeyi sinema perdesi gibi üst üste yapışık görürler. Gelişkin canlılar derinliği görürler, fakat zamanı algılayamazlar. Yalnızca insan zihni 4 boyutu birden (en, boy, derinlik ve zaman) algılayabilir. Şekildeki 2 boyutlu evren modeli, sürüngeç gözüyle evrenin en sade görülüşüdür. Biz insanlar derinliği de görmekle birlikte, 4. bir mekân boyutunu (tüneli) sürüngeçlerin derinliği göremediği gibi gözümüzle göremeyiz. (Rüyanın mekânı burasıdır.)

Resim: 19

Paralel evrenlerin üç boyutlu tanıtımı

Anti - dünya: Araf

Şekil (18) de verdiğimiz tek boyutlu karadelik tüneline, önceki şeklimizde ise “iki boyutlu Paralel evrenler” olarak sunduk. Buradaki üç boyutlu şekilde, bir bölüm alınmıştır. Şeklin en ortasında bir KARADELİK bulunmaktadır. Bu karadelğin şeklin en alt ve en üstünde açıldığı iki evrenin iki akdeliği bulunmaktadır. Alttaki karadelik-akdelik arasında da TÜNEL üçünde dünyamız sunulmaktadır. Yukarıdaki akdelik ile aynı karadelik arasındaki ikinci tünelin boğazında bulunan “NEGATİF DÜNYAMIZ” vardır. Bu negatif dünya bizim dünyamızın tıpatıp karakteristiğini taşımaktadır. Bilimin öngördüğü ve haber verdiği her şey vardır ve olmalıdır. Böyle bir dünya olacağı yine Mübarek dinimizin verilerinde “Araf” olarak geçmektedir. Araf şimdi Cennet-Cehennem arasında yer almaktadır. Ancak dünya ve negatif dünya Araf dümdüz uzatılacağı ve iki boyutlu “MAHŞER” haline geleceği için, bu kez karşımıza “Mahşer meydanı olan levha dünyamızın ikizi” olarak çıkacaktır. Araf günah-sevabı denk olanlar, akıl hastası olanlar ve bir görüşe göre erginleşmeden ölen gayrimüslim çocuklarının (Sabilerin) mekânıdır. Şekli bütün inceliğine rağmen, dördüncü mekân boyutu olan TÜNEL burada yine gösterilmekten acizdir ve göstermelik bir çizimle anlatılmıştır Dördüncü boyutu göstermek mümkün olmadığı için, Karadelik değil; dünya ve negatif dünya (Araf) tünel içine konmuştur. Araf dünyamız, tıpkı dünyamız gibidir. Yani ne saf bir cehennem; ne de saf bir cennet değil; dünya gibi her ikisinin de karşımıdır. Bunu okuyucu, Hawaii adasındaki bir tabiat manzarasıyla birlikte, bu adaların volkanik olduğu ve ateş ile patlamaya hazır olduğu biçiminde düşünebilir. Ateş ve su bir arada bulunacaktır Arafta. Oysa Cennet’te ateş; Cehennem’de su yoktur. Kur’an’daki “Gölge” ile ilgili sözcükleri fihristinden bularak, bu ayetlerdeki, gölgenin anlatımının “iki boyutlu mahşer-Arasat” evreni olduğunu kavrayabilir, gölgenin niçin “Secde” denen bir halde yere yapışık olduğunu anlarız. Kur’an’da “Gölge” den çok söz edilir.

KESİM: 65

Âlemler

Âlemler yani evrenler, matematik olarak sadece çizimlerimizle anlatılır. Tümüne **paralel evrenler** deriz. Ama bunların da birer kategorisi vardır. Ama bunların da birer kategorisi vardır. Örneğin bir karadelik evrenimizi ikiye katlar ve kendi evrenimizle **PARALEL** oluruz. Bu en basit örnektir.

Aslında paralel evrenler, bir evrenin katlanmasından değil; birbirine değmeden birer **sonsuz tabaka** gibi dizilmesinden oluşur. Bu tabakalar ise **karadelik tünelleri dışında birbiriyle asla ilişkiye girmez**, her varlık kendi evreninde yaşar. Ancak bir karadelik ile ya da ölüm-doğumla bir tünelden üflenerek öteki âlemlere geçebiliriz, oradan buraya gelebiliriz. Bu da **kaza-kader** kavramının tecellisidir.

Paralel evrenler, olasılık (ihtimal, istatistik yasaları) uyarınca **vardır ve çok sayıdadır**. Örneğin trilyarlarca.

Ama temel olarak bunların birer **paritesi** vardır: Yani paralel evrenlerin sayısı ne olursa olsun, bunlar **pozitif** (Beyaz bölge) ve **negatif** (siyah bölge) evrenleridir. (Kendi aralarında da paraleldirler.)

Ayrıca biri **somut** diğeri **soyut** olan (Tünel içi bölge) bir çift bakışık **evrenler dizisi** vardır. Birisi Kuantum fiziğinin sonundaki mini **Hilbert uzayından** bu yandaki evrenler; diğeri de ötedeki, **en küçüğün en büyüğe açıldığı** öte evrenlerdir. Bundan ileride söz edeceğiz. Çünkü öteki evrenin enerjisi NUR'dur, başkadır.

Paralel evrenlerin bir diğeri türü de biri **maddeden**; diğeri **antimaddeden** yapılmış olanıdır. Kuantların, atomaltı parçacıkların yaptığı **parite** (ikili yaratılış, Pair Production) yasaları uyarınca yer alan **ANTI-EVREN**'dir.

Hatırlanacağı üzere, **antimadde** bizden **zamanda ters** olarak **geçmişe gitmekteydi**. **Madde evrenimiz ile antimadde evrenimiz aynı anda, aynı noktanın büyük patlamasıyla birlikte yaratıldı**. Bizim evrenimiz zamanda **ileri** gelirken, diğeri (zamanda gerimizin, öncemizin de öncesindeki) **arkaya** gitti ve günümüz limitlerinde etkileşemediler. Ama bizim **geleceğimizin en sonu**, öteki anti-evrenin **en sonu olacak**, çember kavuşacak ve kıyametin bir başka türü söz konusu olacak.

Şimdi evrenin nasıl yaratıldığını bir daha anlayabiliriz. **Evren** bir tek enerji noktacığın olan **AKDELİKTEN** bir anda yaratıldı .Bu nokta "BİR" tek iken, soğuma ile iki faza ayrıldı: Evren ve Antievren!...

Evrenin elektrik yükü bildiğimiz gibiydi. Yeri de bildiğimiz uzaydır ve zamanı da "Geçmişten geleceğe" akmaktadır.

Ama antievren, evren ile aynı anda yaratılmasına rağmen ve **bu evrenle aynı yerde olmasına rağmen**, zaman içinde tersine, yani gelecekte geçmişe gittiği için, **aynı yerde-başka zamanda** var olmuştu.

Aynı Cuma günü yaratılmışlardı. Ertesi gün evrenimiz için Cumartesi ise; öteki evren için tersine Perşembeydi.

İki evren aynı yerdeydi. Biri Cumartesi gününün evreniydi ve ikincisi de Perşembe gününün!...

Perşembe günü bu evren daha var olmadığı için, öteki evren geçmişimizde kalıyordu. Öyle ki, birlikte yaratıldığımızdan da **öncesine** gitmişti.

O geleceğinden geçmişine; biz geçmişimizden geleceğimize genişliyorduk. Aynı evren biri **ZAMANDA İLERİ** diğeri **ZAMANDA GERİ** genişlediği için araya **ZAMAN** farkı giriyor ve birbirimizi göremiyorduk, göremiyoruz da!... İki taraf da birbirinin yok olduğu görüşünde...

Ancak her iki evren de birbirine zıt bir daire çizerek, aynı noktada buluşacaklardır. Yani biri doğumundan ölümüne ve öteki de ölümünden doğumuna, **var oldukları tek noktada** birbirilerine rastlayarak yok edeceklerdir.

Çünkü madde antimadde birbirlerini (-1) ve (+1) toplandıklarında (sıfır) oldukları için cebirsel olarak yok ederler.

İşte kıyamet böyle bir yok oluşturu. Yaratılmış ise sıfırlanmış bir enerjinin **iki köküne**

ayrışmasıdır. Köklerden biri (-1) ve diğeri (+1) di. İkisi de cebir çizgisinin iki ayrı kutbuna doğru polarizlenerek zamanda uzaklaşıyorlardı.

Bilim adamları **antimaddeyi** aradılar ve bulamadılar. Çünkü Antimadde evrenimizde hiç gözlenemiyor, ancak çok kısa süreli olarak **laboratuarda elde ediliyordu**. (Fakat elde edilenler, eşlenik yani ters yüklü ikincisini buldukları anda birbirlerini yok ederek bir çift ışık demetine dönüşürler.)

Bilim adamları, sonunda, evrenin bir çift halinde madde ve antimadde olarak yaratılmasına rağmen, **maddenin antimaddeye oranla milyarda bir fazlalığı olduğunu**, birbirini yok eden milyardan bakiye **bir fazlalığın “Şimdiki evreni”** yarattığını varsaydılar. Oysa evrende böyle bir **ASİMETRİYE yani bakışimsızlığa yer yoktur. (*)** Aslında madde zamanda ileri; antimadde zamanda geri gittiği için **hemzemin** fakat **diğerzaman** bir yaratılış içindeydi. İkisi de aynı “AKNOKTA” da yaratılmıştı. Birisi o günden bugüne 20 milyar yıl bu yöne genişlerken, diğeri de yaratılıştan **geriye** bir 20 milyar kat etmişti. **Şimdi iki evren arasına “40 milyar” yıl girmişti**. Oysa ikisi de aynı uzayda aynı yerdedirler. Fakat araya **ZAMAN duvarı girmiştir**.

(*) K_1 ve K_2 mezonlarının asimetric bozunması ara yöney kuarklarının farklılığından ileri gelir. Bunu maddenin, antimaddeye baskın tutma eğilimi saymamak gerekir.

İki yıl önce yapılan bir binada bizden önce başka bir kiracı oturuyordu ve şimdi biz...

Mekânda kimin yaşadığına **ZAMAN** belirtilince **hüküm** verilir. Evren 20 milyar yıl önce yaratılmakla birlikte, bizden önce de anti bir evren bu zamanın gerisine düşmüştü ve 40 milyar yıl uzaktadır, karadelikle de hemen yanımızdadır.

Ne var ki, bu paralel evren, geçmişimizden önceki ve geleceğimizden sonraki aynı şey olan dönemdeki geleceğimize geçmiştir. Tıpkı bir insanın mezarda çürümesinin hemen bir adım sonrasının aynı insanın geçmişte anne rahminde biçimlenmesi gibi...

Bizim evrenimiz (geleceği); öteki evren (geçmişi) temsil eden iki aynı şey olup, başka zamanlarda yaşamaktadırlar.

Geçmişte “**Yecüc-Mecüc**” de Zülkarneyn seddinin arkasında gizlenmişti. Yani gelecekte, **gömüldükleri geçmişten** zamanımıza direkt çıkacaklardır. O halde Zülkarneyn Seddi, **BİR ZAMAN-MEKÂN SEDDİ**dir.

Geçmişteki evren de gelecekte karşımıza çıkacaktır ve ikisinin birbirine değmesi ile **evren - anti evren** birbirini yok edecek, **kıyameti** gerçekleştirecektir.

Çünkü bu işin özü Kuantum teoremidir: Enerjiden bir çift eşlenik (anti paralel) madde yaratılır. Bu filmi tersine oynattığınızda ise bir çift eşlenik madde birbirini yok ederek enerjiye dönüşür. (ANNIHILATION)

O halde evren en başta **bir çift** yaratılmıştı. Biri 40 milyar yıl geriye genişlerken, bizimki bu yöne genişledi.

Birinin başı ötekinin sonu olduğuna göre, gelecekte antimadde evreni karşımıza çıkacaktır ve ikisi birbirini **yok** ederek enerjiye dönüşeceklerdir.

O halde Kuantumculardan bir kısmının “Maddenin antimaddeden milyarda bir baskın

fazlalık" dediği ve bundan ürettiği **evren modeli geçerlidir**. Özellikle "**Birleşik alan teoremlerini**" maddenin antimaddeye **milyarda-bir fazlalık ile baskın** gelerek, evrenden silip süpürdüğünü savunan grup, **açmaza** girmiştir. (*)

(*) *Doğanın üç temel kuvveti rahatlıkla birleşebilir: Güçlü ve zayıf çekirdek kuvvetleriyle elektromagnetizma... Fakat çekim, zamanın akma yönü, termodinamik akışın yönü, manyetik akı yönü gibi TEK YANLI KUVVETLER bu öteki çift yanlı kuvvetlerle birleşemez. Bunların tümü birleştiğinde "Birleşik Alan" teoremi gerçekleşebilir.*

İLERİ BİLGİLER:

RABBİL ALEMİN

İki evren bir aradadır ve ikisi de kütlesi sıfırdan büyük olduğu için aynı çekim yasalarınca bir arada tutulur. Ne var ki, iki evrenin mekânı birbirine POLARİZE'dir. Zamanları da birbirine ters akmaktadır. Dolayısıyla aralarında ZAMAN DUVARI bulunmaktadır.

İki gün önce, evimize, biz evde yokken bir kurşun atılsın. Bu kurşun iki gün sonra biz evimize döndüğümüzde gelip bizi vurmaz. Çünkü araya zaman duvarı girdiğinden aynı mekândaki tek olay bizi etkilemez.

Madde ile antimadde evrenleri arasında zaman duvarı vardır. İkisi birbirine zıt iki elektrik akım telinin birbirini itmesi gibi evrenin iki kutbuna kaçmışlardır Ama bu kaçış, kâinat tek olduğu için, yine bizim bölgemizdedir. Dolayısıyla öteki evren bizim çok öncemizde ve mekân olarak polarize doğrultudadır ve birbiriyle aynı davranış içindedir. İki evren de (zaman içinde ileri ve geri) genişlediği için, genişlemenin en sonunda birbirine degecektir ve bu da karşılıklı yok etme-yok olma olayıdır. Bu evreni enerjiye dönüştürürken, bunun dışında kalan bölgelerde ise etkileşmeye bazı yaratıklar kabzedilecektir. (Cennetteki Rıdvan ve diğer meleklerle, Huri ve Gilmanların ölümü tatmalarına kabzetmek deniyor. Buna karşılık, kozmik kıyametten, Cennet, Arş, Kürsi vb. yapıları hiç etkilenmeyecektir. Dolayısıyla yerle bir edilen sadece 7 gök evrenidir.)

Evren ve anti-evren arasındaki ilişki, polarize paralelliği ve birbirini dengeleyen A ve B eşit ihtimalli olaylarıdır. Yani nedensel olmayan bir düzgünlük olan DETERMİNİZM (Kesinlik, kesinkeslik) bakışıklığı vardır. Eğer nedensel bir ilişki kurulması gerekirse o zaman da BELİRSİZLİK ortaya çıkar.

Dolayısıyla oraya zaman farkı girmiş iki evren arasında günümüz limitlerinde bir yüz yüze gelme olayı yoktur. Ama ikisi de (elektron-pozitron çiftinin yaratıldığı anda, manyetik alan içinde birbirine zıt iki halka çizip, sonunda yeniden rastlaşıp birbirlerini yok etmesinin tam benzeri olan) bir buluşmayla yok olacaklardır. Evrenin kıyametinden biri de bu olaydır. (Ayrıntılı bilgilerini Cosmo-osmos/Weisschild doktoramda vermiştim ki, bu doktora bilim platformunda kabul görmüştür.)

Böylece iki evren birbirine zıt manyetik halkalarında bir tur atarak, halkanın başlangıcında

yeniden birbirleriyle buluşup evreni yok eden kıyameti hazırlayacaklardır.

İki evren arasındaki “Belirsizlik” iki evreni bir araya getirdiğimizde ortadan kalkacaktı. Bunu şöyle düşünebiliriz. Elimizde iki insan var. Bunlar hem iyi hem kötüdür. Bu insanların kötülüğünü (belirsizliğini) yok ederek, tamamen iyi bir insan (Kesinlikle belirli) oluşturabiliriz. Böylece en başta %50 iyi (kesinlikle) ve %50 kötü (belirsizlikle) insandan %100 iyi ya da tersine tamamen kötü BİR TEK insan elde edebiliriz.

Bu örnekteki gibi, bir evrendeki belirsizlik, karşıda kesinlik kazanmaktadır. Onlardaki belirsizlik de bizim kesinliğimizdir. Dolayısıyla ikimiz yan yana gelince “DETERMINE” yani belirsizliklerin (İndeterminizm) ortadan kalktığını görür; kesinlikle belirlilik kazanırdık. (Determine olurduk.)

Zamanda ileri giden bizler için, geçmişimiz belirli, geleceğimiz belirsizdir. Anti bir insanın ise geleceği öncesi geçmişi sonrası olduğu için onun da geçmişi belirsiz, geleceği belirlidir. İkimiz bir araya gelseydik, ikisi de belirli olurdu.

Anti-evrenimizi anladıktan sonra her bir evren ve anti-evrenin birer anti **paraleli** olduğu için, sayısız evrenin birer **anti’si** ile buluşması kaçınılmaz olacaktır. **Kıyamet** tam anlamıyla evrensel, **kâinat çapında** ve her yerde geçerlidir. **Her evren karşıtı, bakışığı olan bir anti-evrenle kendini yok edecektir.**

Paralel evrenler dizimizde anti evrenler, pozitif-negatif evrenleri gördük. Negatif evrenler de, bizim yasalarımızın tam tersidir. Örneğin burada **tabanda** yürüyen biri için; ötede tavanda yürümek vardır. Ama giydiği elbise, çevre dekoru ve akla gelebilecek her aksesuar birbirinin aynısıdır. Sadece **taban-tavan** örneğindeki gibi nedensel (çekim, zaman vb.) tek yönlü kuvvetler tersine dönmüştür. Sanki onlar bir fotoğraf filminin **negatiftir**. Bunu banyo edince bizim pozitif evreni karta basabiliriz. Evrende boşluk gördüğümüz o zifiri her şeyde negatifimiz vardır.

Anti ve negatif paralel evrenlerden başka bir de **SOYUT evrenler** vardır. Yani **Rabbil âlemin**, âlemlerimizin çiftinin çiftinden birçok paralel evren yaratmıştır. Kur’an’ı iyi tanıyan akıl sahibi birisi, **hiçbir eksikliği olmayan bu kitapta istediğini bulabilir**. Örneğin Müddesir suresinde görülmemiş **sırlar** vardır. Sadece 19 mucizesi onun bir bölümüdür ve hem “Örtünen, bürünen” peygamberimize hem de bu surede örtünen birçok sır dikkat çekmektedir yaratanımız... (**Müddesir** örtünmek, bürünmek olduğu kadar, **sır ile örtmek** anlamına da gelir.) (*)

(*) Kur’an’ın iç-içe katlanmış en az 7 anlamı vardır. Burada orduları saf ve sıra olan melekler, kuantlar vb. dışında bir de **PARALEL EVRENLER**’dir. Sahipsiz hiçbir (koordinat, kuant) noktası olmadığı bildirilmiştir. Melekler bu sahiplenme işini üstlenmiş ordulardır ve her evrenin her noktasını operatörize etmişlerdir.

Bu surenin 31nci ayeti sonlarında şu ifade vardır:

“Rabbinin SAKİR’ini ancak Kendisi bilir.”

Sakir, burada en kolay anlamıyla “Ordusunun sayısı” gibi görünmekle birlikte, bir de **peş peşe - ardı ardına, ardışık sırayla** ve saflarla dizilen her **PARALEL** şeyin sırrını ele veriyor.

PARALEL EVRENLER, açıkça enbiya suresi 104. ayette bildirilmiştir: “O GÜN Kİ (Kıyamette karadelik çekimiyle uzay-zaman olan) **GÖĞÜ KİTAPLARIN SAYFASINI DÜRER GİBİ DÜRECEĞİZ. İLK YARATILIŞA** (Akdelik ile üfürülmeye) **BAŞLADIĞIMIZ GİBİ YİNE ONU** (Yer-gök bitişikken bir olan evrenleri) bir kozmik karadelikten ve ardındaki öteki akdelik olan Ahret mekânına) **İADE EDECEĞİZ. BU ÜSTLENDİĞİMİZ BİR VAADDİR. KUŞKUSUZ BİZ ONU** (Vaat ettiğimiz kıyameti ve yeniden yaratılışı) **YAPARIZ.”**

Ayette evrenin yaratılış ve yok edilişi yanında, özellikle **paralel evrenlerin “KİTAP SAYFASI” biçiminde** tertiplenip yaratıldığı ve kâinatın (Gök burada tekil olduğu için bu anlama gelir.) bu paralel evrenlerden oluştuğu açıkça bildirilmiştir. Bütün evrenler sayfası **tümü birden bir kitap olarak dürülecektir** ve kıyamet **evrensel Karadelik kıyameti** olacaktır. (Tekvir, İnşikak, İnfitar sureleri girişindeki ayetlerde incelemiştik.)

REFERANS: A

DÖRT TEMEL KUVVET

Atomlar proton, elektron ve yüksüz nötronlardan yapılmıştır. Nötron artı proton ile eksi elektronun toplantıdan çıkan bir sıfır yüklü çekirdek parçasıdır. Kendi başına bırakılınca, içinden bir elektron bırakarak yeniden protona dönüşür. Oysa proton kararlı kalır ve böylece evrenimizin de kararlılığı ortaya çıkar.

Hidrojenden sonra en basit atom olan Helyumun ise bir çift protondan olan çekirdeği ve bir çift elektrondan olan kabuğu vardır, içi yine o büyük boşluktur.

İki proton, ikisi de artı yüklü oldukları için birbirini itmeli. Ama bir arada durdukları için, daha büyük bir kuvvetin ortaya çıktığını görürüz. Bu kuvvet, elektromanyetizmadan bin kat daha güçlü olmalıdır ki, iki protonu bir arada tutsun. İşte bu kuvvet fizikte “Güçlü Çekirdek Kuvveti” diyoruz. Bu durumda iki protonu bir araya getirerek, yeni çekirdekler oluşturan bu kuvvetin bir parçacığı olmalıdır.

Örneğin çekim kuvvetinin çekimci dalgalarla temsil edilen bir kuvveti vardır. (Graviton kuantı)

Elektromanyetik kuvvetin de elektronlar arasında foton denen kuantlarla ilişki kurduğunu biliyoruz.

Uranyum gibi radyoaktif bozunmayı yöneten ve nötronların aracısı olan bozon denen kuantları da bulunmuştur.

Ama güçlü çekirdek kuvvetinde çok daha büyük parçacıklar gerekmektedir. Yukawa, iki protonu bir arada kalması için piyon öngörmüştü. Ama bunlardan bir yerine binlercesi çıkmıştı. O zaman bu sayısız mezonu da oluşturan, Quark (Kuark) varsayımı ortaya çıkmıştır. Gell-Mann bu varsayımı ortaya atarken, piyonların birer kuark ve antikuarktan oluştuğunu, çekirdeklerin de üç kuarktan oluştuğunu öngördü. Bu kuarklar da bir arada kalıyorlardı: Yani birbirlerini itmemeleri için aralarında gluon denen bir kuantı takas

ediyorlardı. Böylece doğanın dört temel kuvveti de kuantlaşıyordu.

Doğanın dört temel kuvveti:

1. Çekim: En zayıf kuvvettir, çünkü evren çapına dağılmıştır. Bu kuvveti çekimci dalgalar yönetmektedir. Yüklü ve yüksüz her cisim, sıfırdan büyükse bu kuvvetin etkisinde demektir. Kuvvet alanını ise "Süper Çekim Teoreminde" öngörülen Graviton denen kuantlar üstlenmiştir. Fakat çekim tek yönlüdür.
2. Elektromagnetizma: Sadece atom çapında ve yüklü parçacıklar için geçerlidir. Kuvvet alanını foton denen kuantlar taşımaktadır. Mıknatıs bunun için çeker. Her foton ışıma yapmaz. (Zımnı fotonlar)
3. Zayıf çekirdek kuvveti: Nötrino denen zayıf nötr akımların göstergesidir. Radyoaktif bozunma ve güneş enerjisinin %7'sinden sorumlu olarak bulunmuştur. Bu kuvvet alanının kuantları da W=Weak, zayıf sözünden türeyen bozonlardır. Artı ve eksi iki tip kuantı vardır. Bu da gösteriyor ki, bir de yüksüz olanı gerekmektedir. (Z parçacığı)
4. Güçlü nükleer kuvvet: Çekirdek dışına çıkamayan bu kuvvet, atom ve hidrojen bombasını patlatan, güneşin milyarlarca yıl hiç tükenmeden nasıl ışıldığını açıklayan dehşetli kuvvettir. Yani 1 gram bir uranyum enerjiye çevrilirse Hiroşima ve Nagazaki'yi yok eder!..

Güçlü çekirdek kuvveti de gluonlar tarafından kuantlaşmaktadır.

REFERANS: B

BİRLEŞİK ALANLAR TEOREMLERİ

Şiddetli enerjisi olan iki kuant çarpışınca bir çift (elektron ve pozitron gibi) ortaya çıkar. Kuantlar "maddeleşmiş" olurlar. Bu ikisi de birbiriyle ve çevreyle yine trilyarlarca kuant salarak haberleşirler. Örneğin, mıknatısın eş kutupları birbirini iterken; zıt kutupları birbirini çeker. Bu itme, çekmeyi kuantlar gerçekleştirmektedir.

Bir çift kuanttan sayısız trilyarlarca kuant daha çıkması, gösteriyor ki, kuantlar tekliğin sırrına ermişler. Hem tek hem de çok olabiliyorlar. Teklik ve çokluk aynı şey olabiliyor!..

Fizik Evrenin vahdaniyeti (Tekliği) kuantlardan sorulur. Bunlar bir tek Nur enerjisinin evrenimize ittiği noktacıklar olarak, maddenin yapıtaşlarını (atomaltı parçacıkları) ve bunların birbiriyle etkileşmesini (Alan kuvvetlerini) sağlamak üzere doğmakta olan aknokta patlamalarıdır. Tabii bunun böyle olduğunun henüz "Resmi bilim" farkına varmadı.

"Nur" kendisini, evrenimizde dört temel kuvvet olarak ortaya koyar. İkisi çekirdekte (Güçlü ve zayıf nükleer kuvvet) ikisi de çekirdek dışındaki (Çekim ve manyetizma) kuvvetlerdir. Çekirdekten ne kadar uzaklaşırsa kuvvet de o kadar çevreye bölünüp zayıflamış gibidir. Bu şöyle anlatılır: Mekân ne kadar küçükse, kuant o kadar şiddetlidir. En güçlü kuvvet olan çekirdek kuvveti çekirdekten dışarı çıkamaz, çıkması gerektiğinde

ya atom bombası olarak patlar ya da zayıf kuvveti salar.

Çekirdek ile elektronu bir arada tutan “Elektromanyetik kuvvet” ise atom çapında bir alana yayıldığı için, güçlü kuvvetin binde-biri şiddetindedir. Çekim ise minik alanlarda yok denecek kadar zayıf; fakat bu alanların madde olarak kümeleşmeleriyle toplam olarak evreni çökertecek kadar (Kıyamet ve karadelik çökmelerini hatırlayınız) güçlüdür.

Böylece erişim uzaklığına bağlı bir orantıyla bu dört kuvvetin birbirinden fazlarla ayrılmış tek KUVVET olduğunu anlayabiliriz.

Einstein’da bu düşüncedeydi ve doğanın dört temel kuvvetini bir tek kuvvet olarak birleştirmek üzer “Birleşik Alanlar” teoremini ortaya attı. Teorisi en başta imkânsız gibiydi. Ölümünden sonra ise mümkün oldu, yeniden ele alınarak geliştirdi. Bugün “Büyük birleştirme teorileri” adı altında toplanabilmekte ve Vahdaniyete, ehaddiyete hizmet etmektedir.

Süper simetri parçacıkları öngörülerek şimdi mükemmele yakınlaştırılmış bu teoremler, önceden büyük zorluklar içindeydi. Birbirinden bağımsız görünen bu dört temel alan kuvvetinin her biri kuantlar yönetimindedir. Dolayısıyla enerjisine göre çeşit çeşit kuantlar olduğu ortaya çıkar. Şimdi geçmişe dönerek, bu dört kuvvetin, yaratılış patlaması sırasında tek iken sonra nasıl ayrıştığını tersine bir film ile soruşturalım:

Bu dört kuvveti nasıl birleştirebilirdik? Bunlar sonucu sonsuz çıkan denklemlerle ifade ediliyordu. Ama iki sonsuzun birbirini kısıtlayıp, bir üste bağlanmasıyla çözülebilirdi. Nitekim Zig-Zag’ın iki üyesi olan Abdüsselam ve Weinberg elektromanyetizma ile zayıf kuvveti birleştiren Z bozonunu öngördüler ve iki kuvvet birleştirilmiş oldu.

Bu iki kuvvet de gluonlarla güçlü çekirdek kuvvetine bağlanabiliyordu. Şimdi, çekim denen ve ötekilerin tersine TEK YÖNLÜ yani hep çeken, ayağımızı dünyaya bastıran ve elmayı hep yere düşüren bu kuvveti, gravitonu nasıl ötekilerle birleştirebilirdik?

O zaman bir üst sistemde yeniden birleştirme gerekiyordu. Örneğin elektron ile protonu birleştiren “Leptokuarklar” öngörüldü. Bunlar da Higgs bozonlarının saçtığı fotino ve çekim kuvvetinin öteki kuvvetlerle birleştiği gravitino parçacıklarıyla açıklandı. Ama bunu kanıtlamanın bir yolu yoktur. Çünkü bu dört kuvvet, evren yaratıldığında bir tek kuvvetken, sonra tecelli fazlarına göre, soğumayla birbirinden ayrıldı ve başkalaştı. Bu demektir ki, evrenin o çok sıcak dönemlerindeki laboratuvar şartlarını asla oluşturamayız. Ama bugün en güçlü atom reaktörlerimiz bile sadece protonun içinde yer aldığı halde ondan 93 kez ağır olan Z bozonunu zorla bulabildik. (CERN’de Carlo Rubbia)

Evrenin dehşeti ilk sıcaklarını hiçbir zaman oluşturamayacağımız için, bundan sonrası hep teorik kalacak ve deneylenmeyecektir. Çünkü hiçbir laboratuvar da milyarlarca derece sıcaklık oluşturmak mümkün değil.

O zaman Leptokuark, bozino, fotino, fravitino ya da X parçacığı dediğimiz şeyleri deney olarak bulamayacağız.

Ama işin sonunu görüyoruz. Evren bir tek parçacık olarak yaratılmıştı: Aknokta!..

REFERANS: C

MANYETİK TABİAT FIRTINALARI

Elektromanyetizmanın doğanın dört temel kuvvetinden “İkincisi” olduğunu belirtmiştik. Birincisi Güçlü Çekirdek Kuvveti’dir ki, gücünü atom ve hidrojen bombalarından ölçebiliyoruz. Bu tam bir nükleer bombalarından ölçebiliyoruz. Bu tam bir nükleer fırtınadır ve kentleri yerle bir eder. Neyse ki bu kuvvet çekirdek içinde suskun, sükûnette durmaktadır.

Kuvvetlerin ikincisi olan elektromanyetizmanın da suskun durmasına rağmen böyle fırtınaları olması beklenir. Yani evcil gibi duran elektromanyetik kuvvet, eğer patlatılırsa ne olur? Elektromanyetik kuvvetin “Tünellerle” olan ilişkisi nedeniyle ruhsal olaylara (Psikokinetik paranormal fenomenlere) yol açtığını ve bilinç boyutuyla çok yakın ilişkili olduğunu hemen belirtelim. Durgun bir sisteme, eğer aşırı elektriksel yükleme yapılırsa, bu doz sistemi galeyana getirir.

Elektrik yükünün aşırı birikmesiyle, tünel, hemen o bölgeye uzanır. Çünkü elektromanyetizma patlaması tünelin girişinde olmak zorundadır.

Bu sistem örneğin atomlar olsun, yüklemenin yapıldığı elektrik alana dik bir manyetik alan kendiliğinden oluşur. Evrenin iki düzlemi (Elektrik ve manyetik düzlemler) olurken, üçüncü düzlem yani TÜNEL de “Dipole” olur ve üçü birleşir “Dipolarizasyon” ortaya çıkar, iş de zıvanadan çıkar. Atomların elektronları uzay kafeslerini parçalayarak çıkmak isterler. Ancak, bütün sistem aynı aşırı etki altında olduğundan, çekirdek de tünele doğru kaçar. Yani atom sistemi uzayzamanda sıçramalı olarak gezmeye başlar... Hiçbir mesafe tanımadan bir anda başka bir yerde var olur. Ta ki, enerji sükûnet bulup, deney sonlanınca normale dönmeye çalışır. Ne var ki sistem, tünele bazı kaçaklar verir, tünel de onlara sahip çıkar, ayrılmaz. Tayı mekân (teleportation) bu mekanizmadan ortaya çıkar. Denenen varlık görünmezleşir, (Demateryalize olur) başka bir yerde görünür. (materyalize olur.)

Manyetik fırtınalar böylece uzay yürüyümünün yanında zaman aberasyonları denen zaman karşımalarına da neden olur. Bu da elektromanyetizma kuvvetinin “Patlaması” dır. Çekim kuvvetinin patlaması ise doğrudan karadelik şokudur ki, karadelikler doğrudan tünel ağzı olup, manyetik fırtına kaynağıdır.

Mekânımıza hız kaybıyla giren ve artık enerji sonucunu veren Nur, aynı anda manyetik güç etkisini oluşturur. Bu manyetik güç, boyutların eksen enerjisidir. Kuantın seçtiği kanalı da bu manyetik plan belirler.

Plan yani varlığın projesi olan niteliği, aslında etkinin kendi evreninde vardır. Fakat ışıktan hızlı olduğundan algılanamaz. Ancak ışık hızında bu manyetik alan olarak algılanabilir. Manyetik alan aslında madde-ötesinin bir uzantısı ve yankısıdır. Kendisine ışık hızında bir “Beden” gerekir ki, bu da “Elektrik Alan” dır. Her ikisi durgun (Statik) olarak vardır. Fakat bir araya gelince dinamik elektromanyetik alanı ve kuvvetini oluştururlar. Elektrik ve manyetik alanın bir düzlemde birleşmesi “ÇİFT ÇİFT” sırlarından bir diğeridir.

Ayrıca birbiriyle aynı düzlemde çakışık olan Elektrik ve manyetik alanların iki ayrı

düzleme kayması da mümkündür. O zaman buna dipole yasası diyoruz. İki alan da bir arada olmakla birlikte, bu durumda bağımsız olarak her ikisi de kendi evrenlerindedirler, fakat iki düzlemin kesişme çizgisinde (Dalgaların düğüm noktasında) birbiriyle ilişkilidirler. Uykumuzda bedenimiz yatay elektrik alanda ve bilincimiz de dikey manyetik alanda Dipole olurlar ve böylece uyurken rüya görürüz. Seslenilirse (Düğüm noktasında bitişik olduğumuz için) uyanırız.

Hipnoz, bedensiz astronomi (Piri Reis) ve ölüm olayında ise Dipole daha sürekli olmaktadır. Ölümle ise tam anlamıyla iki düzlem diktir, seslenilse de uyanmayız. Ama kabir sefa ve cefasını yaşarız. Tünel “karın” noktalarını birleştiren doğrultudadır. (Evrenin 3.düzlemi)

Elektrik ve manyetik alanlar statik olduğunu gibi, dinamik de olabiliyor. Bunlar ya aynı düzlemde çakışık (Elektromanyetik radyasyon) ya da dipole'dir. (Birbirini dik kuşatırlar.) Ayrıca bunlar bir de polarite ve polarize ÇİFTLER oluştururlar.

Manyetik kuvvetlerle hız arasında inanılmaz bir orantı vardır. Manyetik kanallarda enerji yığılması eğer çok büyükse akıl almaz Karadelikler oluşur, vücudun ısınlabildiği (Teleportasyon-Tayyî mekân) olayları oluşur ve geometrik çizgilerde cisimler atlayarak yer değiştirir. Bermuda üçgenindeki fırtınalar, Philadelphia deneyindeki gibi bir geminin ve tayfalarının gözden silinmesi, cisim yoğunluğunun sıfıra ulaşması, uzay-zamanda hayalet sıçramalar yapması bu manyetik alan şiddetiyle orantılıdır. Güçlü ve özel bir manyetik alan, cismin yoğunluğunu tünel'e aktararak, çekimi ve bütün güçleri yenebilir.

REFERANS: D

“ŞEYTAN ÜÇGENLERİ”

“Şeytan üçgenleri” olarak bilinen bölgelerde doğada böyle manyetik fırtınalar olduğunu ve bunların zaman çarpıklığına ve taşıt kaybolmalarına neden olduğunu okuyucu biliyor olmalıdır. Trafiğin en yoğun olduğu “Bermuda” yöresinde, özellikle daha çok uçak ve gemi kaybı gözlenmektedir. Felaketten kurtulanlar ise, bu manyetik fırtınayla teğetleşmişlerse, mutlaka ABERASYON denen zaman kaymalarına uğramaktadırlar.

Dünyamızı dışımızdan 60 bin km. öteden bir MAGNETOSFER kuşatmıştır. Bu manyetik alanın görevi ayet uyarınca “Ve göğü taşıyan şeytandan koruduk” ayeti uyarınca, Kur'an'da Cin suresinde “Şıhab” diye geçen kozmik primerlerden, dünya göğü korunmaktadır. Bunlar Güneş'teki şiddet olaylarından gelmektedir ve güneşin şıhablarına karşı magnetosfer oluşmuştur. Dünyamız tıbbi bir mıknatıs gibidir ve çevresindeki alan çizgilerinin de bir mıknatıs çubuğundakinin aynıdır. İşte bu alan çizgileri “Magnetosfer” adını almaktadır. Korkunç parçacıklar (Hyperonlar) buradaki kat be kat manyetik kafes içine yakalanarak durdurulmaktadır. Böylece dünyamızın demir bir zırhı vardır. Şeytan üçgenleri, bu zırhın aşırı enerji birimlerinden oluşmaktadır. Magnetosferin gökteki haritasının yerdeki izdüşümü gibidir bu hatlar...

Dünyamızda Ley hatları denen sosyomanyetik insan popülasyonu yerleşimi

magnetosferin, yerdeki deklinasyon ve kuliminasyon izdüşümüdür. Kuşların göç yolları, kıtaların kırıkları ve “Şeytan üçgenleri” de bu izdüşüm içinde yer alır.

İki manyetik alan da kutuplarda vardır. Güney kutbunun antibiyotik bir esrarı da bu manyetik alanlardan kaynaklanmaktadır. Burada türlü hayvanlar varken, hastalık yapıcı mikrop yoktur ve yaşamaz. Ayrıca tam kutup noktasından uçan uçaklarda sık sık vizyon görme olayı vardır. Sanki kutuplar geçmiş bir çağı yaşamaktadırlar Yemyeşil ve tropik ormanlarında ise dinazorlar, mamutlar vardır. Bu kutup Aberasyonu, bize geçmişte kutuplar başka yerde olduğu için, bir zamanlar orada sıcak iklim sürdüğünü belirtir. Zaten, tropik bölgelerde yaşayan mamutlar (Filin ağababası) hep Sibirya, İskandinavya ve Alaska-Kanada’da mezarları bulunmaktadır. Bunların bir kısmı ani bir buz felaketinde dondukları için, sapasağlam olarak korunmuşlardır. Hatta ağızlarındaki bitkiler de sıcak ekvator bitkileridir.

Dünyanın başına bir tufan ile felaket geldiği aşikârdır. Tufanın bir nedeni de Manyetik genel bir fırtına olmalıdır.

Kutuplardaki dışında en çok bilinen “Şeytan üçgeni” ise Bermuda ve onun boylamının uzantısında; enleminin kesiştiği yerdeki Japon Denizindeki Sargasso üçgenidir. Bu olgu, sanki magnetosferin izdüşümü olduğunu gösteriyor. Kutuplardaki Dinozor türü yaratıklar ve hayvan yağmurları (Kurbağa vb.) olayları, aslında zaman çekmecesinden günümüze gelen yaratıklardır. Dinozor’un bir türü de ileride kıyametin büyük alametlerinden biri olarak çıkacak olan “Dabbetül Arz = Yer Hayvanı” dır.

Manyetik üç çatlak bugün Amerika’a San Andreas (California yarımadasından Alaska’ya kadar olan kırık) Afrika’da Kızıldeniz-Magadaskar arası çatlak ve diğeri de Sahalin-Japonya boyunca yer almaktadır. Bu Kur’an’da “Üç Hüsuf” Yani üç batık yer anlamındaki çökmelerden ve kıyametin diğer büyük alametlerindendir.

REFERANS: E

ZAMAN ABERASYONU

Zaman çekmecesinden kaçan yaratıklar her zaman gözlenmektedir. Çoktan nesli tükenmiş, 60 milyon yıl öncenin bir balığı bulunmuştur. Yecücleri “Yeti=Kar adamı” olarak zaman zaman görenler var. Mecüc’lerden de bir kısma “Yeşil cüce adam olarak” gözükmektedir. Bu bir zaman kaymasıyla, geçmiştekilerin günümüzde var olması olayıdır.

Şeytan üçgenlerinde de böyle geçmişin kalıntıları vardır. Örneğin, manyetik bir fırtınada kaybolan gemi ya da uçak “İmdat” sinyali vermektedir. Gemi kaybolduktan sonra imdat sinyali aynı mesajın yıllar içinde tekrarı olarak gelmektedir. Buna “Hayalet sesler” diyoruz. Ya da geminin görüntüsü bir hayalet olarak dolaşmaktadır. (Hayalet gemi söylentileri)

Kaybolan uçaklardan bir kısmının “Hayaleti” zaman zaman gözükmektedir. Örneğin

Queen Elizabeth transatlantiğinin hemen burnuna pike yapan bir uçak, sulara gömülür. Fakat koca uçağın suya dalarken çıkarması beklenen ses ve su fıskiyesi yoktur. Yüzlerce yolcu, güverteden bu tuhaf olayı görürler, hatta uçağın kod numarasını okurlar.

Aynı kod numaralı uçak yıllar sonra Bahama’larda bir plajda hemen kıyıya dalışa geçer. Fakat bu sıf suda ne parçalanma sesi, ne su fıskiyesi ne de bir kalıntısı yoktur...

Kimi uçak kaybolmadan önce garip bir mesaj verir: “Havaalanı yerinde orman var, ormanda da ilkel insanlar...”

Örneğin böyle bir uçağın bayan pilotu (Cessna uçağı) geçmişe gitmiş ve dünyanın mazisindeki adaya düşmüştür. Belki o bayan sağ kalmıştı ve geçmiş dönemlerdeki “Gökten bir dev kuş ile gelen tanrıça” diye kabul görmüş ve efsanelere geçmişti, kim bilir?

İşte o çağın Bahama adalarına düşen bu uçağın hayalet görüntüsü ayrıca zamanımıza da düşmektedir...

Aberasyon denen zaman kayması, böylece binlerce yıl olacağı gibi, fırtınadan kıl payı kurtulanlar için daha küçük bir zaman dilimi de olmaktadır.

American Atlantic Airways uçağı da bir ara “20 dakika” süreyle radardan silinmişti. Daha sonra beklenenden 20 dakika önce geldi. Bu hız uçak için mümkün değildir. Üstelik 20 dakika boyunca harcaması gereken yakıt olduğu gibi durmaktaydı. Bütün bunların üstüne üstlük, uçaktaki bütün yolcuların saati, havaalanındakilerin saatinde 20 dakika geriydi.

Manyetik fırtına nedeniyle hızlanmışlar ve Rölativite uyarınca da 20 dakika “Genç” kalmışlardı. Bu da doğanın kendi manyetizmanın “İkizler çelişkisi” dir.

Tabiatla olan her şey, laboratuarda da gerçekleşebilir ve sihirden ayırt edilemeyen ileri bir teknolojinin ürünü olan ruhsal enerjiyi de yönlendirip, tünele irtibatlar.

Büyük bilgin ve gizemci Hansel Heiberg, İslami gizli bilimlerde “İnsanın kendi tüneline gizlenerek” görünmez olabileceğin, görünmezliğin sırlarını öğrenmişti.

REFERANS: F

PHİLADELPHİA DENEYİ

Hansel Heiberg Mevlana Halid’in öğrencisi olarak, Kur’an’daki gizli bilimlerden, özellikle Cifir’den büyük feyiz almıştır. Hatta kendisine bizzat Hızır A.S.’ın sürekli görüldüğü de rivayet edilmiştir. Ayetle görünmezliğin sırlarına erdiği ileri sürülen Hansel Heiberg, Türkiye’ye yerleştiği kısa dönemde, bu görünmeme yeteneğini sergilemiş olduğunu da tanıkları belirtmişlerdir. Öyle ki, ünlü fantezi yazarı H.G. Wells’in “Görünmeyen Adam” tipinin ta kendisi olduğu söylenmiştir. Hatta “Görünmeyen Adam İstanbul’da” romanında resmen tarif edildiği de ileri sürülmüştür. (Wells, bunu bizzat belirtmiştir.)

1940 yılında Karl M.Allein ismiyle Amerika’ya geçen, Heiberg, bir tılsım ya da vefk ile görünmezliğin mekanizmasının tamamen manyetik alanlara dayandığını fark etmiştir. Onun bu gözden silinme yeteneğini bilimsel olarak çözümlemesiyle, olağanüstü manyetik

alanlarda da aynı şeyin yapılabileceğine inanıyordu.

Heiberg kendi yeteneğine “Bedensiz ve araçsız zaman yolculuğu yaparak ya da iç uzaya saklanarak” dış uzayda görünmez ilk tanımı getirmiştir. Kendi başına “Dua ve zikir” ile gelenin, bilim ile gerçekleştirilebileceği konusunda öğrencisi Morris Jessup’u görevlendirdi.

Daha önce de esrarengiz vefatıyla Dr. Morris Jessup’un zaman yolculuğu konusunda değinmiştik. Hansel ve Axel, Heiberg kardeşlerin Müslümanlaştırdığı öğrencileri Dr. Morris Jessup, Birleşik Amerika donanmasının da çok değer verdiği büyük bir bilim adamıydı. 1943 yılında Amerika savaşıyordu ve bilim adamları da “Yapay manyetik alanlar” deneyinin nasıl olabileceğine kafa yormaktaydılar. Aynı zamanda “Birleşik alanlar teoremi” bu deneyle doğrulanmış olacaktı. Donanmanın isteği, bir geminin “Görünmez” olması, kamufle edilmesiydi. Jessup, bu deneyi üstlenecek tek insandı.

Söz konusu olay, çok güçlü bobinlerden, bir gemiye elektrik akımı yüklemek, böylece bu elektrik alanına dik bir manyetik alan oluşturmak ve dipole alanda “iç uzay ya da Tünel”e girip, başka bir tünel ucundan çıkmak diye özetlenebilirdi bu deney...

Güçlü bir manyetik alanda, atomlar kafeslerini parçalayıp, uzay-zaman içinde yürürlerdi. (Tayyî mekân) Böylece yer-zaman koordinatlarının dışında çıkan bir nesne görünmez olacaktı. Donanmanın büyük finansmanıyla deney yapıldı.

Elektrik akımı verilen çıkarma gemisi tayfalarıyla birlikte gözden silindi. Gemi üç dakika sonra 620 km. uzaklıktaki Norfolk limanında gözüktü ve yeniden gözden kayboldu. Daha sonra sıçramalı olarak birçok yerde “Hayalet gemi” olarak görülüp yok oldu ve yeniden limanda belirdi. Bu arada deneyin acı sonucu birçok tayfa öldü.

Kalan tayfalarda birçok tuhaf yetenekler gelişti. Böylece doğadaki (Bermuda olaylarında olan) manyetik fırtınaların tıpatıp laboratuvar benzeri yaratılmıştı. Bu aynı zamanda, arada bir serap gibi görünen kaybolan uçak ve gemilerin ya da içindeki kimselerin “Hayalet araç, ses ve imdat çağrılarını” açıklıyordu. Çünkü bu gemi de hayalet gibi sıçramalı hareket etmiş ve zaman içinde, büyük mesafeler aşarak beş dakikada 1300 km. gidip gelmişti.

Tayfaların birçoğu, periyodik olarak yine manyetik alan etkisi kendilerine yöneldiğinde örneğin evlerinde ya da lokantada birden yok oluyorlar, bir süre sonra yeniden görünüyordular.

Bazen de uzayları donup kalıyorlardı. Yani bir heykel gibi kaskatı kesiliyorlardı. Yani bir heykel gibi kaskatı kesiliyorlardı. O zaman onları “Topraklamak” gerekiyordu. Böylece yine kendilerine geliyorlardı. Bu donma anında tayfalar serbestçe “Uzayda” gezdiklerini, çekimsiz alanda “Yükseldiklerini” bulutların üzerinde karanlık bölgeye çıktıklarını söylüyorlardı.

Kaybolan tayfalar da öyle!... “Birden kendimizi bedenimizle” birlikte uzayda buluyoruz. Sonra dünyaya düşüyor ve kaybolduğumuzu ileri sürdüğünüz yerde yeniden size görünmüş oluyoruz” diyorlardı.

Söylediklerinin doğru olduğu acı bir gerçekle anlaşıldı: Bir gün pusula taşıyan bir tayfa birden donup kaldığında, arkadaşları onu dokunarak topraklamak istediği anda tayfa alev

aldı. Bu öyle bir alevdi ki, sanki bir insanı naylon torba dolusu benzin haline sokmuşsunuz!.. Hiçbir iz bırakmadan her şeyiyle yanmış. Ne et, ne kemik ne bir parçası kalmamıştı... Sadece düştüğü yerdeki halının ya da zeminin kömürleşmesinden onun yandığını anlıyorsunuz. Yani dünyamızda istediğiniz şeyi yakın, mutlaka bir izi, yanmayan kemiği ya da metalik bir bölgesi kalır. Ama bu öyle değildi. Her şeyiyle birden durup dururken alev alarak bir yanmaydı. Geriye hiçbir iz bırakmaksızın bir yanma!..

Morris Jessup, böyle yanan bir tayfanın, yandığı zemin örneğini, yani döşeme ve halıdaki yanığı, üstadı Hansel Heiberg'e verdi. Onun yaptığı testler sonucu, bu tayfanın UZAYA yani kozmik ışınların olduğu yüksek bir atmosfer dışı yerde kendiliğinden uzayın kaydığını belirtti. Çünkü halı numunesi ve zeminde, dünyada hiç olmaması gereken "Radyoaktif ışın ve detektörlerin KOZMİK PRİMER diye tanımladığı kâinat ışınları bulundu. Bunlar dünyamıza inmezler ve uzayda törpülenirdi. Oysa tersine dünyamıza inmişlerdi. Ya da öteki adıyla "Zavallı tayfa" atmosfer dışına çıkmış ve orada bu yakıcı kozmik ışınlarla alev almıştı!.

Böylece tayfaların uzaya kimi zaman bedenleriyle ya da donarak muhayyileleriyle çıktıkları doğrulanıyordu.

Böylece tarih boyunca kendinden alev alan ve yanan insanların da bedenlerini dış uzaya (yani tünel boyunca kurulan bağlantı) dışına bağladıkları ve alev aldığı doğrulanıyordu.

Böylece görünmezlik denen bir şeyin sırrı da aydınlanıyordu. Kendi tüneline saklanan birisi, tıpkı açık havada bir iple göğe kendini asarak tırmanan bir Hint fakirinin yaptığı gibi arazide üç metre yukarıda birden yok olabiliyordu.

Demek ki atmosferimizde Kur'an Azimüşşan'ın bildirdiği "Göğe taş atmalar kıldık" denen ve Cin suresinde adı "ŞİHAP" diye geçen kozmik ışınlar var!.. "Göğü taşlanan şeytandan koruduk" ayetinde de Magnetosfer haber veriliyormuş meğer!.. (*)

(*) Hansel ve Axel Heiberg kardeşler Danimarka asıllı Almanlardır. İttifak ve demiryolu yapımı nedeniyle mühendis olarak geldikleri Osmanlı Suriye'sindeki Halep şehrinde bulundukları sırada Mevlana Halid Bağdadi tarafından etkilenecek Müslüman oldular. İlk kez ZİG-ZAG adını Hansel Heiberg kullanmıştır. Oysa Zig-Zag faaliyet olarak çok daha eskidir. Hatta Alman Prensi Bismark'ın himaye ve finansörlüğünü yaptığı bilinmektedir.

“Yerde (maddi evrende)
ve gökte (kuvvet alanlarında)
hiçbir zerre (kuant)
Rabb’inden gizli değildir...”
Yunus Suresi 61. ayet

BÖLÜM – 5

ZERRELER ÂLEMİ (Kuantum – Atom)

Atom dünyasında neler oluyor?

Birinci cildimiz, bu son bölüm dışında “**Kürreler âlemi**” dediğimiz “Büyük kâinat = Makro kozmoloji” yi incelemişti. İkinci cildimizde de sürece olan şimdiki konumuz ile “Zerreler alem”i olan “Küçük Kainat = Mikrokozmos” u gözden geçirecek, böylece zaman zaman “Kuant, atom, antimadde” diye söz ettiğimiz kavramları daha iyi ve 1987 modeliyle kavramış bulunacağız.

Öğretimiz boyunca, kâinatın dışına çıkmak istedik. Bunu sadece bir “**Karadelik Tüneli**” ile başaracağımız umduk. Ne var ki, “**Sağ, canlı, diri**” olduğumuz sürece, karadelik tüneli bizi, yukarıya götürmedi, hemen hayata **iade** ederek, tünelin ucundaki akdelikten **başka bir “Yer”** e fırlatmak zorunda kaldı.

Başından beri “**Zülkarneyn**” simgesindeki “Schwarzschild çift boynuzunu” sezgiyle gözlerimizde canlandırmaya çalıştık. Karadelik tekilliğinin “Berzah” dar bir boğaz olup, maddeyi en küçük bileşimlerine, zerrelere ufaladığını, iplik gibi yaparak, iğne deliğinden çektiğini, “**TEK BOYUT**” haline getirdiğini öğrendik.

Bu Berzah’a “**Atomların mini dünyasında**” da Rosen Tüneli diyoruz. Bilimin bulduğu isimle Worm Hole = Solucan deliği ve benim bulduğum isimle “Horn Hole” ya da Korn Hole = Sur tüneli, hep aynı şeydir: TÜNEL!...

Evrende **her sayılı zerrenin, kürenin** ve hatta evrenin ta kendisinin birer TÜNELİ vardır. Evren nasıl ki SÜPER UZAY’dan üflenmiş ve Aknoktasından “**buraya**” patlayarak şişmiş ise, aynı şey **insanın doğumu** atomun radyoaktif bozunması için de, bir ışık zerreciği olan kuantın da doğumu için de geçerlidir.

Küreler evrenini gezindik. Şimdi “**TÜNELLERİN**” en küçük en yalın biçimine değinmek üzere “**ATOM DÜNYASI**” ya da Mikrokozmos denen “**Küçük kainata, zerreler âlemi**” ne bir uzanalım.

Çünkü, “**Arş**” a tırmanan tünelin ve öteki âlemlerin, çift çift yaratılışın sırrı, bu zerreler âleminde saklıdır. “**İnsanın dönüp kendisine bakması**” ayetinin sırrı da...

Elimizde bir dürbün vardır: İster ona düz bakar, teleskop gibi küreleri; ister ters çevirip mikroskop gibi zerreleri izleriz. İnsan ise ikisinin yani “**Dev ile cücenin**” arasında “**MERKEZİ**” durumdadır.

Karadelik ve Akdelik ikilisini iyice anladık. Bu ikisi “**Hiçbir zaman ve hiçbir adım**” uzunluğunda bir TÜNEL oluşturuyor. Bu tünele **Worm Hole** ya da **Schwarzschild-Rosen** tüneli deniliyor. Tünel biçimi itibariyle bir mini “**Sur borusu**” nu andırıyor. Ardından da arkadaki paralel evrenlere yol veriyor. Ne var ki, biz “**Tünelin içinde**” kalamıyoruz. Bir adımda milyarlarca yıl ötedeki bir evrenden çıkıyoruz. Hem de saniyenin 60-milyonda-

biri bir zamanda!... Dolayısıyla bu üst boyutu gözleyecek zamanımız yok!..

Tünelin içinde ne olup bittiğini anlamamız için, bir de **“Antimadde, Soyut madde”** ve benzeri karşıt maddelerden oluşmuş **“Negatif ve anti”** paralel evrenleri iyice kavramamız için, ister istemez **“ARZ” yapısını oluşturan atom dünyasına** ve onun işleyişi ile sırlarına, sınırlarına uzanacağız. O zaman görmeye zaman bulamadığımız tünele buradan çıkacağız.

Bu tünel; mini zerreler âleminden, yine **ALLAH** inancına açılan bu bilim kapısından ötedeki tünele yani ARZ'ı ARŞ'a bağlayan o **ilahi koridora, Sur borusuna, misal âlemlerine doğru NİHAYET yukarı çıkacağız.**

Göz hücrelerimizin görebildiği büyük evrenimizin kurulduğu daha küçük bir evren vardır ve biz bunu gözle göremeyiz. Gördüğümüz canlılar hücrelerden kuruludur ve bunu bize mikroskop gösterir. Hücreler de kendi hücreleri gibi olan protein moleküllerinden kurulmuştur. Bunlar da atomlardan... Atomları artık bize mikroskop bile gösteremez.

Böylece **bizler ve atomlar dünyası ayrılmaktadır.** Bilim **KUANTUM mekaniği** ile bu iki dünyanın farkını ortaya koymak zorunda kalmıştır. Oysa aynı şeyi Kur'an'ımız **“Küreler ve Zerreler”** kâinatı olarak çoktan belirlemişti.

Küreler evreni, sırlarına ve sınırlarına ulaşmaya çalıştığımız devasa kâinatımız olup buna **“Büyük evren”** diyoruz. (Makro-kozmos)

Büyük evren, yani küreler ise **küçük evren** dediğimiz zerrelerden kuruludur. MADDE dediğimiz her şey atomlardan ve zerrelerden kurulmuştur. (Mikro-kozmos)

Bir parça altın alalım. Bunu istediğimiz kadar ufalayalım, en küçük tozu, zerresi bile altın gibi **“Sarı, parlak”** bir metal olarak kalır. Mümkün olan en küçük tozu bile, mikroskop altında bize bunun altın olduğunu gösterir.

Giderek daha küçülttüğümüz bu altın tozu, bir an gelecek ki **ortadan kaybolacak;** yerine bir **“Uzay”** çıkacaktır. Bu uzay tıpkı **evrenimiz gibi sanki yıldızlardan, güneş sistemlerinden kurulmuş bir boşluktur.** Bu mini-mini yıldız sistemine gittiğimizde, artık ortada **altın değil;** onun en küçük özelliğini taşıyan **altın atomları** görülecektir.

Altın atomları sarı, parlak değil; bir yıldız gibi bulutsudur. İşte altının artık altına benzemediği bu evren **zerreler evrenidir.** Çünkü her **atom birbirine benzemektedir** ve bunların bakır, altın ya da başka bir şey olduğu ayırt edilemez. Artık altın, altın olmaktan çıkmıştır. İşte bu yeni dünyanın adı **PLANCK** uzayıdır ve bilimin adı da **KUANTUM MEKANİĞİ**'dir.

Milyarlarca cins madde bu 114 kadar elementer atomdan oluşmuştur. (*) Her atom da **çekirdek** (proton ve nötron) ile **elektron** denen bir **nefis kabuğundan** ortaya çıkar. Her elementin atomları, yıldızların birbirine benzemesi gibi benzerler. Farklı olan çekirdek ve elektron sayılarıdır. **Özleri birdir** ve en basit biçimiyle bir **Hidrojen atomu, bu özü temsil eder.** Diğerleri bunun sayısının çoğaltılmışı gibidir. Hidrojen evrenin en basit elementidir.

(*) Şimdiye kadar 109 element bulunmuştur. Ancak, kararlı olması gereken 114 element vardır. Bundan ötede de 164'e kadar P tipi elementler bulunmaktadır. Bir karadeliğin yufkalaştırdığı bir yıldızın içinde, hiç bilmediğimiz bu P elementleri ortaya çıkmaktadır. Bütün

elementler atomlardan kuruludur. Örneğin Uranyum 92 çekirdek ve 92 elektron elemanından oluşan dev bir örgüttür. Aynı şey demirde 27 elektron ve 27 çekirdek birimidir.

En basit element olan Hidrojen, hatırlanacağı gibi evreni oluşturan tek buluttu. Hidrojen atomu, ortada bir proton ve çevresindeki bir elektron kabuğundan oluşmaktadır. Böyle bir atomun içinde yolculuk yapmayı deneyelim.

Bir santimetreyi yüzmilyona bölün ve birini alın: Bu çapın adı **Hidrojen atomudur**. Bunun elektrondan bir kabuğu (küresel zarı) vardır. Sonra bu mini kürenin 200 binde biri çapında mini mini bir **protonu** ortasına yerleştirin.. İçinde başka bir şey yoktur ve kalan hep boşluktur.

Çekirdeği güneşimiz kabul ederek buradan bir roketle elektron zarına doğru yola çıkalım. 28 yıl sonra yolun yaklaşık yarısına gelmiş olacağız. Güneşimiz olan proton gökteki bir yıldız noktacığı kadar küçülmüştür ve zifiri bir boşlukta yön kaybetme duygusunun dehşetiyle yapayalnız kalırız.

Yolculuğumuzu sürdürdüğümüzde bu mini dünyanın aslında ne kadar dev bir kainat olduğunu anlamış olacağız. Bir başka örnekle, koca dünyamızı bir Hidrojen atomu kabul edelim. Bu arada Dünyanın çevresinin **40 bin km.** olduğunu da hatırlatalım.

Bu dünyayı içini bir boşluk kabul ederek, tam merkezine **1836** odalı bir gökdelen koyalım. İşte bu bir tek elle tutulur şey olan Proton (çekirdek) dışında kalan her şey dev bir boşluktur.

Dünya yüzeyi ise (bir tek oda ağırlığında), bir elektron bulutudur. Kalan her şey yine boştur, boşluktur. Güneş sistemimiz nasılsa atomun içi de öylece bomboştur. Bu mini bir uzaydır, ama sonu gelmez.

Atomun sınırını belirleyen yüzeye elektron diyoruz. Elektronlar ise sadece bir **duran dalgadır**, yani çekirdek gibi somut ve ağırlıklı değildir. (Çekirdekten 1836 kez hafiftir.)

Atom, bu artı yüklü çekirdek ile eksi yüklü elektrondan oluşmuştur. İkisinin yükü birbirine eşit olduğu için aradaki kütle farkına rağmen, birbirini çeker. Bu cazibeye, doğanın dört temel kuvvetinden biri olan “**Elektromanyetizma**” ya da eski adıyla “Elektromanyetik kuvvet” deniyor. Eğer bu kuvvet olmasaydı, elektron ve proton bir araya gelerek “**Atomu**” yani **madde yaratılışı** kurmayacaklardı. Bu kuvvet olmasaydı, yaktığımız elektrik, seyrettiğimiz TV, Video ve duyduğumuz radyo, pikap, gördüğümüz yıldırım, kısaca ışık olmayacaktı. Bu kuvvet **elektronu protondan yüzbinkat uzakta tutarak dengeler** ve ikisi arasında “**ALAN**” oluşur, ikisi de aynı **manyetik ve elektrik alanı** paylaşırlar.

Merkezdeki Proton bir yuvarlar olduğu halde, elektronun bir gezegen gibi yörüngesi yoktur. Çünkü elektron bir gezegen gibi somut parça değil; **dalgadır**. Böylece atomu, bir balon gibi içi boş olarak buluruz. Köpüğün yüzeyine de “**Elektron**” deriz. O zaman elektron bir yüzey-bir sınır-belirleyen **limit küresidir**. Elektron denen parçacık, bu yüzeyin her an herhangi bir yerinde herhangi bir hızdadır. **Konumu, zamanı ve hızı belirsizdir.**

Boşluklar evreni

Belirsizliğin nedeni ölçme acizliğinden değildir. Atomaltı ölçekte bildiğimiz mekanik ve kesin (DETERMİNE) yasalar yoktur. Yaratanın bir kontrol sırrı olan “**Kesinsizlik, belirsizlik**” yasaları vardır. (**İndeterminizm**)

Atomaltı ölçekte cisim, sabit **biçim** ve aralarına girmiş bir **mesafe, bireysellik** olmadığı için, dünyamızdaki **düzgün nedensel yasaları bulamayız**. (REFERANS’a bakınız: Kesinsizlik yasaları 2. cilt)

Böylece en basit Hidrojen atomu, bir ince zar ile örtülmüş, dev bir boşluk ve bunun merkezindeki tek maddi şey olan protondan ibarettir.

Bu proton denen gökdelenimizden 12 bin km. sonra rastlayacağımız, hayal-meyyal bir kabuktan oluşmuş bu boşluk bizim atomumuzdur. Yani madde dediğimiz şeyin anasıdır.

Öteki komşu atom ise bundan binlerce yıl sürecek uzaklarda durmaktadır. İki hidrojen atomunu birbirine **çekim** kuvveti yanaştırıyor ve bu evlilik, (Elektron kabuklarını birleştirmekten doğan bir hidrojen H₂) **molekülü** oluşturuyor.

Eğer evrenin ikinci temel kuvveti olan **çekim olmasaydı, evren bir hidrojen bulutu olarak kalacaktı**. Çekimle atomlar moleküllere, moleküller de bizi oluşturmak üzere makro moleküllere doğru kurgulanıp, örgütlenirler. (Hiyerarşi)

Atom, maddi çekirdeğinin dışında bir enerji küresi ve boşluktan oluşur. Bu boşluklardan **yüzmilyon tanesini** ya da **on trilyon protonu** dizerek, ancak bir santimetre uzunluk elde ederiz. Bu nedenle “Zerreler Âlemi” deniliyor.

Atom denen şeyin içi **boşluktur** ve bizler de bu **boşluklardan oluşmuşuz**. Kendimize **madde** diyoruz. Bu bile komik. Madde bile değil; boşlukların dizilmesinden çıkmış bir **boşluk yığınıyız...**

Atomun içinde sadece boşluk bulduk, tıpkı uzayımız gibi... Dünya kadar büyük bir atomun göbeğinde sadece bir ev bulduk. Şimdi bu evden içeri girelim: Bu bir karmaşa olacak; Çünkü ev dediğimiz proton içinde de yeni bir uzay boşluğu çıkacak. İçinde de üç tane Quark denen çok ağır noktacık var. (Referans bölüme bakınız.)

Kuarklar nedir? Üç tane noktasal varlık. Bunların ardında artık “Soyut” bir ağırlık var: İleride göreceğimiz tüneller... Bu tünellere daldığımızda leptokuark denen daha da ağır bir parçacık bulacağız. Bunun arkasında daha da ağırlığı... Sonunda öyle bir ağırlığa ulaşacağız ki, evrenin en ağır parçacığı olan büyük patlamaya erişeceğiz. Bu mantık, doğrunun dört temel kuvvetinin bir kuvvetin dört ayrı görünüşü olduğunu ortaya koyan “Birleşik Alanlar” ya da “Büyük birleştirme” teoreminden kaynaklanmaktadır. Evrenin ilk yaratıldığı dönemlerde aşırı sıcaklarda, doğanın dört kuvveti (Çekim, manyetizma ve çekirdek kuvvetlerinin güçlüsü ile zayıfı) bir aradaydı, ayrılmamıştı ve tek bir kuvvetti. Böylece bilim adamları, bilmeden bu tekleşmeye, tek olmaya yönelmişlerdi. Allah tekliği (Ehaddiyeti) ve tekilliği (Vahdaniyeti) burada kendini işaret ediyordu. Evren aslında bir aknoktaydı ve tekti...

BİRİNCİ CİLDİN SONU

Fihrist

İlksöz

BİRİNCİ BÖLÜM

YARATILMA TEKİLLİĞİ

Kesim 1 Ölümsüzlük umudumuz

Kesim 2 Yaratılma ihtiyacı

Kesim 3 Bilimin sonunda ne var?

Kesim 4 Başlangıç tekilliği

Kesim 5 Sonuç tekilliği

Kesim 6 Evrene açılmak

Kesim 7 Sınırdaki

Kesim 8 Yolculuğu noktaladık

Kesim 9 'Ol' patlaması

Ref. 1 İleri Bilgiler/Big Bang

Kesim 10 Gece-Gündüz/Yer-gök

Kesim 11 B'nin noktası

Kesim 12 Aknokta'nın sırrı

Kesim 13 Uzayın mimarisi

Ref. 2 Yan bilgiler/Uzay-mekân kavramları

İKİNCİ BÖLÜM

ZAMAN BİLMECESİ

Kesim 14 Zaman boyutu

Kesim 15 Zaman tuzakları

Kesim 16 Hız elişkileri

Kesim 17 Cinlerin zamanı

Kesim 18 Kur'an'da zaman

Ref. 1 Senkronize zaman, ekranize kader

Ref. 2 Relativistik kehanet

Ref. 3 Kehanet/öngörme

Kesim 19 Zaman aşırı peygamber

Kesim 20 Hibernasyon mağarası

Kesim 21 Zamanın efendisi

Kesim 22 Dünyanın efendisi

Kesim 23 Ömür olarak zaman

Kesim 24 Boyut olarak zaman

Kesim 25 Enerji olarak zaman

Kesim 26 Devlerin dünyası

Kesim 27 Tam gaz, son sür'at

Kesim 28 Uzay-üstü-uzay

Kesim 29 İleri bilgiler

Kesim 30 Zaman-hız bağıntısı

Kesim 31 Nedensellik açmazı

Kesim 32 Rastlantıların mekanizması

Kesim 33 Zaman yolculuğı

Kesim 34 Oyuk dünyalar

Kesim 35 Tarihe yolculuk

Kesim 36 Bu bizim uzaylılar

Kesim 37 Tarih değıştirilebilir mi?

İleri Bilgiler: Sorular... Sorular

Kaynakça

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KARADELİKLER

Önbilgi 1 – Genel

Önbilgi 2 – Yıldızların can çekişmesi

Önbilgi 3 – Yıldızların ölümü

Kesim 38 Karaboşluk

Kesim 39 Dipsiz kuyular

Kesim 40 Kara örtü (Zulmet perdesi)

Kesim 41 Ashabı kehf olmak

Kesim 42 Alt-üst zaman

Kesim 43 Gök-kapısı

Kesim 44 Ters-yüz zaman

Kesim 45 Gökteki çatlak

Kesim 46 Göğün yarılması

Kesim 47 Kara müjde

Kesim 48 Karadelik kıyameti

Kesim 49 Evren modelleri

Kesim 50 OL=ÖL

Kesim 51 Hemzemin; diğerzaman takvim

Kesim 52 Antimadde

Kesim 53 İlahi kablo: Tünel

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TÜNELLER, AKDELİKLER,

PARALEL EVRENLER

Kesim 54 Evrenin kayıp düzlemi

Kesim 55 “Arş metrosu”

İleri bilgiler: Süper uzay

İleri bilgiler: Evrenler çiftliği

İleri bilgiler: Sonsuz özenerji, Nur kudreti

Kesim 56 Uzayın yürütülmesi

Kesim 57 Akdelikler

Kesim 58 Weisschild astronomisi

Kesim 59 Çift çift yaratılış

Referans Çift kutupluluk yasası

Kesim 60 Evrenler koleksiyonu

Kesim 61 Sonsuz-çift evren

Kesim 62 Gizli değişkenler

Kesim 63 Akdeliğin ötesi

Kesim 64 Paralel evrenler

Kesim 65 Âlemler

İleri bilgiler: Rabbil Âlemin

Ref. A Dört temel kuvvet

Ref. B Birleşik alan teoremleri

Ref. C Manyetik tabiat fırtınaları

Ref D “Şeytan” üçgenleri

Ref E Zaman aberasyonu

Ref F Philadelphia deneyi

Yan bilgiler: Zig-Zag’ın kurucuları

BEŞİNCİ BÖLÜM

ZERRELER ÂLEMİ

Kesim 66 Atom dünyasında neler var

Kesim 67 Boşluklar evreni

Hans von Aiberg

ZİG-ZAG (Batılı Müslüman Bilim Adamları) mensubu

ALLAH (c.c.) TEKİLLİĞİ (Singularity)

Evrenin sırları, sınırları (Transscience)

KARA DELİKLER (Black holes)

AKDELİKLER (White holes)

SUR TÜNELLERİ (Worm holes)

SÜPER UZAY (Misal Âlemi)

HİPER UZAY (Berzah Âlemi)

SUR BORUSU (Corn hole)

TAKYONLAR-ESİR (Etherodynamics)

Melek, Cin, Ruh, bilinç

PARALEL EVRENLER (Parity)

Yaratılış, kıyamet, yeniden diriliş analizleri...